

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

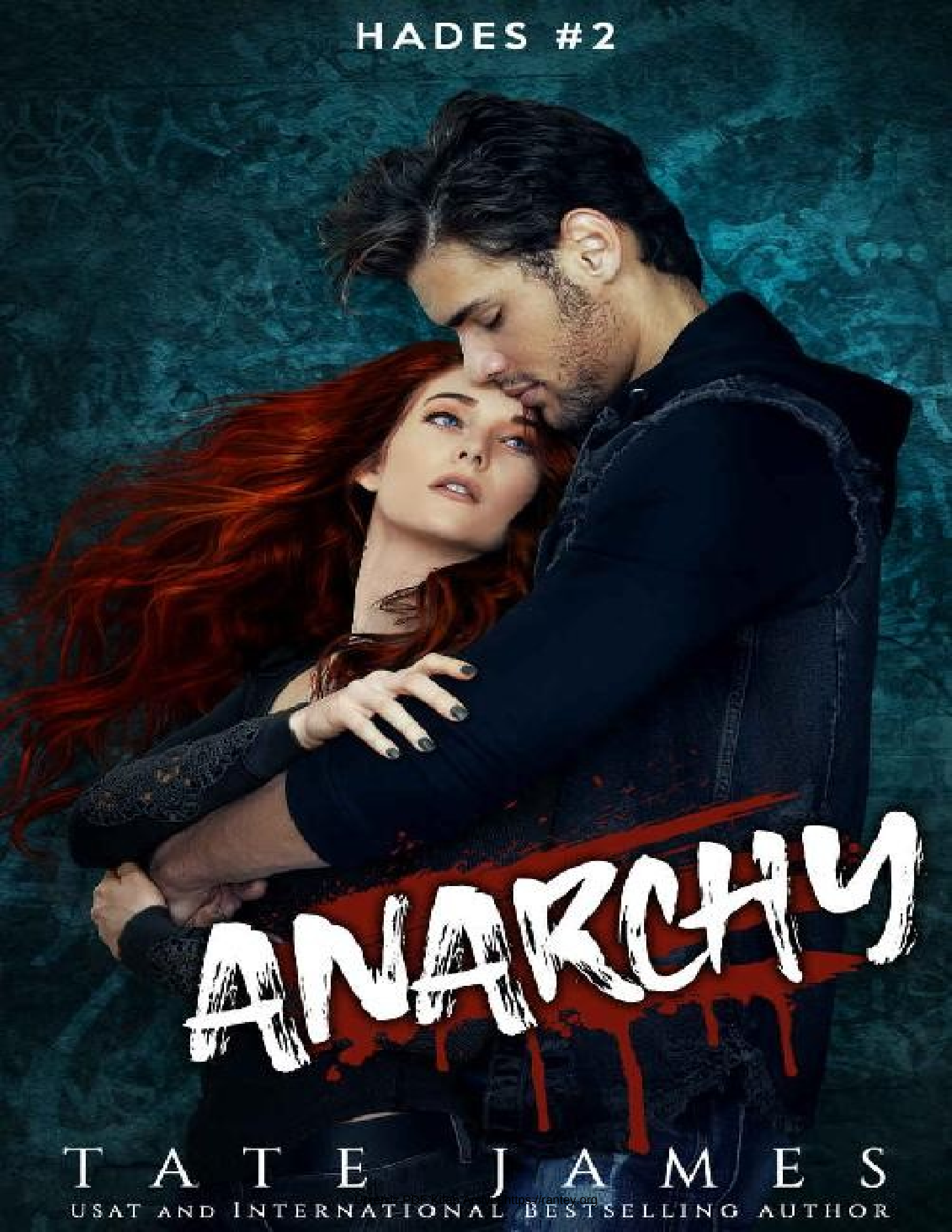
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HADES #2

ANARCHY

TATE JAMES

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ANARŞİ

HADES #2

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

Stalk Tate

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

CASS'IN MEKTUBU

ÇOK YAKINDA

Tate'ten Bir Not Ayrıca

Yazan: Tate James

Tate James

Anarşi: Hades #2

Telif Hakkı© Tate James 2020

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2020 yılında

yayınlandı James, Tate

Anarşi: Hades #2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve herhangi bir

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Modelleri:

Evan Keys ve Lucas Loyola

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Jax Garren (çizgi).

İlkokulda bana küflü limon fırlatan ve hayali arkadaşlarıma gülen çocuğa.
Bak şimdi kim gülüyor, göt herif! Ben ve hayali arkadaşlarım limonata yapıyoruz.
De-fucking-licious.

STALK TATE

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: <https://www.facebook.com/tatejamesfans>

Okur Grubu: <https://www.facebook.com/groups/TateJames.TheFoxHole> TikTok:

<https://www.tiktok.com/@tatejamesauthor?>

Pinterest: <https://www.pinterest.com.au/tatejamesauthor>

Instagram: <https://www.instagram.com/tatejamesauthor/>

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile güncel kalın: <http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

B kan ayaklarımın dibindeki zemine düştü, her ağır damlada yumuşak bir *sıçrama* yüzümden yuvarlandı. Zincirlerimin arasında sallanıyordum, kurtulmaya çalışarak enerjimi boşa harcamaktan çoktan vazgeçmiştim. Bileklerimdeki kelepçeler metaldi ve tüm jimnastik becerime rağmen Houdini değildim.

Oyunun bu aşamasında en iyi ve tek seçeneğim dişimi sıkmak, acıya katlanmak ve bulunmamın an meselesi olduğuna dair derin inancımı korumaktı. Ne de olsa Olimpiyatlara katılmak için antrenman yaparken vücuduma bir sürü acı çektirmiştim. Bununla başa çıkabilirdim... değil mi?

Sadece an meselesiydi. Bu herif için fazla zekiydi. Çok güçlü, çok inatçı, çok acımasız. Beni burada daha fazla tutamazdı ve o da bunu biliyordu.

Ama bu da sorunun bir parçasıydı. Zamanının sınırlı olduğunu *biliyordu*, bu yüzden uzun soluklu kötü adam monologlarıyla uğraşmıyordu.

Daha da utanç verici. Çıldırılmış bir adamın saçmalıklarını dinlemek anlamına gelse bile biraz ara vermeyi çok isterdim. Yıllarca dans ve jimnastik yapmak bana acıma karşı küçük bir avantaj sağlamıştı ama hiçbir şey beni bu *gerçek işkenceye* hazırlayamazdı.

"Kiminle uğraştığının farkında değilsin," dedim beni esir alan kişiye, başımı kaldırmaya çalışırken acı dolu bir iniltiyle. Birkaç sert darbe almıştım ve alnımdaki yarık kim bilir ne zamandır kanıyordu. Her şeyim acıyordu. Her yerim acıyordu. Ama aklımı korumak için acıyı umutsuzca bir kenara ittim. Kendimi korku ve çaresizliğe kaptıramazdım, çünkü onun istediği de kuşkusuz buydu. Beni kırmak istiyordu.

Odanın köşesindeki kapüşonlu adam, bir aleti pürmüzle ısıtırken sırtı bana dönüktü, alçak sesle acımasızca kıkırdadı. "Ne yapmayı planlıyorsun, striptizci çocuk? Beni baştan çıkarmayı mı? Görünüşe göre tek yeteneğin bu."

Morarmış göğsümü acıtan gerçek bir kahkaha attım. "Ben değil, moron. *Hades*. Senin için gelecek. Sen artık ölü bir adamsın."

Yüzünü bana döndü, kapüşonunu silkerek kısmen deri bir göz bandıyla örtülmüş yaralı yüzünü ve dengesiz bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. "Ne kadar haklı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, tatlı çocuk."

Elindeki metal marka sıcak turuncu renkte parladı ve kaynak makinesini tezgâhın üzerine bıraktı. Görünüşe göre, planladığı hasarı verecek kadar sıcaktı.

Bu *çok* canımı yakacaktı. Silahına bakıp derin derin yutkunurken vücudum titremeye başlamıştı bile.

"Bilmek istediğin her neyse, sana asla söylemeyeceğim." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkardım, kabadayılık kulaklarıma bile zayıf geliyordu. Bu anlamsız bir ifadeydi. Beni Hayden'ın dairesinden alan pislik - aptalca kapıyı açtığım 7. Daire'nin güvenlik görevlilerinden biri - bilgiyle en ufak bir şekilde bile ilgilenmemişti. Sadece şiddetle.

Yakından bakınca, göz bantlı adamın aşağı yukarı benimle aynı boyda olduğunu, ama omuzlarının çok daha geniş olduğunu gördüm. Ama bu bana, göz bandı hakkında hiçbir fikir vermedi.

Ne haltlar döndüğünü. O da *kimdi*? Hayden için kimdi?

Biraz dengesiz bir kahkaha attı. "Zaten işe yarar bir şey bilmiyorsun. Hayır, tatlı çocuk. Bana bir şey söylemeni istemiyorum... *Sen ona* bir mesajsın. Sevgilim." Bununla birlikte, damgayı göğsüme sıkıca bastırdı ve kalbimin üzerindeki eti kör edici bir acıyla yaktı.

Boğazımdan kopan çığlık küçük odada yankılandı ve bağlarıma karşı sarsıldım, çılginca acıdan uzaklaşmaya çalıştım. Ama işkencecim hiç umursamadı, çığlıklarımı tamamen görmezden geldi. Beni damgalarken tek sağlam gözü kayıtsız kaldı.

Muhtemelen sadece bir saniye sürdü, ama damgayı çekip ağzını eleştirel bir şekilde eğerek yaptığı işi incelemesi sonsuzluk gibi geldi.

"Kıpırdamamalıydın," dedi bana sinirli bir dil hareketiyle. "Şimdi çizgiler temiz olmayacak." Tek gözünü markasına dikti, sonra iç geçirdi. "İşe yaramak zorunda."

Cevap vermekten acızdım. Bağlarımdan sarkmaktan ve tüm oda yüzerken inlemekten başka bir şey yapamıyordum. Çıplak sırtımdan aşağı soğuk ter damlıyordu ve bayılmak üzere olduğuma dair mide bulandırıcı bir his vardı içimde.

İşkencecimin saati alarm verdi ve o da sinirli bir sesle homurdandı. "Görünüşe göre zamanımız doldu bile." Cebinden parıltılı yeşil bir kelebek bıçak çıkardı ve çevirerek açtı. Bıçağın ucunu kullanarak çenemi yukarı kaldırdı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. "Beklediğimden daha hızlı oldu. Yine de bunu yapabilecek biri varsa o da odur." *Gururlu* görünüyordu. Sanki tüm bunlar bir tür oyunmuş gibi.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Bunu gerçekten bir öneri olarak düşünüyormuş gibi başını yana eğdi, sonra bana sırtıttı ve başını salladı. "Hayır, sen benim tipim değilsin, tatlı çocuk." Saati tekrar öttü ve yaralı kaşları çatıldı. "Bu benim işaretim. Kız arkadaşına onun için geldiğimi söyle." Bıçağı çenemin altından çıkardı ve dikkatlice göğüs kafesimden aşağı doğru bir çizgi çizerek kemiğin hemen altında durdu. Sonra tekrar sırtıttı. "Bu acıtacak."

Sonra beni bıçakladı. Sanki beni damgalaması yetmiyormuş gibi.

Acıdan bayılmış olmalıydım, gözleri çizgili adamın odadan nasıl bu kadar hızlı kaybolduğunu açıklamanın tek yolu buydu. Kulakları sağır eden silah sesi gözlerimi zorla açtırmıştı ve ilk gördüğüm şey hâlâ göğsümden çıkmakta olan yeşil kelebek bıçağı.

Acı vücudumu sarstı ve hareket etmemek için kaslarım üzerinde sahip olduğum kontrolün her bir zerresini kullandım. Ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir hareket, içimden çıkan bıçakla sadece daha fazla zarar verirdi.

Kilitli kapı ve onu çevreleyen duvarın yarısı, sanki biri el bombası atmış gibi odanın içinde patladığında bu düşünce hemen anlamsızlaştı. Patlamanın şiddetiyle zincirlerimin içinde sarsıldım ve tekrar çığlık attım. Sesim zaten kısıktı ama göğsümdeki şiddetli acı yine de bir ses çıkarıyordu.

Kan karnımdan aşağı aktı ve pantolonumu ıslattı. Görüşüm bulanık ve karanlıktı, önümdeki oda midemi bulandıracak kadar hızlı bir şekilde odağa girip çıkıyordu.

Yine de bir şekilde görüş alanıma girdiğinde, gözümde kristal berraklığındaydı.

"Hayden," diye mırıldandım, rahatlama baş döndürücü bir dalgayla üzerime çöktü. Beni kurtardığı için değil, sadece iyi olduğu için. İlk kaçırıldığımda tek düşünebildiğim, muhtemelen onu hedef almış olabilecekleriydi. Birinin ona *zarar* vermek istediği. Ve onun yerine dairesine benim girmiş olmama sevinmiştim. Bana aşk acısı çeken bir aptal diyebilirsiniz ama onu güvende tutmak için dünyadaki tüm işkencelere seve seve katlanırdım.

Annem hep bir gün biriyle tanışacağımı ve *anlayacağımı* söylerdi. İlk görüşte aşka hep inanırdı annem, ama ben inanmazdım. Ben inanmazdım. Ben alaycıydım... ya da Hayden'i görene ve tüm dünyam alt üst olana kadar öyleydim.

Yıkık dökük kapı aralığından dışarı çıktı ve birinin üzerinde kısa bir süre durup yere düşmüş cesede üç el ateş etti. Sonra lazer keskinliğindeki bakışlarını gözlerime dikti.

Milyonlarca duygu aynı anda içime hücum etti ve yüzüne yansıyan şiddetli kararlılık ve soğuk öfke yaralarım için en yatıştırıcı merhem gibiydi.

Zed her zamanki gibi onun yanındaydı ve ilk kez onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. Kız *arkadaşıma* sırlısıklam aşık olsa bile. Ama bu karmaşadan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Tıbbi yardım alabilecek kadar uzun süre hayatta kalırsam bile şanslıydım...

Ben ölürsem anneme kim bakacak?

Hayden patlayan kapıdan içeri girdi ama görüşüm çoktan kararmıştı. Acı çok fazlaydı, kan kaybı beni çok güçsüz kılıyordu.

Zed bir şeyler bağırdı ve bir hareketlilik oldu ama başımı daha fazla dik tutacak gücü kaybetmiştim.

"Lucas." Zengin, kadife sesi kulaklarıma ulaştı ve yumuşak eli yanağımı kavradı. O kadar kısaydı ki onu görmek için başımı kaldırmama bile gerek yoktu. "Yanımdayım; iyi olacaksın."

Kabul etmek istedim ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri göğsümden çıkan bıçağa kayarken izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Tüm vücudu gerginlik ve *öfke* saçarken çenesi gerildi ama bunu belli etmedi. Bunun yerine, birisi bileklerimdeki demirlerin kilitlerini açarken o sadece güvence veren sözler fısıldadı.

Bağlar açıldığında, bir kurşun ağırlık gibi düştüm. Ama yere düşmeden önce iki güçlü kol beni yakaladı.

"Dayan evlat," diye mırıldandı patronum Zayden De Rosa bir yanımdan. "Sakın şimdi ölme."

Diğer tarafımdaki her kimse, onaylar gibi bir ses çıkardı ve gülmek istedim. Kendimi hiçbir zaman zor durumdaki genç kız olarak hayal etmemiştim ama Hayden'ın beni kurtarmaya gelmesi garip bir şekilde *doğru görünüyordu*. Cinsiyet rollerini kimsenin yapamayacağı şekilde değiştiriyordu ve ben de bunun için *buradaydım*.

"Ambulans neredeyse geldi," diye havladı Zed'e. "Onu güney çıkışına götürün ve ne yaparsanız yapın, ölmesine izin vermeyin. Anlaşıldı mı?" İsteği ne kadar imkânsız olursa olsun, ses tonu hiçbir tartışmaya yol açmadı.

"Nereye gidiyorsun lan?" Hayden koridorda bizden uzaklaşmaya başladığında Zed tersledi. "Dare!"

Tereddüt etti ve ona sert bir bakış fırlatacak kadar uzun süre etrafında döndü. "Zed, ben Sana *güveniyorum*. Lucas'ı hastaneye götür ve gözlerini ondan ayırma."

Oh be. Bunun için ona *gerçekten* gülmek istiyordum ama bir kere bilincim yerinde değildi. Diğer yandan, nereye gittiğini de bilmek istiyordum.

Yine de bunu tartışmak için oyalanmadı ve Zed'in arkasından bağırmasını tamamen görmezden gelerek tekrar yola koyuldu.

"Ben hallederim," diye gürledi diğer tarafımı destekleyen adam. Ağırılığımı yumuşak bir şekilde tamamen Zed'e aktardı, sonra da Hayden'ın peşinden koşmaya başladı.

"Amına koyduğumun amına koyduğumun am yalayıcısı," diye küfretti Zed ama beklediğim gibi beni yere düşürüp öldürmedi. Bunun yerine beni tutuşunu düzeltti ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı. "Eğer şimdi ölürsen, evlat, şahsen cehenneme bir yolculuk yapar, kışını diriltir ve seni tekrar öldürürüm."

Bu rahatlatıcı açıklamayla birlikte kendimden geçtim.

H Arkamdaki koridordan ağır ayak sesleri geliyordu ve ben öfkeyle kaynıyordum, itaatsizlik ettiğimi biliyordum ama bu gerçek karşısında tamamen şok olmamıştım.

"Siktir git Cassiel," diye hırladım, dönüp ona bakmadan. "Sana bir emir verdim."

"Hayır, Zed'e bir emir verdin," diye cevap verdi, yanıma gelerek. "Eğer ikimizin de destek olmadan lanet olası bir hayaletin peşinden gitmene izin vereceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun."

İtaatsizliği beni sinirlendirmeliydi ama en ufak bir kızgınlık bile duymadım. Aslında, Anarşi'nin altında varlığından bile haberdar olmadığım bir koridor boyunca karanlık geçmişimi kovalarken bana eşlik ettiği için neredeyse mutluydum.

Sona ulaşana kadar ikimiz de bir daha konuşmadık. Tek bir çıkış yolu vardı, açık bir kapağa çıkan dar bir merdiven ve ben işaret verdim. Cass de ben de silahlarımızı hazırlamıştık ama hayal kırıklığından başka bir şeyle karşılaşmadık.

Kapak, Anarşi'nin arkasındaki ormanda otlarla kaplı bir açıklığa açılıyordu ve Chase'in -eğer gerçekten oysa- nereye gittiğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Göğsümde bir hayal kırıklığı çılgılığı yandı ve onu tutmak için çenemi acıtacak kadar sıktım. Şu anda öfke nöbeti geçirerek hiçbir şey elde edemezdim. Muhtemelen beni duyabilecek birine elimi göstermekten başka bir şey yapamazdım - tabii eğer biri varsa. Bu yüzden dişlerimi birbirine geçirdim ve çılgılığı, küfürleri, *öfkeyi* yuttum, sonra da ambarın dışında beni takip eden Cass'e döndüm.

"Burada bir şey yok," dedim soğuk ve mesafeli bir sesle ve ellerimi merdivene uzatmak için silahımı bir kenara bıraktım. "Hadi gidelim."

"Dur bakalım," diye homurdandı, yanından geçmeye çalışırken kolumu yakaladı.

Ona ters ters baktım ama kolumu kurtarmak için gereken enerjiyi toplayamadım. Kısmen *bitkin* olduğum için -Lucas kaçırılalı yirmi dört saatten fazla olmuştu ve onun izini sürerken bir dakika bile uyumamıştım. Kısmen de Cass'in kolumu çevreleyen parmaklarının sıcak gücünü sevdiğim için.

"Şimdi ne olacak?" Tersledim.

Bana bakarken yüz ifadesi karardı. Gece yarısına yakındı ve Anarchy'deki partinin cılız sesleri etrafımızdaki tek yaşam belirtisiydi. Bunun dışında tamamen yalnızdık... ya da öyle görünüyorduk. Tahmin etmekten daha iyisini biliyordum.

"Cass, şu anda söyleyecek yararlı bir şeyin yoksa, siktir git yolumdan." Hiç sabrım kalmamıştı. Hem de hiç. Adamlarımdan bazılarını buraya getirip bölgeyi iyice araştırmalı ve birinin nasıl bu kadar kolay ortadan kaybolabildiğini anlamalıydım.

Yüzünde okunamayan bir ifade belirdi ve sınırlı bir şekilde iç çekti. Elini yüzüne götürmek için kolumu bıraktı ama hiçbir şekilde yolumdan çekilmedi ya da çekilmek istediğine dair bir işaret bile vermedi.

"Bunların hiçbiri senin suçun değil Red," diye gürledi bir anlık duraksamadan sonra.

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. "Tabii ki değil," diye cevap verdim alaycı bir şekilde. "Son baktığımda, sözde ölmüş eski nişanlımın mezarından kalkıp kulübümü havaya uçurmasını, sonra da yattığım adamı kaçırpı işkence etmesini istememişim."

Cass saçmalıklarına inanmıyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, poker suratımdan içimdeki suçluluk duygusunun dipsiz derinliklerini görüyordu. Lucas'ın yaralanması benim hatamdı. Bu doğrudan bana yapılmış bir saldırıydı ve o da ikincil hasar olmuştu. Bunun başka bir yolu yoktu. Benimle hiç tanışmamış olsaydı, şu anda göğsüne saplanmış bir bıçakla hastaneye gidiyor olmazdı.

Ölebileceğini bir an bile düşünmedim. Bu bir seçenek değildi.

Cass hâlâ başka bir şey söylemeyince yutkundum ve önce göz temasını kestim. "Onu *kendi mülkümün* bodrumunda tutuyordu, Cass." Kelimeler o kadar yumuşak fısıldanmıştı ki beni duymamış bile olabilirdi. "Yirmi yedi saat boyunca burnumun dibindeydi. Şimdi yolumdan çekil de bu yeraltı tünellerini nasıl olup *da* hiç bilmediğimi anlamaya başlayayım."

Kara kaşları aşağıya indi. "Yaşadığından emin olmak için hastaneye gitmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Yaşıyor."

Evet, inatçı inkâr en sevdiğim başa çıkma mekanizmalarımdan biriydi. Ne olmuş yani?

Cass başını sallayarak uzun bir nefes daha verdi. "Bazen Red, sen tanıdığım en inatçı, dik kafalı kadın mısın yoksa?"

Öfkem alevlendi ve çenemi yukarı kaldırdım. "Yoksa ne olur Cass?"

Yine de gözünü kırpmadan bakışlarımı karşıladı. "Ya da en inanılmaz olanı," diye mırıldandı, sesi sert ve alçaktı. "Ya da ikisi birden."

Söylemesini beklediğimden o kadar uzaktı ki, beni kendine yaklaştırmak için elini sırtıma bastırduğunda tamamen hazırlıksız yakalandım. Sonra beni öptü ve ben de bunun olmasına izin verecek kadar şok oldum.

Ama bir saniye sonra aklım başıma geldi ve onun garip bir şekilde yakınlaştığı elini ittim.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Acı bir kahkaha ile talep ettim.

Eğer çenesinin sinirli duruşu bir gösterge ise, haddini aştığını çok iyi biliyordu. Ya da yarım bir beyne sahip olsaydı, bunu bilirdi.

"Ben zaten özür diledim," diye sıkılmış dişlerinin arasından haykırdı. "Beni ne zaman içeri alacaksın? Bu tehditle tek başına yüzleşmen fikrinden *nefret ediyorum* Red. Her zaman."

"Yalnız değilim," diye sözünü kestim. "Zed var. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Ve senin de şansın vardı Cassiel. Hem de birden fazla şansın vardı ve sen hepsini mahvettin. Bunu kabullen ve kafamı karıştırmayı bırak. Şu anda senin sakin tarafından manipüle edilecek ne zamanım ne de sabrım var."

Cevabını beklemedim. Fikrimi değiştirmesini bekleyecek havada değildim ve şu an, üç saniyedir yanan mikro alevi yeniden alevlendirmek için doğru zaman olmadığına emindim. Lucas hastanedeydi -umarım öyledir- ve Chase potansiyel olarak hayattaydı ve benim peşimdeydi. Sık sık boğmak istediğim bir adamla herkesin önünde seks yapmak öncelikler listemde üst sıralarda yer almıyordu.

Beni merdivenden aşağıya kadar takip etmesi, kapağı arkasından çekip kapatması ve kimsenin bizi takip etmesini önlemek için kilitleme tekerleğini çevirmesi sadece birkaç saniye sürdü. Akıl sağlığını tamamen kaybetmediğini görmek güzeldi.

Bilmediğimiz koridor boyunca sessizce ilerledik, Anarşi'den gelen parti sesleri her saniye daha da yükseliyordu. Zihinsel olarak, malzeme odalarını daha önce mühürlemediğim için kendimi bir kez daha tekmeledim. Uzun zamandır yapılacaklar listemdeydi; birçoğunun yapısal sorunu vardı.

ve burada biri yaralanırsa bunun sorumluluğuyla uğraşmak istemedim. Ancak odalardan birinde tünellere ve hapishane hücrelerine benzeyen bir bölüme açılan sahte bir duvar olduğunu asla tahmin edemezdim.

Lucas'ın tutulduğu, Zed'in bizi içeri sokmak için kelimenin tam anlamıyla havaya uçurduğu odaya vardığımızda yavaşladım, sonra içeri girip etrafa bakındım.

Kan zemini süslüyordu; bazıları koyu ve kurumuş, bazılarıysa hâlâ ıslak ve parlıyordu. Tavandan sarkan paslı kelepçeler, Cass'in Lucas'ı kurtarmak için sökmek zorunda kaldığı kelepçelerle aynıydı ve ürperdim.

"Bunu tanıdın mı?" Cass beni bu odada neler olmuş olabileceğine dair şiddetli hayallerimden uyandırarak sordu. Kendimi toparlamak için birkaç kez göz kırptıktan sonra neden bahsettiğini anlamak için döndüm.

Elinde, ateş demiri gibi uzun bir demir alet tutuyordu. Ama hayır, ucu düzdü...

"Becer beni," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak. "O hasta sikici."

Lucas'ı bulduğumuzda göğsünden çıkan bıçağa o kadar odaklanmışım ki sol göğüs kafesindeki kabarmış, kanayan yanıga neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Yine de şimdi anlamlıydı.

"Görünüşe göre bu ucube striptizci çocuğu senin kişisel sembolünle damgalamış," diye mırıldandı Cass, markaya bakarken tiksintiyle dudağını büktü.

Başımı salladım. "Ona öyle deme. Bence ona saygı duymanı gerektirecek bir şey varsa o da budur."

Cass bana sert bir bakış attı, sonra hafifçe başını salladı. "Haklısın." Markayı tekrar yere fırlattı, sonra bana sert bir bakış attı. "Hadi ama. Kurtlarınız bu karmaşayla başa çıkabilir."

"Affedersiniz?" Ona kaşlarımı çattım.

Yine de yüzünde saf, inatçı bir inat vardı. "Beni duydun. Temizliği halledebilecek bir sürü çalışanınız var." Beni işkence odasından çıkarırken güçlü eli yine kolumun üst kısmını kavradı ve bir cesedin üzerinden geçtik. Chase -ya da her kimse- yardım tutmuş olmalıydı çünkü tünellere girerken en az altı tanımadığımız yüzü öldürmüştük.

Evimde alfa köpeği oynamasından bıkmak üzereydim. "Cassiel Saint-"

Yine de bana doğru döndü, beni duvara yasladı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Hayır. Beni dinle Hayden Timber. Arkamda durdum ve insanları uzaklaştırmanı, kendini defalarca izole etmeni, kendini tamamen *dokunulmaz* kılmanı izledim. *Yıllarca*. Şimdi, Lucas'la yattığın kısa süre içinde bir şeyler değişti ve ben kendi adıma bunun tekrar değiştiğini görmek istemiyorum. Ona değer veriyorsun. Hastaneye gidiyorsun ve hayatta olduğundan emin oluyorsun. Tartışma bitmiştir."

Konuşması beni o kadar şaşırttı ki, eli hâlâ kolumdayken koridorda bir kez daha ilerlemeye başladığında itiraz etmedim. Beni sürüklemiyordu, muhtemelen bu yüzden buna izin verdim ve kendi nedenlerinden dolayı bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Yol boyunca kısa bir süre durduk, böylece güvenlik ekibimden birkaçına temizlik talimatlarını iletebildim ve güvenlik şefim Alexi'ye sabah ofisimde benimle buluşması için hızlı bir mesaj gönderdim. Güvenlik ekibindeki adamlardan birinin

Lucas'ın hücrelerinde bir Timberwolf vardı. Lucas'a ulaşmak için bu kadar acelem olmasaydı, ölümünü *çok* acı verici bir hale getirirdim.

Hainlere karşı nazik değildim.

Cass beni arabamı atlayarak doğruca bisikletine götürdü ve arkasına binmem için başını salladı.

Tereddüt ettim, kaşlarımı çattım ama bana hızla zayıflığım haline gelen o sert bakışını attı.

"Araba kullanacak durumda değilsin, Red. Atla hadi."

Her ne kadar onunla tartışmak istesem de haklıydı. Lucas'ı aramanın, onu yaralı ve neredeyse ölmüş halde bulmanın verdiği adrenalin hızla tükeniyordu. Ardında titrek bir yorgunluk ve baş dönmesinden başka bir şey bırakmamıştı. Daha birkaç gün önce 7^{inci} Çember'de meydana gelen patlamadan kalan morluk ve sıyrıklarımın sıkıcı ve inatçı ağrısından bahsetmiyorum bile. Evet, dürüst olmak gerekirse, berbat bir haldeydim. Sinirli bir şekilde içimi çektim ve Cass'in bisikletinin arkasına tırmandım.

Kollarımı beline doladığımda, "Acele et ve kimse bunu görmeden git," diye homurdandım. "İhtiyacım olan son şey Kurtlarımın senin kaltağın olduğunu düşünmesi."

Cass motoru çalıştırıp bizi otoparktan çıkarırken alay etti. "Kimse böyle düşünmez, inan bana."

Muhtemelen haklıydı; itibarım bir Azrail'in motosikletinin arkasında bir gezintiyle kırılmayacak kadar sağlamdı. Ama yine de Anarchy ve Kurtlarımın görüş alanından çıkana kadar gergin ve paranoyak kaldım. Ancak Shadow Grove'un güneyindeki karanlık ve ıssız sokaklara girdiğimizde rahatladım.

Cass de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kocaman elini karnının üzerinde benimkinin üzerine koydu. Bu sadece kısa bir dokunuştı, daha sıkı tutmamı söyleyen küçük bir çekiştirmeydi, sonra elini gidona geri koydu. Yine de beynimde bir şeyleri harekete geçirdi ve beni onun -her zaman olduğu gibi- bana baktığını görmeye zorladı.

Daha sonra hastaneye gitmem için gereken birkaç dakika, onun bu sıcak-soğuk saçmalığının ardında yatan motivasyonun bu olup olmadığını düşünmem için bana biraz zaman verdi. İster Seph'e göz kulak olmak olsun - iş tanımının *çok* dışında bir şey - ister beni zehirli bir ilişki olarak gördüğü şeyden uzaklaştırmak olsun, sürekli benim çıkarlarımı gözetiyordu. Mesela yaşlı bir çete lideriyle.

Belki de benden hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremeyen kararsız bir sık kafalının tekiydi. Belki de şüpheye çok fazla yer veriyordum.

Bunu ancak zaman gösterecekti, çünkü onun tekrar reddetmesi için kendimi tehlikeye atmayacağıma emindim. Hayır. Lanet olsun. Olmaz.

Lucas, göğsündeki bıçağı çıkarmak ve oluşan hasarı onarmak için acil ameliyata alındı, ancak cerrahın bir güncelleme yapmak için ortaya çıkmasından önce sadece kısa bir süre bekledik.

"Bay De Rosa?" diye sordu doktor Zed'e yaklaşırken. Hâlâ tepeden tırnağa mavi önlükler içindeydi ama maskesini çıkarmış ve elinden sarkıtmıştı. "Siz Lucas'ın kardeşi misiniz?"

Zed'e sert bir bakış attım, o da omuz silkti. "Elbette. Haberler nedir?"

Doktor kaşlarını kaldırarak, "Kardeşiniz çok şanslı bir adam," dedi. "Her nasılsa bıçak tüm ana kan damarları arasında mükemmel bir şekilde kaymış. Akciğerini deldi ama senin yaptığın gibi bıçağı içeride bırakarak onu onarmayı başardık. Şu ana kadar iyileşmesi için her şey yolunda görünüyor." Kaşlarını çatarak durakladı. "Yine de göğsündeki yara izi kalacak. O izden kurtulmak istiyorsa deri nakline ihtiyacı olacak."

Bıçağın bu kadar mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olmasının bir kaza ya da mucize olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu bir tesadüf değildi, kasıtlıydı.

"Bıçağı görmemiz gerekiyor," dedim doktora, kaşlarının çatılmasına neden olan düz bir sesle.

Sonra gözle görülür bir şekilde sergilediğim silahlarıma gergin bir bakış attı ve başını salladı.

"Kesinlikle, hemşireme getirmesini söyleyeceğim." Dikkatini tekrar Zed'e yöneltti. "Lucas'ı yaklaşık bir saat sonra nekahet odasından çıktığında görebileceksin."

Zed, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve doktor bir kez daha hızlıca çıktı. Ben de onu suçlamadım. Üçümüz -Zed, Cass ve ben- korkutucu bir üçlü oluşturuyorduk, her ne kadar kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmasa da. Yine de birilerinin onu bilgilendireceğinden şüphem yoktu.

Tekrar yalnız kaldığımızda -ya da bir hastane bekleme odasında ne kadar yalnız kalınabilirse o kadar- Zed'e kaşlarımı kaldırdım. "Kardeşi mi?"

Zed yine omuz silkti. "Ve yasal vasi. Evrak işleriyle uğraşmanın en kolay yolu gibi göründü. Sağlık sigortası olduğundan şüpheliyim ve *sen benim kim olduğumu bilmiyor musun saçmalığıyla* vakit kaybetmek istemedim."

Ona birkaç kez göz kırptıktan sonra aptalca başımı salladım. Aslında çok mantıklıydı ama o anın sıcaklığıyla bunu düşünemeyeceğimden emindim. Lucas'ın muhtemelen düzgün bir sağlık sigortası yoktu, yoksa annesinin sağlık faturaları yüzünden içinde bulunduğu durumda olmazdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım Zed'e. "Muhtemelen bir silah çeker ve her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getirirdim."

Bana orantısız bir gülümseme attı ve omzumu omzuyla çarptı. "Hayır, sen de aynısını yapardın." Dikkatini sessizce yanımda oturan Cass'e çevirdi. Hastaneye geldiğimizden beri tek kelime etmemişti ama yine de hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belli ediyordu. "Biraz daha kalacak mısın? Gömleğimi değiştirmem ve Seph'i kontrol etmem gerekiyor."

İrkildim. Seph. Tanrım, öğrendiğinde ne diyecekti? Lucas'ın kaçırıldığını fark ettiğimde Cass'e onu Madison Kate'in üç saat uzaklıktaki dağ evine bıraktırmıştım. Archer ve adamları tarafından kuşatılmıştı, olabildiğince güvendedi.

ben ve Zed onu fiziksel olarak izlemeden olabilirdi. Ama er ya da geç öğrenecekti -sadece Lucas'ın incinmesini değil, en başta *neden* kaçırıldığını da.

Hay sikeyim. Beni öldürecekti ve Lucas'ın onun lise aşkı olduğunu öğrendiğim *anda* itiraf etmediğim için bunu hak etmiştim. Kendimi savunmam gerekirse, şoktaydım. Ama bu, yapılacaklar listesinde *yaşayan en boktan kız kardeş* listesindeydi.

"Yakında hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi Cass, rahatsız plastik sandalyede inanılmaz derecede zahmetsiz görünen bir kamburluğa kayarak.

"Burada tek başıma iyiyim," dedim ikisine de sinirlenerek. "Yoksa fark etmeden aniden çaresiz bir prensese mi dönüştüm? Son baktığımda sizden çok daha büyük ve kötüydüm."

Zed kaşlarını kaldırarak bana baktı ama cevap vermedi. Bunun yerine Cass'e başıyla selam verdi ve bekleme odasından *ç ı k t ı*. Beyaz gömleğinin Lucas'ı tünellerden taşıırken akan kanla kaplandığı düşünülürse, haklı olduğu bir nokta vardı ama bir yanım onun gitmesini istemiyordu. Yıllarca birbirimizden başka kimseye güvenmemekten kaynaklanan bir bağımlılık sanırım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Cass'e "Gidebilirsin," dedim. Bana uzun uzun yan gözle baktı ve ben de sınırlı bir şekilde iç çektim. "Bu çok anlamsız. Yapmam gereken işler var. Kurtların içinde yok edilmesi gereken hainler ve Anarşi'nin altında kapatılması gereken tüneller var. Bahsetmiyorum bile-"

"Kes şunu," diye homurdandı. "Bunların hiçbirisi birkaç saat bekleyemeyecek kadar acil değil."

Dişlerimi birbirine geçirdim, karşı çıkmak istiyordum ama bir şey bulamıyordum. Beynim çok kızarmıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Cass alçak ve sessiz bir sesle, "o çocuk bu gece göğsüne bir bıçak yedi. Uyandığında senin yüzünü görmeyi hak ediyor."

Onca insan arasından Cass'in bu açıklaması beni duraksattı. İnatçı inkârlarımı bastırmak için dudağımı ısırdım ve ağır ağır yutkundum. Lanet olsun, Lucas'ın hayatını mahvetmeme ihtiyacı yoktu. Demi bana onu bozmamamı söylediğinde onu dinlemeliydim.

Cass boğazını temizleyerek bir kez daha dikkatimi çekti. "Peki... kaç yaşında?"

Sertleştim ve ona bakmak için başımı hafifçe çevirdim. "Affedersiniz?"

Bakışlarımı karşıladı ve başparmağını düşünceli bir şekilde alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Lucas. Kaç yaşında?" Cevap vermeyince devam etti. "Çünkü Seph yoğurtçuda seninle telefonda konuşurken..."

Ürperdim. Sertçe. Oh *lanet olsun*. Seph telefonda bana Lucas'ın onunla birlikte çalışmaya geldiğini söylemişti. Cass onun Shadow Prep üniformasıyla geldiğini görmemiş olsa bile -ki muhtemelen görmüştü- Seph'in Lucas'ın onunla aynı okula gittiğini *söylediği* gerçeğinden kaçamazdı.

"Onu işe aldığında sahte kimlik kullanmıştı," diye mırıldandım, utancımın yüzüme yansımaması için mücadele ediyordum. "*Sonrasına* kadar bilmiyordum."

Cass hiçbir yargılama belirtisi göstermedi ama aynı zamanda hiçbir şey belirtisi de göstermedi. Herifin poker suratu bazı günler benden daha iyiydi. Bir gün ona karşı bir oyun oynamak için adam öldürürdüm.

"Bunu öğrendiğinde yüzünü görmek için neler yapmazdım," diye mırıldandı eğlenerek. "Ee, on sekiz mi?"

İnledim ve elimi saçlarımda gezdirdim. Açıkçası, bu er ya da geç ortaya çıkacak bir sırdı, ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten uzun zamandır düşünmüyordum-

Lucas'la görüşmeye devam etmeyi kabul ettiğim dönem. Bir seferde bir günden fazlasını düşünmemiştim bile. Lanet olsun, Zed'e gün doğacaktı.

"Birkaç hafta içinde on dokuz olacak," diye cevap verdim, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Demek istediğim, o yasal olarak bir yetişkindi; *yanlış* bir şey yapmıyorduk. Rollerimiz tersine çevrilmiş olsaydı, aramızdaki yaş farkına kimse gözünü bile kırpamazdı. Archer'ın karısı ondan dört yaş küçüktü ve bu *normal* kabul ediliyordu.

Cass homurdanarak bir ses çıkardı, gözleri hâlâ yüzüme yapışmıştı. "Kahretsin, Red. Onun babası olacak yaştayım."

Bunu hiç düşünmediğim için bir kakhaha attım. "İyi ki onu becermiyorsun o zaman, değil mi?"

Dudakları mikro bir gülümsemeye dönüştü ve bir kız gibi kızarmamak için yanağımın içini ısırıldı. Neredeyse hiç gülümsemeyen bir adam için, lanet olsun, niyeti bu olsun ya da olmasın, sinsi ve seksi bir ifade takınmıştı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi bana, kaşlarımın şaşkınlıkla çatılmasına neden olan hızlı bir konu değişikliğiyle. "Beklerken bir kahve içelim."

Gözlerim kısıldı. "Bir kere, bir bayana bok gibi görüldüğünü söylemek kabalıktır, Cassiel Saint."

Bir sırtıma daha. Lanet olsun ona. "Artık bir hanımefendi mi oldunuz, *efendim*?"

Bakışlarım karardı. "Ve bir diğeri için, eğer barış anlaşmasından anladığın buysa-"

"Değil," diye kısa bir kafa sallayışıyla sözümü kesti. "Sadece kahve çünkü ikimizin de buna ihtiyacı var. Zamanımız var."

Kısa bir süre düşündüm, sonra içimi çektim. "Evet, sanırım öyle. Ya da daha sert bir şey. Caddenin karşısında bütün gece açık bir lokanta var ve berbat kahve yapmıyor." Sandalyemden kalktım ve nerede olacağımızı bildirmek ve Lucas'ın doktorun tahmininden daha erken uyanması ihtimaline karşı telefon numaramın onlarda olduğundan emin olmak için hemşirelerin yanına doğru ilerledim.

Cass beni bekleme odasından çıkıp yolun karşısındaki söz konusu lokantaya kadar takip etti ama içeri girmeden önce koluma elini koyarak beni durdurdu.

"Al," diye mırıldandı, deri ceketini omuzlarından sıyrıp omuzlarıma attı. İtiraz edecek oldum ama bana sert bir bakış attı. "Bu gece polisin dikkatini çekmek istemeyeceğini düşündüm."

"Oh," diye başımı sallayarak cevap verdim, ne demek istediğini anlamıştım. Bir kolumun altında Çöl Kartalım, diğerinin altında Glock'um ve kalçama bağlı üç fırlatma hançerimle göze çarpmaktan çok uzaktım. Bu yüzden kollarımı Cass'in ceketinin kollarına geçirdim ve lokantanın kapısından içeri girdim.

Sadece bir silah taşıyordu, kot pantolonunun arkasına sokmuştu ve tişörtünü de onun üzerine çekmişti, bu yüzden ceket silahlarımı saklamak için çok daha iyi bir hizmetti.

"Bu benim itibarım için harikalar yaratmayacak," diye mırıldandım içimden bir kabine kayarken. Cass karşımdaki koltuğa oturdu ve kaşlarını çatarak sordu.

"Gecenin bir yarısı benimle kahve mi içiyorsun?" diye sordu.

Ona ters ters baktım. "Azrail ceketini giyiyorsun."

Alay etti. "Koca kötü Hades insanların ne düşündüğünü umursuyor mu?"

"Zorlukla kazandığım iktidar koltuğumun dengesini bozabilecek ve aptal yeni yetmelerin üstünlüğümü kaybettiğimi düşünmelerine yol açabilecekken mi? Evet, umurumda." Ters ters baktım, sonra iç çektim. "Ama sen

Doğru. SGPD'den çok fazla kişi artık benim kontrolümde değil ve bu gece bir İyi Samiriyeli'nin beni tehdit olarak rapor etmesine gerçekten ihtiyacım yok."

O sırada garsonumuz geldi ve kahve siparişlerimizi aldı. Elinde dumanı tüten kupalarımızla geri dönüp hesabı getirene kadar ikimiz de sessiz kaldık.

"Peki, bu Chase Lockhart meselesi hakkında başka ne bilmem gerekiyor?" Cass tekrar yalnız kaldığımızda sessiz bir gürültüyle sordu.

Kaşlarımı çattım, sonra kahvemi yudumladım. "Hiçbir şey," diye cevap verdim kararlı bir şekilde. "Lucas'ı geri almak için yaptığın yardıma minnettarım ama bunun Azraillerle bir ilgisi yok. Bununla ilgileneceğim, tıpkı işimi tehdit eden herkesle ilgilendiğim gibi."

Belli ki istediği cevap bu değildi, çünkü çenesi gerildi ve dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum.

"Red-" diye başladı ama telefonum cebimde titredi.

"Tartışmaya açık değil Cass," diyerek sözünü kestim ve arayanın kim olduğunu kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Sonra uzun bir nefes verdim ve aramayı reddettim. "Seph," diye itiraf ettim bana sorgulayan bir bakış attığında. "Neler olduğunu bilmek istiyor ve ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Cass bir ses çıkardı. "Anlayabiliyorum," diye homurdandı, hâlâ tüm derin ve karanlık sırlarımı ona açmadığım için kızgın olduğu belliydi. Dün gece Seph'i Madison Kate'e bıraktıktan sonra, sorulmadan Zed ve bana yardım etmek için geri dönmüştü. Biz de ona *bazı* bilgiler vermiştik... Chase'in mezarını kazdığımız ve boş bulduğumuz gerçeği gibi. Ve onun hala hayatta olduğundan ve bana savaş açtığından şüphelendiğimiz gerçeğini. Bize. Sadece beni mi yoksa Zed'i de mi hedef aldığını hâlâ anlayamamıştım. Ne de olsa bir zamanlar kardeş kadar yakındılar.

Ama geri kalanı? Chase ile olan geçmişim ve bizi beş yıl önceki Timberwolf katliamına götüren şeyler? Onu hiç ilgilendirmez.

Telefonum tekrar titredi, bu sefer Zed'den bir çağrı vardı, kabul ettim.

"Her şey yolunda mı?" Kahve fincanımla oynarken telefonu kulağıma götürerek sordum.

"Evet, iyi," diye cevap verdi, sonra kısa bir esneme hareketi yaptı. "Az önce Seph'le konuştum ve telefonlarına çıkmadığını söyledi. Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Burnumu kırıttırdım. "Bilmiyorum. MK ile hâlâ güvende, değil mi?"

"Evet, efendim. Archer'la konuştum ve o da risklerin farkında. İhtiyacımız olduğu sürece orada güvende."

İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti. Her ne kadar kız kardeşimi aramaktan kaçınıyor olsam da, onun güvenliği benim bir numaralı önceliğimdi ve her zaman da öyle olacaktı. Her zaman.

"Güzel. Biraz dinlen ve sabah benimle Copper Wolf'ta buluş. Alexi'ye bir toplantı için gelmesini söyledim." O toplantıyı düşünmek bile beni yoruyordu. Gerçekte ise tüm çetemle bir toplantı yapmam gerekecekti. Önce gizli bir FBI ajanı, sonra da Lucas'ı koruyan bir hain mi? Başka köstebekler olmadığına bir an bile inanmadım.

Zed bir kahkaha attı. "Dinlen. Tabii. Kız kardeşini ara ve telefonumu patlatmasını engelle. Yatma vakti geçti."

Gözlerimi devirdim ve aramayı sonlandırdım. Yine de haklıydı; Seph'ten sonsuza dek kaçamazdım.

"Her şey yolunda mı?" Cass, parmak uçlarını masaya birkaç kez vurup düşünürken sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii ki."

"Keşke yardım etmeme izin verseydin." Kaşlarını çattı.

Acı bir kahkaha atarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sonra dağınık düşüncelerimi toparlamak için kahvemden uzun bir yudum aldım. "Nedense Aziz, Persephone'a son iki haftadır ona söylemeden *lise* aşkını becerdiğimi açıklamama yardım edebileceğinden şüpheliyim. Ve benim yüzümden kaçırıldı, işkence gördü ve neredeyse öldürülüyordu. Ayrıca eski nişanlımın da -ki onun Suudi bir pedofile satılmasında büyük parmağı olduğunu bilmiyor- ölümden döndüğünü ve peşime düştüğünü." Birden içimden dökülmek isteyen sözcüklerin akışını durdurmak için dilimi ısırđım, sonra derin bir nefes aldım. "Eğer bu konuda yardımcı olabilirsen, önerilerini memnuniyetle dinlerim."

Tek tepkisi bana dikkatle bakmak oldu. Bazen cidden böyle anlarda kafatasını kırıp içinde neler olup bittiğini görebilmeyi diliyordum.

Diğer zamanlarda, hastaneye gelmem *gerektiğini* söylediğinde olduğu gibi, sözleri gerçeğe çok yakındı ve bunları içinde tutmasını tercih ederdim.

Telefonum tekrar çaldı, bu sefer bilinmeyen bir numaraydı ve dikkatle cevap verdim. Rahatlamıştım, arayan Lucas'ın özel bir odaya nakledildiğini ve istersek ziyaret edebileceğimizi bildirmek için arayan hastaneydi.

Kahvemın kalanını çabucak içtim ve Cass beni lokantadan çıkarken takip etmeden önce masaya biraz para attı.

"Bu çok aptalca," diye mırıldandım kendi kendime, caddeyi geçip hastaneye dönerken. "Şu anda beni görmek istemeyecektir."

Cass başını sallayarak bana biraz acıyan bir bakış attı. "Kendine hep böyle yalan mı söylersin, Red? Yoksa bu yeni bir şey mi?"

Onu tersledim ve Lucas'ın odasını tarif etmek için doğruca hemşire odasına doğru ilerleyerek önünden geçtim. Belli ki Cass, Lucas'ı gerçekten *görene* kadar peşini bırakmayacaktı ve... evet, dürüst olmak gerekirse ben de onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum. Bu, muhtemelen şu anda dünyada görmek isteyeceği son kişinin ben olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Hemşire, içinde katlanmış yeşil bir kelebek bıçak bulunan plastik bir torba uzatarak, "Doktor bunu size vermemi istedi," dedi.

Midem altüst oldu ve ondan almadan önce ağır bir şekilde yutkunmam gerekti.

Cass de onu elimde görünce yüzünü buruşturdu. "Bu Phillip D'Ath'ın bıçaklarından biri," diye doğru bir gözlemde bulundu.

Sarsılarak başımı salladım. "Evet."

"Dur tahmin edeyim," diye gürleyerek benimle birlikte asansörlere doğru yürüdü. "Bu Chase Lockhart'a mı aitti?"

Asansöre bindiğimizde Cass yedinci katın düğmesine basarken isteksizce, "Yaklaştım ama hayır," dedim. "Bu Zed'indi."

Lucas odasına vardığımızda uyanık değildi. Cass yine de beni içeri itti, sonra bana bir şey vermek için koridorda bekledi. Ne olduğunu bilmiyorum. Mahremiyet mi? Çok az tanıdığım ama neredeyse öldürülmek üzere olan bilinçsiz bir adamla konuşmak için mi?

Orada durup Lucas'ın morarmış yüzüne bakarken hissettiklerimi anlatmak için garip kelimesi bile yetersiz kalırdı.

"Hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu çok garip." O benim erkek arkadaşım değildi; sadece düzüştüğüm bir adamdı. Değil mi? Evet, öyleydi. Gelişmekte olan bir çete savaşının ortasında kalmış, bağımlılık yaratacak kadar iyi sevişen biriydi sadece.

"Hayden." Özel hastane odasından tekrar gizlice çıkmaya çalışırken onun boğuk sesi beni olduğum yerde durdurdu. Az önce zihnimde onu *iyi bir yatıştan* başka bir şey olarak etiketlemiş olmama rağmen, sesi bana binlerce voltluk elektrik gibi çarptı. "Buradasın."

Yüzümü buruşturarak ona doğru döndüm, suçluluk duygusu denediğim tüm ilaçlardan daha sert bir şekilde içime işliyordu. Yine de hiçbir şey beni onun yüzündeki ifadeye hazırlayamazdı.

"Evet," diye cevap verdim, bir adım geri giderek kapıya ve kaçışıma yaklaştım. "Sadece senin... bilirsin işte... hayatta olduğundan emin olmak istedim."

Gülümsedikçe yüzündeki saf, filtresiz rahatlama ve sevinç ifadesi daha da yoğunlaştı. Vay canına. Sadece *vay be*. Bir adamın ölümle burun buruna geldiği bir karşılaşmanın ardından hastane yatağında dövülmüş ve yara bere içindeyken bu kadar güzel gülümsemesi yasadışı olmalıydı. Kesinlikle yasadışı.

Muhteşem yüzünde en ufak bir incinme ya da suçlama belirtisi yoktu ve bu sadece ona işkence edilmesinde benim de payım olduğu için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu. Beni suçlamadı, suçlamalıydı da. Dehşete düşmüş olmalıydı. Olabildiğince hızlı ve uzağa kaçıyor olmalıydı. Ama hayır. Hayır, Lucas'ın deniz yeşili gözleriyle karşılaştığımda gördüğüm tek şey korkutucu derecede aşka yakın bir şeydi. Ki bu açıkça delilikti.

Kimse ilk görüşte aşık olmadı. Bu saçmalık *sadece* ve *sadece* kurgu için ayrılmıştı.

Bana zayıf bir el uzattı, parmakları gevşekti ama yaklaşmamı istediği çok açıktı. Yapmak istediğim *son* şey Lucas'a zaten olduğumdan daha fazla yaklaştı. Fiziksel ve duygusal olarak. Yine de hain ayaklarım iznim olmadan beni odanın diğer ucuna götürdü ve parmaklarımız buluştuğunda küçük bir nefesi bastırdım.

Sikeyim. Lanet olsun, lanet olsun, lanetlenmişim.

Çaresizlikle inleyerek yatağının başucundaki sandalyeye çöktüm ve alnımı yatağa koydum. "Lucas, *çok* üzgünüm," diye mırıldandım çarşaflara doğru.

"Ne için?" diye sordu, sesi bütün gece çığlık atmış gibi sertti. Muhtemelen öyleydi de. Göğsündeki yara izi kör edici bir acı veriyor olmalıydı. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, sanki bunu hak ediyormuşum gibi *bana* nazıkçe teselli veriyordu. "Bunu yapan sen değilsin. Göz bandı takan o dengesiz herif yaptı."

Omuzlarım sertleşti ve ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ne?"

Uykulu gözlerle bana baktı, dudaklarında hâlâ o yumuşak gülümseme vardı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "O odada belirdiğinde bir an için öldüğümü sandım. Tıpkı bir intikam meleğine benziyordun."

Kelimeleri hafifçe geveliyordu ve bakışlarında, acıdan dolayı ne kadar ağır bir şekilde uyuşturulduğunu ele veren bir camsılık vardı. Kahretsin. Muhtemelen ne söylediğinin farkında bile değildi. Yine de ne görmüş ya da duymuş olabileceğini bilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Lucas," diye fısıldadım, parmaklarımı onunkilerle birleştirip hafifçe sıkarak. "Ne göz yaması dostum? Sana adını söyledi mi?"

Gülümsemesi biraz azaldı, kaşları çatıldı. "Hayır, hayır, o..." Küçük bir kafa sallama hareketi yaptı, sonra da uyuma dürtüsüyle savaşımaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kahretsin, onu rahat bırakmalıydım. Zaten bana ne söyleyeceğini bildiğimden oldukça emindim.

Tam çıkmak üzereyken parmakları parmaklarımda sıkılaştı. "Sana sürekli *benim* diyordu. Sürekli *sevgilisinden* bahsediyordu."

Boğazımdaki safra yükseldi ve onu Herkülvari bir çabayla geri ittim. "Chase," diye fısıldadım, sesim dehşet ve beş yaş korkusuyla doluydu. "O yaşıyor. Nasıl..."

"Berbat durumdaydı," dedi Lucas, sesi hâlâ uykulu bir mırıltı halindeydi. "Bunu ona sen mi yaptın meleğim? Gözünü aldın ve onu böyle yaraladın mı? Umarım öyledir."

Bu bana kısa bir kahkaha attırdı. Göz kapakları kapandı ama gür dudaklarına başka bir gülümseme dokundu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı. Parmakları tekrar benimkileri sıkıca kavradı ve nefes alış veriş uykuya döndüğünde bile kendimi çekmeye zorlamam uzun zaman aldı.

Sonunda bulduğumda sandalyeye oturdum ve uzun süre ona baktım. O kadar *masumdu* ki. Bu benim için büyük bir sapma olmalıydı. Beni ürkütmeli ve ters yönde bir mil koşturmalıydı. Onunla ilgili her şey *iyi adam* diye bağıırıyordu ve bu kesinlikle benim tipim *değildi*.

Ve yine de... işte buradaydım, bandajlarla sarılmış ve eski sevgilimin yumruklarının izleriyle kaplı bir hastane yatağında uyurken onu izliyordum. Burada, onu güvende tutmak için bile olsa, onu uzaklaştırma düşüncesinden korkuyordum.

Bunun ne zaman olduğunu, tanıştığımız gece mi, yoksa şimdi mi olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama o artık *sadece iyi bir yatış* kategorisini çoktan aşmıştı. Bir zayıflık haline gelmişti... çünkü lanet olsun ki onu önemsiyordum.

Arkamda açılan kapının yumuşak tıkırtısı düşünce trenimi böldü ve Zed'i orada görmek için başımı yukarı kaldırdım. Sonra ona ters ters baktım.

"Sana dinlenmeni söylediğimi sanıyordum," diye fısıldadım.

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı ve Lucas'ın uyuyan halini başıyla işaret etti. "Küçük kardeşimi kontrol etmem gerekiyordu. O nasıl?"

Yüzümü buruşturdum ve sandalyeden kalktım. Ameliyattan yeni çıktığı için Lucas'ı uyandırmamak için odanın dışında konuşabiliyorduk. Şu anda onun için en iyi şey -ağrı kesicilerin yanı sıra- uykuydu.

Dışarı çıktığımızda Zed kapıyı tekrar arkamızdan kapattı ve Cass karşıdaki duvara yaslanarak beklediği yerden başını kaldırıp baktı. Başını eğerek sorguluyordu ve ben de ona bizi koridorun sonuna kadar takip etmesini işaret ettim.

Kollarımı göğsümün altında kavuşturarak, "Oldukça sisli falan," dedim onlara. Hâlâ Cass'in ceketini giyiyordum, üzerimde o kadar büyüktü ki muhtemelen gülünç görünüyordu ama aynı zamanda çok rahattı, bu yüzden geri vermeyi teklif etmedim.

Zed de bunu fark etti ve sol omzundaki Azrail yamasına sert bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatarak yüzüne sinirli bir ifade verdi.

"Bekleneceği gibi," dedi Cass, sözüme karşılık verirken Zed'in bana dik dik bakmasını görmezden geliyordu. Ya da ben onun görmezden geldiğini sanıyordum, ta ki bir dakika önce olduğundan çok daha yakın bir şekilde duvara yaslanmak için pozisyonunu değiştirene kadar. "Genel anestezinin iyileşmesi biraz zaman alır."

İçimi çektim ve şakaklarımı ovuşturarak kör edici bir gerilim baş ağrısı hissetmeye başladım. "Evet, *göz bandı olan yaralı bir adam* tarafından yaralandığını söyleyecek kadar akli başındaydı." Chase'in yüzüne sıkıttığım kurşundan kurtulduğunu düşününce irkildim. "Oh, ve hemşire bana bunu verdi." Cebimden poşetlenmiş bıçağı çıkardım ve ikincime uzattım.

Zed yüzünü buruşturdu ve poşetlenmiş bıçağa bakmadan cebine attı. Ne olduğunu zaten biliyordu; hastaneye giderken yol boyunca Lucas'ın göğsünden çıkan bıçağa bakmak zorunda kalmıştı.

"Demek yaşıyor," diye mırıldandı, teslim olmuş bir halde. "Öyle görünüyor," diye kabul ettim.

Zed sadece başını salladı, sessizdi. Cass hiçbir şey söylemedi ama tüylerimi diken diken eden bir dikkatle beni izledi.

"Lucas'ın annesini kontrol etmesi için birini göndermemiz gerekiyor," dedim sonunda ve aramızdaki gergin anı bozdum. "Tekerlekli sandalye kullanıyor ve Lucas onun birincil bakıcısı."

Zed başını salladı. "Tamamdır. Nöbet tutması için birinin görevlendirilmesini ister misin yoksa...?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır, Lucas iyileşene kadar geçici de olsa onu bir bakım tesisine götürmeye çalış. Sonra Chase'in onu orada hedef almaya karar vermesi ihtimaline karşı Dallas'a tesisteki güvenlik görevlilerini sağlık kontrolünden geçirmesini söyle."

"Evet, efendim." Zed telefonunu çıkarıp işe koyulurken tamamen iş başındaydı.

"Ne yapabilirim?" Cass hâlâ yaklaşıyor gibi görünerek sordu. Ya da belki de karanlık bakışlarıyla karşılaştığım için bu sadece benim hayal gücümdü.

Aklımdan bir avuç tamamen uygunsuz fikir geçti ama onları kendime sakladım. Ne yeri ne de zamanıydı. Bu yüzden yüzümü düzelttim ve işime odaklanmak için temel içgüdülerimi bir kenara ittim.

"Hiçbir şey," dedim ona kararlılıkla. "Bundan sonrasını biz hallederiz. Senin yönetmen gereken bir çete var. Her neyse, ikinci komutan arayışın nasıl gidiyor? Bir yıldan fazla oldu."

Cass'in bakışları saf ölümdü, çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Son bir buçuk gün içinde iyice bulanıklaşan siyasi çizgileri yeniden belirliyordum. Benim olduğu gibi onun da bir yeri vardı. Onlara geri adım atmamızın zamanı gelmişti.

"Acele etmiyorum," diye cevap verdi birkaç vuruştan sonra. "Şimdiye kadar kimse beni yeterince etkilemedi ve şimdi kazara bir dönek atamaktan nefret ediyorum - özellikle de kaç kişinin yeniden dirilen Chase Lockhart için gizlice çalıştığı düşünüldüğünde."

Saniyesinin olup olmaması benim için zerre kadar fark etmiyormuş gibi omuz silktim. "Cenazen, Cassiel. Bir saniyen olmaması seni kolay bir hedef haline getiriyor. Akıllı seçimler yap."

Dudakları o sinsî, seksi sırırtısıyla kıvrıldı ve dudaklarıma yaptığı kendi tavsiyesine kısa bir kakhaha attı. "Çok hoş. Bu iş daha bitmedi Red."

Başımı yana eğdim, aptalı oynuyordum. "Ne değil?"

Gözleri kısıldı. "Bu. Bizi. Şu anda aklında daha önemli şeyler olduğunu biliyorum ama hayır cevabını kabul etmiyorum."

Bazı adamların cüreti hayret vericiydi. Ona verdiğim onca şanstan sonra. Omuz silktim. "O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Kısa bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra ne demek istediğimi hemen anladı. "Sana o mektubu yazma konusunda şaka y a p t ı ğ ı n ı sanıyordum."

Öyleydim. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Ben de senin ilgilenmediğini sanıyordum." Koridorda, telefonda isteklerimi sıralayan Zed'e doğru ilerlemeye başladım. Bana bir kez daha sertçe baktı ve sessiz hatırlatmasını anladım. Duraklayarak Cass'in ceketini çıkardım ve ona geri attım.

"Görüşürüz, Aziz."

It Kendimi Lucas'ın hastane odasından uzaklaştırmak beklediğimden daha zor oldu. Ama odasında oturup onu uyurken izlemek zamanımı verimli bir şekilde kullanmamı sağlamıyordu. Yapabileceğim pek çok başka şey vardı, yapmam *gereken* pek çok şey. Bu yüzden ayrıldım.

Binadan çıkarken Zed, "Boris ve Rixby burada hastaneyi izliyorlar," diye beni bilgilendirdi. "Onlardan biri şimdi Lucas'ın odasına gidecek ve ikinci bir emre kadar onu gözetim altında tutacak. Hastane personeli de sabah onu kontrol ettiklerinde doktorlarından gelen her türlü güncellemeyi gönderecek."

Derin bir nefes aldım, vücudumdaki her kasta stresin ağrısını hissediyordum. "Güzel. İyi düşündün. Teşekkürler, Zed." Ağır ağır esnedim, sonra saçlarımı karıştırmamak için yüksek bir at kuyruğu yaptım. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirmek stresli bir hareketti ve aslan gibi görünmeme neden oluyordu.

Ferrari'sinin kilidini anahtarlıkla açtı, sonra da binmem için yolcu kapısını açık tuttu. Bu centilmence jest karşısında itiraz etmedim; artık buna alışmıştım. Bunun yerine koltuğuma gömüldüm ve o sürücü tarafına geçerken ben de ısıtıcıyı açtım.

Bizi hastaneden çıkarıp mahallemize doğru götürürken "Seph'i geri aradın mı?" diye sordu.

Burnumu kırıştırdım. "Hayır. Zaten uyuyor olmalıydı."

Bana yan gözle baktı ve tek kelime etmeme bile gerek kalmadan saçmalıklarımı yüzüme vurdu. Evet, her neyse.

"Neden ona Lucas'tan bahsetmiyorsun?" diye sordu, gözleri tekrar yola dönmüştü ama dikkati tamamen benim üzerimdeydi. "Bir şeyler olduğunu biliyor."

Ah, kahretsin. Lucas'ın lisede Seph'le birlikte olduğunu ve Seph'in Lucas'tan çok hoşlandığını söylediğimden Zed tamamen çekilmez olacaktı.

Bununla uğraşacak havada değildim, bu yüzden omuz silktim ve yalan söylerken ona bakmaktan kaçındım. "Bir nedeni yok. Onunla sabah konuşurum."

Zed ayağını frene öyle sert bastı ki emniyet kemerime doğru sarsıldım, sonra da morluklarımdan dolayı acı içinde inledim.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim. Ama az önce bana yalan mı söyledin?" Yüzümü buruşturarak kemerin az önce bana saldırdığı göğsümü ovuşturdu. "Ne dedin? Hayır." Zed dramatik bir nefes verdi. "Yine yaptın!"

Gözlerimi devirerek ofladım. "Sanki şu anda konuşacak tek kişi sensin, Zayden. Lütfen gidebilir miyiz? Eve gidip altı yıl kadar uyumak istiyorum."

Kaşları çatıldı ama dediğimi yaptı ve bir kez daha hızlandı. Ama artık benim daireme doğru gitmiyordu.

"Zed..." Adını alçak sesle, şüpheli bir hırıltıyla söyledim.

"Seni Chase'in güvenli olmadığını çoktan kanıtladığı bir daireye geri götürmeyeceğim. Bu iş çözülene kadar benim evimde kalabilirsin." Ses tonu sert ve inatçıydı ve ben tartışamayacak kadar yorgundum. O yüzden omuz silktim ve yolculuğa hazırlandım. Seph, Madison Kate'in yanında güvendeydi, Lucas hastanede güvendeydi ve *umarım* Demi şimdiye kadar karısıyla birlikte İtalya'ya giden bir uçaktaydı. Önemsediğim herkes güvendeydi.

Ya da bizim dünyamızda olabilecekleri kadar güvende.

Ayrıca, Zed haklıydı. Benim dairem artık güvenli değildi, oysa o gerçek bir kalede yaşıyordu. Evi Shadow Grove'un dışında bir arazideydi ve bir İskoç şatosunu taklit edecek şekilde inşa edilmişti, ama modern, mimarların hayallerini süsleyen bir şekilde.

Kapısına varana kadar yaklaşık yarım saatlik bir sessizlik oldu, bu süre içinde uyuyakalmış ve yaklaşık bir düzine kez sarsılarak uyanmışım. Arabada uyumaktan nefret ederdim.

Zed'in kapısında da girişe izin veren benzer bir biyometrik erişim paneli vardı ve dekoratif ferforje kapıların açılmasını beklerken ağır ağır esnedim.

Eve girerken bana "Odama geç," dedi. Güven sorunları nedeniyle yanında çalışan yoktu ama ışıkları harekete duyarlı olduğu için biz içeri girmeden önce ev aydınlanmıştı. "Misafir odalarının hiçbirini hazırlamadım ve sen de çarşaf bulmamı bekleyemeyecek kadar yorgun görünüyorsun."

Reddetmeliydim ama siktir et. Arada sırada güzel, rahat yataklarına giremeyeceksen en iyi arkadaşlar ne içindi? Bu yüzden başımı salladım, esnedim ve onu beklemeden büyük merdivenden yukarı çıktım.

Odasında, dolabının arkasındaki milyonlarca tasarımcı gömleği ve takım elbisesinin arkasına tıktırılmış eski tişörtlerinden birine el attım. Üzerimi değiştirdim ve kirli giysilerimi onu çok kızdıracağını bildiğim buruşuk bir yığın halinde bırakıp yatağına tırmandım.

Kendimi yatağına bırakmadan önce alarmımı sabah için kurdum... sonra sadece üç saat uyumama izin vereceğini görünce inledim. Yine de hiç yoktan iyiydi, bu yüzden telefonumu yatağın diğer tarafına attım ve gözlerimi kapattım.

Zed'in beni sarsarak uyandırmasının üzerinden ancak bir dakika geçtiğine yemin edebilirdim ve gözlerim *gün ışığına* alışıp beynim aslında uyuduğum gerçeğini işlemeyen önce ona hakaretler yağdırdım.

"Vay canına, Dare," diye mırıldandığım küfürleri Zed sırtarak böldü. "Bütün sabah yatağıma işgal etmene izin verdikten sonra bu biraz sert oldu."

Ne? Yönümü bulmak için binlerce kez göz kırptım ve yavaşça Zed'in evinde olduğumu hatırladım. Zed'in yatağında. Onunla... üstsüz... ve...

Tanrı aşkına. Ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamak için doğru zaman değildi. Uzak *lanet* olsun. Tokada ihtiyacım vardı. Ya da soğuk bir duşa.

"Saat kaç?" Doğrulduğumda uykudan kalınlaşmış bir sesle sordum.

Zed zaten bir kolunun üzerinde duruyordu, pazusu altında kıvrılmış-

"Kahretsin, seni pislik," diye tersledim, yüzündeki mahcup ifadeyi fark ettim. "Alarmımı kapattın, değil mi?"

Kendini *o kadar* da kötü hissetmiyormuş gibi omuz silkti. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı ve Alexi bekleyebilirdi."

Haklısın. "Peki neden şimdi uyandım?" Mırıldandım, yataktan çıktım ve tüm vücudumun ne kadar sert ve ağırlı olduğuna inledim. Doğrusu, bir gaz patlamasıyla 7th Circle otoparkına fırlatılmamın üzerinden *o kadar* da uzun zaman geçmemişti.

"Çünkü Seph sana ulaşabilmek için telefonumu patlatıyor," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Ve sesi *çok kızgın* geliyor. Buraya gelip evimi ateşe vermeden önce onu geri aramak isteyebileceğini düşündüm."

Lanet olsun. Derin bir nefes verdim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kıyafetlerimi nerede bırakmıştım? Zed'in gömleklerinden birinin altına sadece iç çamaşırı giymiştim...

Bir an sonra, köşedeki sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış bir önceki geceden kalma kıyafetlerimi gördüm ve sırttım.

"Evet, tamam," dedim yırtık, siyah dar kot pantolonumu çekiştirirken. "Onu geri arayacağım."

Zed bana tiksintiyle burnunu kırıştırdı, hâlâ yatakta dirseklerinin üzerinde duruyordu. "Sen duş alırken o beş dakika bekleyebilir. Cevap vereceğim ve burada olduğunu bildireceğim."

Ona ters ters baktım, kirli olduğum imasını kaçırmamıştım. Ama Lucas'ın nerede tutulduğunu öğrendikten sonra gecemizin nasıl sona erdiğini düşünürsek muhtemelen haklıydı. Saçlarımda bir yerinde kan lekesi olma ihtimali vardı.

Ben de onu tersledim, kalan giysilerimi aldım ve duş almak için banyosuna girdim. Seph kesinlikle bekleyebilirdi. Lucas'ın neden şu anda hastanede olduğuna dair açıklama da bekleyebilirdi.

Duşumu kısa tuttum ve işim bittiğinde saçlarımda kabaca havluyla kuruladım. Temiz bir ciltle, kirli kıyafetler giymek konusunda pek de heyecanlı değildim. Ama bugün yapmam gereken işler vardı ve beklemeye tahammülüm yoktu. Zed'den ödünç aldığım kıyafetleri giyerken de yapamayacaktım.

Çıktığımda telefonum komodinin üzerinde duruyordu, ben de onu aldım ve aşağı inerken Seph'in numarasını aradım. Telefonu açmadan önce sadece iki kez çaldı ve söylemek istediği şeye karşı kendimi çelikledim.

"Seph, neler oluyor?" Bana ulaşma konusundaki ısrarına biraz sinirlenerek ona sordum. Tek bildiği, apartmana zorla girildiği ve güvenlik yeniden ayarlanana kadar Archer'ın evinde kalacağıydı. Cuma gecesi o anın sıcaklığıyla aklıma gelen en iyi hikâye buydu.

"Beş dakika uzaklıktayım," diye telefonu yüzüme kapattı. "Zed'e söyle bana kahvaltı hazırlasın."

Bir kahkaha attım. "Ona kendiniz söyleyin, majesteleri. Tanrım, Seph, bu tavır da neyin nesi?"

Bir duraklama oldu, sonra iç çektiğini duydum. "Lütfen mi? Bana kendim yapmamı söyleyecek ama sana hayır demeyecek."

Mutfağa girdiğimde Zed'i -Seph'in doğru tahmin ettiği gibi- tezgâhın başında durmuş aileden kalma waffle tarifini karıştırırken bulduğumda dudaklarımı bir sırıtış kapladı. "Bunu düşüneceğim," dedim kız kardeşime takılarak. "Görünüşe göre şu anda sadece bana yetecek kadar yapıyor."

Seph bir protesto mızıltısı verdi. "Kaba olma! Ayrıca yanımda Kody var çünkü görünüşe göre şu anda yirmi dört-yedi bir korumaya ihtiyacım var?" Bunu bir soru gibi ifade etti ve ben de yüzümü buruşturdum. Konuşmak için telefonlarımızı patlatmasına şaşmamalı. Genelde koruma konusunda biraz daha incelikli davranırdım ama Archer'ın MK'ye söylediğini ve onun da... Evet, endişelenmesine şaşırmadım. Ya da şüpheli.

"Yakında görüşürüz velet," diye kıkırdadım, sonra telefonu kapattım ve Zed'e kaşlarımı kaldırarak baktım. "O partiyi iki katına çıkarsan iyi olur. Seph, Kody'yle birlikte yolda."

Zed şikayet etmedi, sadece başını salladı ve ikinci parti waffle hamurunu hazırlamaya koyuldu.

"O gelmeden önce bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu sessizce, ilk partiyi waffle makinesine koyarken.

Burnumu kırıştırdım ve mutfak adasındaki tabureye kaydım. "Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

Bana kocaman bir fincan kahve doldurmuş ve üzerine bolca gerçek krema eklemişti bile.

Yavaşça başını salladı, gözleri pişmekte olan waffle'daydı. "Yeterince makul," dedi bir süre sonra. "Yani bana Lucas'ın aslında Shadow Prep'te on sekiz yaşında bir lise son sınıf öğrencisi olduğunu anlatmak istemiyor musun?"

O bunu söylediğinde kahvemden bir yudum alıyordum ve hemen boğuldum. Zed öksürük krizime neredeyse hiç tepki vermedi, ben nefes borumdaki sıvıyı dışarı atmaya çalışıp kıpkırmızı olurken bana kaşlarını çatmakla yetindi.

"Ne?" Ciğerlerime yeterince hava çekebildiğimde ciyakladım.

"Ne?" diye cevap verdi, bana masumca göz kırparak. "Yeni çalışanlarımızın geçmişlerini kendim kontrol etmediğimi mi sanıyorsun?"

"*Ne zamandan beri?*" Elimdeki bardağı taş tezgâha çarparak haykırdım. "Bu bilgiyi sana Demi mi verdi? Onu öldüreceğim!" Ve bir kez olsun bunu lafın gelişi söylemiştim. Teyzemi ikinci annem gibi severdim.

Zed bana ters ters baktı. "Hayır, *küçük kardeşimi başka* birine kontrol ettirdim ve eminim gerçeği öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve yapabileceğim hiçbir şey onları sakinleştiremezdi. Lanet olsun.

Lucas'la ilişkiye girmeden önce her şeyi enine boyuna düşünmemiştim.

"*Ne zamandan beri?*" Tekrar sordum. Daha önce dansçılarımızın geçmişini iki kez kontrol etmemişti, en azından benim bildiğim kadarıyla. Copper Wolf tarafından sadece yasal bir işçi olarak istihdam ediliyorlarsa neredeyse hiç geçmiş kontrolü yapmıyorduk. Egzotik dansçı Afroditi'nin aslında Rainybanks banliyölerinden sıkılmış bir ev kadını olan Diane Green olup olmadığı bizi ilgilendirmezdi.

Zed'in soğukkanlılığı kırıldı ve bakışlarındaki öfke parıltısıyla elini tezgâha vurdu. "Ona ek iş avantajları vermeye karar verdiğinden beri patron. O zamandan beri. Seph'e sınıf arkadaşını becerdiğini ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Uh... asla. Muhtemelen. Eğer bundan kurtulabilirsem.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Konuşmayı onun yönlendirmesine izin vererek bir yere varamayacağıma karar vererek soğuk bir sesle sordum.

Uzun, gergin bir an boyunca bana dik dik baktı, bakışları yargılama ve suçlama doluydu. Hayal kırıklığı. "Raporu sen duştayken aldım," diye itiraf etti ağır bir duraksamadan sonra. "Dün gece sağlık kayıtlarını kontrol etmek için arama talebinde bulundum."

Kahretsin, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Aşk hayatıma burnunu sokmuyordu; işiyle ilgileniyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Gururumu bir kenara bıraktım ve bakışlarımı tekrar kahveme çevirdim. "Şey... güven bana, düşündüğünden daha kötü."

İnançsız bir homurtu çıkardı, ilk pişmiş waffle'ı ütüden çıkarıp yeni bir hamur döktü. "Daha kötüsü olabilir mi?"

Sanki evren bana gülüyormuş gibi, tam o sırada kapı zili çaldı ve küçük kız kardeşimin geldiğini duyurdu. İçmeye başlamak için çok mu erkendi? Kesinlikle sade kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım vardı.

Zed, Seph ve Kody'yi içeri çağırdı ve bir dakika sonra fazla enerjik kız kardeşim mutfağa daldı, ben de kahvemi yudumluyor ve sessizce Zed'in kalesinden en kolay kaçış yollarını düşünüyordum.

Beni gördüğünde burnunu tiksintiyle kırıştırarak, "Vay canına, berbat görünüyorsun," dedi. Sonra bakışlarını pişmekte olan waffle'lara kaydırды. "Oh, Zed... kahvaltı mı hazırlıyorsun? Hiç haberim yoktu."

İkincim sadece bir kahkaha attı ve başını salladı. "Elbette. Otur, Seph. Kody nerede?"

Seph yanımdaki koltuğa kaydı ve elini ön kapıya doğru salladı. "Arabada bekliyor. Anlaşılan sabahları pek de hoş olmayan tipler oluyorsunuz ve o da vurulma riskini almak istememiş."

Zed ve ben ikimiz de küçük kız kardeşime ölümle baktık ve o bir kahkaha attı.

"Şaka yapıyorum. KJ-Fit için yapması gereken bazı iş görüşmeleri varmış, o yüzden dışarıda bekleyeceğini ve beni daha sonra onların evine götüreceğini söyledi. Tabii gelip burada kalmamı istemiyorsan? Güvenlik kapılarını evde tamir etmek o kadar uzun sürmez, değil mi?"

Bana attığı umutlu bakış aslında içimi burktu. Ona sonsuza kadar yalan söyleyemezdim. Ağzımı kapalı tuttuğum sürece daha da kötüleşecekti.

Yine de Zed imdadıma yetişti ve donup kalmış bedenimden hiçbir kelime çıkmayınca sessizliği bozdu

Dudaklar.

"Aslında biraz daha karmaşık," dedi her birimiz için birer waffle hazırlarken.

Ustaca hareketlerle, sıcak waffle'ların üzerine serpmek için bir muz ve birkaç çilek doğradı, ardından akça ağaç şurubu gezdirdi. Hepsinin üstüne bir top dondurma ekledi ve Seph heyecanlı üç yaşındaki bir çocuk gibi koltuğunda zıpladı.

"Nasıl karmaşık?" diye sordu büyük bir çatal dolusu yemek alırken.

Zed fırsatı değerlendirip açıklama yapmamı ister gibi bir bakış fırlattı... ama Seph gözlerimi oymaya çalışmadan önce kahvaltımı yapmayı tercih ettim. Bu yüzden koca bir korkak gibi ağzımı yemekle doldurdum.

Bana ters ters baktı, sonra dikkatini tekrar Seph'e çevirdi. "Güvenlik ihlali muhtemelen şu anda uğraştığımız daha büyük bir durumun parçası. Kontrol altına alınana kadar eve gitmeniz güvenli değil. İkiniz için de." Bunu söylerken doğrudan bana keskin bir bakış fırlattı ve ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim. Bir gece kalmayı kabul etmişim çünkü bitkin düşmüştüm ve canım yanıyordu. Onun yanına süresiz olarak taşınmayı kesinlikle kabul etmemiştim.

"Bekle, ne?" Seph ciyakladı. "Ne kadar süreden bahsediyoruz? MK ile sonsuza kadar kalamam, biliyorsun."

"Evet, yapabilirsin," diye mırıldandım yemeğimin etrafında. "D'Ath ile çoktan anlaştık."

Kaşlarını çattı. "Hayır, yani, *gerçekten* yapamam. MK'yı seviyorum, beni yanlış anlama ama yatakta *çok gürültü* yapıyor. Aslında bu sabah gelirken Kody'den bana kulak tıkacı almasını istedim. Eğer arkadaşımın erkeklerden birinin onu sikmesi için yalvarışını bir kez daha duymak zorunda kalırsam kusacağım."

Zed bize sırtını dönerken abartılı bir öksürük çıkardı ve bir kahkahayı gizlemeye çalıştığından şüphelendim. Ben de onu suçlamadım ve sadece Seph'in öfkeli bakışları beni

kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şey... çok kötü." Omuz silktim. "Dairede olmak güvenli değil."

Seph suratını astı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Pek çok şey," diye cevap verdim yüzümü buruşturarak. "Ama bilmen gereken tek şey, Archer ve çocukların biz bu tehditle uğraşırken seni güvende tutacakları."

Ofladı ama kısa bir süre sessizce kahvaltısını yedi. Bitirdiğinde taburesinden kaydı ve kirli tabaklarımızı durulamak için lavaboya götürdü. Sonra kaşları çatılmış ve aklında bir şeyler olduğu açıkça belli olan sıkıntılı bir ifadeyle bana döndü.

Zed uzun bir aradan sonra, "Ben... duş almaya gidiyorum," dedi. Ne kız kardeşim ne de ben cevap vermeyince başını salladı ve mutfaktan hızlıca çıktı.

"N'aber velet?" Yalnız kaldığımızda Seph'e sordum. "MK'nın seks hayatından ciddi bu kadar öğrenmiyorsun, değil mi?"

Seph başını salladı ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Hayır, bu... her neyse. Onun için iyi, değil mi? Hashtag kız gücü falan." Kendini teselli eder gibi kollarını sıkıca kavuşturdu ve bakışları mutfakta gezindi ama benimkilerle hiç karşılaşmadı.

"Tamam..." Bir nefes aldım. "Peki neler oluyor?" Lucas'ı şimdiden biliyor olamazdı. Çok sakindi.

Derin bir nefes aldı, sonra tezgâhta yanımdaki koltuğuna dönerken derin bir iç çekti. "Ben Lucas."

Lanet olsun.

"Uh..." Burada söyleyecek yapıcı bir şeyim yoktu.

"Düşündüğün gibi değil," demek için acele etti ve *ben* de zihinsel olarak "*Siktir, umarım değildir,*" diye cevap verdim.

"Tamam... Neden sen açıklamıyorsun?" Bütün ağzım kuruyunca dudaklarımı yalayarak önerdim.

Dramatik bir iç çekiş daha yaptı. "Kız arkadaşı falan olduğunu biliyorum; tamamen anlıyorum. Ve çok uygunsuz bir şekilde ısrarcı davrandığımı da biliyorum, ki bu hiç hoş değildi çünkü ya o ben olsaydım ve bir kız sürekli erkek arkadaşına asılıyor olsaydı, değil mi? Hiç hoş değil." Saatte bir milyon mil hızla konuşuyordu, ama onun kelime kusmasına izin verdiğim ve beni yanıt verme ihtiyacından kurtardığı için mutluydum.

"Mm-hmm," diye onayladım. O da haklıydı. Ben işin içinde olmasam bile, adam ona ilgilenmediğini söylemişken, bu onun için aptalca bir hareketti.

"Doğru. Cuma akşamı onu ders çalışmaya çağırmamın nedeni de buydu. Özür dilemek ve arkadaş olmak istedim. Anlarsın ya? Çünkü o gerçekten harika bir adam ve sadece platonik arkadaş olabiliriz. Değil mi?" Bana sert bir bakış attı, ben de hafifçe omuz silktim.

"Sanırım..." *Nereye varmaya çalışıyor bu?*

Bana acı dolu bir kaş çattı. "Geçen gece onu eve bıraktığında bir şey söyledi mi?"

Ona dairemize küçük bir hırsızlık girişimi olduğunu, Lucas hâlâ oradayken birinin kilidi açmaya çalıştığını ve bununla ilgilenebilmek için onu eve bıraktığımı söyledim. Evet. Koca bir yalancı.

"Ne gibi?" Siktir et, aptalı oynuyordum. En kolay yol bu gibi görünüyordu.

Seph omuz silkti, benim endişeli halimden habersizdi. "Bilmiyorum. Ama mesajlarımın hiçbirine cevap vermedi ve sonunda korkup kaçtığından endişeleniyorum. Bir şey mi söyledin?"

Aman Tanrım. Tabii ki yapmamıştı, telefonu hala dairemizdeydi ve benim ikili oynayan Timberwolf'umla yaptığı kavganın neden olduğu yıkımın ortasındaydı. Ayrıca, hastanede yirmi dört saat boyunca yediği dayakların, bir damganın ve bir bıçak yarasının tedavisini görüyordu.

Uzun bir nefes üfleyerek boş kahve fincanıma baktım. Seph cehaletinden dolayı aptalca bir şey yapıp kendini tehlikeye atmadan önce yara bandını söküp atmam gerekiyordu.

"Seph, sana Lucas hakkında söylemek istediğim bir şey var," dedim isteksizce. "Muhtemelen seninle aynı okula gittiğini ilk fark ettiğimde sana söylemeliydim."

Muhtemelen mi? Kesinlikle.

"Zaten biliyorum," dedi hızla ve ben tekrar konuşmadan sözümü kesti. Bakışlarımı kahve fincanımdan kaldırıp telaşla ona baktım ve o da bana mahcup bir gülümseme verdi. "Cass söyledi."

Beynim kısa devre yaptı. "Cass ne yaptı?"

Seph burnunu kırıştırdı. "Kızma; bunun bir sır olduğunu bilmiyordu. Lucas'ın striptizci olduğunu zaten bildiğimi sanıyordu ve demek istediğim, bu onun vücudunu tamamen açıklıyor, değil mi? İşe alma işlerini Zed'in yaptığını biliyorum, yani muhtemelen senin onu işe almakla bir ilgin bile yoktur ama her neyse, onu striptiz yaptığı için asla yargılamam. Bu sadece bir iş, değil mi? Annesi için paraya ihtiyacı var, bu yüzden takdire şayan."

"Doğru." Ona yavaşça göz kırptım. "Cass sana söyledi..."

Küçük bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Lucas, 7th Circle'da striptizciydi. Neden? Başka bir şey var mıydı?"

Saçmalık.

Bu benim açılışımdı. Ona şimdi söylemezsem *gerçekten* ama *gerçekten* hiçbir bahanem kalmayacaktı. Tamamen çılgına dönecekti, bunu zaten biliyordum. Ama Seph'in en güzel yanı öfkesinin magnezyum gibi işlemesiydi. Bir anda bembeyaz yanar ama çabucak sönerdi. Çılgılık atıp bir şeyler fırlattıktan sonra, üstesinden gelirdi.

Umuyordum.

"Evet," demek için sonunda kendimi zorladım, "yani... tamam, 7. kattaki işi almak için sahte kimlik verdiğini söyleyerek önsöze başlayacağım." Seph'in gözleri kısıldı ve ben başka tarafa baktım. Etraftaki en büyük kötü adamlara bile karşı koyabilirdim ama küçük kız kardeşime? Hayır. "Yani, bunu söylerken..." Derin bir nefes aldım, sonra yara bandını yırtıp attım. "Lucas'la yatıyordum."

Bir an için beni duymadığını sandım. Sonra g ö z l e r i n i kırıştırdı, kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ne dedin? Hayır, duymadın. Onun bir kız arkadaşı var."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, evet. Ben."

Başını tekrar salladı, sanki onunla dalga geçtiğimi düşünmüş gibi dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. "Hayır, çünkü..." Bakışlarına karşılık verdiğimde ve gülmediğimde sözünü kesti. Yüz ifadesi hızla değişti ve kaşları çatıldı. "Sen... sen onun telefonundaki kızsın."

H. H olarak kurtarıldı..." Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ben de kendimi çılgılık atmaya hazırladım. Ama çılgılık gelmedi.

Bunun yerine dudaklarını büzdü ve derin derin yutkundu.

"Dansçılarınızla yatma alışkanlığınız olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda, sesinde acı bir tonla.

İnledim. "Ben değilim. Bir kerelik bir şeydi ve sürekli oluyordu."

"Ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi? Ondan ne kadar hoşlandığımı sana içimi döktükten sonra mı? Belki de Seph'e onu becerenin *ben olduğumu* söylemeliyim diye hiç düşünmedin mi?" Sonra kaşları havaya kalktı ve dehşet içinde bana baktı. "Aman Tanrım. *Bu* yüzden mi sürekli ders çalışmaya geliyordu? Seni görmek istediği için mi?" Acı bir kahkaha attı ve taburesinden kaydı. "Tam bir aptalım," diye mırıldandı nefesinin altından, kapıya doğru ilerlerken.

"Seph, nereye gidiyorsun?" Kendi koltuğumdan kayarak sordum.

"Burası hariç her yer olur," diye karşılık verdi ama bu beklediğim gibi bir öfke nöbeti değildi. Hayır, bu sadece soğuk bir öfkeydi. Kahretsin, bunu hiç de *onun* gibi halletmiyordu. *Benim* gibi davranıyordu... ve bu çok daha kötüydü.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım, peşinden gittim. "Seph, her şey bu kadar değil. Bilmen gerek-"

"Gerçekten zorla girildi mi?" diye sordu, yüz hatlarını sertleştiren taş gibi bir ifadeyle dönüp bana bakarak. "Yoksa Lucas'ı dairenin her yerinde sikebilmen için beni yolundan çekmek için uydurduğun saçma bir bahane miydi bu?"

Kaşlarım havaya kalktı ve nabzım hızlandı. "Tamam, üzgünsün, bu yüzden *bunun* ne kadar aşağılayıcı olduğunu söylemeyeceğim. Ama artık Lucas'ı bildiğine göre sana tüm gerçeği anlatabilirim, olur mu?"

Kollarını kavuşturdu ve ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacakmış gibi alaycı bir bakış attı.

Yine de kendimi öfke ve hayal kırıklığı bir kenara bırakmaya zorladım. O üzgündü, incinmişti ve kaçmak gibi aptalca bir şey yaptığı için tehlikeye girmesi ihtiyacım olan son şeydi.

"Daireye zorla girilmiş, sadece bir teşebbüs değil. O gece ben seni aramadan önce içeri girip gitmişlerdi." Lucas'ın işkencesi yüzünden duyduğum taze öfke ve suçluluk duygusuna karşı dişlerimi sıkarak durakladım.

Seph inanamayarak dudağını büktü. "Öyle mi? Peki bütün bunlar olurken Lucas neredeydi? *O kadar* uzun süre ortalıkta yoktum."

"Onu kaçırdılar," diye ısırdım, yumruklarımı iki yanımda sıkarak. "Sonra da Zed, Cass ve ben onu bulmaya çalışırken yirmi dört saat boyunca ona işkence ettiler. Lucas *hastanede* olduğu için mesajlarına cevap vermiyor, Seph. Benimle yattığı için neredeyse ölüyordu ve ilk tepkim *sen* olmadığın için rahatlamak oldu."

Bir saniye hiçbir şey söylemedi, sonra çenesini sıktı ve bana sert bir bakış attı. "Kim? Kim aldı onu?" Çenesini kararlılıkla yukarı kaldırdı, sanki ona yalan söylemeye çalışmam için bana meydan okuyordu. "Bu sefer beni kimden korumaya çalışıyorsun?"

Tekrar ağır ağır yutkundum. "Chase," diye mırıldandım, kendime inanmakta güçlük çekiyordum.

Seph bir an için afalladı, sonra sert bir kahkaha atarak başını salladı. "Sen lanet olası bir iş parçasısın, Dare. *Ölen* eski sevgilinin, düzüştüğün liseli bir çocuğa işkence ettiğini mi söylemek istiyorsun? Ne için? Aşık olmadığın kesin. Onu kullanıyordunuz, tıpkı tanıştığınız herkesi kullandığınız gibi. Ve artık *işe yaramaz* olduklarında, öldürüyorsunuz.

Onları. Tıpkı sana istediğin gücü vermeyince babamı öldürdüğün gibi. Sen hastasın, Dare. Profesyonel yardıma ihtiyacın var."

Acı suçlaması karşısında nutkum tutuldu ve Zed'in evinden cehennem köpekleri gibi koşarak çıkarken onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadım.

Orada öylece şok olmuş ve incinmiş bir şekilde durdum, Kody'nin arabasının sesi uzaklarda kaybolurken bile söylediklerini zihnimde evirip çevirdim.

"Öyle demek istemedi," diye mırıldandı Zed arkamda yakın bir yerden. Sesi irkilmeme neden oldu ve her şeyi duyduğunu bilmek beni ürpertti.

Boğazımı temizledim, sonra yüzümü ona döndüm. "Evet, öyle yaptı. Ama sorun değil. Hayatta olduğu ve geliştiği sürece benim hakkımda istediği her şeyi düşünebilir." Dudaklarımı ıslattım ve titreyen elimi saçlarımda gezdirdim. "Archer'ı ara ve onu süresiz olarak güvende tutması gerektiğini söyle. Chase'in icabına bakılana kadar onu buralarda istemiyorum."

Zed başını salladı ama yüzünde endişenin izleri vardı. "O *yanılıyor*, Dare. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Acı bir kahkaha attım ve omuz silktim. "Öyle olup olmaması önemli değil. Geçmiş değiştiyemem, değiştirebilseydim bile değiştirmezdim. Tek yapabileceğimiz ilerlemeye devam etmek. Değil mi?" Mutfaktan telefonumu alıp toplantılarımız için Copper Wolf'a gitme niyetiyle yanından geçmek için hamle yaptım. Ama ben geçmeden kolumu yakaladı ve beni durdurdu. Kolumu sıkıca tuttu ve diğer eliyle çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı.

"Hayden. O. O. Yanlış. Sen tanıdığım en cesur, en özverili, en kararlı ve en şefkatli kadınsın. O kız için yapamayacağın *hiçbir şey yok* ve bunu bir an önce anlaması gerekiyor." Bakışları, sağlam arkadaşlığımızın ötesinde ona olan titreşimle ilgime korkunç şeyler yapan ruh derinliğinde bir yoğunlukla benimkine kilitlendi. "Bir dahaki sefere seni böyle kesmeye çalışırsa, onu yola getireceğim. Bıktım artık."

Ona bakarken dudaklarımı küçük, mizahsız bir gülümseme kapladı. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Zayden De Rosa," diye fısıldadım, sesimi daha fazla yükseltecek duygusal güçten tamamen yoksundum. "Benim Hannibal Lector olduğumu düşünmesi umurumda değil, onu sahip olduğunu düşündüğü babasından mahrum etmeyeceğim." Çünkü Seph sonsuza dek babasının küçük prensesi olmuştu. Onun maskesinin altında gizlenen canavarı asla görememişti. Asla. "Benim sözüm kanundur Zed, bunu hatırlasan iyi edersin."

Bakışları kısa bir an için benimkilerden uzaklaştı ve kendisinininkinden birkaç santim ötedeki dudaklarıma kaydı. Sonra beni bırakmadan önce başparmağıyla yanağımı usulca okşadı.

"Elbette patron," diye mırıldandı, çoktan benden uzaklaşmıştı. "Artık gitmeliyiz. Alexi çoktan Bakır Kurt karargâhında."

Bunu söylerken sesinde garip bir gerginlik vardı ve o önümde yürürken kaşlarını çatarak sırtına baktım. Ona garip bir şeyler oluyordu.

Zed ve ben Copper Wolf'a giderken daireme uğradık ve odama geçerken parçalanmış mobilyaları, kırık camları ve kurumuş kanı dikkatle görmezden geldim. İhtiyacım olan tek şey kıyafetlerimi değiştirmek, biraz makyaj yapmak ve bir saç fırçasıydı.

Dar deri kalem etek, koyu mor ipek kaşkorse ve ölümcül çivili topuklu ayakkabılarımı giyerken Zed bana, "Bugün birileri gelip eşyalarını toplayacak," dedi. Ve tabii ki silah kılıfımı da, ama onsuz hiçbir yere gitmediğim için bunu söylememe gerek yoktu.

"Kesinlikle olmaz," diye cevap verdim aynaya bakıp siyah kanatlı göz kalemi sürerken. "Her şeyimle rastgele bir sürüngenin ilgilenmesini istemiyorum. Ve senin yanına taşınmayı kabul ettiğimi de hatırlamıyorum, Zayden De Rosa."

Ona kaşlarımı kaldırdığımda aynada bakışlarımla karşılaştı. "Taşınmıyorsun Dare, sadece Chase dışarıda bize karşı psikolojik savaş yürütürken kalıyorsun. Sayıların güvenliği falan. Ayrıca burada güvenlik zaten tehlikede. Geri taşınmayacaksın ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Öfkelendim ama haklıydı. Bir kez içeri girdikten sonra -Lucas'ın kapıyı kendisinin açıp açmadığına bakmaksızın- dairemin tüm havası mahvolmuştu. Bu duvarların içinde bir daha asla aynı rahatlık ve güvenlik hissini yaşıyama ya da k t ı m .

"Her neyse," diye kabul ettim, Chase'in Seph ve benim için kurduğum yuvayı mahvetmesine çok kızmıştım. Makyajım bittikten sonra yansımamı bir kez daha gözden geçirdim. Omuzlarımdaki ve sol ön kolumdaki çürükler ve yamalı yanıklar son derece belirgindi ama deri ceketimi giyince kolayca gizlenmişti.

Çıkarken ön kapıdaki biyometrik tarayıcıları devre dışı bıraktım ve kapıyı anahtarla kilitledim. Dairemde özellikle değerli bir şey saklamıyordum; sadece aptallar bir rönesans tablosunun arkasında elmaslarla dolu bir kasa saklardı. Tüm servetim yatırımlarda, offshore banka hesaplarında ve kiralık kasalarda güvendedi. Bu yüzden kapıdaki güvenliğin azalması beni endişelendirmiyordu. Biyometrikler Seph ve beni evdeyken güvende tutmak için vardı, başka bir şey için değil.

Asansörle kapalı otoparka inerken, "McLaren'ımı alalım," dedim. Zed bana gülümsedi.

"Benim kullanmama izin verecek misin?"

"Ağzını yıka, Zed," diye tısladım tiksintiyle. "Onu tekrar kaşımayacağına güvenemezsin."

Küçük gülümsemesi genişleyerek bir kıkırdamaya dönüştü. "Peki o zaman, benim arabamla gideriz. En azından birkaç gün daha araba kullanmamalısın. Yoksa kısa süre önce 7. Daire ile birlikte neredeyse havaya uçtuğunu unuttun mu?"

Ters ters baktım ama itiraz edemedim. Vücudum *ağrıyordu* ve reçetedeği ağrı kesicileri alamayacak kadar inatçıydım. Şimdi, her zamankinden daha fazla, aklımı başımda tutmak istiyordum - en azından güvenlik şefimle saflarımızdaki hainler hakkında yüzleşene kadar.

Ben de sinirlenerek homurdandım ve Zed'in Ferrari'sine binmem için yolcu kapısını açmasına izin verdim. En azından iyi bir şofördü ve o direksiyon başındayken hayatımı kendi ellerime alıyormuşum gibi hissetmiyordum... Seph'in sürmesine izin verdiğimde olduğu gibi.

"Lucas konusunda ne yapacaksın?" Rainybanks'e ve Copper Wolf ana ofisine doğru giderken Zed sordu.

Ona yan gözle bir bakış attım. "Ne olmuş ona?"

Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Chase onu seni incitmek için aldı, bu da demek oluyor ki küçük sevimli sakız damlasını önemsiyorsun."

Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, Lucas'ın bu tanımına kahkahalarla gülmekten kendimi alamadım. Tatlı ve masum bir sakız damlası *gibiydi*. Yanıcı da.

"Ne yapabilirim ki?" Küçük bir iniltiyle cevap verdim. "Filmin tam da bu noktasında, kahramanın tali hasarın masum kurbanını korumak ve tehlikeli suç hayatından uzak tutmak için onu itmesi gerekiyor."

Zed bana şüpheli bir bakış attı. "Bebeğim, kötü haberi veren kişi olmak istemem... ama sen kahraman değilsin."

Ona göz kırptım. "Hiç de bile, Sherlock. Özverili, asil ya da ahlaki açıdan kusursuz da değilim. Chase muhtemelen desteğimi yıkmak, değer verdiğim tüm insanları elimden almak istiyor. Ve en kolay hedefle başladı."

Zed başıyla onayladı. "Gumdrop."

"Kes şunu," diye mırıldandım eğlenerek. "Ama yine de. Suçluluk duygusuyla öylesine tükenmemi istiyor ki Lucas'ı uzaklaştırıp kendi içime çekileyim. Duvarlarımı tekrar örmemi. Seçimlerimi ikinci kez sorgulamamı. Siktir et onu. Tek yaptığı bana değer verdiğim birkaç kişiyi her zamankinden daha yakın tutmam gerektiğini hatırlatmak oldu."

Zed kolayca onaylayabileceği ya da aksi yönde bir ses çıkardı ama yanıtını netleştirmek için bir şey söylemedi. Bunun yerine, telefonu çalana kadar bir süre sessizlik içinde araba kullandık.

Arayanın kimliğine üstünkörü bir göz attıktan sonra arabanın dahili hoparlöründen cevap verdi.

"Nico, ne durumdayız?" diye sordu, arayanın hoşsohbet olmasını beklemeden. Nico, Zed'in yüksek rütbeli ekip üyelerinden biriydi, Timberwolves'a çok sadık bir adamdı ve çifte ajan olma ihtimali en düşük olanlardan biriydi. Yine de bugünlerde kimse şüphenin üzerinde değildi.

"Her şey ayarlandı efendim," diye yanıtladı Nico. "Dün gece gelen hemşire Bayan Wildeboer'u bu sabah nakil için hazırlıyor. Sunshine Estate biz konuşurken onun odasını hazırlıyor."

Lucas'ın annesinin gerekli yardımı aldığını duyunca rahat bir nefes aldım. "Ona bir şeyler açıklarken zorlandın mı?" Nico'nun hoparlörden konuştuğunu bilmesini umursamadan sordum.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi, hiç atlamadan. "Hemşire Bayan Wildeboer'a talimat verildiği üzere kendisini oğlunun gönderdiğini söyledi. Görünüşe göre bugün evden ayrılacağı için mutlu değildi, ancak yenileme ekiplerinin tekerlekli sandalye erişilebilirliği üzerinde çalışacağı açıklandığında, bunu kabul etti."

"İyi iş," diye yanıtladı Zed. "Günüşiği'na yerleştiğinden emin olun ve nöbetçi bir koruma ekibi bırakın."

"Evet, efendim," diye cevap verdi Nico. "Tamamdır."

Telefon görüşmesi sona erdi ve elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Yüzümden uzak tutmak için sıkı bir Hollanda örgüsü yapmıştım ama alışkanlık hâlâ oradaydı.

"Hastaneyi arayıp Lucas'ı da kontrol etmem gerek," diye mırıldandım, sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince kaskatı kesildim. Onu düşündüğüm, onun iyiliği için endişelendiğim gerçeği bile beni savunmasız kılıyordu. Öte yandan, onca insan arasında Zed'in yanında duvarlarımı indiremiyorsam, belki de gerçekten Seph'in düşündüğü gibi kırık, kalpsiz bir kaltaktım.

Zed yine de beni sorgulamadı. "Bakır Kurt'tan dönerken uğrayabiliriz," diye önerdi. "Eminim Gumdrop seni gördüğüne çok sevinecektir."

Bunu, koluna vurmama neden olan ağır bir alay dozuyla söyledi, ama sadece güldü ve omuz silkti. "Ne? Onun yerinde olsam ben de olurdum. İlk görüşte aşık olduğu için zavallı çocuğu suçlamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "O aşık değil. Sadece... şehvet. Ya da öyle bir şey. Her neyse, Timberwolves'larımızla başa çıkmak için bir oyun planı tartışalım çünkü Chase için çalışan daha fazla hain bulmak için üç yüz seksen yedi üyenin hepsini kişisel olarak sorgulayacak zamanım olmadığından eminim."

Zed yüzünü buruşturdu. "Katılıyorum. Ama daha önce bu konuda bir fikrim vardı."

Rainybanks'e olan yolculuğumuzun geri kalanını hem Alex'le nasıl başa çıkabileceğimizi tartışarak geçirdik - bir sadakat testine ihtiyacı vardı - hem de aynı anda saflarımızı nasıl ayıklayabileceğimizi. Oraya vardığımızda çok sağlam fikirler bulduğumuzu söyleyemem ama bir şeyler bulmuştuk ve bu hiç yoktan iyiydi. Yani, işe yarayacaktı.

Alexi ofisimin dışında bizi bekliyordu, ayakları karo zeminde gergin bir ritim tutturuyordu ve şakakları terden parlıyordu. Yaklaştığımızı görünce kaktüslerden yapılmış gibi oturduğu yerden fırladı.

"Patron," diye selamladı beni, gözleri Zed ile benim aramda gidip geliyordu.

Ona başımı hafifçe eğerek bizi ofisime kadar takip etmesi için sessiz bir komut verdim, o da bunu yaptı. Kapıyı arkasından kapattı, sonra ben ceketimi silkip otururken temkinli bir şekilde masaya yaklaştı.

"Alexi, dün gece olan her şeyden haberdar olduğuna inanıyorum." Oturup oturmaması gerektiğini bilmiyormuş gibi misafir koltuğunun üzerinde gezinirken kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, efendim. Kesinlikle. Tamamen bilgilendirildim." Yüz ifadesinden, gerçekten de bu bilgiye sahip değildi, ama bu onun işiydi.

Zed arkamdaki kitaplığa yaslanırken sinirli bir iç geçirdi. "Otur Alexi; böyle tepemde dikilerek beni sinirlendiriyorsun."

Alexi başını salladı ve masamın önündeki boş koltuğa çöktü. Alışkanlıktan ötürü Desert Eagle'ımı koltuk altındaki kılıfımdan çıkarıp masanın üzerine koydum. Evet, bu bir gözdağı hareketiydi ama aynı zamanda ne kadar kötü yaralandığımı ve sıyrıklar içinde olduğumu düşününce rahatlatıcı bir şeydi.

"Ne oldu Alexi?" Soğukkanlı bir sesle, doğrudan konuya g i r e r e k sordum. "Dansçım yirmi dört saat boyunca Anarşi'nin altında tutuldu ve işkence gördü ve hiçbirimizin haberi yoktu. Oraya girdiğimizde hücre kapısını kimin koruduğunu biliyor musun?"

Güvenlik şefim yüzünü buruşturdu. "Reggie. Evet, duydum. Keşke onu bizzat elime geçirebilseydim ve bu ölümü günlerce sürdürebilseydim."

Ben de aynı fikirdeydim. "Bu aramızdaki ikinci hain Alexi. Geçen hafta gizli bir FBI ajanıydı, ki onun da başka birinin emriyle orada olmadığına pek ikna olmuş değilim. Şimdi de bu mu?" Odadaki gerilimin artmasına izin vererek durakladım. "Ben

altın bir açıklamaya ihtiyacım olacak, Alexi. Bu *senin* gözetiminde oluyor. Altında *senin* otoriten. Seni şu anda vurmamam için bana bir sebep söyle."

Alexi çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve alnındaki gergin tere rağmen gözlerimle buluştu. "Dürüst olmak gerekirse efendim, yeterince iyi bir nedenim yok. Bu benim gözetimim altında oldu ve sorumluluğu üstlenmem gerekiyor. Tek yapabileceğim içtenlikle özür dilemek ve sadakatimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair size yemin etmek. Şimdiye kadar bunun nasıl olduğunu açıklayamam ama bana fırsat verirsiniz bir daha olmamasını sağlayabilirim efendim."

Uzun bir süre gözümü kırpmadan ona baktım, sonra başımı Zed'e doğru çevirdim. Alexi'nin şansına, bize onu öldürmememiz için tek ve *yegane* sebebi vermişti. Yalan söylememiş, geri adım atmamış ya da suçu başkasının kucağına atmamıştı. Gizli FBI ajanının ilk etapta saflarımıza sızmasına izin verenin Zed'in sahte imzası olduğu düşünüldüğünde, bunu kolayca yapabilirdi de. Ama hayır, Alexi büyük çocuk donunu yukarı çekmiş ve sorumluluğu üstlenmişti.

Takdire şayan ve cesurcaydı. Takdir ettim.

"Kendini kanıtlaman için sana bir şans vermeye hazırız Alexi," dedi Zed ona. "Timberwolves'a derinlemesine bir dalış yap, şemsiyemiz altındaki *herkesle* şahsen konuş ve yozlaşmış olan *herkesi* ayıkla. Kimse bu ikisinin münferit olaylar olduğuna bir an bile inanmıyor. Dumanın olduğu yerde ateş de vardır. O ateşi söndür, Alexi."

Güvenlik şefimiz başını sertçe salladı, yüzündeki rahatlama açıkça görülüyordu. "Evet, kesinlikle. Evet, kesinlikle. Bunu yapabilirim. Teşekkür ederim efendim." Teşekkürünü bana yöneltti, ben de başımla kapıya doğru işaret ettim.

"Gidebilirsin," diye emrettim. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Alexi. Beynine bir kurşun sıkmaktan nefret ederim."

Beni o kadar iyi tanıyordu ki daha fazla teşekkür etmek için gevezelik etmedi. Sadece ayağa kalktı, ikimize de saygıyla başını salladı ve hızla ofisimden çıktı. Kapı arkasından usulca kapandı ve Zed'e bakmak için koltuğumda döndüm.

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti, eli belindeki silahın üzerinde duruyordu. Bu sadece sıradan bir pozdu, oldukça sık yaptığı bir poz. Yine de... neden birdenbire bana seksi gelmeye başladı? Bu onun tarafından kasıtlı mıydı?

"Bence sağlam biri," diye cevap verdi, gözleri benimkilerde sabitti. "Alexi'nin bizi kandırmaya çalışmak için kaybedecek çok şeyi var. Ama diğer hainleri ayıklamak için elimizdeki en iyi kaynağın o olduğu konusunda haklısın. Umarım daha fazla zarar görmeden onları bulur."

Başımı salladım, sonra kendimi sandalyemden yukarı iterken yüzümü buruşturdum.

"Bugün hiç ağrı kesici almadın, değil mi?" Zed sordu, ben sert kollarla ceketimi tekrar giymeye çalışırken sesindeki ve yüz ifadesindeki suçlama açıktı.

"Yapmadığımı biliyorsun." Silahımı sakladım ve ona sert bir bakış attım. Başka bir deyişle, *benimle burada uğraşma, Zed*. Kapının hemen dışında pusuya yatmış bir personel ordusu varken ofisimde olmaz.

Sessiz hatırlatmamı kabul etti ve çıkmam için kapıyı açık tuttu. Yine de konuyu kapattığına inanamayacak kadar iyi tanıyordum onu. Yüzündeki o inatçı ifade, yalnız kalana kadar konuyu askıya alacağına dair bana söz veriyordu.

Şerefsiz. Tartışmacı kışını çok sevdiğim için şanslıyım, yoksa şimdiye kadar on kez köpekbalığı yemi olurdu.

Zed ve ben Anarchy'den geçerek onun evine döndük ve her şeyin bir önceki gecenin dağınıklığından etkili bir şekilde temizlendiğinden emin olduk. Orta rütbeli birkaç Timberwolves'un emirlerini harfiyen yerine getirdiğini ve tüm sabahı gizli tünellerin haritasını çıkarmak ve yeniden tasarlanan eğlence parkımın bir gün bir çukura düşmeyeceğinden emin olmak için yapısal bütünlüğü kontrol etmekle geçirdiğini görmek beni çok şaşırttı.

Birkaç saat sonra Anarchy'den ayrılırken Zed'e "Biliyorlar," dedim. Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Birinin koltuğumuza göz diktiğini mi?"

Başımı salladım. "Şaşırtıcı değil ama yine de rahatsız edici. Birileri isyan planlamaya karar vermeden önce acele edip Chase'in icabına bakmalıyız."

"Katılıyorum, ama buna öncülük edenler o grup olmayacak." Az önce geldiğimiz yöne doğru başını sallayarak Anarşi üzerinde çalışan Kurtları işaret etti. "Havadaki tehlikeyi hissediyorlar ve bunu öne çıkıp kendilerini sana kanıtlamak için bir fırsat olarak kullanıyorlar patron. Timberwolves -çoğunlukla- böyledir. Birkaç çürük yumurta bütün sepeti atacağımız anlamına gelmez."

Kaşlarımı çattım. "Bütün sepeti dışarı atmaya hiç planlamamıştım."

Zed bana bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek kalmadan ne demek istediği yeterince açtı çünkü sepeti ilk kez dışarı atmıyordum. Babamın öldüğü gece yaşanan ölümlerin çoğunun gerekli olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O gece elimi zorlayan suçlarda masum olan pek çok insanı katlettim, ama şüpheye yer vermeyecek kadar paranoyak ve *öfkeliydim*. Uzaktan şüpheli görünen herkes öldürülmüştü.

"Henüz oraya varmadık," dedim sessizce, pencereden dışarı bakarak. "Yaklaşamadık bile. Ayrıca, Timberwolves'un bu versiyonunu kendimiz inşa ettik, Zed. İlk üç yıl için her birini bizzat seçtik; Kurtlar arasında sadakatin güçlü olduğunun tamamen farkındayım. Ama... Reggie'nin bir hain olmasını beklemezdim."

Yedinci Daire'deki güvenlik görevlilerinden biriydi, üst rütbelerimde değildi ama o kadar da aşağı değildi. Başından beri bizimle birlikteydi... ama belki de sorun buydu. Belki de Chase'le, hükümdarlığımın o ilk, kana bulanmış günlerinde fark etmediğim bağları vardı.

"Hastaneye uğrayıp oyuncağını kontrol etmek ister misin?" Zed konuyu değiştirmeyi teklif etti.

Kaşlarımı çattım. "Ona öyle deme. Önceki fetihlerinin şüpheli yaşları göz önüne alındığında, yargılayacak konumda değilsin. Seph'in bana o kızlardan birinin Shadow Prep'ten yeni mezun olduğunu söylediğine eminim."

Zed sırttı. "En azından mezun olmuş."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırdım. Teşvike ihtiyacı yoktu. "Evet, hemen uğrayalım. Annesine neler olduğunu öğrenmesini sağlamalıyız."

"Anlaşıldı patron," diye başını sallayarak cevap verdi ve bizi Lucas'ın tedavi gördüğü özel hastaneye götürecek yola saptı.

Yaklaştıkça, dişlerimle dudağımı daha çok sıkıyordum. Bu sabah Zed'le yaptığım, geri çekilmeyi reddedip Chase'in kazanmasına izin vermeyeceğime dair tüm sert konuşmalarına rağmen... Kendimi ikinci plana atıyordum. Bu benim bencilliğimdi, başka yolu yoktu. Lucas'ı fedakârca bir koruma duygusuyla yakınımnda tutmuyordum. Ondan hoşlandığım ve gitmesine izin vermek istemediğim içindi.

Zed'in de belirttiği gibi, ben bir kahraman değildim.

Park ederken ona "Bu işi çabuk halledeceğiz," dedim.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanarak yanımda hastaneye doğru yürüdü. Hemşire istasyonunu atlayıp doğruca Lucas'ın kaldığı kata çıktık. "Yapmam gereken bazı görüşmeler var. Sen önden git."

Lucas'ın odasından birkaç adım ötede sarsılarak durdum. "Ne arıyor?"

Zed bana ters ters baktı. "Şu anda korkaklık mı yapıyorsun? Kız gibi davranmayı bırak ve kışını kaldırıp oraya gel. Gumdrops karanlık geçmişimiz yüzünden göğsüne bir bıçak yedi; en azından ona kişisel bir ziyaret borçlusun."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Zed-"

"Dare." İsmimi neredeyse hırlayarak söylüyordu ve son haftalarda işler büyük ölçüde değişmemiş gibi davranmaya devam edemezdik. Benimle sıradan bir saygısızlıkla konuşmakla kalmıyor, sık sık takma adımı kullanıyordu. Her nasılsa, Chase'in ölümden dirilmesi Zed'le beni birbirimize geri getiriyordu... ve ben buna hiç kızmıyordum bile.

Bu yüzden Lucas'ın odasını gösterdiğinde onu tersledim ve içeri girdim. O haklıydı. Lucas beni görmeyi hak ediyordu, sadece beni bir daha görmek istemediğini söylemek için bile olsa.

Yine de içten içe bunu söylemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden odasına girdiğimde yüzünde güneş ışığı gibi bir gülümseme belirlediğinde şaşırmadım.

"Hayden, geri döndün," diye mırıldandı, sonra boğazını temizledi ve yüzünü buruşturdu. "Döneceğinden emin değildim."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim, yatağının yanındaki sandalyeye geçerken.

Daha dik oturmak için biraz mücadele etti, sonra işin geri kalanını yapmak için mekanik yatak kumandasını kullandı. Geniş bir gülümsemeyle bana "İyi ki yaptın," dedi.

Duygularını bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi beni çok sinirlendiriyordu.

Bu çağda kim kendi bedenine bu kadar güveniyordu ki?

Lucas öyleydi. İşte o.

"Anneni bir bakım merkezine aldırırım," diye ağzımdan kaçırdım, içimde uyandırdığı garip ve yabancı duyguları bir kenara bırakarak. "Sadece geçici olarak, eğer hoşuna gitmezse. Ama sen iyileşirken onunla ilgilenildiğini bilmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm."

İlk ifademle kaşları havaya kalktı ve bir an için nutku tutulmuş gibi göründü. Sonra uzun bir rahatlama iç çekişi yaptı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, bir elini yüzünde gezdirerek. "Teşekkür ederim, bu... bunu yapmana gerek yoktu. Hâlâ yarı hareketli ve birkaç gün kendi başına idare edebilirdi." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu ve söylediklerine inanmadığını biliyordum. Eve gelmediğinde ne kadar endişeleneceğinden bahsetmiyorum bile.

"Evet, bitti. Zed'in adamlarından bazıları evinizdeki tadilatı bitiriyor, ancak parçaları beklemleri birkaç hafta sürebilir." Bu konuda birkaç kez konuşmuştum.

Anarchy'deyken yeni atanan müteahhitle görüştük ve tüm masrafları onayladık.

Lucas kaşlarını çattı. "Rampalar geçen hafta tamamlandı ama."

Ona uzun uzun baktım. Kapı aralarındaki basamaklar ya da çıkıntılar için rampalar yaptırmıştı ama hepsi bu kadardı - para sıkışık olduğunda bu anlaşılabilir bir şeydi. Ama adamlarımın yaptığı iş, annesinin sadece *idare etmekle* kalmayacağı, rahat edeceği anlamına geliyordu.

"Doktorunuz ne zaman taburcu olacağınıza dair bilgi verdi mi?" Kendimi açıklamak yerine sordum. Hiç şüphesiz hayırseverlik olarak gördüğü şeyi protesto edecekti, bunu şimdiden söyleyebilirdim.

Başıyla küçük bir selam verdi. "Belki yarın. Sadece göğsümdeki yanığın enfeksiyon kapmadığından emin olmak istiyor." Burnunu kırıştırdı ve omuzlarım gerginlikle gerildi.

"Lucas..." İç çekerek konuşmamı sonlandırdım. Doğru kelimeleri ararken alışkanlıkla tırnağımın kenarını ısırdım ama Lucas uzanıp elimi ağzımdan nazikçe çekti.

"Tırnaklarını yeme," dedi bana alaycı bir azarlamayla.

Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra keskin bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Lanet olsun, bir an için Zed'i mükemmel bir şekilde taklit ettin. Her neyse, seni kaçıran adam hakkında ne hatırladığını soracaktım. Tüm bunları yapan adam hakkında." Hastanedeki durumuna el salladım. "Dün gece seni gördüğümde aklın başında değildi."

Yüzünü buruşturdu ama elimi bırakmadı. Parmaklarımızı sertçe kolalanmış yatak örtülerinin üzerinde birleştirdi. "Senin evinde bana saldıran Reggie'ydi," diyerek zaten tahmin ettiğim şeyi doğruladı. "Bana söylediğin gibi video monitörünü kontrol ettim ama onu 7. Çember'den tanıdım ve kapıyı açmamda bir sakınca olmadığını düşündüm - tabii ki yanlışlıkla -."

Öfke damarlarımda dolaşıyordu ve bir kez daha dün gece Lucas'ı bulduğumuzda Reggie'yi o kadar çabuk öldürmemiş olmayı diledim.

"Senin için orada mıydı?" Öfkemi bastırmak için yutkunarak sordum. "Ya da Seph?"

Lucas bana sertçe başını salladı. "Kesinlikle benim için. Reggie beni eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra içeri giren göz bantlı *herif*, kadınına el sürmeye cüret ettiğim için bunu hak ettiğime dair saçma sapan şeyler söyledi." Morarmış kaşlarını bana çevirdi ve ben de uzun bir nefes verdim.

"Sana anlatacağım," diye fısıldadım, sessiz sorusunu yanıtlarken.

Başıyla küçük bir selam verdi. "Ama burada değil. Bunu kabul edebilirim. Seph iyi mi?" İnledim. "O iyi. Güvende. Ama... bana biraz kızgın. Ya da *bize*."

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Biliyor mu?"

"Bu kaçınılmazdı, yani evet. Ve şu anda benimle mutlu olmaktan çok uzak ama bunu atlatacağıdır. Eninde sonunda." Belki de atlatamayacak ve benden sonsuza dek nefret edecekti. Ama ailemizin günahlarından hâlâ güvende olduğunu bilerek bununla yaşayabilirdim.

"Kahretsin, çok üzgünüm Hayden," diye mırıldandı Lucas, gözleri samimiyet ve suçlulukla doluydu. "O ilk andan itibaren bir şeyler söylemeliydim..."

Sadece omuz silktim. "Geçmiş değiştiremezsin Lucas."

"Bir şey itiraf etmeliyim," dedi ve sonra alt dudağını dikkatini dağıtacak şekilde ısırıldı. Bir tarafında kabuk bağlamış bir yarık vardı, ama ağzının ne kadar gür olduğunu azaltacak hiçbir şey yapmadı.

İçimde bir korku pırıltısı belirdi. "Düşmanlarım için çalışan bir tür çifte ajan olduğunu söylediğin kısım bu mu?" Bunu şaka yapar gibi söylemişim ama bir yanım hâlâ bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyordu. Chase'in işime ilk saldırısını düzenlediği gece Lucas'la tanışmış olmak ne kadar da tesadüfi bir zamanlamaydı... Saldırıya uğramadan ve neredeyse öldürülmeden önce tüm işaretler Lucas'ın görüldüğünden daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Önerim karşısında kaşları çatıldı. "Ah, hayır. Böyle mi düşünüyorsun? Hayır, o gün arabanıza binmeden önce Seph ile akraba olabileceğinizi tahmin ettiğimi itiraf edecektim. 7thCircle'daki o ilk gece mi? Seni okuldan tanıdığımı sanmışım ama sen daha konuşmadan yanıldığımı anlamıştım. Sonra... Bilmiyorum. Bana baktın ve ben sadece... gitmişim. Kulağa aptalca geliyor, değil mi?"

Ağzım kurumuştı ve cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyordu. Parmaklarımız hâlâ birbirine bağlıydı ve aniden tenimizin değdiği her yerin aşırı farkına vardım.

"Aptalca değil," diyebilirdim sonunda. "Sadece... yabancı. Benim dünyamdaki insanların göründükleri kadar iyi olmalarına alışık değilim ve sen..." Başparmağı bileğimin iç kısmında bir desen çizerken küçük bir kahkaha atarak başımı salladım. "Sen daha iyi görünüyorsun. Kalbimi sökmeye hazırlanıyor olman beni korkutuyor." Bu itirafı o kadar sessiz fısıldadım ki neredeyse duyulmuyordu, sonra *kendimi* çok fazla ele verdiğim için anında paniğe kapıldım.

Elinden kurtulup ayağa kalkmaya çalıştım ama Lucas o kadar kolay kurtulmama izin vermiyordu. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve beni öne doğru çekti. Bu beklemediğim bir hareketti, özellikle de onun yaralı halini düşününce, bu yüzden dengemi kaybettim. Sadece hızlı reflekslerim yatağa çarpmamı ve tüm ağırlığımı onun üzerine vermememi sağladı.

"Lucas!" Kendimi tekrar yukarı itmeye çalışarak itiraz ettim. Ama o sadece sırtıttı, elini saçlarımın arkasına geçirdi ve beni öptü. Sanki bütün dünyası benmişim gibi öpüyordu beni. Sanki dudaklarım onu ayakta tutan tek şeymiş gibi.

Siktir et. Ben de onu öptüm. Ne de olsa benim ve hatalarım yüzünden çok kötü bir dayak yemişti. Bunu ona borçluydum. Sadece onu öpmek değil, nasıl hissettiğim konusunda ona *yalan söylemeyi* de bırakmalıydım. Kısacası, ondan hoşlanmışım. Onunlayken nasıl hissettiğimi seviyordum. İçimden çıkardığı kızı zar zor tanıyordum ve bu iyi bir şeydi. Ben de ikimiz de ateşli ve rahatsız olana kadar onu öptüm, ayrıldığımızda nefeslerimiz sertleşmişti.

"Kahretsin, Lucas," diye mırıldandım, yüzlerimiz hâlâ birbirine sadece birkaç santim uzaktaydı. "Buraya bunun için gelmedim."

Sırtışı genişledi. "Yine de emin misin?"

Kendime engel olamayarak ona gülümsedim ve isteksizce doğrulup kendimi onun elinden kurtardım. "Oldukça eminim. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim, hepsi bu."

"Çünkü beni önemsiyorsun," diye fısıldadı alay ederek.

Gözlerimi devirdim. "Fena değilsin sanırım. Her neyse, hastaneye göz kulak o l a n adamlarım var, yani sen buradayken güvendesin ve annen de Sunshine Estate'te güvende."

Kaşları kalktı. "Sunshine Estate mi? Orası çok pahalı-"

"Lucas," diye homurdandım ve ona sert bir kafa salladım. Zed odaya girmeden bir saniye önce kapı hafifçe vuruldu. "Sadece dinlen ve iyileş. Ben güvenli bir yer ayarlayacağım."

Taburcu olduktan sonra kalabileceğin bir yer."

"Zaten bir tane var," diye teklif etti ikincim, kollarını göğsünde kavuşturarak. Öğleden sonra bir ara gömleğinin kollarını sıvamıştı ve güçlü, dövmeli ön kolları inanılmaz görünüyordu. "Chase'in icabına bakılana kadar misafir odalarımından birinde kalabilir."

Çenem lanet olası yere çarptı.

"Uh..." Lucas'ın da en az benim kadar nutku tutulmuştu.

Zed küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sen Hades için bir zayıflıksın, Gumdrop. Chase'in seni tekrar kapıp tuzağa yem yapma riskini göze alamayız. Bu yüzden benim evimde kalacaksın ve likör aşkına, kendini nasıl daha iyi koruyacağını öğreneceksin. Anlaşıldı mı?"

Ne *haltlar* dönüyordu?

"Um, evet. Temiz. Teşekkür ederim efendim," diye kekeledi Lucas ve Zed'e başını sallayarak teşekkür etti.

Zed ona küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Güzel. Gitsek iyi olacak patron. Ayakçımız eşyalarla birlikte evime dönmek üzere."

Hâlâ sersemlemiş olsam da bu fikirden tamamen nefret etmediğim için Lucas'a hızlı bir öpücük verip dinlenmesini söyledim ve Zed'in peşinden koridora çıktım. Az önce tuhaf bir şey olmamış gibi hastaneden çıkarken yanımda yürüdü ve arabasına binmeden önce kendimi çimdikledim. Bilirsin, garip bir ateşli rüyada kapana kısılmış olma ihtimalime karşı.

Değildim. Bu sadece benim hayatımdı, iyi ya da kötü.

Zed'in sözde ayakçısı biz geldiğimizde çoktan ön kapıda bekliyordu ve kim olduğunu gördüğümde içimden kopan kahkahayı engelleyemedim.

"Ayakçı çocuk, ha?" Yorum yaptım.

Zed bana bir sırtış fırlattı. "Ne? Yararlı olmak istedi." Kapıların kilidini açtı ve Cass bisikletiyle bizi ana eve kadar takip etti.

"İstediğimi aldın mı?" Arabadan indiğimizde Zed Cass'e havladı.

İri motorcu bacağını bisikletinin üzerinden salladı ve Zed'e sert bir bakış fırlattı. "Ben aptal değilim," diye homurdandı, bisikletinin yanlarından sıkıca paketlenmiş birkaç çantayı çıkarırken. "Pek de zor bir istek sayılmaz."

Zed bu konuda ayrıntı vermedi, sadece kale gibi evine giden yolu gösterdi. Cass'e meraklı bir bakış atarak onu takip etmeye başladım. Cevap olarak bana kaşlarını çattı, sonra karanlık bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdirdi, dar deri eteğimin üzerinde takdirle durdu, sonra da beni ateşlendiren ve rahatsız eden o mikro gülümsemelerden birini verdi.

"Önden buyurun efendim," diyerek eşiği geçmemi işaret etti ve ben de gözlerimi devirdim. Bu adamların yanında korkutucu yanımlı kesinlikle kaybetmişim. Ve bundan tamamen nefret de etmiyordum.

Yanımdan geçip Zed'in fuayesine doğru ilerlerken adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Doğrusu, ince topuklu ayakkabılar giyiyordum, bu yüzden en azından biraz seksilikle yürümek zor olurdu.

Zed'in çoktan buzdolabından hepimiz için içecek aldığı açık plan mutfak-yaşam alanına doğru ilerledik. Cass taşıdığı çantaları bıraktı, sonra bana iki adım yaklaştı. Eğildi ve dudaklarını kulağıma değdirdi.

"Dalga geçiyorsun," diye suçladı meme uçlarımı karıncalandıran o gürültülü sesiyle.

"Yemek her an gelebilir," dedi Zed ve bir şişe birayı Cass'e doğru fırlattı. Huysuz herif şişeyi kolayca kaptı, sonra da kapağını dişleriyle patlattı. Ahh. Bu diş minesini için çok kötüydü ama aynı zamanda çok da seksiydi.

"Cüret et," dedi Zed, dikkatimi Cass'in dudaklarının birasının ağzını sarma şeklinden uzaklaştırarak. Cass bana göz kırptı, baktığımı çok iyi biliyordu.

"Hmm?" Zed'e odaklandım ve Cass bana sırtıymıymış gibi davranmak için gerçekten çok uğraştım.

Zed gözlerini devirdi, bıkkın görünüyordu. "Bende pinot noir ya da malbec var. Bu gece senin zehrin ne?"

Seçenekleri düşünerek burnumu kırıştırdım, sonra başımı salladım. "Kanepede uyuyakalmamı istemiyorsan ikisi de olmaz. Sadece bana biraz viski ver."

"Evet efendim," diye cevap verdi, şarap bardağını kaldırıp yerine buzlu bir bardak koydu.

Cass'in getirdiği çantalara meraklı bir bakış attım, sonra başımı ona doğru eğdim. "Bu bavullar da neyin nesi, Huysuz Kedi? Sen de mi taşıyorsun?"

Lakabına kaşlarını kaldırdı, sonra hafifçe başını salladı. "Hayır, onlar senin. Zed, dairene dönmene gerek kalmasın diye kıyafetlerini falan almamı söyledi. Bisikletime ancak bu kadarını sığdırabildim, gerisini yarın arabam gelince alırım."

Şaşkınlık içimde dalgalandı ve Zed'e şaşkın bir bakış attım.

Omuz silkti. "Sen bir serserinin eşyalarını karıştırmasını istemedin, ben de Alexi'nin külötünü falan çalmayacağına güvenmedim. Cass mantıklı bir seçim gibi göründü."

"Çocuk nasıl?" Cass, elinde birasıyla Zed'in bar taburelerinden birine otururken konuyu değiştirerek sordu.

Zed içkimi bana uzattı, ben de Cass'ın yanındaki tabureye oturdum. Her nasılsa tüm alan küçülmüş gibiydi, çünkü dizlerimiz birbirine değmeden oturmak için yeterli alan yoktu.

"Ona çocuk demeyi kes," diye azarladım içkimden bir yudum aldıktan sonra. "Bir dahaki sefere sana hatırlatmak zorunda kalırsam, mesajı sağ kroşe ile iletirim. Anlaşıldı mı?"

Cass gülümsemek üzereymiş gibi göründü ama elini ağzına götürmek yerine küçük bir baş hareketiyle onayladı. "Yeterince makul. *Lucas* nasıl o zaman?"

Zed nefesinin altından "Sakız damlası," diye mırıldandı ve ben de içkimden bir parça buzunu ona fırlattım. Lanet olsun. Bana sadece iki küp kalmıştı ve ben üç küpü gerçekten seviyordum. Tek sayılar bana çiftlerden daha rahat geliyordu.

Cass'ın sorusunu yanıtlarken, "Durumu iyi görünüyor," dedim, "yarın taburcu olacak ve keyfi oldukça yerinde."

Zed alay etti. "Öyle de denebilir. Dün neredeyse ölmek üzereyken hastane yatağında seni becermek ister gibi görünüyordu. Gumdrops'un dayanıklılığı var, hakkını vermeliyim."

Ona sinsi bir sırıtış attım. "Yarısını bile biliyorsun."

Zed az önce içtiği biradan aldığı yudumla boğuldu ve bir an için şiddetli bir şekilde öksürdü.

Hak ettiğini buldu.

Kapı zili çaldı ve Zed bu fırsatı değerlendirip kaçarak zile bastı. Eğer bize yemek sipariş ettiyse, Massimo'nun odun ateşinde pişmiş pizzaları olduğuna bahse girmeye hazırdım. Zed'in kökeni Toskana'ydı ve İtalya'ya hiç *gitmemiş* olmasına rağmen, nerede olursak olalım otantik lokantaları bulurdu.

Zed yiyeceklerimizi almak için kapıya yönelirken, "Hadi verandaya çıkalım," diye seslendi.

Önerisini sorgulamadım, sadece taburemden kaydım ve içkimi dışarı taşıdım. Zed'in gazlı bir şömineyle donatılmış etkileyici bir açık hava lounge alanı vardı. Gece havası o kadar soğuktu ki bir düğmeye basmak için durakladım ve bir dakika sonra ateş sıcak bir parıltıyla çıtırdıyordu. Zed'in ortaçağ mimarisine olan tüm sevgisine rağmen, kolaylıklar için bir enayiydi.

Cass bana bir ay önce olabileceğinden daha yakın oturdu ve ben de yerimden kıpırdamadım. Siktir et. Elini göstermesi *hoşuma* gitmişti... ona karşı başka bir hamle yapmayı inatla reddediyor olsam bile. Bırak kovalamayı o yapsın. Tam zamanıydı.

Ama sonra... hala Lucas vardı. Cass'le aramda bir şeyler olmasını umursamadığını *söylemişti*... ama bunda ciddi miydi? Yoksa sadece duymak istediklerimi mi söylüyordu?

Ugh. Bu ben değildim. Ben yaptıklarını sorgulayan bir kız değildim. Ben istediğini alan ve sonuçlarına katlanan bir kadındım.

Cass cebinden deri bir kese çıkararak, "Al," diye mırıldandı. Fermuarını açtı ve bir sarma esrar çıkardı, sonra bana uzattı ve keseyi ateşin açık aleviyle aramızdaki masanın üzerine attı.

Esrara baktım, sonra kaşlarımı çattım. "Mevcut koşullar altında bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Ağrı kesici almayı reddetmenin oldukça kötü bir fikir olduğunu biliyorum, Red. Vücudunun bir molaya ihtiyacı var. Ya bu ya da ilaçlar, seçim senin."

Sözlerinin ardındaki üstü örtülü tehdit karşısında nabzım hızlandı. "Öyle mi? Ne yapacaksın, Huysuz Kedi? Boyun eğene kadar beni tutacak mısın?"

Koyu renk gözleri şüphe uyandıracak kadar eğlenceye benzer bir şeyle parladı. "Eğer mecbur kalırsam. Ya kendi başının çaresine bakarsın ya da biz senin için yaparız. Kimsenin senin şehit olmana ihtiyacı yok, Hades. Bu lanet olası hamamböceğinin yakalanıp öldürülmesini sağlamayacak."

İçimde bir şok dalgası oluştu. "*Biz mi?*"

"Evet patron," diye cevap verdi Zed, elinde bir yığın pizza kutusuyla kaldırım taşlarının üzerinden geçerken. Her zaman çok fazla sipariş verirdi. "Görünüşe göre Cass ve benim ortak bir noktamız var."

Acı bir kahkaha attım. "Pek çok ortak noktanız olduğunu söyleyebilirim."

Zed pizzaları ateşin önüne koyarken ikisi de buna yanıt vermedi, sadece *bakıştılar*.

Bana karşı birleştikleri için ikisine sessizce küfrettim ama pizzamı bulduğunda Zed'den minnetle kabul ettim. Bufalo mozzarellalı otantik margarita, prosciutto ve sarımsak eklenmiş. Çok lezzetliydi.

Merakla Zed'in Cass'e uzattığı pizzaya baktım, sonra da ona tuhaf bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Ne? Ben sevdiğimi severim." Bakışlarımı tutarak ızgara patlıcan, güneşte kurutulmuş domates, mantar ve enginarla doldurulmuş vejetaryen pizzasından kocaman bir ısırık aldı.

Zed masadan esrarı aldı, dudaklarına götürdü ve yaktı. Uzun bir nefes çekti ama ben ters ters bakınca vermek için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine benimle göz teması kurdu, ayırdığı dudaklarının arasından dumanı salarken gözlerini kırpmadan ve yoğun bir şekilde bana baktı.

Nasıl oluyor da nabzımı bu kadar sert attırıyordu? O benim arkadaşımdı. *En iyi arkadaşımdı*. Bunu mahvetmeden önce libidomu kafesine geri sokmalıydım.

Esrarı bana vermek yerine Cass'e uzattı. Bu ikisi ne zaman bu kadar dost olmuştu? Bu beni garipleştiriyordu. Ama... Aynı zamanda hoşuma da gidiyordu. Üçümüzün böyle arkadaş gibi takılabilmesi hoşuma gidiyordu. Cass'in yönetmesi gereken kendi çetesi olsa bile.

Cass koltuğunda kaykıldı, uzun bedenini minderlere yasladı ve kalçasını benimkine dayadı. Kanepe o kadar da küçük değildi.

Tamam. Yani, havayı dolduran bir kamyon dolusu cinsel gerilimle arkadaşlar. Ve küçük bir parçam Lucas'ın da yanımızda olmasını diliyordu... her ne kadar onun bizim dinamik, tatlı, masum sakız damlamıza nasıl uyum sağlayabileceğini görmekte zorlansam da.

Cass masanın kenarına bir çizme dayadı ve esrardan bir nefes çekerken gözlerini yüzümün yan tarafında *hissedebiliyordum*. Yine de inatla bakmayı reddettim. Kendi kontrolümün kırılmasından ve kendimi seksi sikicinin üzerine fırlatmaktan çok korkuyordum.

Abartı olduğu kesin. Genelde saf hormon ve arzuyla düşüncesizce hareket etmeye eğilimli değildim. Ayrıca benden beş yaş küçük bir adama karşı bir şeyler hissetmeye de yatkın değildim, ama işte buradaydık.

"Mini Red'le her şey yolunda mı?" Cass birkaç dakikalık sessizlikten sonra sordu. Bir şekilde pizzanın neredeyse yarısını o süre içinde içime çekmeyi başarmıştım ve buna üzülmemiştim bile. Üzülmediğim şey likörümün bitmiş olmasıydı. Cass'in acımı otla dindirmem konusundaki ısrarına rağmen, aslında beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacaktı. O bundan daha akıllıydı ve bana kendi akıllı seçimlerimi yapabilecek kadar saygı duyuyordu.

Elimdeki boş bardağa bakarak burnumu kırıttırdım, sonra Zed'e yalvaran bakışlarımı attım. Bana sormadı bile, sadece boş bardağı aldı ve yeniden doldurmak için içeri yöneldi.

"O... güvende," diye cevapladım Cass'in sorusunu, pizza kutumu masaya bırakıp ona bakabilmek için hafifçe kayarak. "Ayrıca şu anda benim en büyük hayranım değil ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum." Kaşları sessiz bir soruyla çatıldı ve ben küçük bir iniltiyi bastırdım. "Ona Lucas'tan bahsettim."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu, sonra anlıyor gibi oldu ve ağzının kenarları seğirdi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı ağır bir eğlence dozundan daha fazlasıyla. "İçimden bir ses Seph'in senin oyuncağına biraz aşık olduğunu söylüyor."

"Kes şunu," diye mırıldandım, "o bir oyuncak çocuk değil. Neredeyse on dokuz yaşında."

Cass alay etti. "Bu çok şeyi değiştirir. Arch ve çocuklarla mı kalıyor?"

Başımı salladım. "Evet ve durumun farkındalar. Orada iyi korunuyor."

Cass esrardan bir nefes daha çekti ve dumanı uzun bir nefesle dışarı üfledi. "Aklından bir şey eksilmiş oldu. Kendine gelecektir."

O kadar emin değildim. Ama yine de, onunla *çıkılmıyormuş* gibiydi. O güvende olduğu sürece bunun bir önemi yoktu. Chase ait olduğu yere döndükten sonra farklılıklarımızı çözebilirdik: altı ayak altında.

"Bunu paylaşacak mısın, paylaşmayacak mısın?" Başparmağı ile işaret parmağı arasındaki eklemi işaret ederek sordum.

Elini uzatırken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Ben de bu sözümü yerine getirmemi sağlayacağını düşünüyordum."

O dalgalak bunu söylemeden önce sigaradan derin bir nefes çekmemi beklemek zorunda kaldı. Bu yüzden ne demek istediğini anladığımda, ilk kez sigara içen biri gibi dumandan boğuldum.

"İyi misin patron?" Zed yeniden doldurulmuş bardağımla yanıma gelerek sordu. Bu sefer bardağın üstünden sadece bir parmak kalınlığında idi ve içinde beş buz küpü vardı.

"Peki," diye boğuk bir sesle cevap verdim ve sigarayı kendi iyiliği için fazla kendini beğenmiş görünen Cass'e geri uzattım. Viski muhtemelen öksürük krizinden kurtulmak için tavsiye edilen bir yol değildi ama benim için gayet uygundu.

İçki mideme doğru mutlu bir yol açarken gözlerimi kapattım ve koltuğumda geriye yaslandım. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden ne kadar nefret etsem de Cass haklıydı. Çürüklerimi ve kas ağrılarımı hafifletecek *bir şeye* ihtiyacım vardı. Yedinci Daire'deki patlamanın üzerinden daha beş gün bile geçmemişti ve Lucas'ı bulmak için kendimi bu kadar zorlamamın bedeli ağır olmuştu.

Zed tekrar diğer tarafıma oturdu, bu sefer gitmeden öncekinden çok daha yakındı ve ona küçük bir gülümseme vermek için başımı eğdim. Hayatım tamamen altüst oluyordu.

-Ama bundan pişmanlık duymakta zorlanıyordum. Açıkçası, keşke Lucas

incindi. Bunu onun için asla istemezdim. Ama birdenbire yeniden *kendim* gibi hissetmek hoşuma gitti. *Hades*'in olduğu gibi sert kenarlı, soğukkanlı bir katil değil de gerçek bir insan gibi.

Cass ve Zed çete meseleleri hakkında sessiz bir sohbe daldılar ve bir süre cigarayı ileri geri sallayıp ilki bittiğinde yerine bir başkasını koyarken seslerinin alçak tonlarının üzerimde süzülmesine izin verdim.

Cass, bardağım neredeyse tekrar boşaldığında, "Bir saniye tayin ettim," diye bizi bilgilendirdi.

Bir gözümü kırarak açtım -ne zaman kapatmıştım ki? "Oh?"

Azrailler'in başına geçeli bir yıldan fazla olmuştu ve kendi çetesinden kimseye, onları ikinci adam olarak atayacak kadar güvenmediğini düşünmeye başlamıştım. Onu suçladığımdan değil. Selefi olan yilandan sonra ben de o kadar kolay güvenmezdim.

Başını eğdi. "Roach."

Bu korkunç isim için yüzümü toparlamam bir anımı aldı. "Şu sıska çocuk mu?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak sordum.

Cass sırttı. "Lucas'tan daha yaşlı ama evet, bu o. Zane'in işi batırmasından beri gözüm onun üzerindeydi; sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Sanırım artık bir adım öne çıkmaya hazır."

Uykulu gözlerle ona baktım. "İlginç bir seçim," diye mırıldandım. "Ama iyi bir seçim."

Bakışlarımı yoğun bir dikkatle karşıladı. "Hades'in kararımı onaylamasına sevindim."

Kafam çok iyiydi ve sarhoştum - ne kombinasyon ama - hızlı bir cevap veremedim, bu yüzden kadehimin geri kalanını boşalttım ve gözlerimi bir kez daha kapattım. İkisi sohbetlerine devam ederek Roach'un Orakçılar'daki terfisini ve Cass'in saflarına kattığı eski Wraith'lerle işlerin nasıl gittiğini tartıştılar.

Yavaş yavaş, başım Zed'in omzuna yaslanana kadar kanepede aşağı doğru eğildim. Sonra boynumda bir ağrı hissetmeye başladım, bu yüzden uykulu popomu başım onun kucağına gelene ve bacaklarım Cass'in üzerine uzanana kadar karıştırdım. Hâlâ dar deri eteğimi giyiyordum ve bu da hareketlerimi yeterince kısıtlıyordu; kıcıımı yatağa götürmek dışında en rahat edeceğim yer burasıydı.

İçlerinden biri hafif bir kahkaha attı ama hangisi olduğundan emin değildim. Fark etmedi, çünkü bir saniye içinde sohbetlerine geri döndüler - bu sefer Anarchy'de yapılacak dövüşlerin istatistikleri hakkında. Onlar konuşurken Zed saçımınla oynadı, sıkı örgüsünden çözdü ve dalgın dalgın parmaklarının etrafında döndürdü. Cass'in elleri baldırlarımın üzerindeydi ve birkaç dakika sonra çıplak tenimin üzerinde yumuşak bir desen çizmeye başladı.

Evet, cennetteydim.

W Bir kez daha Zed'in yatağında uyandığımda, oraya nasıl geldiğimi hatırlamam sıcak bir saniye sürdü. Sonra yavaş yavaş aklıma geldi ve Cass ile Zed'i ateş çukurunun önünde içki ve sigara içerken bırakıp misafir odası aramaya çıktığımı hatırladım. Hiçbirinin yatağı hazır değildi -tabii ki Zed ve ben bütün gün yoktuk- ve ben de yeterince yorgundum ki Zed'in odasına gidip bir tişört alıp yatağını çalmıştım.

Kankası olmanın avantajları, diye düşündüm.

Yatakta yalnızdım ve uyanmak için birkaç dakikamı ayırdım, kollarımı başımın üzerinde gerdim ve kaslarımı test ettim. Neyse ki önceki günkü kadar canım yanmıyordu. Çürüklerim ve sıyrıklarım *nihayet* normal hissedebileceğim kadar iyileşiyordu. Ya da yarı normal. Yeterince normal.

Sonunda doğruldum ve telefonumu aramaya başladım. Bıraktığım yerde, yatağın yanında Zed'in şarj aletine takılı olduğunu gördüm. Ama aynı zamanda üzerinde dağınık bir el yazısıyla *Red*'in karalandığı katlanmış bir kâğıt buldum.

Hâlâ yarı uykulu olup olmadığımı merak ederek birkaç kez göz kırptım, sonra uzanıp kâğıdı aldım. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, kâğıdı açıp önümdeki dağınık el yazısıyla yazılmış kalın bloğa bakarken kalbim saatte milyonlarca mil hızla çarpıyordu. Sonra okumaya başladım ve yüzümdeki gülümsemeyi silemedim.

Beni *çok* ciddiye almıştı. Kelimenin tam anlamıyla bir aşk mektubuydu... kendine özgü bir Cassiel Saint dokunuşuyla. Bazı kısımlar kahkahalarla gülmeme neden oldu ve bundan daha fazla kısım meme uçlarımı sertleştirdi ve amımı sıktı. En alttaki imzasına geldiğimde, üç hafta önce Scruffy Murphy's'deki dans pistinde Lucas'a sürtündüğümünden beri... uh, hiç olmadığım kadar heyecanlanmıştım.

"Kahretsin," diye nefes aldım, elimde hâlâ tuttuğum mektupla Zed'in yastıklarına uzandım. Tüm vücudum ağrıyordu, kâğıt üzerindeki mürekkebin beni ne hale getirebileceğini hiç bilmediğim kadar tahrik olmuştum. Ama... lanet olsun. Çok az konuşan bir adam için Cass'in yazılı kelimelerle arası *iyiydi*.

Ateşli bir an için, o anda işi kendim halletmeyi düşündüm, ama elimi külotumun içine sokamadan nerede olduğumu hatırladım. Zed'in yatağında.

Arkadaşım biraz teşhircilikten hoşlansa da, beni yatağında mastürbasyon yaparken bulmaktan hoşlanacağından şüpheliydim - özellikle de başka bir erkeği düşünürken. Ya da belki de bundan hoşlanırdı?

Bir iniltiyle doğruldum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Gidip Cass'i bulmalı ve ona aşk mektubu hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemeli, *göstermeliydim*. Belki o zaman azgın bir ergen gibi davranmayı bırakabilirdim. Ya da belki bu beni daha da kötüleştirirdi ama yine de denemeye hazırdım.

Zed'in rahat yatağından çıkarken Cass'in çantalarını kapının yanında gördüm. Onları mektubuyla birlikte ben uyuduktan sonra teslim etmiş olmalıydı. Ne kadar sarhoş olduğumu düşünürsek uyanmamış olmam şaşırtıcı değildi.

Temiz giysiler aramak için karıştırdım ve bir çift siyah skinny jean, yan göğüslerini epeyce gösteren kömür grisi bir bodysuit ve...

iç çamaşırı yok. Her iki çantada da tek bir külot bile yoktu. Bana ayakkabı da paketlememişti. Lanet olası erkekler bazen çok kalın kafalıydı.

İç çekerek idare edebileceğimi düşündüm ve kıyafetlerimi yanıma alarak banyoya girdim. Saçlarımı yıkamadan hızlıca duş aldım, sonra midem açlıktan guruldayıp kıvranırken giyindim. Zed'le dün evime uğradığımızda makyaj malzemelerimi almıştım, bu yüzden yüzümü çabucak temizledim, sonra da gevşek buklelerimi parmaklarımla tarayarak yelemi yatıştırdım.

Oldukça şık görüldüğümde -kolsuz tulumun içinde görünen sarı-yeşil morluklarımla bile-yiyecek aramak için çıplak ayakla aşağıya indim.

Zed beni asla hayal kırıklığına uğratmadı. Asla. Mutfakta omlet ve taze pişmiş ekmek gibi kokan bir şeyler pişirmek için çoktan çalışmaya başlamıştı. Gerçek miydi?

Boynunda önlüğü, kulağında müzik çalan kulaklıklarıyla ocağın başında durduğu yere doğru ilerledim ve kollarımı beline dolayarak sıkıca sarıldım.

Bana doğru eğildi ve kulaklığını çıkarmak için uzandı. "Günaydın, uyuyan güzel."

"Zayden... bu sabah *ekmek* mi *pişirdin*? Ne oluyor lan?" Kocaman sırtıttığında ona gülümsedim.

"Teknik olarak hayır. Ekmek makinesi yaptı. Dün gece malzemeleri içine attım ve kahvaltıya yetişsin diye gecikmeli başlatmayı ayarladım." Bana ukala bir bakış fırlattı, pişmiş omleti bekleyen bir tabağa ters çevirdi, sonra dönüp kollarını belime doladı.

Başparmakları kotumun ilmeklerine takıldı ve hafifçe çekştirerek beni daha da yaklaştırdı, böylece göğüs göğüse geldik.

"Hâlâ sayılır," dedim ona, boynumu eğerek yumuşak bakışlarını yakaladım. "Yatağını tekrar çalmama izin verdiğin için teşekkürler. Dün gece harap olmuştum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hadi canım. Sen de horluyordun." Biraz dehşete kapılarak hafifçe geri çekildim ama gülerek beni tekrar kucağına çekti. "Şaka yapıyorum, seni hassas taç yaprağı. Aç mısın?"

Karnım gurulduyordu. "Açlıktan ölüyorum," diye inledim.

Zed'in bakışları karardı. "Bu hissi bilirim." Sözleri bir mırıltıdan öteye gitmiyordu ama kapının çarpma sesi beni kucaklamasından ürküttü.

"Kim-"

"Günaydın Red," diye gürledi Cass, üzerinde üst düğmesi açık, düşük belli bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Sarkık mohawk saç kesiminden su damlıyor ve yırtık, mürekkep kaplı göğsünden aşağıya doğru kışkırtıcı bir çizgi halinde akıyordu.

Zed saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Dikkat et patron, salyaların mutfağımın zeminine akıyor." Çenem kapandı ve Zed yumuşak bir kahkaha attı. "Kurnazca. Gerçekten ince."

"Siktir git," diye tısladım, Cass'e sırtımı döndüm ve Zed'in yeni bitirdiği omlete uzandım.

Arkadaşım bana göz kırptı. "Bir gün blöfünü görebilirim." Sonra *hiçbir şey* olmamış gibi omlet yapmaya devam etti.

Ve iştahım kaçtı. Onun ne demek istediğini psikanaliz ederken kahvaltımın tadını nasıl çıkarabilirdim ki? Evet, bu doğru. Zed

inanılmaz bir aşçı. Lezzetli kahvaltımın acısını çıkarır ve o tuhaf yorumu daha sonra açmak üzere bir kenara itirdim.

"Nasıl oldu da hâlâ buradasın?" Tabağımı adaya götürüp bir tabureye tünerken Cass'e sordum.

Yaralı kaşlarını bana doğru çattı. "İçki içmek, sigara içmek ve motosiklet kullananmak güvenli değil, Red. Bunu biliyorsun."

Bir anlaşma sesi mırıldandım. Haklı bir noktaydı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, yanımdaki tabureye kayarak ve üzerine bir gömlek giyme girişiminde bulunmadan. Gömleği *neredeydi* ki? Daha da önemlisi, göğüs ucu piercingi miydi? *Odaklan. Üzerinde. Yemek. Yemeğe odaklanmalıyım, yanımdaki yarı çıplak adama değil.*

Ben.

"Harika, teşekkürler," diye cevap verdim ve kendimi kahvaltıdan bir ısırık alarak kurtarmaya çalıştım.

Bundan daha fazla bilgi yok.

Elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. Ya da uzun kirli sakalın. İkisinin arasında bir yerdeydi ve erkeklerdeki sakallara karşı her zamanki hoşnutsuzluğuma rağmen, Cass bu görünümü cidden sallıyordu. "Hmm," diye mırıldandı. "Son zamanlarda iyi bir şeyler okudun mu?"

Bir şeyler bekliyordum, bu yüzden yemeğimi boğazımda bırakmamayı başardım. Çığnedim, yutkundum, sonra mükemmel bir ifadeyle onun hararetli bakışlarına karşılık verdim. "Okudum. Çok... aydınlatıcı bir materyal, teşekkür ederim. Yazarın kendisi için söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu ki bu oldukça şaşırtıcıydı."

Cass eğlenir gibi bir homurtu çıkardı. "İlham almış gibi görünüyor."

"Tüm o mürekkebin altında pis bir zihin saklıyormuş gibi görünüyor ve o mektubu teslim ederken maruz kaldığım saf pisliği silmek için beyin ağartıcıya ihtiyacım var." Zed abartılı bir şekilde ürperdi ve yeni yapılmış bir omleti adanın üzerinden Cass'e doğru kaydırdı.

Zed'e bakarken yüzüm alev alev yandı ve boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. O da *Okumak* mı? Oh... lanet olsun.

"Sana hitap etmeyen şeyleri okumamalısın De Rosa," diye gürledi Cass, hiç de özür dilemeden.

Boğazımı temizleyerek, ikisi arasında her ne halt oluyorsa... gerçekten havamda olmadığıma karar verdim. Bir tür sidik yarışına benziyordu ve ben bunun için burada değildim.

"Hastaneden Lucas'ın serbest bırakılmasıyla ilgili bir haber geldi mi?" Zed ekmek makinesinden taze, dumanı tüten bir somun ekmek çıkarırken konuyu kesin bir şekilde değiştirerek sordum.

"Henüz bir şey yok," diye yanıtladı kalın dilimler keserken. "Kahvaltıdan sonra arayıp son durumu soracağım."

Beynimi iş moduna geçirerek başımı salladım. "Alexi'den haber almam gerekiyor ve umarım o da bir hain değildir."

Cass alay etti. "Alexi mi? Hayatta olmaz. Sonuna kadar sadık ve sana sırılsıklam aşık, Red." Zed bana *"sana söylemiştim"* der gibi bir bakış fırlattı.

"Senin bugün yönetmen gereken bir çeten yok mu Aziz?" Cass'e kaşlarımı çattım, o da bakışlarımı tutmakta hiçbir sorun yaşamıyor gibiydi. Soğuk *Hades* suratım onu bu kadar soğutmamıştı. Ya da belki de yere tam olarak basmayan çıplak ayaklarım belalı havamı öldürüyordu.

Omuz silkti. "Hayır, yeni yardımcımın ayaklarını ıslatması gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar uygun."

"Ayrıca," diye devam etti, bana doğru hafifçe yaklaştı, böylece çıplak bedeninden yayılan vücut ısınısını meşru bir şekilde hissedebildim. Bu kesinlikle bir meme ucu piercingiydi. "Bugün senin ve Seph'in kalan eşyalarını toplayacağıma söz verdim."

Gözlerine gerçekte hissettiğimden çok daha soğukkanlı ve sakin bir ifadeyle baktım. "Sanırım bunu halledebilirim koca adam. Ama dün geceki yardımın için minnettarız."

"Ve ot," diye ekledi Zed, bu sabah çok yardımcı olmuştu. "Bu iyi bir şeydi. Ama muhtemelen buradan sonrasını biz hallederiz."

Cass yaralı kaşlarını Zed'e doğru kaldırdı, yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirdi. Sonra sert ve suçlayıcı bir bakışla bana döndü. "Oh, kesinlikle hayır."

Başımı yana eğdim, gözlerindeki meydan okumayı gördüğümde içimi bir eğlence kıvılcımı ısıttı. "Affedersiniz?"

Daha sert baktı. "*Kesinlikle hayır*" dedim. Siz ikiniz beni tekrar dışarıda bırakamazsınız." Taburesinden kaydı ve boş tabağını en kibar misafir gibi lavaboya taşıdı. "Hadi, Red. Yolda arabamı değiştiririz."

Kabul etmemi ya da reddetmemi beklemeden o güzel kıcıyla mutfaktan çıktı. Giysilerinin geri kalanını bulmaya gittiğini düşündüm, ama Cass söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin değildi.

"İnatçı herif," diye mırıldandım, yerimden kıpırdamadım ama sanki duvarların arkasını görebiliyormuşum ve giyinirken onu gözlerimle sikebiliyormuşum gibi gözlerimin az önce kaybolduğu yöne kaymasına izin verdim.

Zed onaylar ya da kızar gibi bir ses çıkardı, sonra tabağıma sıcak bir dilim ekmek bıraktı. Eriyen tereyağıyla kaplıydı ve görünce ağzım sulandı. *Kokusundan* bahsetmiyorum bile. Hiçbir şey taze pişmiş ekmek kadar güzel kokamazdı.

Tereyağlı ekmekten bir ısırık almadan önce, "Sen en iyisisin, Zed," diye inledim.

Bana sırtıttı ve göz kırptı. "Ekmeğini nasıl tereyağlı sevdiğini biliyorum patron."

Ne oluyor lan?

Şanslıydı ki o lokmayı çoktan yutmuşum, yoksa boğulacaktım. Pislik. Benimle sadece eğlenmek için mi dalga geçiyordu? Ne zaman bu dalga geçme olayına geri dönmüştük? Şikayet ettiğimden değil... Hoşuma gidiyordu.

"Sapık," diye mırıldandım, sonra belli belirsiz flörtöz yorum hakkında çok fazla düşünmemeye çalışarak bir ısırık daha aldım. "Eminim düşünüyorsundur." Ona kendi göz kırpmamı gönderdim ve beklediğim gibi gülmedi.

Onun yerine, avucunu gölgeli çenesine sürterken bakışlarımı tuttu. "Bir meydan okumaya benziyor."

Kaşlarım havaya kalktı. Ama sözde flörtöz Zed'le kendimi daha derin bir çukura sokamadan, Cass belli belirsiz fuaye yönünde bir yerden bağırdı, "Red, kaldır o güzel kıcını. Hadi gidelim!"

"Canın cehenneme, Aziz!" Ben de bağırdım. "Kimse bana emir veremez." Yine de yeterince eğlenmişim ki yerimden zıplayıp silahımı ve ayakkabılarımı aramaya koyuldum. Yine de bisikletinin arkasında sürtük gibi sürünmeyi sikeyim.

Ekmeğimin kalanını almak için mutfaka döndüğümde Zed'e "Bir araba ödünç alıyorum," dedim.

Tartışmadı, sadece bir çekmece açtı ve bana bir dizi anahtar attı. "Audi'yi al ama sakın çizme."

Bir kahkaha attım. "McLaren'ımı çizen senden mi geliyor? Çok şirin. Gerçekten şirin. Çabuk olacağım. Dallas ile bir görüşme ayarlayabilir misin? Ava çıkmaya hazırım." Zed kollarını önlüğünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Tamamdır patron." "Hadi, Saint!" Cass'e bağırdım. "Ben sürüyorum."

Conun aşk mektubu versiyonunu okuduktan sonra Cassiel Saint'e olan yakınlığını mı kaybediyor? Korkunç, *berbat* bir fikir. Zed'in garajından ancak çıkabilmiştik ki arabanın içindeki cinsel gerilimden tüylerim diken diken oldu.

Ancak Zed'in kapısından çıktıktan birkaç dakika sonra yeni ikincisi Roach'tan bir telefon geldi ve ben de o garip sessizlikten kurtuldum. Yolun kenarında onun kemiklerini kırmak için kenara çekmeye niyetim olduğundan değil; yapacak işlerim ve peşine düşmem gereken çok da ölü olmayan bir eski sevgilim vardı. Amım Cass'in sikini yemek için ne kadar yalvarıyor olursa olsun, bekleyebilirdi.

Apartmanıma vardığımızda, ön kapının tam karşısında bir yer vardı, bu yüzden yeraltı garajına park etme zahmetine girmedim.

"Bugün günlerden ne?" Arabadan inerken çoğunlukla kendi kendime mırıldandım. Yedinci Daire'deki patlamadan bu yana her şey zihnimde büyük bir bulanıklığa dönüşmüştü ve zaman kavramını tamamen yitirmiştim.

Cass başını yana eğerek bana meraklı bir bakış attı. "Pazartesi. İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdim küçük bir iç çekişle. Fiziksel olarak iyiydim, ama ruh sağlığım paramparçaydı - Chase'in tam da bunu istediğine şüphe yoktu, o hasta herifin. Benim korkumdan ve zihinsel çöküşümden ilk kez faydalanmıyordu.

Karanlık anılar onları kilitli tuttuğum demir kutudan çıkmaya çalışırken bir ürpertiye bastırdım. Kesinlikle hayır. Hayır. Benim gözetimimde olmaz, asla olmaz.

Yine de, binama girmek yerine, sokağın biraz ilerisindeki gazete bayisine doğru yol aldım. Bu bilinçli bir düşünce bile değildi; sadece ölüm ilanlarına bakmam gerekiyordu. Ya yine tüyler ürpertici bir mesaj gelecekti ya da yabancıların ölüm ilanlarını okumak beni sakinleştirecek, böylesine kaotik geçen birkaç günün ardından kendimi yeniden topraklanmış hissetmeme yardımcı olacaktı.

"Günlük haberler için ani bir istek mi?" Cass, yığınlar arasında gezinip hafta sonu gazetesini ararken sordu. Her zaman en iyi ölüm ilanları onda olurdu.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım, hâlâ arıyordum.

"Günaydın, Daria!" Biri seslendi ve ben de karıştırdığım kâğıt yığınının başımı kaldırdım.

İfademi dikkatlice soğuk kalpli kaltaktan hoş Daria Wolff'a çevirdim ve oldukça açık olan tabancamı örtmek için ceketimi çektim.

"Günaydın Jeanette," diye cevap verdim alt kat komşularımdan birine. Köpeğini gezdiriyordu, heyecanlandığında işemeyi seven küçük bir şeydi ve yaklaştığında durakladı.

Gülümsemesi samimiydi ama gözlerinin Cass'in üzerinde gezinmesi o sevimli burnuna bir yumruk atma isteği uyandırdı bende. Jeanette kırklı yaşlarının ortasında olmasına rağmen hâlâ uğruna ölünecek bir vücuda sahip tam bir fıstıktı. Yine de bu vücudu Saint'in önünde sergilemeye kalkarsa pişman olurdu.

"Cuma gecesi eve zorla girildiğini duydum," dedi ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Tanrım, evde miydin?" Yüzümde hâlâ solmakta olan bir morluğun olduğu tarafa dokunmak için uzandı ve parmağı bana ulaşmadan önce irkilerek uzaklaştım.

"Hayır," diye cevap verdim hızla, irkilmemi gizlemek için sıkı bir gülümseme takındım. "Hayır, bu sadece geçen hafta spor salonunda beceriksizce yaptığım bir boks kazasıydı."

Mazeretim karşısında anında rahatlamış görünüyordu. "Oh, vay be. Buna sevindim. Neyse, umarım sigortayla ilgili her şeyi halledersiniz." Bir başka gülümsemeyle, yanında mutlu bir şekilde koşutan, tamamen kaygısız köpeğiyle yoluna devam etti. Şanslı piç.

Dikkatimi Cass'e çevirdiğimde, merak ve eğlence karışımı bir ifadeyle beni izliyordu ve bu durum beni anında şüphelendirdi.

"Ne?" Tersledim.

Omuz silktili. "Komşularınız var."

Kaşlarımı çattım. "Sen de öyle." Şehrin batı yakasında Azrail'e ait bir blokta oturuyordu ama yine de bir apartmandı.

"Bütün binam Reaper işgali altında," diye küçük bir kafa sallayışıyla beni bilgilendirdi. "Komşuların senin adının aslında *Daria Wolff* olduğunu düşünen normal insanlar. Bu..." Sözü nü yarıda kesti ve ruh halim bozuldu. Beni Hayden'den Hades'e dönüşürken gördüğü zamanki gibi bir ruh hali değişimi daha yaşamak üzereyse... *sorunlarımız* olmak üzereydi.

"Bu *ne*?" Açık bir uyarı tonuyla homurdandım.

"Büyüleyici," diye cevap verdi aynı derecede karanlık bir hırıltıyla. Sonra öne doğru eğildi ve yanımdan geçerek aradığım kâğıdı aldı. "Al bakalım. Cumartesi günüydü, değil mi?"

"Tamam," diye mırıldandım, elinden aldım ve kolumun altına sıkıştırmadan önce satıcıya ödeme yaptım. Cass'in sorgulayan bakışını görmezden gelerek apartmanıma doğru geri dönmeye başladım, sonra tanımadığım bir araba kapalı otoparktan çıkınca duraksadım. Binadaki park yerlerinden kaç tanesinin bana ait olduğunu düşünürsek, oraya park eden başka pek fazla araba yoktu. Ve bu... bu apartman sakinlerinden birine ait değildi.

Sanırım bu hiç duyulmamış bir şey değildi. Belki birileri yeni bir araba almıştı ya da bir ziyaretçiye giriş izni vermişlerdi. Ama olan biten *diğer* her şeyin ışığında, bu beni tereddüt ettirdi.

"Sorun nedir?" Cass benimle birlikte duraklayarak sordu.

Caddeye dönebilmek için trafiğin durmasını bekleyen arabaya kaşlarımı çatarak baktım. Camlar, sürücüyü seçemeyeceğim kadar koyu renkliydi - yasal bir renk tonu olduğunu düşündüğümün ötesinde - bu da paranoyamı diken diken etti.

"Bir şey..." Mırıldandım, araba dönüp trafiğe girdiğinde hâlâ kaşlarımı çatıyordum. "Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Sadece-"

Yerin sarsılmasıyla birlikte gelen boğuk patlama sesiyle cümlemi yarıda kestim. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Cass hatırı sayılır ağırlığını üzerime atıp beni bir insan kalkanına sararak bir arabanın arkasına sürüklerken bile onları saydım. Yedi patlama. Yedi patlama, sonra sessizlik.

"Bu da ne-" Cass kulaklarımdaki çınlamanın arasından söylemeye başladı. Tutuşundan kurtuldum ve ayağa kalktım, binamı görmek istiyordum. Bombaların patladığı yer orasıydı, bundan emindim. O gizemli araba... yedi patlama... Park katımda yedi araç bırakmışım, altı araba ve motosikletim. O *orospu* çocuğu arabalarımı havaya uçurmuştu.

"Atla!" Cass'e bağırdım, çoktan Zed'in arabasına doğru koşmaya başlamıştım. Hasarları boş ver, o bombacı pisliği bu sefer kaçmadan yakalayacaktım.

Cass bana soru sormadı, ben park yerinden çıkarken yolcu koltuğuna atladım. Bir başka patlamayla ayağımı frene vurdum. Bu diğerlerinden daha yüksek sesliydi. Daha büyüktü.

Bakışlarımı tekrar binaya çevirdiğimde kalbim titredi ve nefesim kesildi. Neredeyse ağır çekimdeymiş gibi, duvarlar çatlamaya ve yıkılmaya başladı, tüm yapı kendi üzerine çöktü.

Gerisini izlemek için burada kalmadım. Şu anda bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey yoktu ama en olası şüphelinin peşine düşebilirdim. Bu yüzden, az önce meydana gelen can kaybına karşı ağrıyan göğsümü çelikleştirerek ayağımı gaza bastım ve uzakta kaybolan siyah sedanın peşinden hızla gittim.

Bir an için arabayı gözden kaybettim ve midem bulandı. Ama sonra ilerideki trafikte bir mola arasında onu fark ettim ve arayı kapatmak için hızımı artırdım.

Cass konuşmadı, sadece uzanıp benim için emniyet kemerimi bağladı, sonra da telefonunu çıkarıp birine mesaj atmadan önce kendi kemerini bağladı.

Birkaç dakika sonra, caddede çılgınlık atarak ilerleyen ve şüphesiz apartmanımın kalıntılarına doğru ilerleyen itfaiye araçları ve ambulanslarla çarpışmamak için keskin bir şekilde direksiyonu kırmam gerekti. Yine de bir şey yapmak için çok geç kalmışlardı. Bombalar patladığında evde olan her kimse ölmüştü.

Arabaların arasından geçerken Cass bana "Otoyoldan gidecek," dedi. Koyu renkli araba peşinde olduğumu biliyordu ve ona göre hızlanmıştı. Eğer bu şüphelerimi doğrulamadıysa...

"Biliyorum," diye cevap verdim, gözlerim hedefime yapışmıştı. Dış şeritte, rampadan en uzakta duruyordu ama son anda bir değişiklik yapacağına bahse girmiştim. Elbette, bir saniye sonra üç şeridi birden geçti, bir minibüsün arkasına çarptı ve rampaya çıkmak için kaldırıma çıktı.

"Aptal," diye homurdandı Cass, ben kolayca takip ederken, zaten beklentiyle kendimi doğru şeritte konumlandırmıştım.

"Ne kadar iyi bir nişancısın, Saint?" Siyah arabaya ayak uydururken acımasız bir kararlılıkla sordum. Neyse ki bu yolda trafik çok azdı ve masum insanlara çarpma şansım yoktu.

Cass bir ses çıkardı. "Bana hakaret etme, Red."

Zihinsel olarak gözlerimi devirdim, soğuk kararlılığımı bir parça eğlence kırdı. "Peki o zaman, ne bekliyorsun? Lastiklerine ateş et."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandı ve ona hızlıca bir bakış fırlattım. O... mıydı? Hayır. Kesinlikle değildi. Flört etmenin sırası *değildi*. Hayal görmüş olmalıyım.

Silkelenerek şerit değiştirdim ve *bizi* tehlikeye atmadan hedef aracımıza olabildiğince yaklaşmak için daha da hızlandım. Cass camını indirdi ve silahını çekti.

Ateş edmeden önce bir küfür savurdum ve ayağımı frene basarak siyah arabanın uzaklaşmasına izin verdim.

"Red, ne-" Cass itiraz etmeye başladı, sonra benim gördüğümü gördü. "Oh, Tanrı aşkına."

İlkokul çağındaki çocuklarla dolu üç okul otobüsünü geçerken öfkelen dim ama daha güvenli bir hızda devam ettim. Bir okul gezisi olmalıydı ve arkalarından hızla gelen bir araca kasten ateş ederek karmayı daha fazla baştan çıkarmayacağıma emindim.

Tekrar gaza basmadan önce üç otobüsün de güvenli bir şekilde arkamda olduğundan emin olmak için aynaya bakarken, "Siktir, siktir, siktir, hepsinin canı cehenneme," diye fısıldadım. "Nerede o?"

Cass'ın cevap vermesi bir saniye sürdü, koyu renk gözleri önümüzde uzanan yolu taradıktan sonra başını salladı. "Bu çıkıştan çık," dedi bana.

"Emin misin?" Ona baktım, bir saniyeden kısa bir süre içinde karar vermem gerekiyordu. "Hayır." Bana baktı, kaşları çatılmıştı.

Lanet olsun. Direksiyonu sertçe kırdım ve rampa aşağı yasal hızın yaklaşık dört katı hızla uçtum. Rampanın dibindeki keskin dönüşte arabamız hafifçe savruldu, ancak önümdeki yolda karartılmış arabadan herhangi bir iz olup olmadığını çılgınca ararken kontrolü kolayca yeniden sağlayabildim.

"İşte orada!" Cass çim banketi işaret ederek havladı. Ne bulduğuna bakmak için yavaşladım ve çimenlerin yolla birleştiği yerde lastik izleri olduğuna emin oldum.

İçimden bir memnuniyet dalgası geçti ve acımasız bir gülümseme verdim. "Buldum seni, sinsi herif."

Yolun kenarındaki izleri takip ederek ormana girdik ama aradığımız şeyi bulmak için fazla uzağa gitmemize gerek kalmadı. Sadece elli metre kadar ileride, ön tarafı bir ağaca çarpmış ve motorundan dumanlar tüten siyah araba duruyordu.

Dışarı fırlamadan önce arabayı park etmeyi bile zar zor hatırladım. Cass benden önce dumanı tüten araca doğru ilerledi, silahını çıkarmış ve sürücü tarafına yaklaşırken hazır bekliyordu. Kendi silahım zaten elimdeydi ve onu çektiğimi bile hatırlamıyordum. Kas hafızası.

Cass içeri bakarken, "Kahretsin," diye tükürdü. Bir saniye sonra silahını indirdi ve kapının koluna uzandı. Kapıyı çekip açarken ona soru sormadım, çünkü hemen kenara çekilip görmeme izin verdi.

Şoförümüz hâlâ içerideydi ama ölmüştü. Kan ve beyin parçaları arabanın içini süslüyordu ve sallanan başını geriye doğru ittiğimde alnında bir kurşun yarası olduğunu gördüm. Arabasının ön camı tamamen parçalanmış ve kaputu tamamen buruşmuştu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tısladım. Etrafa üstünkörü bir göz attığımda kullanmış olabileceği bir silah göremedim, bu da ya silahın koltukların arasına düştüğü ya da başka birinin onu vurup kaçtığı anlamına geliyordu.

Bir dizi yaratıcı küfür savurduktan sonra ölü adamın elindeki katlanmış kâğıt parçasını fark ettim. "Tanrı aşkına," diye nefes aldım ve kâğıda tiksintiyle baktım. Yine de üzerinde ne olduğunu görmeliydim. Görmek *zorundaydım*.

Ürpererek silahımı bıraktım, sonra kâğıdı sürücünün ölü parmaklarından çekip aldım ve açtım.

Oraya karalanmış mesajı taradım, zaten ne yazabileceğini yarı tahmin ediyordum ve haklı çıktığımda şaşırmadım.

"Ne oldu?" Cass gürlledi, silahı hâlâ çekiliydi ve omuzları gerginlikten iki büklüm olmuştu.

Küçük bir iç geçirdim, sonra yüksek sesle okudum. "*Arabayı çizdiğim için özür dilerim, sevgilim. Beni hâlâ seviyor musun?*" Kâğıdı tekrar katladım ve arka cebime soktum. "Hadi gidelim. Bu bir tuzaktı; sadece benimle oynuyor."

Cass notu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Chase Lockhart?"

Başımı salladım ve Zed'in arabasına doğru yürümeye başladım. Ben ağaçların arasından bir kez daha geri geri çıkıp kasabaya doğru ilerlerken o da peşimden gelip yolcu koltuğuna oturdu ve emniyet kemerini taktı.

"Bana bütün hikâyeyi anlatacak mısın, yoksa hâlâ bu sır saklama oyununu mu oynuyoruz?" Cass birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra sordu.

İlk içgüdüm ona çenesini kapamasını söylemek ve kışına tekmeyi basarak arabadan atmaktı. Ama bir kalp atışı sonra, umutsuzca ona her şeyi anlatmak *istedim*. Onu içeri almak gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Timberwolves'u devraldığım gece gerçekte neler olduğunu şu ana kadar sadece Zed biliyordu. Sadece Zed... ve Chase.

Lanet olsun. Chase az önce içinde onlarca masum insanın yaşadığı apartmanımı yerle bir etmişti. Az önce *tüm* o insanları öldürmüş ve suçluluk duygusunu omuzlarıma *y ü k l e m i ş t i*.

Cass'e cevap vermek için konuşmaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey panikle solumak oldu. Kahretsin. *Kahretsin*. Ellerimdeki titremeyi gizlemek için direksiyonu sıkıca kavradım ama Cass'i bir an bile kandıramadım.

"Kenara çek," diye emretti ve ben de çektim. Bu bile başlı başına yaşadığım şokun seviyesini gösteriyordu.

Cass arabadan çıktı, kaputun etrafında bir tur attı, sonra da kapımı açtı. Hatta uzanıp emniyet kemerimi çözdü, sonra başını az önce boşalttığı koltuğa doğru salladı. "Vitesi değiştir, ben kullanıyorum."

İçgüdüsel olarak geri tepme arzusu yükseldi, ancak bu durumda araba sürmeye devam e t m e n i n ne kadar aptalca olacağını kabul etmek zorundaydım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki fiziksel olarak acı veriyordu ve tüm vücudum canlı bir tel gibi hissediyordu. Bu yüzden inatçı reddimi geri çektim ve yolcu koltuğuna tırmandım.

Cass de kolay kabullenişim hakkında yorum yapmadı, bu da yardımcı oldu. Sadece arabaya bindi ve benim emniyet kemerimi taktı -görünüşe göre yine takmayı unutmuştum- ve kendi kemerini de taktı.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi tekrar yola döndürürken boş bir sesle sordum.

Bana baktı, o koyu renk gözleri her türden yoğun ve düşünceliydi. "Benim evim," diye gürledi ve daha fazla ayrıntı vermedi.

"Burada ne işimiz var?" Cass dairesinin kapısını arkamızdan kapatıp kilitledikten sonra nihayet sordum. Evi tam olarak hayal ettiğim gibiydi: küçük, tek yatak odalı, minimalist tarzda, görünürde hiçbir kişiliği olmayan bir birim. Sanki hiç taşınmamış gibiydi.

Cass cevap vermedi, ceketini bir sandalyenin üzerine attı, sonra buzdolabına gitti. İki şişe bira çıkardı ve birini bana fırlattı.

"Otur Red," dedi bana, yepyeni görünen kanepeyi işaret ederek. Burada hiç vakit geçirmiyor muydu? Ya da hiç misafiri olmaz mıydı?

İç çekerek kanepeye geçtim ve bir yudum almak için biramın kapağını kapattım. Daha öğlen bile olmamıştı ama kimin umurundaydı ki? Sinirlerimi yatıştırmak ve sakinliğimi yeniden kazanmak için *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Cass yanımdaki kanepeye çöktü ve tipik uzun boylu erkek tarzında bacaklarını ve kollarını açarak uzandı. Cass bunu yaptığımda çok seksi idi ama kamusal alanda rastgele bir adam yaptığımda o kadar da seksi değildi.

Onu görmezden gelerek biramı masaya bıraktım ve deri ceketimi omuzlarımdan çıkardım. Kıyafetimle uyumlu ve işlevseldi, çünkü silahım ve birkaç bıçağım için yedek şarjörler saklıyordu, ama inanılmaz derecede rahat değildi.

Elbiseyi sehpanın üzerine fırlattığımda ağır bir şekilde gümbürdedi ve Cass kaşlarını çatarak bana soru sordu.

"Sanki sen yedek silah taşıyorsun," diye mırıldandım, biramı bir kez daha elime alarak. Desert Eagle'ım hâlâ kolumun altındaydı ama buraya havuz partisi için gelmemiştim. Yerinde kalabilirdi.

Cass sadece alay etti ve birasını geri devirdi. Kahretsin, bunu seksi göstermişti.

"Neden buradayız Aziz?" Tekrar sordum. "Çünkü bu muhtemelen takılmak ve kafayı bulmak için en iyi zaman değil."

Dudaklarına mikro bir gülümseme dokundu. "Çok şirin."

Bazen sözel becerilerindeki eksiklik beni gerçekten rahatsız ediyordu. "Şirin olan ne?"

"Benimle takılmak ve kafayı bulmak istediğini." Bakışları bira şişemin ağzındaki dudaklarıma kaydı. "Ama aklımdaki bu değildi."

Ondan cevap almaya çalışmaktan bıkmıştım, arkama yaslandım ve şişemin yarısını bir yudumda boşalttım, sonra gerçekten klas bir kaltak gibi ağzımı bileğimin arkasına sildim.

"Not ne anlama geliyordu?" Cass uzun bir aradan sonra sordu.

Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Chase'in şu anda her zamankinden daha deli olduğu anlamına geliyordu. En azından benim tahminim bu." Bira midemde ekşidi ve bu kadar hızlı içtiğime pişman oldum. Gerginlik içimde titreşti ve parmak uçlarım biramın kenarında endişeli bir şekilde dans etti. Bu ben değildim. Ben bu gergin, korkmuş kadın değildim. Chase'den gelen her mesaj bana kim olduğumu giderek daha fazla unutturuyordu. O zamanlar olduğum zayıf, kolayca manipüle edilen *kurbana* geri dönmeye devam *ettim*. Beni sevdiğini düşünecek kadar aptal olduğum zamanlara.

"Bütün arabalarımı havaya uçurdu," dedim sonunda. "O yedi küçük patlama mı? Benim arabalarım. Ve Şişko Bob. Not onun bu işten kendine pay çıkarma yöntemi idi." Onu sırtımdan çıkardım

cebine koydu ve tekrar düzeltti.

"Bunun onları kaşırmaktan biraz daha fazlası olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı Cass, sonra kendi birasını yudumladı.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "On altı yaşımıdayken Zed bana araba kullanmayı öğretti," dedim. "Ama arabasını çarpmayacağıma güvenmiyordu, bu yüzden *onun* yerine Chase'in arabasını kullanıyorduk ve bunu ona söylemiyorduk. Ta ki bir gece yolda bir kedi var sandım ve onu kaçırmak için direksiyonu kırdım. Bir ağaca çarptım." Chase'le ilgili anılarıma yapışan eski, zehirli duygular yüzeye çıkmaya çalışırken derin bir şekilde yutkundum. "*Çok* kızacağını biliyordum, bu yüzden ona bir not yazdım ve araba evine çekildikten sonra ön cama bantlayarak bıraktım."

Cass anlayışla başını salladı. "Anladım. Kelimesi kelimesine, sanırım?"

Burnumu kırıştırdım. "Hemen hemen."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Hikayeye eklemek istediğim başka bir şey yoktu, bu yüzden notu ceketimin yanındaki masaya attım ve biramı bitirdim.

Cass'in telefonu çaldı ve kontrol ettikten sonra bana başıyla işaret etti. "Zed sana ulaşmaya çalışıyor."

Oops. Telefonum sessizdeydi. Ceketimin cebinde buldum ve ekranda Zed'in adının yanıp söndüğünü görünce başparmağımı "cevapla" düğmesinin üzerine kaydırdım.

"Ben iyiyim," dedim o daha tek kelime bile edemeden. "Patlatmak için tam dışarıda olmamızı bekledi."

Telefonun diğer ucunda bir duraklama oldu. "Neyi patlatmak için, patron?"

Neden bilmiyorum ama şaşkınlıkla Cass'e baktım. Telefonumdan Zed'i duyabildiğinden değil ama *kafam karışmıştı*. "Bekle, telefonumu ne için patlatıyordun?"

"Hastane Lucas'ı almam için beni aradı; bilmek isteyeceğini düşündüm. Dare, *ne patladı?*" Zed'in sesi bana bağırırmaya bir adım kalmış gibi çıkıyordu ki bu onun için yeni bir şeydi.

Önce onun konuşmasına izin vermediğim için kendime lanet ederek bir elimi yüzüme sürttüm. "Benim binam. Landon House. Chase lanet olası arabalarımı havaya uçurdu, sonra da iyi bir önlem için tüm binayı yıktı."

Bir duraklama daha. Sonra boğuk bir küfür dizisi. "Şimdi neredesin?" Sesi öfkeyle titriyordu ve bunun bir kısmının McLaren'ımı kaybetmekten kaynaklandığını tahmin ediyordum. Ya da belki de Bayan Greenbriar'ın patlama sırasında neredeyse kesinlikle içeride olduğu gerçeği idi. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm o ölümleri düşünmekten kaçınıyordum. Daha önce arabada geçirdiğim panik atağa teslim olmamamın tek nedeni buydu.

İçimi çektim. "Cass ile birlikteyim. Adamı olay yerinden itibaren takip ettik ve Shadow Grove'un hemen dışında yakaladık. Gerçi Chase oraya önce varmıştı."

"Kahretsin," dedi Zed inleyerek. "Neredesin sen? Şimdi arabama biniyorum."

Cass'e tekrar bir bakış attım, ama o sadece okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu. Uzun parmakları şişesinin üzerindeki etiketle oynuyordu ve ben bu küçük hareketi garip bir şekilde büyüleyici buldum.

"Ben burada iyiyim," dedim Zed'e, sorusunu nedense geçiştirerek. "Git Lucas'ı al, seninle evde buluşuruz." Kaskatı kesildim, nabzım hızla atıyordu. "Yani, senin evinde."

Bir duraklama daha. "Elbette, patron." Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu masaya geri attım.

"İyi misin?" Cass bir süre sonra sordu.

Elimi saçlarımda gezdirerek bir nefes verdim. "Evet. Gitmeliyim. Teşekkürler..." Omuz silktim. İnsanlara teşekkür etmek benim için hâlâ rahatsız edici bir kavramdı. Sosyal incelikleri umursamaya alışık değildim.

Cass öne doğru eğildi ve elindeki bira şişesini masaya vurdu. "Dur," diye tersledi. "Şunu *yapmayı* kes."

Ani öfkesi bende küçük bir şok etkisi yarattı ama kötü anlamda değil. Sadece... sürekli taş gibi olan halinden ham bir duygu görmek şaşırtıcıydı... ve ayıyı bir sopayla dürtmek istememe neden olacak şekilde büyüleyiciydi.

Ama şimdi değil. Şimdi, binamın yıkılmasıyla uğraşmak, öldürülen komşularım için ölüm yardımı ayarlamak ve bir şekilde Chase'i avlamak zorundaydım.

"Öfke nöbetini bana bırak, Aziz," dedim ona soğuk bir sesle. "Bunun için ne zamanım ne de sabrım var." Masadan ceketimi alarak ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Yani bu konuda konuşmayacak mıyız?" diye sordu, ben daha kollarımı ceketimin kollarına sokamadan.

Yüzümü ona dönerek saçlarımı yakamdan savurdum. "Ne hakkında konuşacağız?"

Gözleri parladı. "Mektup. Sana bir mektup yazmamı istedin, ben de *yazdım*. Ama bana hâlâ yardım etmeme izin verecek kadar güvenmiyorsun."

Kendimi tutamadan acı bir kahkaha attım. "Kimseye güvenmiyorum Cass. Bunu kişisel algılama."

Bunun son olacağını düşündüğüm için aptalım. Ona sırtımı döndüm ve kapının koluna uzandım. Ama kapıyı ancak birkaç santim açabilmişim ki kocaman avucu kapıyı tekrar kapattı.

"Zed'e güveniyorsun," diye gürledi Cass, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki nefesi tenimi ısıttı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Yine de o da tıpkı Zed ve benim gibi Phillip D'Ath ile eğitim görmüştü. *O kadar* da şaşırtıcı değildi.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yavaş bir nefes aldım. "Zed benim ikincim. En iyi arkadaşım." Yüzümü buruşturdum ve bu ifadeyi değiştirdim. "Benim tek gerçek arkadaşım."

Cass elini kapıya dayayarak beni bir taraftan çitle çevirdi. Diğer eliyle ensemdeki saçları okşadı ve parmak uçları tenime değdiğinde istemsizce ürperdim.

"Lucas'a güveniyorsun." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü ve tüm bedenim tepki veriyordu.

Küçük bir kafa salladım, gözlerim hâlâ kapıya bastırıldığı dövmeli eline yapıştı. "Öyle mi? Lucas benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Neden kaçırıldığı ve işkence gördüğü hakkında hiçbir fikri yok. Ona tek güvendiğim şey orgazmlarımdı. Ve bak bu onu nereye getirdi."

Cass daha da yaklaştı, göğsü sırtımı okşuyor ve yüzündeki kıllar boynumu gıcıkliyordu. "Bu hâlâ güven demek, Red. Aynısını kazanmak için ne yapmam gerekiyor?"

Keskin bir kahkaha attım ve aniden dönerek onunla yüzleştim. "Bana orgazm mı yaşatmak istiyorsun, Aziz?" Gözlerimiz kilitlenirken onunla alay edercesine başımı arkaya eğdim.

Hiç irkilmedi. "Mektubumda bu konuda oldukça açık olduğumu sanıyordum, Red."

Alt karnım çırpındı. Gerçekten de öyleydi. Ama burada istediği tek şey bu *değildi*. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Ama görünüşe göre ikimiz de bu sadece seksle ilgiliymiş gibi davranıyorduk.

Alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim, fena halde baştan çıkmıştım. "Şu anda uğraşmam gereken çok fazla şey var Cass. Bunun için zamanım yok."

Geri adım atmıyordu. Hatta daha da yaklaştı, sanki onu tekrar öpmemi bekliyormuş gibi ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "Sonsuza kadar istemiyorum, Red."

Vücudum bir miknatis gibi ona doğru yaklaştı ve zihinsel olarak kendimi azarladım. Ben o kız değildim. Akıllı havada bir ahmak gibi amımın suları tarafından yönetilmiyordum.

Cass'in oyalanması bitmişti ama. Vücudumdan gelen bu ince sinyal ihtiyacı olan tek cevap olmalıydı çünkü ağzı nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkine çarptı. Sırtım kapıya çarptı ve onun ellerinde bir macuna dönüştüm. İstese de istemese de, az önce benim Aşıl topuğuma takılmıştı. Kontrolü ele almasını *istedim*.

Küçük bir iniltiyle onu tekrar öptüm, parmaklarım sırtının sert etine gömülürken dilimin onunkiyle buluşmasına izin verdim. Kocaman eli yüzümü kavradı, öpüşmemizden geri çekildiğinde beni sıkıca tuttu, gözleri doğrudan ruhuma bakarken sıcaklıkla yanıyordu.

"Senden sonsuza dek *istemiyorum*, Red," diye mırıldandı o derin, boğuk sesiyle, neredeyse seks damlıyordu. "Ama yine de bana vereceksin."

Alay ettim, egosunun büyüklüğü beni gerçekten eğlendirdi. "Göreceğiz bakalım."

Dudaklarına hınzır bir gülümseme değdi. "Çok haklısın, öpeceğiz." Yüzümü kavrayışını dudaklarımı tekrar dudaklarına götürmek için kullandı, bu sefer beni daha yavaş ve inkar edilemez bir amaçla öptü.

Beni korkuttu. Beni gerçekten *korkuttu*. Cassiel Saint sadece hızlı bir sikiş istemiyordu; bağıllık istiyordu. Ona bunu vermeye hazır olmamın imkânı yoktu. Ne şimdi, ne de muhtemelen hiçbir zaman. Ama onu itip kapıdan çıkıp gitmeye de hazır değildim.

Eli yüzümden boynuma doğru kayarak hafifçe sıkıldığında, bir porno yıldızını utandıracak şekilde inledim. Onun yanıtı ise beni kapıya daha sıkı bastırmak oldu, ta ki kot pantolonun içine sıkışmış aletin sert uzunluğu kalçamda belirginleşene kadar.

Parmakları ceketimin yakasının altına kayd ve belimdeki diğer eliyle beni hafifçe kapıdan uzaklaştırdı, böylece ceketimi çıkarabildi. Kollarımdan düşmesine izin verdim, ağır bir gümbürtüyle yere çarptı. Silah kılıfını hızla çıkardım ve kapının yanındaki dekoratif masanın üzerine attım.

Ellerini kığımın altına sokup beni yerden kaldırırken Cass'e nefes nefese fısıldayarak "On beş dakikan var," dedim. "Onları say."

Sadece eğlenen bir sesle homurdandı ve bacaklarım hala beline sarılıyken yatak odasına doğru adım atarak karşılık verdi. "Çok tatlısın," dedi ve kapıyı tekmeleyerek k a p a t t ı k t a n sonra beni yatağına bıraktı. Ellerini yatağın üzerinde iki yanıma koydu ve boynumun kenarına hafif bir öpücük kondurarak başımı davet edercesine geriye yatırdı. "İstediğim kadar uzun sürebilir."

Dişleri nabız noktamı sıyırdı ve nefesim keskin bir solukta kesildi. Lanet olsun. Her şeyin canı cehenneme. Yok etmek için külot bile giymemiştım, ama bu alfa-erkek-puşt yorumu bunu yapabiliirdi. Kot pantolonum ve tulumumun çıtçıtları sıırılsıklam olmuştu ve hiç umurumda değildi. Cass beni neyin harekete geçirdiğini çok iyi biliyor gibiydi.

Elleri üstümdeki elbisenin ince kumaşında gezinirken sırtım dikleşti. Kot pantolonumu cırt cırtlı gibi açarken topuklarımı tekmeledim. Sonra onları soydu

Bacaklarımdan aşağı indirdim ve tek bir yumuşak, çok pratik hareketle odanın diğer ucuna fırlattım.

Cass durakladı, hararetli bakışları bedenimdeydi ve göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

"Sorun mu var?" Ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdirerek sert meme uçlarımla alay ettim ve ince kumaşın arasından görünmelerini sağladım. "Saat işliyor, Aziz."

Kısa bir kahkaha attı. "Saatini sikeyim Timber. Sen lanet bir tanrıçasın, bunu biliyor musun?" Yüzü tekrar alçaldı ve köprücük kemiğime alaycı bir öpücük bıraktı. "Seni kaç kez böyle hayal ettim..." Dizini bacaklarımdan arasına sıkıştırıp onları daha da genişletti.

"Cass," diye inledim, kalçalarımı öne doğru yuvarladım, böylece kot pantolonu ve benim zıbınım olmasa mükemmel bir şekilde konumlanmış olacaktı. "Bunun hakkında konuşmayı bırak ve bana *göster*."

Kendini geri çekip topuklarının üzerine otururken göğsünden alçak, seksi bir kahkaha yükseldi. "Ne kadar akıllı bir ağız, Red. İçimde onu becerme isteği uyandırıyor." Tek eliyle tişörtünü çekiştirerek çıkardı ve elleri kemerine giderken mürekkeple kaplı kasları dalgalandı.

Kemerini çözerken onu hevesle izledim, dramatik bir etki yaratacak kadar yavaşça kotunun halkalarından kaydıldı. Her ne kadar ona acele etmemesi konusunda bir espri daha yapmak istesem de büyülenmişim. Bahse girerim o kemeri sadece pantolonunu yukarıda tutmaktan daha fazlası için nasıl kullanacağını biliyordu.

Dudaklarımı yaladığımda dilini şaklattı, kendi yüzünde de sinsî bir gülümseme vardı. "Seni becerdiğimi hayal ettiğim onca zaman, Red, seni gerçekten neyin tahrik ettiğini asla tahmin edemedim."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım ve bel kemerinin altında kaybolan dövmelemleri daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. Açıklama yapmaya gerek yoktu; şu anda onun üzerinde nefes nefese kaldığım çok açıktı. Yatak odası da dahil olmak üzere hayatımın *her* alanında kontrole ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

Burası... burası geri adım atmaktan mutlu olduğum bir yerdi. Ya da en azından denemeye istekliydim. Şimdiye kadar yattığım hiç kimse kontrolü ele almayı *deneyecek* kadar cesur olmamıştı ama Cassiel Saint'in böyle bir sorunu olacağını sanmıyordum.

"Çıkar şunu," dedi bana, üzerimdeki tulumu göstererek. "Ne kadar seksi olursa olsun, seni çıplak görmek istiyorum Red."

Burada tartışma yok. Onu bir arada tutan çıtçıtlar hızlı bir çekişle açıldı ve bir saniye sonra giysi yatağın yanındaki halıya çarptı. Cass keskin bir nefes aldı.

"Eee?" Önündeki yatağa yayılmış bedenime bakmaktan başka bir şey yapmadığında onu ikna ettim. "O kötü çıkartıyor musun, çıkarmıyor musun?" Çünkü o dövmelemlerin ne kadar uzandığını *gerçekten* görmek istiyordum.

Cass'in gözleri aç bakışlarımla buluşmak için tekrar yukarı kalktı ve ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Arkana dön."

İstedğini yaptım, sürekli gerginliğimin küçük bir kısmının ondan gelen bir talimatı takip etmenin basit eylemiyle hafiflediğini hissettim.

"Kahretsin," diye nefes aldı ve kaba bir elini çıplak sırtımda gezdirdi. Omurgamdan aşağıya doğru uzanan bir dövme vardı ve kıcımlı avuçlamadan önce çizgilerini gevşekçe takip etti. "Bu kıç..."

Kalçalarımı kaldırdım, arkamı ona doğru sallayarak davet ettim. Tokatlasın, siksın, umurumda değildi. Sadece bedenimden istediği her şeyi almasını istiyordum. Beni kullanmasını, taciz etmesini, kendi lanet olası adımı unutturmasını.

Ağırlığı şiltenin üzerinde kaydı ve fermuarını açışını izlemek için yüzümü çevirdim. Sonra ağzım kurudu ve sikini avuçlayıp gözlerime karanlık, aç bir bakışla bakarken birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Bahse girerim acımıştır," diye mırıldandım, mürekkepli sikine bakmak için bakışlarımdan ayrıldım.

Cass kendini okşayarak karşılık verdi, başparmağı şaftının tabanını süsleyen desenleri vurguladı.

Sonra biri yüksek sesle ön kapıyı çalınca ikimiz de sarsıldık.

Cass'ın ifadesi öfkeyle sertleşti ve ben de içimden yükselen kahkahaya engel olamadım.

"Bu kadar komik olan ne, Red?" Üzerime eğildi ve alaycı bir şekilde omzumu ısırdı.

Ona sırtttım, sonra dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Görünüşe göre gerçeklik kapıyı çalıyor. Zaman doldu, Aziz."

Yumuşak bir hareketle yatağından yuvarlandım ve kıyafetlerimi elime aldım. Kapısındaki her kimse yine kapıyı çalıyordu ve o her kimse onunla ilgilenirken ben orada bacaklarımı açmış, çaresiz bir şekilde yatıp bekleyecek havada değildim.

Hayır, bu evrenin bana hayatımın zaten fazlasıyla karmaşık olduğunu hatırlatmak için kullandığı bir yöntemdi.

"O güzel kıcıını hemen buraya getir Timber," diye emretti Cass, sözlerinin altını çizen bir hayal kırıklığıyla. "Bu işin peşini bırakmayacağız."

İçimde bastırmaya çalıştığım kargaşayla tamamen çelişen bir kahkaha attım. "Evet, öyleyiz." Yüzümü ona döndüm, sonra sertleşmiş aletine sivri bir bakış attım ve dudaklarımı yaladım. "Sanırım hayal gücünü kullanmaya devam etmen gerekecek." Lanet olsun, gitmek istemiyordum.

Yüzünde karanlık bir duygu parladı ve bir gölgenin ya da bir *Azrail*'in yumuşak zarafetiyle yataktan kalktı. "Sakin çekip gitmeye kalkma. İşimiz bitmeye yakın bile değil." Kapısında kim olursa olsun aldırıyor gibiydi; odaklandığı tek bir şey vardı, sadece tek bir şey. Ben... gitmek.

Sırf bana yapmamamı söylediği için yatak odasının kapısını açtım ve ona geniş bir sırıtışla bakarken çok bilinçli bir adım attım. "Vakit geçti Cass. Bir ziyaretçin var." Hâlâ çıplaktım - giyinmeden onun dairesinden çıkmamın imkânı yoktu - ama onu itme fırsatını kaçıramazdım.

"Siktir et," diye gürledi ve uzun adımlarla peşimden geldi. Beni sadece birkaç adımda yakaladı, kıyafetlerimi elimden aldı ve ulaşamayacağım bir yere fırlattı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Gitmemi engellemek için planın bu mu?"

Başka bir boğuk, saf seks kahkahası attı. Sonra beni duvara doğru itti ve nefesim kesilip titreyene kadar öptü. Ama kapıdaki her kimse kararlıydı ve tekrar çaldı. Cass kapıya bakmak için dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, onu itme fırsatını değerlendirdim.

Beni tekrar yakalamadan önce üç adım atabilmişim, bu sefer parmakları saçlarıma dolanmıştı. Bileğinin bir hareketiyle beni geriye, sert göğsüne doğru çekip saçlarımı yumruğunun etrafında sıkarak beni tutsak ettiğinde boğazımdan şaşkın bir inilti kaçtı.

"Hayır Red," diye kulağıma hırladı beni ilerletirken. "Gitmek *istemiyorsun* diye seni durdurmak zorunda değilim. Sadece kararı senin elinden almamı istiyorsun." Serbest eli çıplak karnımı okşadı, sonra zonklayan amımı okşamak için aşağıya indi. Onun

Beni ön kapının hemen yanındaki duvara iterken parmakları beni açtı. Tam da her şeyin başladığı yere. Ancak bu sefer diğer tarafta biri vardı ve sanki acilen onun dikkatine ihtiyacı varmış gibi ısrarla kapıyı çalıyordu.

Suçlamasını reddetmeye başladım, ama iki kalın parmağını sert ve talepkâr bir şekilde içime soktuğunda kelimelerim başarısız oldu.

"Öyle değil mi meleşim?" diye mırıldandı kulağıma, sonra da beni saf arzuyla ürperten bir şekilde lobumu ısırdı.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle. "Patron!" diye bağırdı bir adam kapıdan. "Bu Roach."

Cass bir an durakladı ve ben de tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Ancak bu hareket, saçlarımdaki tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve başımı neredeyse acı verici bir açıyla geriye doğru salladı. Bu sayede dudaklarıma erişebildi ve beni öyle sert öptü ki dudaklarımin saatlerce şiş ve kabarık kalacağını biliyordum.

Beni kabaca parmaklarken inledim, beni kıvranmaya ve sıkı tutuşuna karşı çırpınmaya zorladı.

"Sessiz ol," diye hırladı kulağıma, ağzımı bıraktığında öfke dolu bir sesle. "Boşaldığında nasıl ses çıkardığını göt deliğimin ikinci kez öğrenmesini istemiyorum."

"Patron!" Roach tekrar bağırdı, kapının daha fazla çalınmasıyla birlikte. "Evde olduğunu biliyorum ve bunun kötü bir zamanlama olduğunu tahmin ediyorum ama bir şey oldu. Acil bir durum var."

Bu kez Cass hafifçe geri çekildi, açıkça ne yapacağını düşünüyordu.

"Bunu kabullen," dedim ona, sesim sakın ama kararlıydı. "Dünyamız biz sevişmek istiyoruz diye durmuyor."

Kasları sırtıma yapıştı, hayal kırıklığı hissediliyordu ama bir saniye sonra öfke dolu bir hırıltıyla beni bıraktı. Saçlarıma silkeleyerek arkamı döndüm ve onu izlerken omuzlarımin duvara yasladım.

Kaşlarını çatarak kot pantolonunu sertleşmiş aletinin üzerinden yukarı çekti, sonra da bana ters ters baktı. "Sakın giyinmeyi aklından bile geçirme, Red."

Dudaklarımdan süzülen sırıtışa karşı koyamadım. "Göreceğiz bakalım."

Kapı daha çok çalındı. Cass öfkeyle homurdandı ve kapıyı sarsarak açtı. Koridora çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı, böylece Roach'un beni görmesine imkân yoktu.

Talimatlara uyup yatağına çırılçıplak uzanmak ve gelip işimi bitirmesini beklemek ne kadar cazip gelse de, dağılmış beynim bunu onun için bu kadar kolay hale getirmeme izin vermiyordu. Onu itmek ve beni sertçe geri çekmesini *sağlamak hoşuma* gidiyordu. Onun hakimiyetine meydan okumayı *seviyordum*. Bu beni tahrik ediyordu. Bu yüzden ceketimi daha önce düşürdüğüm yerden aldım ve geri kalan eşyalarımin aramaya başladım. Giyinmem iki dakikamı aldı, bir yandan da ön kapının dışındaki alçak sesleri dinliyordum.

Cass kapıyı çekip açtığında ve bir fırtına bulutu gibi içeri daldığında silah kılıfımı geri takıyordum. Beni giyinik bir şekilde orada görünce dondu kaldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu.

"Ayrılıyorum," diye cevap verdim göz devirerek ve gülümsememi geri çektim. "Tüm bu alfa-dom saçmalıkları ne kadar ateşli olursa olsun, ikimizin de yönetmesi gereken imparatorluklar ve koruması gereken insanlar var. Görünüşe göre seninki kapıyı çaldı, kelimenin tam anlamıyla, benimki ise bu sabah bombalandı."

Yüz ifadesindeki bir şey deðişti ve içimde lezzetli bir beklenti dalgası oluştu.

"Oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu karanlık bir sesle, bana doğru yaklaşarak. Lanet olası bir nedenden ötürü -geçici bir delilik anı diyelim- kendimi tutup çenemi dikleştirmeden önce mutfığa doğru birkaç adım geri gittim.

Yüz ifadem yine *Hades*'e dönuştü ve onun alev alev yanan bakışlarına buzla karşılık verdim. "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bir kahkaha attı ve bu beni derin bir yerimden vurdu. Tanrım, bu çok seksi bir sestir ve bu sertlik karşısında geri adım atmaması çok şey anlatıyordu. Cevap vermek yerine uzandı ve parmaklarının tersiyle açıkta kalan dekoltemi okşadı. Titredim ve böylesine nazik bir hareketin ardındaki gücü hissederek dokunuşuna doğru eğildim.

Bir anda eli boğazıma dolandı.

Bir heyecan, bir coşku şoku yıldırım çarpması gibi içimden geçti ve parmakları sıkılaşıp dudakları dudaklarıma değerken kalbim kaburgalarıma doğru dörtlüye koştu.

"Sana giyinme demiştin meleğim," diye mırıldandı, eli havamı kesmeye çok az kalmıştı ama yine de cevap verebileceğim kadar gevşekti.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Aptalca bir soru. Cass boğazımı sıkırmaya devam etti ama sırtım bir kez daha göğsüne bastırılana kadar arkamdan dolaştı. Yavaşça, hareketlerini tahmin etmeme izin vererek, uzandı ve tezgahın üzerindeki bloktan bir eğeleme bıçağı aldı. Sonra, bir dizi hızlı ve hassas kesikle üstümdeki elbiseyi parçaladı ama silah kılıfımı olduğu gibi bıraktı.

"Yemin ederim," diye mırıldandı kulağıma, "silahları bu kadar seksi gösteren bir kadın görmemiştin." Zıbınımı parçaladığı için memnun bir şekilde bıçağını önce önümdeki ahşap kesme tahtasına sapladı.

Boğazımı serbest bırakarak kotumun düğmesini açtı, sonra her iki eliyle açık fermuarımın kenarlarını kavradı ve *yırttı*. Zaten yıpranmış olan kot pantolon kasıklarımın altına doğru ıslak bir kâğıt gibi yırtıldı ve Cass ben şaşkın bir protesto sesinden başka bir şey çıkaramadan sert hareketlerle pantolonumu bacaklarımdan aşağıya itti.

"Cass-" demeye başladım, biraz sinirlenmişim ama yine de kıyafetlerimi nasıl mahvettiğinden fazlasıyla tahrik olmuşum. Ama bir eliyle ağzımı kapatarak sözümü kesti. Güçlü hareketlerle bacaklarımı açtı ve ağrıyan meme uçları bıçağının hemen yanındaki ahşap kesme tahtasına değene kadar beni tezgâhın üzerine eğdi.

Bir eli hâlâ ağzımın üzerindeyken, diğer eli kalçamı kavradı. Aleti amımı bulduğunda beni kendine doğru çekti, içeri itti ve avuçlarına karşı çığlık atmamı sağladı.

Bir an için beynimin kısa devre yaptığını hissettim. Görüşümde yıldızlar patladı ve tüm vücudum titredi, ham uyarılma ve bastırılmış gerginlikle titriyordu. Sonra parmaklarını ısırdım ve o da bir küfür savurdu.

Elini ağzımdan çekerken "Orospu," diye homurdandı. Her nasılsa bunu en büyük iltifatmış gibi söyledi ve ben de kalçalarımı salladım. "Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun, Red."

Beni düzgün bir şekilde becermeye başladığında şımarık cevabım bir coşku dalgasıyla dağıldı. Beni tezgâha çivilediğinde parmakları kalçamdaki solmakta olan morlukları ısırdı ve ben onun dokunuşuyla inledim.

"Kahretsin," diye inledim, bana daha sert ve daha sert çarptı. "Cass..."

"Roach her an dönebilir," diye homurdandı ve boştaki elini bir kez daha boynuma doladı. Tezgâhın kenarı belimi ısırırken ve Cass daha hızlı pompalarken zevk dalgalarıyla ürperdim. "O yüzden boşalırken *sessiz* ol."

Bir kahkaha attım, sonra tutuşu sıkılaştığında inledim. Dalga geçmiyordu ve ben de cennetteydim. Ellerimi tezgâhın üzerine koyarak ona doğru geri ittim ve çılgınca bir şekilde benimle dalga geçen doruk noktasını kovaladım.

"Daha sert," diye inledim, gerçekten ihtiyacım olandan daha yüksek sesle.

Küfretti ve bana tam olarak istediğimi verdi. Amcığıma ve boğazıma daha sert girdi, ruhumu parçalayan kasılmalarla boşalırken görüşümü dans ettirmek ve ciğerlerimin çılgılık atmasını sağlamak için tam doğru yerde sıkı.

Amımdan çıkarıp beni dizlerimin üstüne çöktürmeden önce bitirmemi bile beklemedi. Parmakları saçlarıma dolanmıştı, sikini boğazıma o kadar soktu ki nefes alamadım.

"Sana sessiz olmanı söylemiştim," diye homurdandı ağzımı sikerken.

Eğer yapabilseydim, sırtırdım. Hal böyle olunca, dövme kaplı kalçalarını kavradım ve sanki bir ödül kazanmaya çalışıyormuşum gibi aletini emdim. Birkaç dakika sonra sarsıldı ve boşalırken kendini daha derine itmek için saçlarımı tuttu.

Beni bıraktığında, göğsüm kabarmış ve dudaklarım zonklayarak topuklarımin üzerine oturdum.

Cass bir an bana baktı, gözleri biraz şaşkındı, sonra o sinsi, seksi sırıtış dudaklarından geçti.

"Ayağa kalk," diye emretti. "Ben Roach'tan kurtulurken yatak odama git. Gitmene izin vermeden önce o tatlı amcığının tadına bakmak ve yüzüme boşalmanı hissetmek istiyorum."

Nefesim kesildi ve amım heyecandan kasıldı.

Yavaşça ayağa kalktım ve ayakkabıları bir kenara attım. Cass'in karanlık bakışlarını sabit bir şekilde tutarak dudaklarımı yaladım ve ardından güç dinamiğimizi geri dönülmez bir şekilde değiştiren sözleri söyledim.

"Evet, efendim."

S Zed'in evine geri dönerken, dudaklarımdaki şişkinliğin tam olarak ne yaptığımı ele vermesine rağmen başımı dik ve omurgamı güçlü tuttum. Saçlarımın boynumdaki izleri zar zor kapatmasından bahsetmiyorum bile.

"Güzel kıyafet," diye yorumladı Zed, ben üstümü değiştirmek için gizlice yukarı çıkamadan beni fark etti.

Omuzlarım gerildi ve yönümü değiştirmeden önce onun alaylarına karşı kendimi sertleştirdim. "Teşekkürler," diye karşılık verdim. "Kendim tasarladım."

Kıyafetim, ikincimin de eğlenceli bir şekilde yorumladığı gibi, Cass'in siyah kapüşonlarından biriydi. Hepsi buydu. Sadece bir kapüşonlu. Ama Cass'in 1.85'lik boyuna kıyasla o kadar kısaydım ki üzerime elbise gibi oturmıştu. Ve gerçekten de, kıyafetlerimi bıraktığı parçalanmış dağınıklığı düşününce başka seçeneğim yoktu.

"Seks gibi kokuyorsun," dedi Zed yanından geçerken. Yine de ses tonunda alay yoktu. Aslında sesi sinirli geliyordu.

Durdum ve ona kaşlarımı çattım. "Senin sorunun ne, Zayden?"

Cevap gülümsemesi tamamen alaycıydı. "Yok bir şey patron. Sadece, ben hastaneden oyncağını almaya gittiğimde senin Azrail'in aletine binmiş olduğun gerçeğini yorumluyordum. Evet, bir de senin apartmanın çökmesi sonucu otuz altı kişi öldü."

İçime öyle bir suçluluk dalgası yayıldı ki topuklarımın üzerinde yalpaladım. "Zed-"

"Oha, hayır!" Lucas yüzünü buruşturarak kanepeden kalkarak sözümü kesti. Onun orada oturduğunu bile görmemiştim ama Zed'in az önce bana ne dediğini açıkça duymuştu. "Hiç hoş değil, Zed. O bombayı Hayden patlatmadı; bu ölümleri onun omuzlarına yüklemeye kalkma."

Zed şaşırmış bir halde Lucas'la benim aramda kaşlarını çatarak baktı, sonra başını öfkeyle salladı. "Sikerim böyle işi," diye mırıldandı ve hışımınla uzaklaşmaya başladı.

"Affedersiniz?" Arkasından havladım, sesimdeki keskin tını onu olduğu yerde dondurdu. "Bunu tekrar denemek ister misin?"

Zed yavaşça omuzlarını silkti, sonra da dikkatle susmuş bir ifadeyle bana doğru döndü. "Özür dilerim efendim," dedi, kelimelerin altı hâlâ öfkeyle çizilmişti. "Yapmam gereken bazı görüşmeler var." Bakışlarımı sabit tuttu ve ben de sinirli bir iç geçirdim.

"Böylesi daha iyi," diye tersleyerek onu kovdum.

Zed'in cevap veren bakışı *uzun* zamandır ondan görmediğim kadar karanlıktı ama odadan çıkıp üst kata çıkmadan önce başka bir şey söylemedi.

O gider gitmez uzun bir iç geçirdim ve omuzlarımın çökmesine izin verdim. Zed'le aramda gerçekten tuhaf bir şeyler oluyordu ve bunu bir an önce çözmem gerekiyordu.

"Bu da neydi şimdi?" Lucas sessizce sordu, nazik bir eliyle sırtımın alt kısmına dokundu.

Başımı salladım, Zed'le aramızdaki karmaşık ilişkiyi açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Önemli değil," diye yalan söyledim. "Sen nasılsın?"

Zed'in öfke nöbetini zihnimin gerisine iterek Lucas'a odaklandım ve yüzünü süsleyen renkli morlukları inceledim.

"İyiyyim," dedi bana gülümseyerek. "Şimdi burada olduğun için daha iyiyyim." Kollarını belime doladı ve beni kucaklayarak kendine çekti. Bir anlık tereddüitten sonra kollarımı boynuna doladım ve rahatlardım.

Lucas yüzünü saçlarıma gömüp kollarını bana doladı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Gerçekten de seks gibi kokuyorsun." Kırıldığını ya da üzüldüğünü düşünerek geri çekilmeye çalıştım ama gitmeme izin vermedi. "Nefret ettiğimi söylemedim."

Saçlarımı yolumdan çekerek ve Cass'in bıraktığı diş izleri ve hafif morlukların üzerinden boynumu öperek bu gerçeği pekiştirdi.

"Lucas," diye inledim ve elimi yüzünü kavrayacak şekilde kaydardım. Gözleriyle buluşabileceğim ve bakışlarındaki açık dürüstlüğü görebileceğim kadar geri çektim. "İnanılmazsın."

O arsız, yaramaz gülümsemesiyle sırtıttı. "İyi anlamda, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ama cevap olarak gülümsememe engel olamadım. "Bir kere, akciğerinizi yeniden şişirmek için geçirdiğiniz ameliyattan hemen sonra seks yapmanıza izin verilmediğinden neredeyse eminim-"

"Doktorun bunu söylediğini hatırlamıyorum." Hafızasını yokluyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Hmm, hayır, hatırlamıyorum."

Hâlâ sırtıyor ve yüzümdeki sırtımayı silemiyordum, ona sadece kafa salladım. "Ve bir diğeri, seks gibi kokuyorum çünkü başka birini becerdim. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Çünkü etmeli. Benden daha iyisini hak ediyorsun, Lucas. Ben sadece-"

"Kalbimi kırmak mı?" Cümleyi benim yerime o tamamladı, ben de zayıf bir omuz silktim. Derin bir nefes aldı, sonra kollarını belime dolayıp gevşetirken nefesini bıraktı. Beni itmek yerine elimi tuttu ve oturmam için beni kanepeye doğru götürdü. "Evet, muhtemelen oturacaksın."

Kaşlarını havaya kalktı ve midem düğümlendi. "Ve bu senin için sorun değil mi?" Ona inanmakta zorlanıyordum ve bu sesimden anlaşıyordu.

Lucas yaşına göre fazla olgun görünen bir sakinlikle gözlerime baktı. "Benim için sorun değil. Cass'le seks kokuyor olman beni rahatsız etmiyor çünkü *sen seks* gibi kokuyorsun ve bu beni tahrik ediyor."

Tüm şüpheliğim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü sadece güldü ve elimi tuttu. Hızlı bir hareketle elimi gri eşofmanının içine soktu ve parmaklarımı onun sıcak, sert uzunluğunun etrafına sardı.

"Bana yalan söylediğimi söyle Hayden," diye meydan okudu boğuk bir sesle. "Seni burada, Zed'in çirkin kanepesinde sismeyi ne kadar çok istediğimi düşünmediğimi söyle. Sana meydan okuyorum."

Adımla oynamasına kısa bir kahkaha attım. "Şirin."

Elimi bırakarak, "Hedeflediğim ortam bu değildi," diye mırıldandı. Yine de hemen geri çekmedim ve nefes alış veriş hızlandı. "Yani hayır, bu beni rahatsız etmiyor. Ama beni kışkandırıp kışkandırmadığını bilmek istiyorsan?"

Merakla başımı yana eğdim.

Lucas dilini gür dudaklarında gezdirdi, ben sikini okşarken konuşmasına devam etmeye çalışırken yanakları kızarmıştı. "Delicesine kışkanıyorum," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla. "Sana yaptığı her şeyi bilmek istiyorum, sonra hepsini kendim yapmak ve seni daha çok bağirtmak istiyorum. Daha yüksek sesle. Sikim içindeyken sana onun adını unutturmak istiyorum."

Verdiği cevap karşısında biraz şok olmuş bir şekilde elimi eşofmanından çektim ve uygun bir cevap aradım. Yine de aklıma hiçbir kelime gelmedi, bu yüzden eğildiğinde

ve beni öptü, ben de onun dokunuşunda eridim.

Üst katta kırılan bir şeyin gürültüsü beni az önce rahatça içine daldığım *Lucas*'ın bulanık sersemliğinden uyandırdı ve yüzümü buruşturarak tavana baktım.

"Gidip onunla ilgilenmem gerekiyor," dedim iç çekerek. "Lanet olası sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama buna katlanmayacağım."

Lucas yumuşak bir kahkaha attı. "Onun sorununun ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Ayağa kalkmak için kendimi onun sıcak kucağından sıyrırken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Uh, hayır. Haftalardır garip davranıyor ve ne zaman konuyu açsam aptalca bahanelerle beni geçiştiriyor."

Lucas kanepeye biraz yayıldı ve aletini yeniden düzenlemek için avuçladı. "Ne zamandan beri?"

Seninle takıldığımız gece mi?"

Sorusunu düşünmek için bir an durdum, sonra başımı salladım. "Hayır, onun tavrının seninle hiçbir ilgisi yok. Gecemizi sabote etmeye çalışması yersiz bir kıskançlık değildi. Beni erkeklerle gördüğünde hep burnunu sokmuştur ama ben bunu ona kızlarla yapıyorum. Bu sadece yaptığımız bir şey." Birkaç ay önce yaşadığım bir olayı hatırlayarak sırttım. Zed'i Club 22'de bir kızla duvara karşı sevişirken yakalamıştım, bu yüzden bir garsonu "ayağı takılsın" ve beyaz gömleğinin üzerine bir sürahi sangria "dökülsün" diye ikna etmişim.

Zed çok kızmıştı ama ben olduğumu bile bilmiyordu. Şans eseri, seçtiğim garson kız Zed'in eski fetihlerinden biriydi ve bunun bir kıskançlık eylemi olduğunu varsaymıştı. Hah.

Ben anılarımda hızlı bir gezintiye çıkarken Lucas şaşkın bir gülümsemeyle beni izliyordu ve sonra ikna olmamış bir şekilde başını salladı. "Sen öyle diyorsan." Üst katta kırılan bir şeyin çıkardığı başka bir ses ikimizin de tavana bakmasına neden oldu. "Belki de bunu tek başına atlatmasına izin vermelisin."

Endişesi sırtıtmama neden oldu ve dudaklarını öpmek için tekrar eğildim. "Zed'in bana zarar vereceğini düşünmen çok hoş. Merak etme, çabuk olacağım. Muhtemelen son yatak arkadaşından cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapıldığını falan öğrenmiştir." Onu tekrar öptüm, amım ihtiyaçla zonklarken dudaklarımın oyalanmasına izin verdim. "Sadece kendini evinde hisset, tamam mı? Ve üst kattan gelen silah seslerini duymazdan gel."

Ben odadan çıkarken Lucas panikle itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve ben de karşılık olarak sadece güldüm. *Aslında* öfke nöbeti geçirdiği için Zed'i vurmayacaktım ama onu biraz korkutmaya da karşı değildim.

Tüm gürültülerin Zed'in odasından geldiği çok açıktı, bu yüzden koridorda ilerledim ve kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açtım. İçeride Zed'i küçük balkonda sırtı bana dönük ve omuzları çökmüş bir halde buldum. Hiç tereddüt etmeden yaklaştım ama parmak eklemlerinin balkon korkuluğunda ne kadar beyaz olduğuna ve ön kollarındaki kalın kasların nasıl sert bir şekilde büküldüğüne dikkat ettim.

"Sana neler olduğunu bana anlatmak ister misin, Zayden?" Kuru bir sesle omzumu kapının pervazına dayayıp kollarımı kavuşturarak sordum.

Etrafında döndü, dudakları sanki dilinin ucunda bekleyen milyonlarca keskin cevap varmış gibi ayrılmıştı. Ama sonra alev alev yanan öfkeli bakışları benim sakın bakışlarımla buluştu ve ağzı kapandı.

"Seni ilgilendirmez Hades," diye homurdandı, kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ama şanslıydı ki hâlâ Cass'ın ayrılık öpücüğünün verdiği coşku dalgasının etkisindeydim ve her zamanki çabuk sinirlenme halim yatışmıştı.

Spoiler uyarısı, öpücüğü ağzıma gelmemiştir.

Zed'in açıkça benden beklediği gibi karşılık verip otoritemi kullanmak yerine kaşlarımı kaldırdım ve başımı yana eğdim. "Neden artık benimle konuşmuyorsun, Zed? Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum."

Gözleri öfkeyle seğirdi. "Sanki sen konuşacak birisin."

"Bu da ne demek oluyor?" Tamam, şimdi beni kızdırmaya başlamıştı.

Birkaç adım ilerledi, kişisel alanıma girdi ve göz temasını sürdürüebilmek için başımı arkaya eğmeye zorladı. Erkeklerin bana bunu yapmasından *nefret ederdim*. Genellikle. Nedense bazı erkekler söz konusu olduğunda bunu sorun etmiyordum. Zed de onlardan biriydi.

"Cass ve Lucas'la olan bu saçmalık," diye homurdandı alçak bir sesle, hâlâ çiğ Duygu.

"Cass ve Lucas'ın nesi var?" Ayrıntı vermeyince ben cevap verdim. "İkisini de beceriyorum. Ne olmuş yani?"

Gözleri kısıldı. "Ne olmuş yani? *Cidden* mi? İkisine karşı da gerçek hislerin mi var? Bunun senin için ne kadar tehlikeli olmaya başladığını nasıl görmezsin? Bizim için?"

Çenem hafifçe düştü. "Ne? Zed, sakın ol. Bu sadece seks. Bu kadar abartma, drama kraliçesi. Bütün mesele bu mu? Lanet olsun, gerçek bir sorun var sanıyordum."

Zed'in öfkesi biraz azalır gibi oldu ve yüzümü inanmaz bir ifadeyle inceledi. Sonra keskin bir kahkaha attı ve başını salladı. "Sadece seks, ha?" Gözlerimi öyle uzun süre incelemeye devam etti ki rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdandım. "Çok saçmalıyorsun, Hayden. Birinin buz gibi soğuk kalbine girmesine izin verdiğinde neye benzediğini biliyorum."

İçimi bir korku kapladı ve inatçı bir inkârla çenemi kaldırdım. "Öyle mi?" Keskin bir kahkaha attım. "Nasıl yani?"

Zed'in gözleri acıyla parladı ve alaycı gülümsemesi tamamen soldu. "Çünkü eskiden bana böyle bakardın." Sesi sessizdi, acı ve pişmanlık doluydu. Ama *ne* için pişmanlık?

Ruh hali ne kadar çabuk değiştiyse, bakışlarını benimkilerden o kadar çabuk kaçırıp ve yanımdan geçip gitti. "Dışarı çıkıyorum," diye duyurdu, çoktan dolabından temiz bir gömlek almış ve giymekte olduğu buruşuk gömlekle değiştirmişti.

"Zed, ne oluyor lan? Sakın benden uzaklaşayım deme; bir konuşmanın ortasındayız." Peşinden gittim, koluna uzandım ama elimden kurtuldu.

"Halletmem gereken işler var," diye tersledi, artık bakışlarına karşılık vermiyordu. "Yine de bana bir iyilik yapar mısın?"

Kalbim göğsümde sertçe çarptı ve içimde adımı koyamadığım karanlık bir duygu kabardı. "Her şeyi yaparım," diye mırıldandım, bunu tüm samimiyetimle söylüyordum.

Zed şifonyerden silahını aldı ve kılıfını beline bağladı, ardından cebine yedek bir şarjör soktu. "Onlara sakın *güvenme*. Zamanlama çok tesadüfî... özellikle de Gumdrop için."

Kaşlarım kalktı. "Onun bir bitki olduğunu mu düşünüyorsun? Demi onun kontrolünü yaptığını ve-"

"Demi iyi ama en iyisi değil," diye sözümü kesti, sonunda dönüp bana bakarken sesi sertleşmişti. "O ocukla ilgili daha fazla şey var. Belki Cass'le de. Seni kullanıyorlar Hayden ve sen de buna kanıyorsun çünkü iyi bir sik için yanıp tutuşuyorsun."

Ve sabrım ancak bu kadarına yetti. Yumruğum fırladı ve Zed'in suratına keskin bir yumruk indirdi. Gerçi neredeyse hiç irkilmedi bile. Sadece çenesini sıktı ve gözlerini bir kez daha açmadan önce derin bir nefes aldı.

"Benimle bir daha böyle konuş, Zayden," diye tısladım ona. "Sana meydan *okuyorum*. Belki yaşadığım tüm o mükemmel orgazmlar şiddetimi azalttı ama sana neden ben olduğumu hatırlatmaktan mutluluk duyarım. Beni test etme."

Mavi gözleri öfkeyle parladı ama cevap vermedi, sadece başını salladı ve hışımla odadan ıktı. Birkaç dakika sonra n kapı çarptı ve arabadan inerken lastikleri gıcırdadı.

Gittiğinden emin olduğumda, gücümün kemiklerimden sızmasına izin verdim ve titreyen bir yığın halinde yere yığıldım. Bütün bunlar da neyin nesiydi? Zed ve ben böyle tartışmazdık. Tartışmazdık işte. Öyleyse ne olmuştu da bu kadar sinirlenmişti? Cass'le seviştiğimizi öğrenmesi olduğuna bir an bile inanmadım. Bu, bana karşı hislerinin son haftalarda dramatik bir şekilde değiştiği anlamına gelirdi ve bu... bu anlaşılır bir şey değildi. O değil. En iyi arkadaşım değil.

Bu ihtimali düşünmeyi bile reddettim, çünkü hayatımdaki en önemli insanı kaybetmeyi reddediyordum. Yani başka bir şeyler olmalı.

Belki de bir şeylerin peşindeydi.

Lucas, sonunda aşağı indiğimde hâlâ oturma odasındaydı ve yanına gittiğimde soru sorar gibi başını kaldırdı.

"Hiç silah sesi duymadım," dedi orantısız bir gülümsemeyle. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

Acı.

Cevap olarak zayıf bir gülümseme verdim. "Henüz değil, her neyse. Zed senin için bir yatak odasına gitmedin mi?" Zed'in bugün bana karşı duyduğu kafa karıştırıcı öfkeyi açıklamaya çalışmaktansa konuyu değiştirmek daha iyiydi.

Lucas başını salladı. "Henüz değil. Senden önce dönmemiz çok uzun sürmedi; hastane evraklarını doldurmak çok uzun sürdü."

"Pekâlâ, hadi gidip bir tanesini halledelim. Senin dinlenmeye ihtiyacın var, benim de..." Ağır bir iç çekişle konuyu kapattım. Apartmanımın beklenmedik yıkımıyla başa çıkmam gerekiyordu. Bu, zaten her gün taşıdığım ağır suçluluk duygusuna eklenen bir başka kurşun ağırlıktı.

Lucas ayağa kalktı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attı. "Sen de dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Zed kafayı bulmuştu, Lucas beni baştan çıkarıp öldürmek için gönderilmiş gizli bir casus değildi. O sadece yatakta inanılmaz olan gerçekten iyi bir adamdı. Ne eksik ne fazla.

"Öldüğümde dinleneceğim," diye fısıldadım, sadece yarı şaka. "Haydi, boş oda için çarşaf bulmamız gerek." Parmaklarımı onunkilere geçirerek yukarı çıktık ve ona Zed'in odasından koridorun sonundaki misafir odasını gösterdim.

Çarşafı toplamaya yardım etmeye çalıştı ve ben de onu azarlamak zorunda kaldım. Garip bir şekilde, emrime itaat edip kıcını koltuğa oturduğunda tahrik oldum. Belki de Cass'le daha önceki randevumdan dolayı hâlâ aşırı seksiydim.

Yatağı topladıktan ve duş için bir yığın temiz havlu getirdikten sonra, ona yatağa girmesini emrettim ve tezgahın üzerinde gördüğüm ilaçlarını almak için aşağıya koştum. Sonra Zed'in odasında durup hızlıca duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim ve silah kılıfımı çıkardım.

Bir çift rahat uyku şortu ve en sevdiğim Blink 182 tişörtüyle Lucas'ın odasına döndüğümde derin bir uykuya dalmıştı. Uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu ve yüzü uyurken çok dingin görünüyordu. Zed konuşmasında hedefi çok iyi vurmuştu. Lucas benim için *seksten* daha fazlasıydı zaten. Eğer bir hain olduğu ortaya çıkarsa, bu düşünmek bile istemediğim kadar acı verirdi.

Dudağımı ısırarak ve beni boğmakla tehdit eden duyguları yutarak halının üzerinde parmak uçlarımla yürüdüm ve batan güneşe karşı perdeleri çektim. Onu rahat bırakma niyetiyle kapıya kadar g e l d i m ama yatağında kıpırdanma sesi beni duraksattı.

"Hayden..." diye mırıldandı ve ben irkildim. Onu uyandırmak istememiştim.

"Özür dilerim Lucas," diye fısıldadım ve ona doğru gitmek için yönümü değiştirdim. Sonra gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ve uykusunda mırıldandığını fark ettim. Rüyasında beni görüyordu. Ve eğer dudaklarındaki gülümseme bir gösterge ise, bu güzel bir rüyaydı.

Kendime engel olamadım. Eğildim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Ama bu onun rüyasına girmiş olmalıydı çünkü bir an sonra elleri saçlarıma dolandı ve beni yatağa sürükledi.

Sonra dondu kaldı, göz kapakları kalktı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Aptal," diye fısıldadım yumuşak bir kahkaha atarak, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak. "O rüyada yaralarını unutmuş olmalısın, ha?"

Tepkisi sadece kısık bir iniltiydi ama ben yataktan tam olarak kalkmadan parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Biraz benimle yatar mısın?"

O melek yüzünü nasıl reddedebilirdim ki? Battaniyeleri kaldırıp yanındaki sıcak yatağa tırmandım ve sanki uyumlu bir çift olarak yaratılmışız gibi vücudunun yan tarafına mükemmel bir şekilde yerleştim. İkimiz de konuşmadık; Lucas sadece kolunu bana doladı ve saniyeler içinde uykuya daldı.

Tüm vücudunun uykuda gevşemesine imreniyordum.

Tüm varlığım tükenmişti ama saatlerce Lucas'ın kalp atışlarının huzurlu ve sakin sesini dinledikten sonra uykunun bana gelmediğini kabul etmek zorunda kaldım. Henüz değil. Beynimde bu kadar çok karanlık ve iç karartıcı düşünce dönüp dururken olmazdı.

Çok dikkatli bir şekilde kolunun altından sıyrıldım ve odadan çıktım.

Telefonum aşağıda, daha önce attığım mutfak tezgahının üzerindeydi ve beni bekleyen kaç tane bildirim ve cevapsız arama olduğunu görünce inledim. Ama numaralardan biri kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden oldu ve tekrar aramaya başladım.

"Bayan Timber," diye cevap verdi kadın ikinci zilden sonra. "Geri aradığınıza sevindim."

Dilimi şaklattım, zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. "Özel Ajan Hanson. Bunu sizden duyduğuma şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Peki neden?" diye sordu FBI ajanı, sesi sinirli geliyordu. "Bu sabah tüm apartmanınız havaya uçurulduktan sonra sizinle konuşmak istemeyeceğimi mi düşündünüz? Eyaletteki kolluk kuvvetlerinin yarısı şu anda sizinle konuşmayı umuyor Bayan Timber."

Öfke karnımda kaynadı ve daha dik oturdum. "Size Bayan Wolff diyeceğim, özel ajan," diye düzelttim, "öldüğünüzü sanıyordum. Ne de olsa geçen hafta bana tuzak kurmuştunuz. Sizi neden canlı bıraktığını anlayamıyorum." Gerçekten kafam karışmıştı. Özel ajana nerede ve ne zaman olacağımı söylemişim, sonra kulübüm ben neredeyse hâlâ içerideyken havaya uçurulmuştu. Bunun bir tesadüf olmasına imkân yoktu.

"Bayan *Wolff*," diye karşılık verdi Ajan Hanson alaycı bir sesle, "eğer geçen hafta kulübünüzde meydana gelen kazayla bir ilgim olduğunu ima ediyorsanız-"

"Bir şey ima etmiyorum Ajan Hanson. Sadece neden hâlâ hayatta olduğunuzu anlayamıyorum." Mermer tezgâha bakarak düşünürken tırnağımı dudağıma vurdum. "Belki de seni kendim öldürüp onun kirli işlerini yapıp yapmayacağımı görmek istedi."

"Affedersiniz?" Ajan Hanson kulağıma ciyak ciyak bağırdı. "Az önce hayatımı mı tehdit ettin?"

Bir kahkaha attım. "Pek sayılmaz." Bu muammayı başka bir günü incelemek üzere bir kenara ittim. "Peki, bugün senin için ne yapabilirim, Hanson?"

FBI ajanı duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Sizinle şahsen konuşmam gerekiyor Bayan Wolff. Olaydan hemen önce olay yerinde görülmüşsünüz."

Binanızda bombalar patladı; eğer siz sorumlu değilseniz, kimin sorumlu olduğunu biliyorsunuz." Sesi hayal kırıklığı ve kızgınlıkla doluydu. Bu beni güldürdü.

"Dikkatli ol, Hanson. Tüm kartlarını aynı anda gösteriyorsun." Onunla alay ediyordum ve o da bunu biliyordu. "Ama hayır, seninle bir daha yüz yüze görüşme ayarlamayacağım. Bana deli diyebilirsin ama bu hafta havaya uçmamayı tercih ederim."

Keskin bir nefes çekti. "Kulübünüzün patlamasıyla benim hiçbir ilgim yok, Bayan. Wolff. Bunu yaptığımı ima ediyor olmanız bile."

"Bunun için zamanım yok, Hanson," diye kestim sözünü. "Ama sohbet etmek güzeldi. Arkanı kolla; artık benim bok listemdesin."

Daha fazla saçmalamasına fırsat vermeden görüşmeyi sonlandırdım, sonra da tırnaklarımı tezgâha geçirip düşünmeye başladım. Suçlamamdan gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu, ancak geçen haftaki bombadan sonraki davranışları ve takip etmemesi meşru bir FBI Ajanına yakışmıyordu.

Hemen bir cevap bulamayınca diğer tüm mesajlarımı kontrol ettim. Çoğunlukla işle ilgili güncellemeler vardı: tüm mekan yöneticilerimden bilançoları ve gece raporlarıyla birlikte gelen kontroller, bölgenin farklı yerlerindeki çeşitli Timberwolf liderlerinden gelen güncellemeler ve hatta Ölüm Mangası'ndan bir mesaj.

Vega: Sanki bir şeyler mayalıyor. Çok sessiz.

Gözlerimi devirdim ve hızlıca bir cevap yazdım.

Hades: Hadi canım. Lanet gözlerini açık tut ve kulağını yere indir. Senden başka bir hataya daha müsamaha göstermeyeceğim Vega.

Cevabı çabuk geldi.

Vega: Anlaşıldı.

Ayrıca kurallarımı çiğnediği için ceza olarak Vega'nın işlerini denetlemesi için atadığım Timberwolf'tan da bir mesaj vardı. Ondan heyecan verici bir şey gelmedi, ben de cevap vermedim.

Tüm iş mesajlarımı temizledikten sonra boş gelen kutusuna kaşlarımı çatarak baktım. Daha önce dairesinden ayrılırken *daha sonra konuşmak* için verdiği söze rağmen Cass'ten hiçbir şey gelmemişti.

Ayrıca, Zed'den hiçbir şey yok. Onun gibi değildi ve sinirlerimi yeniden gerdi.

Orada birkaç dakika oturup ikisine de mesaj atıp atmamayı düşündüm ve sonunda atmamaya karar verdim. Cass'in yatak odasında kontrolü ele geçirmesine nasıl izin vermiş olursam olayım, bu benzersiz durumun dışında patron hâlâ bendim. O bana gelebilirdi, tersi değil.

Bunun yerine Archer D'Ath'a bir mesaj gönderip kız kardeşimi kontrol ettim. Hemen cevap verdi, hâlâ güvende olduğunu teyit etti ve ben de öylece bıraktım. Hazır olduğunda benimle iletişime geçebilirdi ve ben de onu zorlamayacaktım. Ayrıca, dün söylediği sözler hâlâ yüreğimde bir kurşun ağırlığı gibi duruyordu.

Sinirli ve gergin bir şekilde Zed'in dondurucusuna gittim ve bir şişe votka çıkardım. İçkilerim konusunda o kadar titiz değildim ama votkanın shot için soğuk olması gerekiyordu. Ölçme zahmetine girmedim, kristal bir bardağa bir double boşalttım, sonra da kocaman bir yudumda geri içtim.

İçki boş mideme doğru ateşli bir yol açtı ve bağırsaklarım protesto için kasıldı. Alkolden önce içime biraz yiyecek koymam gerekiyordu ama kesinlikle yemek yapacak havada değildim. Votka işimi görürdü, en azından sabaha kadar.

Bir tane daha doldurup çabucak içtim ve sonra bir kez daha yukarı çıktım. Lucas'ın yanında uyuyamamış olmam, orada öylece uzanıp onun sakinliğini içime çekemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Yorganın altına girdiğimde "Dönmüşsün," diye mırıldandı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama bana daha fazla yer açmak için yana kaydı ve yerleştiğimde kollarını sıcak bir sarımayla etrafıma doladı.

"Seni uyandırmak istememiştım," diye fısıldadım, sıcaklığı beni sararken titriyordum. Alışkanlık ya da içgüdüyle boynuna bir öpücük kondurdum.

Memnun bir iç çekiş yaptı ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturmak için başını eğdi. "Beni istediğin zaman uyandırabilirsin, Hayden." Beni hızla yeniden ısıtmaya başlayan öpücüklerin arasında bu sözleri mırıldandı.

"Lucas," diye inledim, devasa bir çabayla kendimi geri çekerek. "Buraya senden faydalanmak için gelmedim. Sadece uyumaya devam et." Demek istediğimi pekiştirmek için yüzümü ona döndüm ve hâlâ kolunun altına sokuldum.

Lucas da kendi tarafına geçti ve güçlü ön kolunu göğsüme dolayarak beni kucakladı. Beni göğsüne sıkıca bastırdı ve dudakları sanki bana tapıyormuş gibi boynumu okşadı.

"Bundan faydalanmıyorsun Hayden," diye mırıldandı kulağıma, sonra da dişlerinin arasında lobumu alaycı bir şekilde sürükledi. "Sadece sana doyamıyorum." Ereksiyonunun sert uzunluğu tarafından desteklenen bir ifade kıcıma doğru ezildi.

Küçük bir kahkaha attım ve göğsümdeki ön kolu şakacı bir şekilde ısırdım. "Lucas, sen *sadece* hastaneden çıktım. Yaralanmışsın."

Bir ses mırıldandı, dudakları boynumda geziniyor ve boştaki eli şortumu kalçamdan aşağı kaydırıyordu. Cass'in boktan paketleme becerileri sayesinde hâlâ külotum yoktu ve parmakları çıplak amıma değdiğinde keskin bir nefes aldı.

"Yaralıyım," diye ağır bir nefesle kabul etti, bir parmağını dikiş yerimden aşağı kaydırıp klitorisimi ararken. Onu da buldu. Hazine haritasına gerek yoktu. Küçük bir inilti çıkardım, kalçalarım iznim olmadan onun dokunuşuna doğru sallanıyordu. "Ama beni milyonlarca kez daha iyi hissettirecek olan ne biliyor musun?"

Parmağı daha aşağı kayarak içime doğru itti. "Bahse girerim tahmin edebilirim," diye cevap verdim şehvetli bir kahkahayla. "Lucas..." Bu sefer adını bir yalvarışla söylemişti ve ondan durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğimi bilmiyordum. Muhtemelen ikincisini.

"Çok dikkatli olacağım," diye söz verdi karanlık bir fısıltıyla, iki parmağını içime sokarak beni titretti. "Zaten çok ateşlisin, çok ıslaksın..."

Kahretsin. Beni yakalamıştı ve bunu biliyordu. Arkama uzandım ve eşofmanını çekiştirerek aşağı indirdim, ikimizin de açıkça ihtiyaç duyduğu şeye teslim oldum.

Nefes alış veriş sertti, üstteki bacağıma hafifçe kaldırdı ve tüm vücudumu ısıtan küçük, sallantılı itişlerle arkadan amıma girdi. Ancak kalçaları kıcımla aynı hizaya geldiğinde bacağıma bıraktı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı, sesi tahrikten pürüzlüydü. "Çok dikkatli ol. Ağırdan alırsak dikiş atmam." Ne demek istediğini kanıtlarcasına, beni zaten çıldırtmış olan en yavaş, en kasıtlı vuruşlarla sikmeye başladı.

"Bu kesinlikle doktorun emirlerine aykırı," diye itiraz ettim, sonra parmakları klitorisimi bir kez daha bulduğunda inledim.

Lucas beni dikkatle sikip Orgazm Dağı'na çıkarırken alçak sesle seksi bir kıkırdama çıkardı. "Kurallar çiğnenmek içindir, Hayden."

Lanet olsun, dudaklarından çıkan ses çok sıcaktı.

İnleyerek ona sarıldım ve eğlenmesine izin verdim. Defalarca beni orgazmın eşiğine getirdi, sonra kalın siki o çıldırtıcı hızıyla içime girip çıkarken geri çekildi. Ancak kendiliğinden yanmaya hazır olduğumda nihayet beni daha sert sismeye başladı. Kocaman şaftı amıma çarparken, şişmiş klitorisime hafifçe dokunması yetti ve patladım.

Ben sertçe boşalırken Lucas küfürler fısıldadı, amım onun etrafında bir mengene gibi sıkılmıştı, sonra o da boşalıyordu. Kendini içimde daha da derine zorlarken kalçalarını salladı ve yuvarlandı, ben doruğa ulaşmaya devam ederken sıcak dölleri saçtı.

Tüm karşılaşma yoğun, terli ve delicesine rahatlatıcıydı ve nefes alışlarımız yavaşlayıp ateşli tenimiz soğuduktan sonra bile ikimiz de hareket etmedik. Lucas'ın siki hâlâ içimdeyken uykuya daldım, bu yüzden bir süre sonra uyandığımda onun bir kez daha sertleştiğini görmek büyük bir şok olmadı. Bütün gece tembel tembel sevişmek varken kimin uykuya ihtiyacı vardı ki?

Zed, Lucas'ın dayanıklı olduğunu söylerken ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Paranoyasını siktir et, Lucas hayatımda tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve eğer çifte ajan olduğu ortaya çıkarsa, en azından epik bir seks yapmış olacaktım. Değil mi?

Evet. Ben de kendime inanmadım. Yıkılırdım.

D Özel Ajan Hansen ile yaptığım konuşmaya rağmen, tam bir pislik değildim. Binamın yıkımını görmezden gelip hiç olmamış gibi davranmıyordum. Şafak vakti uyanıp Lucas'ın uyuyan kucağından dikkatlice sıyrıldığımda, temiz kıyafetler almak için Zed'in odasına doğru yöneldim.

Yatağı hâlâ mükemmel bir şekilde yapılmıştı, kırdığı lambanın kırık parçaları hâlâ yerdeydi. Ya dün gece eve gelmemişti ya da hiç uyumamıştı. Sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak çantamı karıştırdım. Çok fazla seçenek kalmamıştı, bu yüzden şehre gittiğimde yeni bir şeyler almak için kendime zihinsel bir not aldım.

Zed'in duşunda kendime yardım ettim, saçlarımı yıkadım ve giyinmeden önce iyice keselendim. Zed'in saç kurutma makinesi yoktu, bu da ideal değildi ama onun tarağını ıslak saçlarımda gezdirdim ve havlu ile kuruladım.

Sessiz adımlarla aşağıya indim ve pişmekte olan pastırmanın kokusunu derin derin içime çektim. Görünüşe göre Zed evdeydi.

"İnanılmaz kokuyor," diye inledim, tavadan çıtır çıtır pastırmayı alıp bekleyen bir dilim kızarmış ekmeğin üzerine koyarken mutfakta ona katıldım.

Gömleksiz ve terliydi, parmak eklemleri eldivensiz boks yapmış gibi kırmızı ve kabarıktı. Bana cevap vermeden pastırmalı ve yumurtalı sandviçi hazırladı, bir dilim peynir ve biraz barbekü sosu ekledi, ardından kapak olarak bir dilim kızarmış ekmek daha ekledi. Sonra bana baktı, sandviçi ağzına götürüp kocaman bir ısırık alırken gözlerimi soğuk bir bakışla karşıladı.

Mesaj çok açıktı ve ben de öfkelen dim.

"Çok olgusun, Zed," diye somurttum, ocağın üstündeki boş tavaya özlemle bakarak. Çok bilinçli olarak sadece bir kişilik yemek pişirmişti. Pislik.

Zaten kahvaltıya ihtiyacım yoktu, sadece kahveye. Bu yüzden zaten koyu altınla dolu olan kahve cezvesine erişmek için onu omuzumla kontrol ederek yoldan çektim. Yine de geri adım atmadı, sadece bir fincan alıp doldurmak için yanından geçmemi sağladı.

"Şampuanımı kullandın," diye mırıldandı, sesi sinirli geliyordu.

Kahvemi bitirdim ve yüzümde *hiçbir şey olmamış* gibi bir ifadeyle ona döndüm. "Benimki şu anda binlerce ton molozun altında bir yerde. Bu senin için bir sorun mu?"

Cevabı sadece bakışlarımı tutmak ve kahvaltılık sandviçinden kocaman bir ısırık daha almak oldu. Hatta uzun zamandır yediği en iyi şeymiş gibi abartılı bir inleme bile çıkardı.

Kendimi çocuksu hissettiğim için bileğini demir gibi kavradım ve sandviçin diğer tarafından köpekbalığı gibi bir ısırık alırken sandviçi sabit tuttum.

"Mmm," diye mırıldandım ağız dolusu yemeğimin etrafında. "Lezzetli."

Zed bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi bana baktı, ben de çiğnerken kıs kıs güldüm. Yutkunduktan sonra ona "Bakır Kurt'a gidiyorum," dedim. "Geliyor musun?"

Bakışları daldı ve siyah, bağcıklı kalem eteğimi, bol saten bluzumu ve üstüne takılı silah kılıfımı gördü. Ayakkabılarım oturma odasında bir yerdeydi.

Dün gece Lucas'la konuşurken onları tekmeledim ve şu anda tek çiftim onlardı. Bugün gardırobumu gerçekten yenilemem gerekiyordu. Koca kötü Hades erkek tişörtleri ve eşofmanlarla dolaşamazdı. Daria Wolff da öyle. Daha da utanç verici olanı, bunları giymek çok rahattı.

Zed kıyafetlerimi uzun uzun inceledikten sonra küçük bir kafa sallama hareketi yaptı. "Bugün takip etmem gereken bazı işler var. Yine de endişelenme; Gumdrop'un burada tek başına gayet güvende."

Kaşlarımı kaldırdım. "Endişelenmedim. Yine de bu sabah aklımdan neler geçtiğini bilmek güzel." Sivri bir bakışla kahvemi yudumlarken ayakkabılarımı aramaya koyuldum. Viski için çok mu erkendi? Gözlerimi kısarak pencereden henüz tam olarak doğmamış olan güneşe baktım. Muhtemelen evet.

Zed mutfakta kaldı ve ben ayakkabılarımı giyip kahvemi bitirirken okunamayan bir ifadeyle beni izledi.

"Bugün Alexi'den bir ilerleme raporu bekliyorum," dedim kupamı lavaboya götürüp durularken. "Ve Cloudcroft belediye başkanıyla bir toplantı ayarlamamız gerekiyor. Timber için kumar lisansımız hâlâ onaylanmadı ve sanırım biraz daha baskı yapmamızın zamanı geldi."

Zed başını sallayarak anlayış gösterdi ama sessiz kaldı. Lanet olası melodramatik bok.

Öylece çekip gitmek ve sabahtan beri yaptığı gibi emo duygularını kum torbasının üzerinde çözmesine izin vermek istedim. Ama o hâlâ benim en iyi arkadaşımdı ve aramızda böyle bir düşmanlık olması doğru değildi.

İç çekerek kıcıımı tezgâha yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Zed... sana neler oluyor böyle? *Supernatural*'ın son bölümünü izlediğinden beri seni böyle karamsar görmemiştin."

Şaka yapıyordum, odadaki gerginliği azaltmaya çalışıyordum ama o bana öfkeli bir kaş çattı. "O son *berbattı*, Dare ve bunu sen de biliyorsun. Tam bir saçmalık."

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu ve gözlerimi devirdim. En azından Dare'e geri dönmüştüm ve

Bu sabah *Hades*. Bu doğru yönde atılmış bir adım olmalı.

"Bak, Lucas'a güvenmediğini anlıyorum-" diye nazıkçe başladım, onu çok kızdırdığı belli olan konuyu açmaya çalışıyordum.

Zed acı bir kahkaha attı. "Eğer olmasaydın sen de olmazdın-"

"Bana bir daha hakaret etme, Zed," diye bağırdım, doğrulup buz gibi soğuk ölüm bakışları attım. "Lucas'a burada kalması için bir yer teklif ederken hiçbir sorun yaşamadın. *Senin evinde*. Ona sahte kardeşi olarak kefil oldun. Birkaç gün önce ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydin, peki ne değişti?"

Zed'in gülümsemesi kırılmalı. "Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut patron. Tam burada, burnumun dibinde olması daha iyi, böylece hangi açıdan çalıştığını anlayabilirim."

Uzun bir süre ona baktım, kafam tamamen karışmıştı. Yalan söylüyordu... en azından kısmen. "Peki Cass? Neden birdenbire ona karşı böyle bir kan davası gütmeye başladın? İki gün önce ikiniz kanka kankaydınız."

Zed'in çenesi gerildi ve bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Sırf sana kıyafet alması ya da bize kaliteli ot getirmesi için ona güveniyor olmam *güvenilir* olduğu anlamına gelmez. O rakip bir çetenin lideri ve belli ki bir ajandası var."

Bir kahkaha attım. "Orakçılar bizim rakibimiz değil, Zed. Wraithleri yok ettiğim gibi onları da kolayca yok edebilirim. Yoksa benim kim *olduğumu* unuttun mu? Cass bizim için bir tehdit değil, Zed."

Başını sinirli bir şekilde salladı. "Saygılarımla, *efendim*, katılmıyorum."

Gözlerimi devirdim, küçük bir sürtük gibi davranıp Cass'in bana yaklaşmasından dolayı kendini tehdit altında hissedenin gerçekten o olup olmadığını sormak istedim. Ama dilimi ısırđım ve bu suçlamayı kendime sakladım çünkü bu sadece onu kızdırmak için saçma bir hamle olacaktı. Tıpkı bir tartışmanın ortasında birinin "sakin ol" demesi gibi, bu sadece alevleri körükleyecekti.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve ona kısa bir baş selamı verdim. Profesyonel çizgilerin yeniden kurulması gerekiyordu. "O halde, kesin bir şey bulduğunuzda bana kanıtlarınızı sunacağınızı umuyorum. O zamana kadar fikirlerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

Ses tonum değişince Zed'in kaşları çatıldı. Bunu fark etmemesi için kör ve sağır olması gerekirdi. "Dare-"

"Kendine sakla, Zed. Sağlam bir kanıt göstermeye ya da sakladığın diğer sırları itiraf etmeye hazır olana kadar bunları duymak istemiyorum. Sırf senin bir *fikrin* var diye bunu duymak zorunda değilim." Yanından geçip Audi'sinin anahtarlarını dün gece bıraktığım yerden aldım. "Öğleden sonra her zamanki saatte Anarchy'de buluşalım."

Mutfaktan çıktım. Arkamdan bir küfür savurdu ama durmadım. Boş versene. Erkenden Anarşi'ye gidip oradaki stajyer dövüşçüler üzerinde erkek PMS'siyle başa çıkabilirdi.

Zed'in arazisinden Copper Wolf'a gitmek hızlı ve kolaydı ve oraya vardığımda muhasebecim Macy'nin asistanı Hannah'dan ofisimde bana katılmasını istedim.

"Kahve ister misiniz efendim?" Macy, asistanı kocaman gözlerini kırptırarak bana bakarken sordu. Zavallı şey başının belada olduğunu düşündü. "Hannah benim için büfeye koşmak üzereydi."

"Evet, lütfen, bu harika olur." Sert ifademi yumuşattım ve Hannah'ya küçük bir gülümseme verdim. "Aceleye gerek yok, Hannah. Döndüğünde içeri gel. Macy'yi kafeinden mahrum bırakmayacağım." Muhasebecime bilmiş bir bakış attım ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

Ofisimde, Hannah yaklaşık on beş dakika sonra kapımı çalana kadar kendimi e-posta yığınları ve hesap tabloları arasında kaybettim.

"İçeri gel," diye ısrar ettim ve elinde uzun bir kahve fincanıyla masama yaklaştı. "Teşekkürler, Hannah. Otursana."

Bana gergin bir gülümseme verdi ve kıvrıkcık siyah saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak bir sandalyenin kenarına tünedi. Kahretsin, ben de Daria Wolff suratımın Hades suratım kadar korkutucu olmadığını düşünüyordum.

"Bu kadar endişeli görünme Hannah," diye nazik bir ses tonuyla azarladım, "başın belada değil. Sadece bir konuda yardımını istedim ve kendi asistanım yok. Umarım Macy seni bir günlüğüne ödünç almama kızmaz." Aslında düşündüm de, önce muhasebecime danışmalıydım.

Hannah hızla başını salladı. "Eminim iyi olacak efendim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Moda konusunda iyi bir gözün var gibi görünüyor, Hannah. Ofise geldiğimde her zaman çok iyi giyinmiş oluyorsun." Bu görev için onu düşünmemin nedenlerinden biri de buydu. Biraz daha düşük bir bütçeyle de olsa, onun tarzı benimkini oldukça iyi yansıtıyor gibiydi.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim efendim. Bir yıl boyunca bir moda dergisinde staj yaptım ve bu bana kişisel sunum hakkında çok şey öğretti."

İlgilenerek başımı eğdim. Hannah'yla daha önce hiç konuşmamıştım ama bir yılı aşkın süredir Macy'nin asistanlığını yapıyordu. "Oradan ayrılmana ne sebep oldu? Modaya uygun kadınların hayal ettiği türden bir iş olduğunu sanıyordum."

Gülümsedi. "Evet, sahte gülümsemelerin ve Chanel parfüm bulutlarının arkasına saklanmaya çalışmayan kana susamış suçlular için çalışmayı tercih ederim."

Kaşlarımı kaldırdım, o da dehşet içinde bir nefes verdi ve bir elini ağzına götürdü.

"Aman Tanrım," diye panik içinde ciyakladı. "Öyle demek istemedim-"

Dudaklarımı kırıstıran gülümsemeye karşı koyamayarak onun çılgınca geri adım atmasına el salladım. "Yaptın ve bu kesinlikle sorun değil. Sanırım senden hoşlanıyorum, Hannah."

Gözleri irileşti ve ellerini kucağına götürürken parmakları titredi. "Teşekkürler," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdi.

"Her neyse, bana yardım etmeniz gerekiyor. Dün evim yıkıldı." Hannah şok olmuş gibi bir nefes verdi, ben de omuz silktim. "Yani, yeni bir şeye ihtiyacım var... şey... her şey. Giysiler, ayakkabılar, iç çamaşırları, makyaj malzemeleri, tuvalet malzemeleri. Her şey." Masamın çekmecesini açtım ve içinde sakladığım kurumsal kredi kartını çıkardım. "Kendi başıma uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var. Benim için yapabilir misin?"

Normalde olduğumdan daha kibar davranıyordum çünkü zavallı şey zaten panik atağın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Gözleri yüzümden, alması için uzattığım siyah metal kredi kartına, sonra tekrar yüzüme kaydı.

"Ben-" diye başladı, sonra yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Alışverişe gitmemi mi istiyorsun?"

Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Evet, lütfen. Bu benim için yapabileceğiniz bir şey mi?"

Bir süre daha ağzı açık kaldı, sonra hızla başını salladı ve elimden kredi kartını aldı. "Evet, kesinlikle. Evet, bana bırakın efendim. Size kesinlikle yardımcı olabilirim. Bedenlerinizi alabilir miyim?"

Tüm ölçülerimi bir defter kağıdına karaladım ve ara sıra kullandığım kurumsal bir araba servisinin kartvizitiyle birlikte ona uzattım.

"Bu adamı arayın; sizi gezdirebilir, çantaları falan taşıyabilir. Sonra da hepsini bu adrese teslim etsin." Zed'in adresini karaladım. "Her şeyi bırakabileceği bir kapı var."

Hannah fazladan notu parmaklarımın arasından aldı ve eteğinin cebine soktu. "Kesinlikle, bana bırakın efendim. Mobilya ve benzeri şeylere de ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Yeni bir yaşam düzenlemesi yapana kadar Zed'le kalacağım." Bunu söylerken onu dikkatle izledim ama yüz ifadesi değişmedi. Belki de henüz Zayden De Rosa'nın kurbanı olmamıştı... onun standartlarını karşılayacak kadar güzelken bu garip görünüyordu. Nedense bu durum ondan biraz daha hoşlanmama neden oldu.

"Anladım," diye başını sallayarak onayladı. "Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim efendim." Geniş bir gülümsemeyle ayrılmak için ayağa kalktı.

"Bekle." Bir not daha karaladım. "Bu benim cep telefonu numaram. Yol boyunca herhangi bir sorunuz olursa bana mesaj atın."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve kâğıdı benden alırken parmakları titriyordu. Bir kez daha başını sallayarak anlayış gösterdi ve her şeyin y o l u n d a gideceğinden emin olduğunu fısıldadıktan sonra hızla ofisimden çıktı.

Bunu hallettikten sonra telefonumu elime aldım ve teyzemi aradım. Toskana güneşinin altında şarap içiyor olsa iyi olurdu, yoksa cehennemi boylardı.

"Nihayet," diye tersledi telefonuma cevap verirken. "Beni araman uzun sürdü tatlım. Zed bana hayatta olduğunu söylediği için şanslısın, yoksa şimdiye kadar doğruca Shadow Grove'a giden bir uçağa binmiş olurum."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Üzgünüm, Demi. İşler çıkırından çıktı. Sen ve Stacey orada güvende misiniz?"

"Elbette," diye homurdandı. "Şimdi yasal yardıma ihtiyacınız olduğunu tahmin ediyorum?"

"Biliyorum," diye iç çekerek kabul ettim. "Binam çökmeden hemen önce olay yerinde tespit edildim. Şimdiden yarım yamalak bir FBI kaltağından telefon aldım, ama bu konuda topun önüne geçmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Demi sinirli bir ses çıkardı. "Ben hallederim," dedi bana. "Savcılık bürosunda gelecek vaat eden genç bir avukatı gözüme kestirdim. Sanırım yeni bir iş teklifi almasının zamanı geldi."

"Sen benim dünyadaki en sevdiğim teyzemsin Demi," diye sırtarak cevap verdim.

Yine ofladı pufladı. "Ben senin tek teyzenim, seni velet. Diğerlerini sen öldürdün."

"Hak etmişlerdi," diye mırıldandım, gülümsemem kayboldu.

"Aynen öyle," diye iç geçirerek kabul etti. "Şimdi bana kız kardeşinin neden mesaj atıp İtalya'da bizimle kalıp kalamayacağını sorduğunu söyleyebilir misin?"

Kaşlarımı ovuşturarak yüzümü buruşturdum. "Aslında bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilir," diye yüksek sesle düşündüm. "Madison Kate'in ekibi için orada yeriniz var mı? Bu karmaşa çözülene kadar Seph'i gözetim a l t ı n d a tutmak daha iyi olur."

"Yer açacağım ama soruya cevap vermedin tatlım. Seph neden az önce-"

"Erkek arkadaşını mı çaldın?" Demi'nin sözünü keskin bir kahkahayla kestim. "Çalmadım; o sadece... bir ergen gibi davranıyor." Telefonda uzun bir duraklama oldu ve ben iç çektim. "Çoktan kapılmış bir adama aşık olmuş."

"Mm-hmm," diye cevap verdi Demi, her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde. "Senden etkilendiğini tahmin ediyorum."

"Seph ona söylemediğim için üzgün." Özetle her şey buydu. Kimse kimseyi aldatmamıştı. Sadece ondan sır sakladığım için incinmişti.

Demi bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra dilini şaklattı. "Birkaç misafir odası ayarlayacağım ve Seph'e uçuşlarını ayarlamasını söyleyeceğim. Sana gelince? Hayatta kal. Anlaşıldı mı?"

"Teşekkürler Demi," dedim iç çekerek. "Sen gerçekten de benim en sevdiğim teyzemsin. Stacey'e sevgilerimi ilet."

Ona nasıl stresli bir kalp krizi geçirteceğime dair bir şeyler mırıldandı ve ardından yeni avukatımı bulmak için görüşmeyi sonlandırdı.

T Sabahımın geri kalanı tamamen Bakır Kurt işleriyle geçti ve telefonum Alexi'nin adıyla aydınlanana kadar saatin kaç olduğunu bile fark etmedim.

Lucas'ın telefonu yoktu, bu yüzden onu arayıp kontrol etmemin bir yolu yoktu. Saatin öğleni çoktan geçtiğini gördüğümde içimi bir endişe dalgası kapladı.

"Alexi," diye tersledim, telefona cevap verdim. "Umarım benim için iyi haberlerin vardır."

"Haberlerim var," diye düzeltti. "Zed senin Copper Wolf'ta olduğunu söyledi; oraya gelmemi ister misin?" Telefonunun arka planında kum torbalarına vuran eldivenlerin sesi yankılanıyordu.

"Anarşi'de misin?" Bilgisayarımın pencerelerini kapatarak sordum. "KJ-Fit," diye yanıtladı, "ama şimdi Anarchy'ye gidebilirim."

"Tamamdır, seninle orada buluşuruz. Şimdi Copper Wolf'tan ayrılıyorum, yani bir saat kadar sürer." Telefon görüşmesini sonlandırdım ve ofisimden ayrıldım. Macy ile sohbet etmek için bir an durakladım, sonra ona veda ettim ve asansöre yöneldim.

Beklerken telefonumu kontrol ettim ve Hannah'dan gelen bir mesaja cevap verdim, garip bir şekilde bütçeyle çalışıp çalışmadığını soruyordu. Çok şirin.

Asansörün sesi geldiğini haber verdi ve kapılar açıldı. Telefonumdan başımı kaldırmadan içeri girdim. Güçlü bir el bileğimi kavradı ve beni deri ceketli sert bir bedene doğru çekerek öne doğru itti.

"Seni neredeyse bıçaklıyordum," diye mırıldandım, asansör kapıları arkamdan kapanırken Cass'in karanlık gözleriyle karşılaştım. "Beni böyle şaşırtma."

Dudakları mikro bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzerinde bıçak bile yok Red." Bileğimdeki tutuşunu kullanarak bizi döndürdü ve sırtımı asansörün duvarına doğru itti.

Bakışlarını tutarak çenemi yukarı kaldırdım. "Ben becerikliyimdir, Cassiel. Bunu başarabilirdim."

Eğlenir gibi bir ses çıkardı, sonra dudaklarını indirerek sert, yaralayıcı bir öpücükle benimkiyle buluştu. Ben de onu aynı sertlikte öptüm, vücudumu onunkine doğru şekillendirirken boştaki elim ensesine yapışmak için uzandı.

Sonra asansör park katına ulaştığımızı bildirmek için çaldı ve onu zorla ittim.

"Burada ne yapıyorsun?" Dışarı çıkıp çantamdan araba anahtarlarını çıkarırken sordum. "Genelde Copper Wolf'u bilinen çete liderlerinden oldukça uzak tutmayı severim." Bana kaşlarını kaldırdı, ben de açıkladım. "Daria Wolff sadece bir iş kadını, Cass."

Bakışları aç ve şehvetli bir şekilde üzerimde gezindi. "*Daria Wolff*'u görmeye geliyordum. benimle öğle yemeğine gelmek istedi."

Park yerinin ortasında sarsılarak durdum. "Beni... yemeğe götürmeye mi geldin?"

Gözlerimin içine baktı, bir salatalık kadar soğukkanlıydı. "Senin yemeğe ihtiyacın var, benim de... Ben zaten buralardaydım..." Başını yana eğdi. "Biftek sever misin?"

Dudaklarımı kırıltıran gülümsemeye karşı koymadım ama aynı zamanda başımı salladım. "Sürprizlerle dolusun, Aziz. Ama bir saat içinde Anarchy'de bir randevum var. Erteleyelim mi?"

Kaşları çatıldı ama kısa bir süre başını salladı. "Peki. Onun yerine akşam yemeği yiyelim o zaman." Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Cass-"

"Sormuyordum Red," diye homurdandı sessiz, buyurgan bir sesle. "Seni sekizde alırım."

Lanet olsun, amım anında ısındı ve nefesim kesildi. Bir gün önceki sert kaçışımızdan dolayı hâlâ ağrıyor ve morarıyordum ama bu beni zerre kadar caydırmadı. Lanet olsun, bir bağımlıya dönüşüyordum.

Gülümsememi bastırarak omuz silktim. "Sekize kadar döner miyim bilmiyorum. Bugün uğraşmam gereken çok şey var."

Cass kasıtlı olarak zorluk çıkardığımı biliyordu, gözlerinin ışıltısından bunu anlayabiliyordum ve beni Zed'in arabasının kapısına sıkıştırdı. Mürekkepli parmakları boğazıma dolandı ama beni boğmadı. Bunun yerine eğildi ve kimin havasını soluduğumu unutana kadar beni öptü.

"Seni sekizde alırım," diye sekse bulanmış bir vaatle homurdandı ve beni bırakıp uzaklaşmadan önce dudakları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Nerede olursan ol."

Cevap vermedim çünkü nefesimi geri almak ve kalçalarımı sıkmakla meşguldüm. Lanet olsun Cass. Yeni bir iç çamaşırına fena halde ihtiyacım vardı. Amım onun etrafında bu kadar ıslanırken etekler pek de ideal değildi.

Bisikletine doğru birkaç adım geri giderken dudakları kibirli bir sırıtışla kıvrıldı ve ben de gözlerimi devirdim. Huysuz Kedi'nin egosunun ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim ama şu anda Zed'e kafa tutuyordu.

Onu tersleyerek arabamın kapısını açtım ve park yerinde hızlı bir sikiş için kendimi ona atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce içeri girdim. Hayalimde ne kadar ateşli olsa da, gerçekte berbat bir fikirdi.

Shadow Grove'a geri dönerken, kendimi bir kez daha kontrol altına almam beklediğimden daha uzun sürdü. Sonra her şeyi sorgulamaya başladım. Zed, Cass'in gizli bir amacı olduğu konusunda haklı mıydı? Eğer öyleyse... ne? Kesinlikle Chase ile çalışmıyordu. *Ona* ilk hamleyi yapan *ben olduğum* için zamanlama sadece tesadüftü. Bu manipüle edilmiş olamaz. Olay gerçekleşene kadar bunu yapacağımı bile bilmiyordum.

Anarchy'nin otoparkına girdiğimde sinirli bir haldeydim ve kavga etmek için kaşınıyordum.

Hayal kırıklığına uğradım ama ne Zed ne de Alexi antrenman merkezindeydi. Birkaç genç Timberwolves orada ağırlık kaldırıyor ve beni kibarca selamlamak için çabaladılar. Ama kötü ruh halimin acısını onlardan çıkarmak adil görünmüyordu.

İç çekerek onlardan ayrıldım ve büyük tepenin yanındaki güvenlik ofisine yöneldim. Zed masalardan birinde oturmuş, yeni duş almış görünüyordu ve Alexi de yüzünde asık bir ifadeyle onun karşısında oturuyordu.

Güvenlik şefim antrenman kıyafetleri içindeydi, sanki MMA spor salonundan duş almaya ya da kıyafet değiştirmeye vakit harcamadan gelmiş gibiydi, bu da muhtemelen haberlerinin iyi olmadığı anlamına geliyordu.

"Patron," dedi Zed sıkı bir gülümsemeyle ben yaklaşırken. "Bize katılman ne güzel."

"Isır beni, Zed," diye tısladım ona ulaştığımda nefesimin altında. "Sandalyemden kalk."

O *benim* sandalyem değildi, sadece *bir* sandalyeydi. Ancak konumlandırmada güç vardı ve ben yatak odasında güç alışverişi için her şeyi yapsam da -görünüşe göre- iş ortamlarında bununla ilgilenmiyordum.

Zed kaşlarını kaldırarak bana baktı, damarına basma arzusu yüzünden okunuyordu. Ama bir süre sonra ayağa kalktı ve ben onunla yer değiştirirken bir elini belime attı.

"Alexi," dedim asık suratlı çalışanıma hitaben. "Benim için neyin var? Yoksa Zed'i çoktan bilgilendirdin mi?"

Alexi başını salladı, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Hayır, efendim. Buraya gelmenizi bekledim."

Zed sinirlenerek ofladı ve bir elini omzuma koydu. "Alexi anlaşılan bilgiyi doğru aktarabileceğimi düşünmüyor patron."

Alexi'nin kaşları havaya kalktı. "Ne dedin? Hayır, öyle değil-"

"Kapayın çenenizi, ikiniz de," diye çıkıştım konuşma daha fazla çocukça bir hal almadan.

Alexi'nin dudakları gerildi ve Zed'in omzumdaki elini görünce kaşlarını çatı. Aslında Zed'in eli neden omzumdaydı ki?

Parmakları sıkılaştı ve Alexi'nin yüzü karardı.

Ciddi misin?

Yüzümü eğerek Zed'e sert bir bakış attım. Ne yaptığını ve hiç havamda olmadığını çok iyi biliyordu. Ama bu, *sahiplenici* elini omzumdan çekerken bana sinsî bir sırıtış atmasını engellemedi.

Alexi buna sinirlendiği için aptalın tekiydi. Herkes Zed'le tamamen platonik olduğumuzu ve Alexi'yle uzaktan yakından ilgilenmediğimi biliyordu.

Sinirli bir iç çekişle dikkatimi tekrar güvendiğim Timberwolf'a çevirdim. "Devam et, Alexi. Bugün yapacak çok işim var."

"Evet, patron," diye cevap verdi, azarlanarak. "İstediğiniz gibi görüşmeler yapıyordum."

Başımı salladım. "Ve?"

"Ve şu ana kadar sadece daha detaylı incelemek istediğim bir şüpheli buldum. Ancak bu öğleden sonra yurtdışına çıkmayı ve bölgesel Timberwolf liderleriyle şahsen görüşmeyi planlıyorum." Çenesi gergin ve gözleri gergin bir şekilde durakladı. "Ama garip bir şey ortaya çıktı ve sanırım bilmeniz gerekiyor."

Tek kaşımı kaldırdım ve Zed kollarını göğsünde kavuşturarak yanıma kayd.

"Patron... geçenlerde birisi Chase Lockhart'ın mezarını kazmış." Alexi bu haberden gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu ve içimdeki gerginlik azaldı.

Sandalyemde arkama yaslanarak bakışlarımı onun yüzüne diktim. "Sence biri bunu neden yapar?"

Kaşları çatıldı. "Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. Bu çok tuhaf. Ceset de kayıptı. Yani..." İnançsızlıkla başını sallayarak devam etti. "Bunu çözemiyorum patron. Ama olan biten diğer her şey düşünüldüğünde, konuyla alakalı görünüyor."

"Bize haber verdiğin için teşekkür ederim, Alexi." İfademi nötr tuttum ve ona küçük bir baş selamı verdim. "Başka bir şey var mı?"

Zed'le benim aramda şaşkın bakışlar fırlattı, bu habere tepkisiz kalmamız karşısında şaşırıldığı belliydi, sonra başını salladı. "Hayır efendim. Hayır, şu ana kadar her şey bu kadar."

"Güzel. Bizi bu konuda bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederiz; ne kadar alakasız görünse de lütfen bizi bilgilendirmeye devam edin. Artık gidebilirsiniz."

Alexi bir süre daha tereddüt etti, sonra her birimize kibarca başını salladı ve ofisten çıkmaya başladı.

"Bekle," diye arkasından seslendim. "Yaptığınız şüpheli görüşmeyi Zed'e gönderin, biz de takibini yapalım."

"Kesinlikle, patron. Hemen gönderiyorum."

O gittiğinde sandalyemde dönerek Zed'e sert bir bakış fırlattım. "Ne?" diye sordu, masummuş gibi davranarak.

"O da neydi öyle?" Başımı kapıya doğru salladım ve Alexi'nin kaybolduğu yeri gösterdim.

Zed ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve sadece omuz silkti. "Seninle göz göze geliyordu patron. İlgilenmediğini ona hatırlatmaktan zarar gelmez diye düşündüm."

Bir kahkaha attım. "Çok saçmalıyorsun. Alexi *yıllardır* benimle göz göze geliyor; bu yeni bir şey değil. Ve son baktığımda ben de seninle bu şekilde ilgilenmiyordum."

Zed beni itiraf etmekten çok şaşırtan bir hareketle eğildi ve ellerini sandalyemin kollarına koyarak kişisel alanıma girdi.

"Belki de tekrar kontrol etmelisin, Dare. Genelde kendini bundan daha iyi tanırırsın," diye fısıldadı o kadar yumuşak bir sesle ki, gözlerindeki çılgınca yoğun bakış olmasa onu yanlış duyduğumu düşünebilirdim.

Sonra aniden itti ve sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi ofisten çıktı.

"Zed!" Arkasından bağırdım ve sandalyeden fırladım. "Ne oluyor lan?"

"Pazarlama ekibi eğlence alanının içinde bizi bekliyor," diye cevap verdi, kelimeleri hız kesmeden omzunun üzerinden savurarak. "Geç kaldık."

Haftalık ajandamda Dövüş Gecesi organizatörlerimizle bir toplantı planladığımı hayal meyal hatırlıyordum ama şu an için önemsiz olduğu için göz ardı etmişim. Görünüşe göre Zed iptal etmemişti. Ama ne zamandan beri insanları bekletmek ikimizin de umurundaydı?

Tuhaf. Çok garip.

A Pazarlama ekibimizle görüştükten sonra yeni hukuk müşavirimden beklediğim telefonu aldım. Adı Genevieve Le Clair'di ve Demi'nin bu hamleyi yapması için ona dudak uçuklatan bir teklifte bulunduğu bahse girmeye hazırdım. Onunla yarım saat konuştuktan sonra çok etkilendim ve Demi'nin yerine geçecek kişiyi iyi seçtiğinden emin oldum.

Gen, benim adıma kolluk kuvvetleriyle her şeyi halledeceğine dair bana güvence verdi ve karşılığında ben de ona çabasının karşılığını alacağına dair güvence verdim. Bunlar işimi sevmemi sağlayan akıllı insanlarla yapılan kolay işlemlerdi.

Telefon görüşmemi bitirdiğimde toplantılarımızın geri kalanıyla ilgilenmeyi Zed'e bırakmaya karar verdim. Lucas ben ayrıldığımda uyuyordu ve aradan zaman geçtikçe onu kontrol etme konusunda daha da endişelenmeye başlamıştım.

Zed'e mesaj atıp evine döneceğimi söyledim, sonra da Lucas'a başka bir telefon ayarlamak için Dallas'ı aradım. Ona mesaj atamamaktan nefret ediyordum ama bu duyguyu çok yakından araştırmak da istemiyordum.

Ancak Dallas hızla en yararlı adamlarımdan biri olmaya başlamıştı. Bebek Maddox'u

kreşten aldıktan sonra Lucas için temiz bir telefon getireceğine dair bana güvence verdi.

Zed'in sokağına çıkarken tanıdık siyah bir cipin önünden geçtim ve giriş kodunu girmek için kapıda durduğumda, kapının yanında düzgünce istiflenmiş devasa bir alışveriş torbası yığını buldum. Hepsini yüklemek için bagajı açtım.

"Lucas?" Zed'in evine girdiğimde seslendim. "Burada mısın?"

Hemen cevap vermedi ve ben de alışkanlıktan telefonumu kontrol ettim. Yokluğunu açıklayacak bir şey yoktu elbette ama Hannah'dan bir araba dolusu alışveriş gönderdiğini bildiren bir mesaj vardı.

Gülümseyerek elimde olduklarını söyledim ve o da hemen gün sonunda daha fazlasını göndereceğini ekledi.

Hannah hızlıydı ve her şey için Zed'e güvenmek yerine kendi asistanım olmasını dilememe neden oldu. Sadece verimli olmakla ve inisiyatif almakla kalmadı, aynı zamanda kibar ve neşeliydi.

Telefonumu bir kenara koyup üst kata çıktım. Belki Lucas tekrar uyumaya gitmişti. Öyle olsaydı onu suçlamazdım; uyku iyileşmek için en iyi şeydi.

Onu bıraktığım misafir yatağı boştu ve banyo ürünlerinin çiçeksi kokusunu almadan önce neredeyse dışarı çıkacaktım.

"Lucas?" Tekrar seslendim ve bu sefer banyonun kapısı açıldı.

"Dönmüşsün." Kocaman gülümsedi, üzerinde havludan başka bir şey olmadan kapının girişinde duruyordu. Arkasından buhar çıkıyordu ve ağzımdaki salyayı tutmak için dudağımın içini ısırmak zorunda kaldım.

Kalın bir gazlı bez göğsünün yarısını kaplıyordu ve odayı ona doğru geçerken ıslak, dalgalanan karın kasları yerine buna odaklandım.

"Bu kadar erken çıktığım için özür dilerim," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

Vücudunun neredeyse tamamını kaplayan koyu renkli morluklar, aldığı tekmelerden kaynaklanıyor olmalıydı ve siyah gözü yeşilimsi bir mora dönüşüyordu.

"Harika hissediyorum," diye cevap verdi, şaka yapıyor gibi bile görünmüyordu. "Yani, bu sargıyı ıslatmadan yıkanmak pek kolay değildi ama bir yolunu buldum." Gazlı beze baktı

ve kaşlarını çattı. "Ya da ben öyle sanıyordum."

Elimi uzattım ve parmak ucumu bandajın yapışkan kenarlarında gezdirdim. Kesinlikle ıslanmıştı.

"Bunu senin için değiştirebilirim," dedim ona gülümseyerek. "Burada bekle; Zed'in aşağıdaki tıbbi sette bu sargıların aynısından olduğundan neredeyse eminim."

Lucas'ı giyinmesi için bırakıp mutfığa koştum ve ihtiyacım olan malzemeleri aldım. Yatak odasına döndüğümde bir çift eşofman altı giyiyordu ve dilimi kafamın içinde tutmam gerekiyordu. Muhteşem bir erkeğe eşofman giydirmek de neyin nesiydi?

"Otur," dedim ona, yatağın ucunu işaret ederek.

Söyleneni yaptı ve ben tırnağımın ucuyla göğsündeki yaraların ıslak sargılarını sıyrırken kıpırdamadan oturdu. Kapatılması gereken iki yara vardı. Biri bıçak yarısından ve ardından hayatını kurtarmak için yapılan ameliyattan kalmaydı ve hala cerrahi bantla kaplıydı. Yarı saydam banttan görebildiğim kadarıyla kusursuz bir kesi hattı gibi görünüyordu ve kolayca iyileşip minimum iz bırakacağından hiç şüphem yoktu.

Diğeri ise bambaşka bir hikâyeydi. Lucas'ın normalde pürüzsüz olan göğsündeki yanığa bakarken derin bir nefes aldım ve içimde öfke birikti.

Öfkeyle mırıldandım: "Bunu çıkarmalı ve sen genel anestezi altındayken deri nakli yapmalıydılar." Tasarıma neredeyse hiç dokunulmamıştı. Bir tarafında markanın etine değmiş gibi görüldüğü küçük bir gölge vardı ama onun dışında Darling logom olarak mükemmel bir şekilde tanınabiliyordu.

Lucas yumuşak bir kahkaha attı ve elini belime koyup beni hafifçe sıktı. "Sanırım onlar daha çok ciğerlerimin düzgün çalıştığından emin olmakla ilgileniyorlardı bebeğim."

Bakışlarım onun yüzüne kaydı ve kaşlarımı çattım. "Bebeğim? Ciddi misin?"

Sırtışı yüzüne yayıldı. "Ne? Daha genç olmam sana bebeğim diyemeyeceğim anlamına gelmez. Sen bir bebeksin. Seni gördün mü? Sen-"

Sert bir öpücükle onu susturdum, sonra sağlam omzuna sert bir el atarak onu yatağa geri ittim. "Kıpırdamadan dur; bu sargıyı yerine yapıştırmam gerekiyor."

Sırtıttı, ben ona doğru eğilirken elleri hâlâ kalçalarımı sıkıyordu. "Evet, hanımefendi."

Gözlerimi devirerek gülümsememe karşı koymaya çalışmadım. Onun şakacılığını sevdim. Bunu sevdim

Chase, Lucas'ın içindeki ışığın en küçük parçasını bile söndürmeyi başaramamıştı. Ve Zed'in şimdi bana tüm bunların bir rol olup olmadığını sorgulatmasından nefret ediyordum.

Bu düşünceyle gülümsemem kayboldu ve sargılarını değiştirmeyi bitirip bir adım uzaklaşırken gözlerimi Lucas'ın göğsünden ayırmadım.

"Az önce ne oldu?" Lucas bir kez daha doğrulup sessiz bir sesle sordu.

Küçük bir iç geçirdim ve başımı salladım. "Önemli değil."

Daha fazla geri çekilmeye çalıştığımda uzandı ve belimi tekrar kavradı. "Bu önemli. Hayden, aklında ne varsa benimle konuşabilirsin. Zed kadar yararlı olmadığımı biliyorum ama oldukça iyi bir sorun çözücüyümdür. Ve eğer bir şeyi konuşmak istersen bir profesyonel gibi dinleyebilirim."

Bazen Lucas'ın gerçek bile olmadığına yemin edebilirdim. Savunmamı aşmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu, öyle ki neden kendimi tutmaya çalıştığımı merak ediyordum.

etrafındaki duvarlar.

Tereddüt ederek, iki kolunu belime dolayana ve bana hayranlıkla bakana kadar beni nazikçe kendine çekmesine izin verdim. Lanet olsun. Bu bakış beni korkutmalıydı ama daha da bağlanmamı sağladı.

"Karşılığında sana bir sır versem kendini daha iyi hisseder misin?" diye sordu ve yüzünde paniğe yakın bir ifade belirdi.

Aklımın bana olması gerektiğini söylediği gibi beni anında temkinli ve tedbirli yapmadı. Bunun yerine, kafamın içine girmek için ticaret yapması gerektiğini düşünmesine neden olduğum için kendimi bir pislik gibi hissettim.

"Zed benimle oynadığını düşünüyor," dedim ona dürüstçe. "Yani şimdi yaptığın, söylediğin her şeyin rol olup olmadığını merak ediyorum."

Lucas'ın kaşları kalktı ama gücenmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine yavaşça başını sallayarak anlayış gösterdi. "Böyle düşünmesini anlayabiliyorum," diye mırıldandı, bakışlarımı açık bir samimiyetle tutarak. "İlişkilerden pek hoşlanmadığın hissine kapılıyorum?" Başını yana eğdi ve ben de onaylarcasına burnumu kırıştırdım. "Ve Zed sonsuza dek senin sağ kolun oldu, değil mi? Siz ikiniz yakınsınız."

"Evet," dedim iç çekerek. "On üç yıldır arkadaşız. Timberwolves'u devraldığımız günden beri benim ikinci adamım. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor."

Lucas küçük bir ses mırıldandı. "Bundan şüpheliyim. Ama neden şüphelendiğini anlıyorum. Bir kere zamanlama çok kötü. Birinin güç yapınıza saldırmaya başladığı hafta sonu sizinle buluşmam mı? Uh, evet. Benim de işin içinde olduğumu düşünmeseydiniz kafam karıştırdı." Bunu gülererek söyledi ve suçlamadan gayet rahat olduğunu gösterdi. Vücut dilinde savunmacı bir tavır yoktu, sadece Zed'in şüphelerini çürütme hevesi vardı.

"Başka bir şey için," diye devam etti, parmakları beni daha yakına çekmek için belimde sıkılaştı. Başını arkaya eğmişti ve parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmekten kendimi alamadım. "Zed muhtemelen kendini tehdit altında hissediyor."

Boğazımdan küçük bir şaşkınlık sesi kaçtı. "Tehdit mi?" Bir kahkaha attım. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. O sadece..."

Lucas kaşlarını kaldırdı. "Koruyucu mu?"

Zed'le arkadaşlığımı tartışmaktan rahatsız olduğum için küçük bir omuz silkdim. "Evet. Birlikte çok şey atlattık. Ciddi olarak bir kızla görüşüyor olsaydı muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım." Görüştüğü de yoktu zaten. Tavladığı kızlar tek bir şey içindi ve o da bağlılık değildi.

"Ciddi, ha? Biz böyle miyiz?" Lucas hiç de paniklemiş gibi görünmüyordu, sadece eğleniyordu.

Bu arada ben de ne dediğimi duymuştum ve utancımdan sessizce ölüyordum.

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldandım, yanaklarımın ısındığını hissederek. Ama... bir bakıma öyleydi. Düşünümüzü planlamak için gizlice kaçtığımdan değil ama Lucas'la aramızdaki şeyler Chase'den beri kimseyle olmadığım kadar *ciddiydi*. "Ayrıca Cass konusunda da paranoyaklaşmaya başladı. O yüzden regl döneminde falan olduğuna eminim."

Lucas alaycı bir kahkaha attı. "Evet ve sen bana onun tehdit altında olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Ona ters ters baktım, derin bir inkâr içindeydim. "Karşılığında bana bir sır borçlu değil misin?" Bilgi alışverişine gerçekten *ihtiyacım* olduğundan değil ama bu tek boynuzlu at adamın taşıdığı sırları merak etmiyorsam ne olayım.

Alaycı gülümsemesi dudaklarından kayıp gitti. "Evet, sanırım öyle. Ama önce bir sorum daha var. Ya da aslında iki."

Merakla başımı eğdim. "Devam et o zaman."

Dudaklarını ıslattı ve bir mıknaş gibi dikkatimi çekti.

"Tamam, ilk soru, beni bakım evindeki annemi görmeye götüreceksin? Sana nerede olduğumu söylemeden buradan ayrılmak istemedim ama çok endişelenmiş olmalı ve _"

"Evet, tabii ki," diye sözünü kestim ve elimi ensesinde birleştirdim. "Açıklamana gerek yok; dün gece seni götürmeyi teklif etmeliydim."

Yüzüne bir rahatlama yayıldı ve bu, onu kendi gözleriyle görmek isteyeceğini fark etmediğim için kendimi büyük bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Bunun aklıma bile gelmemiş olması, kendimi sevdiklerimden ne kadar uzaklaştırdığının bir göstergesiydi.

"Tamam," diye yanıtladı küçük bir nefes vererek. "Belki bu benim uydurma bir geçmiş olan gizli bir casus olmadığımı anlamana yardımcı olur." Sanki bu ilk etapta çılgınca bir öneriymiş gibi sırttı. Çok az şey biliyordu...

"İkinci sorunuz nedir?" Yeniden yönlendirdim.

Cevap olarak Lucas uzandı ve yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. Başım dönene, nefesim kesilene, dizlerimin bağı çözülene ve kalbim küt küt atana kadar beni öptü, sonra alçak ve boğuk bir sesle sorusunu soracak kadar geri çekildi.

"Bu sana rol gibi mi geliyor, Hayden? Çünkü bana şimdiye kadar yaşadığım en gerçek şey gibi geliyor."

Vay anasını.

Boğazımı temizleyerek boynunu bıraktım, sonra titreyen elimi saçlarımda gezdirdim. "Peki, sırrın ne?"

Başparmağı kalçamın üzerinde daireler çizerken hafifçe kasıldı, gür alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Ah, tamam. Sana daha önce de söyledim ama sanırım yanlış anladın. Sen benim ilkimdin."

Cümlesini bitirmesini beklerken birkaç kez göz kırptım. Sonra üzerime kurşun gibi çöktü. Cümle tamamlanmıştı.

"Siktir git," diye nefes aldım tam bir inançsızlıkla.

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Evet, kesinlikle öyle. Seninle birlikte. Scruffy Murphy'deki bir malzeme odasında."

M Sunshine Estate'teki ziyaretçi otoparkına doğru keskin bir dönüş yaptığımda eklemelerim direksiyon simidinde bembeyaz olmuştu. Yol boyunca hiç konuşmamıştık ve ben hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Lucas birkaç kez benimle konuşmaya çalışmış, ben de ona ters ters bakarak susturmuşum.

Arabayı park edip motoru durdurduğumda iç çekerek, "Çıldırıyorsun," dedi.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Ben değilim." Lucas keskin bir kahkaha attı. "Evet, öylesin."

Nefesimi üfleyerek, bekâretini aldığımı itiraf ettiğinden beri ilk kez yüzümü ona döndüm. Ne demek istediğini anladıktan sonra panikledim. Panikledim. Sunshine Estate'in ziyaret saati bitmeden gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldandım. O zamandan beri tek kelime etmedim.

Evet, insanlar Hades'in her zaman çok sakın ve soğukkanlı olduğunu düşünürdü. Eğer beni şimdi görebilselerdi.

"Tamam, öyleyim." Ona sert bir bakış attım. "Neden bana daha önce söylemedin? Neden bana izin verdin?"

"Yaptım," diye kibar bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Sana bunun *ilk seferim* olduğunu söylemiştim."

Çenem açıldı ama bir saniye boyunca hiçbir tutarlı kelime çıkmadı. Sonra bıkkınlıkla boğuk bir ses çıkardım. "İlk tek gecelik ilişkini kastettiğini sanmıştım! Ya da... ilk kez halka açık seks yapacağını! Lucas, *nasıl*?"

Kaşları çatıldı. "Nasıl... ne? Neredeyse on dokuz yaşında bir bakire olarak nasıl bir geneleve iş başvurusunda bulundum?"

Tanrım, başlangıçta 7th Circle'da arka planda bir pozisyon istediğini tamamen unutmuşum. Ürperdim. Hem de çok.

"O zaman fahişe olmadan önce onu kaybetmek istedin?" Bu, bir malzeme dolabında yabancı bir kadınla sevişmeye neden bu kadar istekli olduğunu biraz daha anlamlı kılıyordu.

Ama Lucas kısa bir kahkaha atarak başını salladı. "Ah, hayır. Aslında bunu o kadar da iyi düşünmemiştim. İyi bir dansçı olacağımı biliyordum; striptizci olarak iyi para kazanabileceğimi biliyordum. Ama Swinging Dick's'in sadece iki pozisyon için eleman aldığını *da* biliyordum ve ben... ben... çaresizdim." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve anladığımı fark edince keskin bir nefes aldım. 7th Circle'daki işi paraya ihtiyacı olduğu için kabul etmişti. Şimdi kulüp alevler içindeydi ve Lucas'ın yaraları iyileşene kadar tekrar dans etmesini engelleyecekti.

Benim hatalarım yüzünden faturalarının birikmesine izin verdiğimden değil. Annesinin borçları çoktan silinmişti ve Sunshine'da kalış ücreti tamamen ödenmişti. Ama Lucas bunu bilmiyordu ve içimden bir ses onun da bundan memnun olmayacağını söylüyordu.

"Anlamıyorum Lucas," diye inledim başımı direksiyona yaslayarak. "Sen... *sen*. Okuldayken *yıllarca* peşinden koşan kızlar olmuştur herhalde-" "Evde eğitim görüyordum, hatırladın mı?" diye araya girdi sırtarak.

Gözlerimi devirdim. "Tamam, o zaman genel olarak. Daha önce kız arkadaşların olmuş olmalı. Seph seninle birlikte olduğunu bildiği halde senin için kendini aptal yerine koymaya hazırdı."

Omuz silktili. "Hiçbiri benimle bu şekilde ilgilenmedi," diye itiraf etti. "Birkaç kez çıktım ama hiç o kadar ileri gitmedi. Her zaman eksik bir şeyler vardı. Bir süre eşcinsel olduğumu düşündüm." Bana bir kez daha gülümsedi. "Şimdi daha iyi biliyorum. Sadece doğru kişiyi bekliyordum."

Bu ifade içimde çılgınca şeyler yaptı ve her şey hoşuma gitmeyecek kadar ağırlaşmaya başlamıştı. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım.

"Ziyaret saati bitmeden oraya gitmeliyiz," dedim ona, konuyu öyle bir değiştirdim ki neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım. "Annen seni görmek için can atacak."

"Aslında," dedi, ben girişe doğru yöneldiğimde kendi tarafından inip arabaya yaslandı. "Sana yaşımı *daha fazla* hatırlatmak pahasına... Bu hafta okulda olmam gerekiyor."

Sarsılarak durdum ve şok içinde ona göz kırptım. "Oh lanet olsun. Bunu tamamen unutmuşum."

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Okuldan atılmayayım diye müdüre rütbe falan takmışsındır diye umuyordum."

Ona bir sırtıış attım. "Şaka yapıyorum. Seph'i mazur görmem gerekiyordu, ben de seninkini hallettim. Biri sorarsa diye söylüyorum, glandüler ateşin var. Hâlâ ödevlerini yapman gerekiyor ama evde yapman için sana e-posta ile gönderiliyor."

Gözle görülür bir rahatlama hissi yüzünü kapladı ve yüzümü tutup beni öpmek için öne atıldı. "İnanılmazsın, Hayden."

Gözlerimi devirdim. "Uh-huh. Belki bir ara bana neden sadece GED almak yerine Shadow Prep'e gittiğini anlatabilirsin." Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da başını salladı.

"Kesinlikle, evet." Elini benimkiyle birleştirdi ve bakım tesisinin büyük girişinden geçtik. Misafir kayıt defterine imza atmak için durakladık, sonra bir erkek hemşire bize Sandra Wildeboer'in odasına giden yolu gösterdi.

İçeri girmeden önce Lucas tereddüt etti. Yüzüne hızlıca baktığımda gergin olduğunu, hatta belki de korktuğunu gördüm ve annesinin son birkaç gün içinde kötüleşmesinden endişe ettiğini tahmin ettim. Ya da belki de gözle görülür morluklarına annesinin vereceği tepkiden korkuyordu. Her iki durumda da içgüdülerimle hareket ettim. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ona güven vermek için küçük bir sıkma hareketi yaptım.

Omuzlarının gevşemesi bana bunun doğru bir hareket olduğunu söyledi ve yenilenmiş bir güvenle kapı koluna uzandı.

Annesi geniş resimli pencerenin yanında oturuyordu, biz içeri girerken sırtı bize dönüktü ama başı bizi duyduğunu belli edecek şekilde eğikti.

"Anne?" Lucas konuştu, elim hâlâ kendi elinin içinde sıkıca kavranmış halde ona doğru ilerliyordu. "Benim."

"Tabii ki öyle," diye cevap verdi kadın, konuşması yavaş ve hafif bulanıktı. "Başka kimse ziyarete gelmezdi." Sözleri sertti ama tonu kaba değildi. Sadece... üzgündü.

Ona verilen oda çok güzeldi ve hemşire çağırma düğmelerini ve güvenlik korkuluklarını görmezden gelerseniz hiç de hastaneye benzemiyordu. Aksi takdirde, bir kır pansiyonunun içindeki bir oda gibi hissettiriyordu. Küçük masanın üzerinde ayçiçekleriyle dolu bir vazo duruyordu ve yatak çiçekli bir yorganla örtülmüştü.

"Anne, bu Hayden," diye teklif etti Lucas, beni annesiyle tanıştırmak için yaklaştırmak.
"O benim... uh..."

"Kız arkadaş," diye bitirdim onun yerine, bu kelimenin yarattığı panik dalgasına karşı zorlukla yutkunarak. Yine de Lucas'ın hasta annesinin anlayabileceği daha makul bir açıklama gibi görünüyordu, ben de öyle yaptım.

Bize bakabilmek için tekerlekli sandalyesini hafifçe çevirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ne kadar genç olduğunu görünce içimden bir şaşkınlık dalgası geçti. En fazla kırk beş yaşındaydı, koyu renk saçlarında sadece ince gri çizgiler vardı ve yüzünde sadece gözlerinin etrafında çizgiler vardı.

Sandra Wildeboer muhteşemdi. Oğlunun bakışlarını nereden aldığını görebiliyordum, hiç şüphesiz.

"Hayden," diye iç çekerek beni selamladı. "Tahmin etmeliydim."

Kafam karışmış bir halde Lucas'a bir bakış attım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu, bu yüzden dikkatimi tekrar annesine çevirdim. "Neyi tahmin ettiniz hanımefendi?"

Sevgilinizin ailesiyle tanışırken kibar olmaktan zarar gelmez, değil mi? Tabii. Kulağa mantıklı geliyor.

"O *güzel hemşire* Timberwolf dövmesiyle evime geldiğinde tahmin etmeliydim," diye tekrarladı, ağır ağır konuşuyordu.

Kaşlarım havaya kalktı ve dudaklarım aralandı. Konuşması bozuk ve bedeni tekerlekli sandalyeye mahkûm olabilirdi ama Sandra Wildeboer'ın gözlerindeki bakış bir bıçak kadar keskindi. Kim olduğumu çok iyi biliyordu... ama *nasıl*?

"Ona benziyorsun," dedi bana, bakışları yüzümde aşinalıkla geziniyordu. "Ve ona. Gözlerindeki o sertlik... Hepsi babandan geliyor." Ses tonu bu yorumla birlikte soğuk ve sertleşti ve içime çektiğim nefesle birlikte göğsümde öfke kabardı.

"Lucas," diye mırıldandım. "Annenle biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Üzgünüm ama olmaz."

İnanamayarak ona sert bir bakış attım ama o sadece başını salladı ve bakışlarımı inatçı bir meydan okumayla karşıladı.

"Luka, bebeğim," dedi annesi küçük bir kahkaha atarak, "git ve bana bir kahve getir." Lucas annesine ters ters baktı. "Ne? Hayır, benimle burada konuşabilirsin."

İçimden fışkırmak isteyen kahkahayı yuttum ama parmaklarını güven verici bir şekilde sıktım. "Söz veriyorum anneni incitmeyeceğim Lucas. Sadece onunla biraz konuşmak istiyorum." Ve ailemi nereden tanıdığını öğrenecektim. Wildeboer ailesinin Timbers'la ne gibi bir bağlantısı vardı?

"Endişelendiğim şey bu değildi," diye mırıldandı Lucas ama sayıca üstün olduğunu biliyor gibiydi. Annesine sert bir bakış attı. "Nazik ol anne. Ondan hoşlanıyorum."

Sandra sadece gülümsedi ve oturmamı işaret etmeden önce oğlunun odadan çıkmasını bekledi. Küçük masadan bir sandalye çektim ve tekerlekli sandalyesinden beni süzerken karşısına oturdum.

"Hayden Timber," diye mırıldandı. "Luka'nın senin gibiler için çok genç olduğunu düşünürdüm."

Arkama yaslandım, ayak bileklerimi birbirinin üzerine koydum. "Neden, kadın olduğum için mi? Bir erkeğin daha genç biriyle çıkmasını kimse sorun etmez." Feminist bakış açısını sessizce sorgulayarak kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi cevap. Eminim aileni nasıl tanıdığımı bilmek istiyorsundur, ha?"

Başımı öne eğdim. "Bu güzel olurdu. Lucas'ın benim dünyamla herhangi bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum."

Kızgın bir sesle homurdandı. "O bilmiyor. Ama ben yaptım. Bir kere." Titrek bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Seni uyarmalıyım, aklım eskisi gibi değil. Bazen bazı şeyler biraz... kayboluyor."

"Bana oldukça zeki göründünüz, Bayan Wildeboer." Bu biraz kuru bir suçlamaydı ve kadın bir kahkaha attı.

"Şu anda, evet. Beni iyi bir günümde yakaladın, Hayden." Başını yana eğdi, gözleri yüzümü inceliyordu. "Annemi çok fazla hatırlıyor musun? Sen çok küçükken öldü."

Yüzeye çıkmaya çalışan eski, acı duygularımı yuttum ve sakın maskeme bir cankurtaran salı gibi tutundum. "Seph'in hatırladığından daha fazlasını hatırlıyorum," diye cevap verdim, aslında soruya hiç cevap vermemiştim. Annemle ilgili *çok şey* hatırlıyordum, sadece onu düşünmemeyi seçiyordum. O anıları kilit altında tutmayı seçmiştim ve Lucas'ın annesini ne kadar merak etsem de anılarıma bir yolculuk yapmak için onları ortaya çıkarmıyordum.

"Arkadaştık," dedi Sandra nostaljik bir fısıltıyla, bana bakarken gözleri buğulanmıştı. Sanki beni değil de annemi görüyormuş gibi bir hisse kapıldım. "Natasha baban için fazla iyiydi. O da bunu biliyordu."

Çenem gerildi. "Araba kazasında ölmedi, değil mi?"

Sandra üzgün bir iç çekti. "Hayır. Onu vurdu. Onu terk etmeye çalıştı, seni ve kız kardeşini almaya çalıştı ve o da onu vurdu."

Bu sözler zaten kanayan kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. "Nereden biliyorsun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Çünkü olduğunu gördüm," diye mırıldandı. "Ve çok korkmuştum. Düşünmem gereken Luka vardı, bu yüzden kaçtım. Bazı kötü seçimler yaptım, beni güvende tutmaları için yanlış insanlara güvendim..." Sözleri kesildi, gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

Bekledim, beklentiyle gerildim ama devam etmedi. Bunun yerine bana yalvaran bir bakış attı ve zayıf, titreyen bir elini uzattı. "Oğlumu güvende tut, Hades," diye fısıldadı, kelimelerindeki bulanıklık anlamamı zorlaştırıyordu. "Lütfen. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ama-"

"Elbette yapacağım," diye kestim sözünü, Lucas'ın benim sayemde düştüğü tehlikeye rağmen ona söz vermiştim. "Ama bana daha fazlasını anlatmalısın. Sen kaçtıktan sonra ne oldu? Annemle nasıl arkadaş oldunuz?"

Sandra başını salladı, göz kapakları titriyordu. "Özür dilerim, sadece..." Yüzünü buruşturdu, belli ki sinirlenmişti. "Benim için hemşireyi çağırır mısın, Tasha? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Şok beni bir an hareketsiz bıraktı, sonra yavaşça cevap verdim. "Ben Hayden. Ben... Ben Natasha değilim."

Sandra bana göz kırptı, sonra gülerek başını salladı. "Evet, özür dilerim. Tabii ki. Bunu biliyordum Hayden. Sadece bazen her şey biraz bulanıklaşıyor."

Sinirli ama duygularımı bastırarak hemşire çağırma düğmesine uzandım ve onun için bastım. "Sorun değil Sandra," diye ona güvence verdim. "Nasıl olursa hepsi geçmişte kaldı." Kapı açıldı.

O sırada kapı açıldı ama hemşire yerine Lucas elinde birer kahveyle geri döndü. "Bak, Luka kahvenle döndü."

Bana sorgulayan bir bakış attı ama ben ona annesiyle biraz zaman tanımak için geri çekildim. Odadan çıkarken bir hemşire yanımdan geçti ve Sandra'nın bir anlık kafa karışıklığı yaşadığını kısaca anlattım.

Hemşire bilerek başını salladı. "Oldukça normal," dedi bana gülümseyerek. "Teşekkürler." O odaya girmeye devam etti, ben de dışarı çıktım.

Sandra'nın annemle olan bağlantısı hakkında daha fazla bilgi edinmeyi ne kadar çok istesem de, hasta bir kadını bana sonunda hiçbir şey vermeyecek cevaplar için zorlayacak kadar soğuk değildim. Annemi ölmeden önce tanıyordu ve -eğer doğru anladıysam- ben iktidara gelmeden *uzun zaman* önce Shadow Grove'dan ayrılmıştı. Ölen ebeveynlerim hakkında bana söyleyebileceği hiçbir şey şu anki mücadelelerimle ilgili olamazdı.

Daha da önemlisi, bunların hiçbirisi Lucas'ın görüldüğünden daha fazlası olduğunu göstermiyordu. Sandra Shadow Grove'dan kaçtığına sadece dört yaşındaydı ve onun Timberwolves'la ne kadar içli dışlı olduğu umurunda değildi, o masumdu.

Lucas arabada bana katılmadan önce fazla kalmadı ve kapısını kapatırken ona endişeyle kaşlarını çattım.

"Daha uzun kalabilirsin," dedim ona. "Sadece rahatsız etmek istemedim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, dinlenmeye ihtiyacı var." Çenesi gerildi ve daha fazla bir şey söylemek için doğru kelimeleri arıyor gibiydi. Sonunda parmaklarını saçlarında gezdirdi ve uzun bir nefes vererek omuzlarının düşmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunun için." Günişığı Malikânesi'nin girişine doğru bir el salladı. "Benim sağlayabileceğimden daha fazla bakıma ihtiyacı vardı ama bu... bu ulaşamaz bir şeydi."

Bu kadar içten teşekkür edilmesine alışık olmadığım için yüzümde orantısız bir gülümseme belirdi. Garipti ama iyi anlamda. "Benim yüzümden neredeyse öleceğini düşünürsek? En azından bunu yapabildim." İçgüdülerimle hareket ederek uzandım ve elimi boynunun arkasından geçirerek onu bir öpücüğün içine çektim.

Hiç tereddüt etmeden beni öptü ve dolgun dudaklarının benimkileri keşfetmesine izin vererek tüm bedenimi ihtiyaçla ısıttı.

"Bu ne içindi?" diye mırıldandı şaşkınlıkla. Dudaklarımı yaladım ve arabayı çalıştırdım. "Ben de senden hoşlanıyorum, Luka."

Zed evine dönmeden önce beni aradı ve Anarchy'ye geri dönmemi istedi. Sesinin tonundan bunun sıradan bir istek olmadığını anladım ve telefonda daha fazla bilgi almak için onu zorlamadım. Sadece yönümü değiştirdim ve arabayı o ürkütücü eski lunaparka geri sürdüm.

Kocaman gülen palyaço suratının altından geçerken Lucas yüzünü buruşturdu ve ben de ona eğlenen bir bakış attım. "Palyaço hayranı değil misin?"

Burnunu kırıştırdı ve bir parmağının ucunu gözünün etrafındaki sararmış morluğa sürttü. "Kimse var mı? Bu şey çok ürkütücü. Burayı neden satın aldın ki?"

Bir kahkaha attım. "Neden olmasın? Ucuza gidiyordu ve zaten kafes dövüşlerine ev sahipliği yapmasıyla ünlüydü. Kolay seçim."

Arabadan inerek, genellikle bu saatlerde Zed'i bulduğum eğlence alanına doğru yöneldim. Hava kararmak üzereydi, Sunshine Estate'e gidip gelmek beklediğimden daha uzun sürmüştü. Ana bar birkaç saat önce açılmış olmalıydı, bu yüzden onu elinde bir içkiyle barda otururken bulmayı umuyordum.

Kapıdaki fedai beni saygıyla karşıladı, sonra beni özel dans odalarımızın bulunduğu alt kata yönlendirdi. Burası aynı zamanda ev arkası çalışanı olarak kayıtlı dansçılarımızın kucak dansından daha fazlası için müşteriler alabildikleri yerdi.

Anarchy ağırlıklı olarak dövüş gecelerine ev sahipliği yapıyordu, bu yüzden kulübün bodrum katında sadece birkaç özel oda vardı, ama Zed'i beni beklerken bulduğum yer orasıydı.

Yüksek rütbeli Timberwolves'larımın ikisi, Fang ve Jim-Bob, kapılardan birini kuşattılar ve ben kapıyı itip açarken bana saygıyla başlarını salladılar.

"Patron," diye selamladı Zed beni, sonra gözlerini hafifçe kısarak bakışlarını Lucas'a çevirdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak önümdeki manzarayı seyrettim.

"Burada neler oluyor?" Bu sorunun Zed'e sorulduğu çok açıktı ve odadaki diğer sakinler de bunu biliyordu. Kollarını dizlerine dolamış, yatakta oturan neredeyse çıplak kadın bana göz kırptı, yanağı şişmiş ve el iziyle kızarmıştı. Peki bu el izinden sorumlu olduğuna şüphe olmayan adam? İstese bile bana cevap veremezdi. Zed onu yere yatırmış, domuz bağı ile bağlamış ve ağzını tıkamıştı ama eğlenceli bir şekilde değil.

"Gigi'nin müşterisi parasını ödemediği bir şeyi yapabileceğini düşünmüş," dedi Zed soğuk bir tiksinti sesiyle. Domuz bağıyla bağlanmış adama hızlı bir tekme atarak onu ters çevirdi ve yan tarafındaki kanayan yarayı ortaya çıkardı. "Görünüşe göre tüm personelimizin kendini savunma konusunda eğitilmiş olduğunu fark etmemiş. Gigi onu kesmeden etkisiz hale getirdi ve alarm verdi."

Yatakta yatan kadına baktım. Belli ki sarsılmıştı ama hüngür hüngür ağlayacak hali yoktu. "İyi iş, Gigi," diye onu övdüm ve yüzünü biraz daha iyi incelemek için birkaç adım daha yaklaştım. Ne yaptığımı anladı, el izini ve boğazının etrafındaki bazı kırmızı izleri göstermek için yüzünü yukarı kaldırdı. "Jim-Bob!" Kapı muhafızlarından birine seslendim. "Git ve Gigi'ye üst kattan bir buz torbası getir. Git giyin; bu gece izin alabilirsin." Bu son siparişi doğrudan Gigi'ye yönlendirdim. Çok güzel bir kızdı, belki de

Benden bir yaş kadar küçük, uzun sarı saçlı ve iri göğüslüydü. Kendini savunabildiğini görmek beni memnun etmişti.

Bana meydan okurcasına başını salladı, nefes alırken yüzünde bir endişe parıltısı belirdi.

"Bütün gecenin parasını alacaksın," dedim itiraz edemeden ve rahatladı. "Jim-Bob da sana eve kadar eşlik edecek."

"Teşekkür ederim Hades," dedi küçük bir sesle, payetli tanga giymiş kıcını yataktan kaldırıp Lucas'a takdir dolu bir bakış attı. Lucas'ın yanından geçerken çıplak göğüslerini örtmeye çalışmadı ve içimde asidik bir kıskançlık balonu oluştu.

Yine de Lucas bakmadı ve benimle *birlikte* olduğunu sessiz bir şekilde ilan edercesine elini sırtımın küçük kısmına koydu. Akıllı çocuk.

"Beni buraya neden çağırdığını söylemek ister misin?" Gigi gittikten sonra Zed'e sordum. "Müşterilerin personele sert davranması, güvenliğin kendi başına halledebileceği bir şeydir." Genellikle beyzbol sopası ya da çelik burunlu çizme ile. Pislikler çalışanlarıma zarar vermemeyi çok çabuk öğrenirlerdi. Ne kadar ödedikleri umurumda değildi, önemli olan rızaydı ve son baktığımda Gigi'nin bu tür sapkınlıklardan hoşlanmadığını gördüm.

Zed, Lucas'a sinirli bir bakış attıktan sonra botuyla bağlı adamı tekrar dürttü. "Gördün mü?"

Adam pek iyi durumda değildi, göbeğinin etrafında ağır bir yağ tabakası ve omuzlarında kalın bir saç tabakası vardı. Ayrıca kendine sözde çete dövmeleeri yaptırmıştı, bir çeteye üyeymiş *gibi görünen* ama sadece gösteriş amaçlı dövmeleerdi bunlar. Bir tanesi hariç.

Bir iniltiyle, omzundaki bir inç karelik desene daha iyi bakabilmek için çömeldim. "*Orospu* çocuğu."

Zed, "Benim düşüncelerim de aynen böyle," diye onayladı.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, beynimde milyonlarca düşünce yarışıyordu. Sonra telefonumu çıkardım ve tanıdık bir kişiyi aradım.

"Sabırsızlanıyor musun, Red?" Cass ilk zil sesinde cevap verdi ve ben de onun selamına karşılık bir gülümsemeyi ısırdım. "Şimdi seni almaya geliyorum."

Kahretsin, yemek randevumuz. Saat neredeyse sekiz olmuş olmalı. "Ertele, Huysuz Kedi. Anarşi'ye gelmen gerekiyor."

"On dakika içinde orada ol," diye cevap verdi, beni sorgulamadan. Bunu takdir ettim.

Telefon görüşmesini sonlandırarak tekrar ayağa kalktım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Fang, gel de Zed'in bu pisliği soğuk odaya taşınmasına yardım et," diye emrettim. "Sonra da ben dönene kadar gözlerini ondan ayırma."

"Emredersiniz efendim," diye cevapladı Fang, kendisi girmeden önce küçük odadan çıkmama izin vermek için kenara çekilerek. Lucas beni takip etti, soruları dalga dalga yayılıyordu ama yine de dilini ısırdı.

"Seninle aşağıda buluşuruz," dedim Zed'e.

Başını sallayarak anlayış gösterdi ve ben de Lucas'ı ana kulübe geri götürdüm. Barda kısa bir süre durakladık, böylece müdüre bir süreliğine soğuk odaya girmemesini tavsiye edebilecektim, sonra otoparka geri döndük.

"Neler oluyor?" Lucas, bizi dinleyebilecek kişilerden güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda sordu. "Sırtındaki dövme düşündüğüm şey miydi?"

Ona yalan söyleyebilmeyi dileyerek kollarımı kendime doladım. Ama... Lucas'la ilgili bir şey ona karşı dürüst olmamı *istiyordu*. "Geçen hafta deli bir adam tarafından göğsüne kazınan tasarımın aynısı mı? Evet. Bunu ona kimin verdiği belli değil ama... Ama iyi bir fikrim var."

Sessizce başını salladı, çenesi gergindi ve içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Hâlâ ona kaçırıldığında tam olarak ne olduğunu açıklamamıştım. Ona *neden* kaçırıldığını ya da kimin sorumlu olduğundan emin olduğumu söylememiştim. Hiçbir şey söylemedim.

Lanet olsun, Lucas benim berbat kızımdan daha iyisini hak ediyordu.

"Eve gittiğimde her şeyi açıklayacağım," dedim yumuşak bir sesle ve elimi yanağına koymak için uzandım. Yüzünü bana doğru çevirerek ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

Parmaklarını saçlarımın arkasına geçirirken sinirli bir ses çıkardı. "Beni eve geri gönderiyorsun, değil mi?"

Cass'in motosikletinin her saniye daha da yaklaştığını duyarak başımı salladım.

Lucas kaşlarını çatarak, "Kalabilirim," demeye çalıştı. "Belki bir şekilde faydalı olabilirim."

Ona cevap vermek yerine -çünkü cevap kesin bir *hayırdı*- onu tekrar öptüm. Ne yaptığımı biliyordu ama beni sertçe öptü, parmakları saçlarımdaydı ve ağzımı yutarken beni sıkıca tutuyordu. Bir an için kendimi onun öpücüğünde kaybettim, bedenim onunkine doğru eğildi. Sonra isteksizce kendimi kurtardım ve az önce bisikletiyle yanıma yanaşan Cass'e suçlu bir bakış fırlattım.

"Ölmek falan mı istiyorsun Wilder?" Cass hırladı ve Lucas'a saf ölüm bakışlarıyla baktı.

"Kes şunu," diye tersledim bu yüzleşme daha fazla tırmanmadan. "Cass, Lucas'ı Zed'in evine götürmeni istiyorum."

İri motorcu bakışlarını bana çevirdi, yaralı kaşları hafifçe kalktı. "Neler oluyor, Red?"

"İşte ben de bunu öğrenmek üzereyim," dedim ona sert bir ifadeyle. "İşte, Zed'in arabasını al." Anahtarları ona uzattım, muhtemelen Lucas'la bisikletinin arkasında samimi olmak istemeyeceğini düşündüm. "Sadece... Lucas'ın Zed'e sağ salim döndüğünden emin ol. Chase için hâlâ kolay bir hedef."

Cass anahtarları parmaklarımdan almak yerine elini bileğime doladı. Keskin bir çekişle beni kendine yaklaştırdı ve açıkça sahiplenici bir hareketle dudaklarını dudaklarıma dikti.

Onu bir anlığına öptüm çünkü öpücüklerini uyuşturucu gibi *arzuluyordum*. Sonra tutuşundan kurtuldum ve dilimi şaklatarak onu uyardım.

"Eğer ikiniz de üzerime ağaç gibi işlemeyi bitirdiyseniz, bodrumda işkence edilmeyi bekleyen biri var." İkisine de uyarıcı bir bakış fırlattım. "Hayatta kalın. İkiniz de. Yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsınız."

Birbirlerini öldürmemelerini *umarak* onları bıraktım ve kasıla kasıla eğlence alanına geri dönüp soğuk odaya yöneldim.

Daha çok güvendiğim birkaç Timberwolves koridor boyunca görevlendirilmişti, şüphesiz Bakır Kurt barmenlerimi ve garsonlarımı yanlışlıkla

Timberwolf işine girerken tökezledim. Bazı günler işimin iki yönü çok yumuşak bir şekilde harmanlanırken, diğer günlerde çizgiler net bir şekilde çiziliyordu.

Yaklaştığımda Fang ağır buzdolabının kapısını benim için açtı ve ben de ona minnettarlığımı ifade eden sıkı bir gülümseme verdim. Az önce yanından geçtiğim tüm yüzlerin Alexi'nin soruşturmasında temize çıktığını bilmek beni memnun etmişti. O adamlardan herhangi biri hakkında verdiğim karar yanlış olsaydı bu beni çok kızdırdı.

"Gumdrop sağ salim eve dönüyor mu?" Yanına yaklaştığımda Zed alay etti. Gigi'ye elini sürebileceğini düşünen adam şimdi buzdolabının ortasındaki metal sandalyeye bağlanmıştı, kollarını ve bacaklarını tutan ipler kesinlikle dekoratif bir şekilde bağlanmıştı. Ya Zed gösteriş yapıyordu ya da Lucas'ı Cass'e teslim etmem sandığımdan daha uzun sürmüştü.

"Kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyorsun, Zayden," diye mırıldandım göz devirerek. "Belki de sadece sevişmeye ihtiyacın vardır. Eminim burada işimiz bittiğinde Zoe sana zaman ayıracaktır."

Zed kaşlarını çatı. "Chloe. Ve haftalar önce ailesiyle tanışıp tanışamayacağımı sorduğunda onunla görüşmeyi bıraktım."

Kıs kıs güldüm. "Her neyse. Kişi listende yeterince rastgele kadın var; eminim bunu halledebilirsin."

Bu yorum onu daha da kızdırmışa benziyordu ve soğuk havada buhar yaratan bir hışımla kollarını kavuşturdu. Sanki vücudum serin bir odada durduğumuzu yeni hatırlamış gibi derin bir ürperti geçti içimden ve kollarımın üst kısmını ovuşturdum.

"Lanet olsun. Hadi şu işi bitirelim." Kurbanımıza baktım ve ekipman eksikliğim yüzünden yüzümü buruşturdum. Metal dokuma eldivenlerim havaya uçtuğunda dairemdeydi, ki bu harika bir şeydi.

"Al," diye mırıldandı Zed, cebinden çıkardığı bir dizi muştayı bana uzatarak. Ona geniş bir gülümseme attım ve o da gözlerini devirdi. "Bütün gün kavga etmek için can atıyor gibiydin. Al bakalım." Sandalyeye bağlı kılı adama başıyla işaret etti. Hâlâ ağzı kapalıydı ama bu durum ikimizi de rahatsız etmiyordu. Zaten ilk vuruşta hiç konuşmazlardı.

Parmaklarımı metal halkaların arasından geçirerek yumuşak bir kahkaha attım. "Beni çok iyi tanıyorsun, Zed." Elleri ve ağzı bağlı adama bir adım daha yaklaştım ve mide bulandırıcı bir çıtırtı çıkaran ve kanın soğuk odaya yayılmasına neden olan şiddetli bir yumruk salladım.

"Herkesten daha iyi, Dare," diye mırıldandı Zed arkamdan. Sonra arkasına yaslandı ve ben kendi terapi biçimimi uygularken ve aynı zamanda bazı bilgileri serbest bırakırken dikkatle izledi.

Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, kılı omuzlu gangster özentisinin tıkcının arkasından boğuk çığlıklar atması sadece birkaç dakika sürdü. Zed ağzındaki tıkaçı çekip çıkararak sürünge'nin konuşmasına izin verdi.

Hayal kırıklığıma rağmen, çok az şey biliyordu. Eski karısına karşı saldırı ve darp suçundan tutuklandıktan sonra kirli bir polis tarafından serbest bırakıldıktan sonra işe alınmıştı. Ona dövmeyi yapan ve bu görevi veren, eşkalini tanımadığım bir adamdı.

Zed ve ben o boktan kadın avcısından işimize yarayacak her şeyi aldığımıza ikna olduğumuzda, Zed kafasına bir kurşun sıktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, göğsümdeki kalın kanlı yapışkanı silerek. "Ben biraz daha uzaklaşana kadar bekleyemedin mi?"

Zed'in dudakları bana gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi. "Burada küçük bir şey var patron." Alnını işaret etti ve ben de elimi kendi alnımda gezdirdim. Elim kanla ıslanmıştı ama ölmeden önce adamın ağzını burnunu kırdığım düşünülürse, bu büyük bir şok değildi.

Zed'e ters ters bakarak yaptığımız dağınıklığın üzerinden geçtim ve soğuk odanın kapısını iterek açtım.

Fang hâlâ dışarıda bekliyordu ve beni görünce kaşları havaya kalktı. Zed şaka yapmıyor olmalıydı çünkü Fang'in gözleri hemen alnıma kaydı. Bahse girerim saçıma bir parça kafatası ya da başka bir şey sıkışmıştır.

Fang, Zed ve benim geçmemize izin vermek için kenara çekilerek, "Patron, bölmek istemezdik," dedi. "Ama Azraillerden Cass adamlarından birini gönderdi. Bunu sizin için bıraktı." Duvara dayalı, sıradan bir spor çantasını işaret etti. Büyük ölçüde boş görünüyordu, bu yüzden Fang'e şaşkın bir bakış attım. "Bilmiyorum patron. Ona burada olamayacağını falan söyledik ama Cass'in bunu teslim etmesini emrettiğini söyledi."

Zed çantayı aldı ve kısa bir kahkaha atmadan önce fermuarını çekerek açtı. "Ne pürüzsüz bir orospu çocuğu," diye mırıldandı ve çantayı bana uzattı.

İçinde temiz bir takım kıyafet ve kalın bir ıslak mendil paketi vardı. Gerçekten de iyi bir orospu çocuğuydu, beni düşündüğünü göstermenin bir yolu da buydu.

Cassiel Saint gerçekten de aşk mektubundaki vaatleri yerine getiriyordu.

A Cass'in bakım paketi ne kadar düşünceli olsa da ıslak mendillere pek de gerek yoktu. Zed ve ben dansçıların soyunma odalarına doğru ilerledik ve kanın en kötüsünü durulamak için oradaki duşları ödünç aldık. Yine de kıyafetlerimi değiştirmem iyi oldu ve ipek bluzumu doğruca çöpe attım.

Soyunma odasından tertemiz çıktığımda Zed, "Aman Tanrım," diye inledi. Saçlarım ıslaktı - yıkamaktan kaçınmamıştım - makyajım gitmişti ve üzerimde spor kıyafetler vardı - dar bir yoga pantolonu ve sıkı karnımı gösteren dar bir sweatshirt.

"Ne?" diye sordum. İçinde kanlı eteğim ve topuklu ayakkabılarımın olduğu çantayı omzuma atarak talep ettim.

Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Bir şey yok. Personelimiz seni gerçek bir insan gibi görmeden önce buradan gidelim."

Personel otoparkına gitmek için servis koridorlarını kullandık ve Zed benim için Ferrari'sinin yolcu kapısını açtı.

"Cass'in bisikletini onun için geri götürsem iyi olacak," diye yorum yaptım ama Zed onun yerine arabasına binmem için beni dürtükledi.

Zed omuz silkerek, "Muhtemelen adamlarına daha erken aldırmaştı," dedi ve kendi koltuğuna tırmandı. "Ayrıca, seni sürmek hoşuma gidiyor."

Bir kahkaha attım. "Daha çok beni delirtiyor. Dünkü öfke nöbeti hakkında benimle konuşmaya hazır mısın?"

Elleri deri gıcırtısının altında direksiyon simidinde sıkılaştı. "Hayır." "Güzel. İyi sohbetler, Zed."

Ben şaka yapıyordum ama anlaşılan o yapmıyordu. Eve dönene kadar tek kelime etmedi ve ben de konuyu değiştirmeye çalışamayacak kadar kafamın içinde ona hakaretler yağdırmakla meşguldüm. Çocukça davrandığım için üzerime gelmek isteyen herkes kıcımlı öpebilirdi. Kaç yaşında olursa olsun herkes bunu yapardı.

Zed'in garajına park ettiğimizde ben de boktan bir ruh hali içindeydim. Zed'in arabasının kapısını gereğinden çok daha sert bir şekilde çarptım ve karşılık olarak ondan çıkan öfkeli sese karşı bir sırıtış ısırdım.

Koridorlardan bize doğru yankılanan konuşma sesleri adımlarımın ortasında duraksamama neden oldu. Birinin *güldüğü* duyulunca Zed'e şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. O da omuz silkti ve silahını çıkarırken mutfığa doğru ilerlemem için başıyla işaret etti.

Şüpheli sikiş. Tartıştığımdan değil; bir şeyler ciddi şekilde ters gidiyordu.

Yaklaştıkça sesler, onları tanıyana kadar daha da yükseldi. Sonra kendi duyduklarımı tekrar gözden geçirmem gerekti çünkü az önce Cass'in Lucas'ın söylediği bir şeye *güldüğünü* duyduğuma yemin edebilirdim.

Ne-

"Bebeğim!" Zed peşimde mutfığa girdiğimde beni ilk gören Lucas oldu.

Cass dudaklarında tembel bir gülümseme ve parmaklarının arasında yarım içilmiş bir sigara ile bana baktı. Ah. Bu her şeyi açıklıyor.

Zed silahını bir kenara bıraktı, yanımdan geçip gitti ve insanoğlunun bildiği en sinir bozucu küçümseyici şekilde *bebeğe* döndü. Pislik. Onu tersledim, sonra Cass ve Lucas'ın bıcaqlarla oynadıkları anlaşılan yemek masasına yöneldim.

"Ne... neler oluyor?" İkisine de Zed'in ahşap masasının üzerinde duran yedi inçlik av bıçağına bakarak sordum. Bir deste iskambil kâğıdı yan tarafta dağınık bir yığın halinde duruyordu ve yarı sarhoş birkaç bira da sahneyi tamamlıyordu.

"Bana yeni bir masa alıyorsun, pislik herif," diye tersledi Zed, bir sandalye çekip otururken Cass'e ters ters baktı.

"Sen dönene kadar vakit öldürüyordum," dedi Lucas sırtarak ve Cass'ten esrarı alıp bir nefes çekti. Sarkık göz kapaklarına bakılırsa bu ilk içişleri değildi.

Cass sandalyesinde arkasına yaslanmış, seksi, uzun boylu bir adam edasıyla kamburunu çıkarmış, gözlerini bana dikmişti. "Anarchy'de her şey yolunda mı?"

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandı Zed, benim yerime cevap verirken. Cass en iyi arkadaşşıma tehditkâr bir bakış fırlattı ve Zed inatla bu bakışa karşılık verdi.

Anne sıçan meme topları. Bu dramın sona erdirilmesi gerekiyordu ve şu andan daha iyi bir an görmekte zorlanıyordum.

Bir sandalye çekip oturdum ve Lucas'ın parmaklarından esrarın kalıntıları aldım. Uzun bir nefes çekip bitirdikten sonra izmariti çoğunlukla boş olan bira şişelerinden birinin içine attım.

"Pekâlâ," diye duyurdum. "Sırlarımız ve iletişimsizliklerimiz birimizin kaçırılmasına, işkence görmesine veya muhtemelen öldürülmesine yol açmadan önce havayı temizleyelim. Ne dersiniz?"

Lucas öksürerek küçük bir kahkaha attı. "Evet, bu iyi bir plan gibi görünüyor bebeğim."

Burnumu kırıştırdım. "Özür dilerim. *Tekrar* demek istedim. Bu aşamada kimin ne bildiğini bile hatırlayamıyorum, bu yüzden sadece... her şeyi ortaya koyacağım ve hepimizin aynı sayfada olduğundan emin olacağım."

Zed başını sallayarak itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Dare, onlar değil-"

"Biliyorum," diye tersledim, ona kötü bir bakış fırlattım. "*Biliyorum*. Onlar Timberwolves bile değil. Tanrı aşkına, Cass Azrail'in ta kendisi. Ama dava et beni, ikisinden de hoşlanıyorum. Yani kabul etsen de etmesen de bu işin içindeler."

Yine de Zed o kadar kolay geri adım atmıyordu, gözleri inatçı bir meydan okumayla parlıyor ve çenesi bu karar yüzünden benimle dövüşmeye hazır olduğunu gösterecek şekilde kalkıyordu. Kaybedebilirdi. Bu yüzden kapı zilinın çalması ve bakışmalarımızı kesmesi çok iyi oldu.

"Bu da kim lan?" Zed, Lucas'a suçlayıcı bir bakış fırlatarak talep etti. Lucas ellerini savunurcasına kaldırdı. "Bana bakma."

Cass omuz silkti ve birasını yudumladı. "Acıkmıştım. Senin de aç olabileceğini düşündüm." Bunu söylerken bana dikkatle baktı, sanki zihnimin içini görmeye çalışıyordu.

Zed mahremiyeti ve güvenliği hakkında homurdandı ama yine de kapı ziline cevap vermeye gitti. Her zamanki gibi silahı hazır bir şekilde teslimat şoförünün yiyecekleri ön basamağa bırakmasını bekledi. Ancak şoför gittikten sonra dışarı çıktı ve poşetleri aldı.

Paranoyakça mı? Elbette. Ama tedbirli olmak üzmekten iyidir.

"Nereden sipariş verdin lan sen?" Zed yiyecekleri tekrar mutfağa, bize doğru taşıırken talep etti. "Burası bizim restoranlarımızdan biri değil."

Bizim derken, bir Timberwolf işletmesini kastediyordu. Bölgedeki tüm favori lokantalarımızı yavaş yavaş satın almıştık, böylece biliyorduk ki ya da daha fazla güvenimiz vardı ki

sipariş ederken zehirlendi. Bunu bir örtmece olarak söylemedim; geçmişte bir çete liderinin Çin yemeğindeki arsenik nedeniyle öldürüldüğü bir olay yaşanmıştı.

Bu yüzden Zed ve ben bildiğimiz ve kontrol ettiğimiz yerlerden ayrılmama eğilimindeydik. "Burası güvenli." Cass... çok konuşan adam.

Zed meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Kim diyor? Sen mi? Tek bildiğimiz, rakiplerini saf dışı bırakmak için kasıtlı olarak *özel* bir yemek sipariş ettiğin."

Cass boğuk bir kahkaha attı -çok seksi bir sestir bu- ve inanamayarak başını salladı. "Eğer ölmeni isteseydim, De Rosa, sen-"

"Kesin şunu!" Elimi masaya vurarak tersledim. "*Yeter artık*. Otur, çeneni kapa ve seninle konuşulmadığı sürece konuşma."

Gözlerimdeki ateşle üçüne de ters ters bakarak boyun eğmelerini sağladım -Lucas'ın buna ihtiyacı yoktu- sonra ayağa kalkıp yiyecek torbalarını incelemek için yaklaştırdım.

Karton yiyecek kutularını çıkarırken peçetelerin üzerindeki logoyu tanıdım ve küçük bir gülümseme verdim. "Nadia'nın teslimat yaptığını bilmiyordum."

Nadia's Cakes, Reaper bölgesinde harika bir kahve ve pasta dükkanıydı, ama aynı zamanda harika yemekler ve burgerler de yapıyordu.

"Yok," diye cevap verdi Cass. "Sadece döndüğünde donmuş yemeklerden ya da Zed'in mutfağında ne varsa ondan ziyade gerçek yemek isteyebileceğini düşündüm."

Gülme isteğimi bastırdım ve Zed'in bu iğnelemeye tepki vermemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Kes şunu," diye azarladım Cass'i. "Zed harika bir aşçı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Yine de bu harika kokuyor. Teşekkür ederim."

Cass ve Zed arasında geçen düşmanca bakışları görmezden geliyormuş gibi *davrandım* çünkü onlar ergen değildi. Kahretsin, odadaki tek ergen aramızda duygusal açıdan en uyumlu olanı gibi davranıyordu.

Ağız sulandıran biftekler, tavuk kanatları, patates kızartmaları ve diğer çeşitli garnitürleri sergilemek için tüm yiyecek kutularını açtıktan sonra, tabakları ve çatal bıçak takımlarını almak için mutfağa gittim. Lucas -şok edici- bana yardım etmek için ayağa kalktı ve teşekkürlerimi mırıldandığımda bana annesinin onu görgülü yetiştirdiğini söyledi.

Bu yorum üzerine hem Cass hem de Zed bakışlarını Lucas'a çevirdi ve ben de gülmeme engel olamadım.

"Tamam, sakın olun," dedim gözlerimi devirerek. "Yemeğinizi soğumadan yiyin. Ben konuşacağım ve siz içinüz sadece dinleyebilirsiniz."

Kimse buna itiraz etmedi ama Zed sanki Lucas ve Cass'i kovmamı ve sorunlarımızı gizli tutmamı istiyormuş gibi bana doğru bakmaya devam etti. Çok kötü oldu. İşler o noktayı çoktan aşmıştı. Hem de *çoktan* aşmıştı.

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım ve sonra uzun bir iç çekişle bıraktım. "Nereden başlayabilirim ki?" Bu bir retorikti, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kullandığım bir dolgu cümlesiydi.

Ama Cass yine de bana cevap verdi. "Chase Lockhart ile başla. En başından başla. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Bakışlarım anında yukarı kaydı ve Zed'in masanın karşısındaki acı dolu gözlerine kilitlendi. Cass farkında değildi ama tam da hayatımın dönüm noktasını *yakalamıştı*. Evet, açıklamaya başlamak için Chase Lockhart'la olan berbat geçmişimden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Zed'in hüzünlü bakışlarını üzerimde tutarken dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi. "Geriye dönüp baktığımda, tüm bu vahşi karmaşanın geleceğini görmeliydim," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Chase'le -ve Zed'le- beni öldürmeye çalıştıklarında tanıştım."

Zed'in yüzü nostaljiyle yumuşadı ve ben de Cass ile Lucas'ın yüzlerindeki şaşkın ifadeye bakarak sırttım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye ekledi Zed, avucunu yanağındaki kirli sakala sürterek, "ben sadece gezintiye çıkmıştım."

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Evet, her neyse. Her neyse, şimdi bildiklerime göre, bu Chase'e işlerin nasıl sonuçlanacağına dair gerçekten büyük bir kırmızı bayraktı." Yüzümü buruşturdum ve parmaklarımı nemli saçlarımdan arasından geçirdim. "On yaşındaydım. Ondan sonra babam beni Phillip D'Ath'ın eğitim kampına göndermeye karar verdi, böylece bir daha düşmanları için kolay bir hedef olmayacaktım."

Zed acımasız bir gülümsemeyle hikâyemi devraldı. "Garrett Timber, Chase ve benim aynı sezona kaydolduğumuzu pek fark etmemişti. Timber prensesini infaz edemediğimiz için ailelerimiz yeni nesil suç örgütlerine liderlik etme potansiyelimize olan inançlarını kaybetmişlerdi." Yarısını yediği tabağını itti ve bir bira almak için mutfağa gitti.

Bir elimi enseme gezdirdim, hatırlıyordum. "Chase ve ben, bir adamı silahsız on yedi şekilde öldürmeyi öğrenme konusundaki ortak ilgimiz üzerine bağ kurduk."

"Sadece ellerinle on yedi şekilde mi?" Lucas dolgun dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirerek sordu.

Kahretsin. Kafası çok iyiydi. Belki de bu tartışmayı yapmak için iyi bir zaman değildi. Hepsi.

"Bunu ileri saracağım," diye yüksek sesle karar verdim, "ve şimdilik sadece kilit noktalara değineceğim.

Ayrıntılara başka bir gün girebiliriz."

Cass başını sallayarak anlayış gösterdi ama gözlerinin ardında milyonlarca sorunun uğuldadığını görebiliyordum.

"Chase Lockhart," diye açıkladım Lucas'ın yararlanması için, "Lockhart servetinin en büyük oğlu, varisiydi. Kâğıt üzerinde borsada servet kazanmış eski paralı bir aile olarak bilinirlerdi. Gerçekte ise uyuşturucu ticareti ve insan kaçakçılığıyla uğraşıyorlardı."

Lucas'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama sözümü kesmedi. Bunu takdir ettim.

"O ve ben çok gençken çıkmaya başladık - ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz olmayacak kadar gençken." Bir kez daha iç geçirdim, kendi geçmişime acıdım.

Zed birayı önüme koydu, sonra bacağına masanın altından benimkine dokundurdu. "Sen öyleydin," diye düzeltti. "Chase değildi. Biliyordu ama umursamıyordu."

Ne katıldığım ne de katılmadığım bir ses mırıldandım. İşin üzücü yanı, her şeyi çözdüğümde artık çok geç olmasıydı. Ölmek ya da öldürülmek ve hepimiz kaçmak için hangi seçeneği seçtiğimi biliyorduk.

Dudaklarım Chase'le olan ilişkimi, beni ona nasıl aşık ettiğini, babalarımızın on beşinci yaş gününden hemen önce bizi nişanlanmaya zorlamasına nasıl izin verdiğimi, Chase'in uyuşturucuya serbest ve kolay erişimi sayesinde nasıl yavaş yavaş lanet olası bir canavara dönüştüğünü anlatmak için aralandı. Ama hiçbir kelime dilimden çıkmıyordu. Orada donup kalıyorlardı, yılların inkârı ve bastırması yüzünden sessiz kalmak için eğitilmişlerdi.

Sonunda gözlerimi kapattım ve yeniden toparlanmak için biraz zaman ayırdım. Sıcak bir el kucağıma süzüldü, parmaklarımı parmaklarımla birleştirdi ve güven verici bir şekilde sıktı. Lucas.

Göz kapaklarımı bir kez daha açarak ona küçük bir gülümseme verdim ve hikâyemin anlatabileceğimi bildiğim kısma geçtim. Kalbimi iyice katılaştırdığım kısma.

"On sekiz yaşımdayken aptalca bir şey yaptım," dedim onlara, yükselen duygu dalgasına karşı yutkunarak. "Her şeyi berbat ettim ve sonuç olarak Seph neredeyse bedelini ödüyordu. Babam onu *üst düzey* insan açık artırmaları yapan bir darknet sitesinde satışa çıkardı. Biraz araştırma yapınca babamın ilk kez çalıntı kız ticareti yapmadığını öğrendim. O ve Lockhart ailesi *yıllardır* ülkeye sayısız çocuk kaçıırıyordu. Ama benim şalterimi indiren kısım, Garrett'a - ya da ona verilen isimle *Fang'e*- Seph'i satarak *Darling'e gücün gerçekte kimin elinde olduğunu hatırlatma* fikrini verenin *nişanım* Chase olduğunu keşfetmem oldu."

Chase'in sesini zihnimde çok net duyduğumda içimden derin bir ürperti geçti. Görünüşe göre o anılara sandığım kadar kapalı değilmişim.

Uzun bir aradan sonra Cass boğazını temizledi ve kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Yani hepsini öldürdün." Bu bir soru değildi, çünkü o zamana kadar Azrail'lerle yeterince içli dışlı olmuştu ve sonrasında olanları kendi gözleriyle görmüştü.

Yaptığım şeyden dolayı suçluluk hissetmeyi reddederek çenemi kaldırdım ve gözleriyle buluştum. "Yaptım. Biraz yardımla. Timberwolf aylık toplantısı sırasında babamın sırtına bizzat bıçak sapladım, sonra da boğazını kestim. Chase orada değildi ama. Bir şekilde ne planladığımı öğrenmişti ve Lockhart'ların hiçbirisi olması gerektiği gibi toplantıda değildi."

Lucas'ın eli hâlâ benimkini tutuyordu ama ben konuşurken ona bakmaya cesaret edemiyordum. Hades'e dönüşme sürecimin en önemli anını dinlerken gözlerinde korku görmeyi kaldıramazdım. Bana tamamen okunamaz bir ifadeyle bakan Cass ile doğrudan konuşmak çok daha kolaydı. Hareketlerim hakkında gerçekten ne düşündüğü bir muammaydı. Şimdilik bununla bir sorunum yoktu.

"Timberwolf katliamını gerçekleştirmek için desteğimi bıraktım, sonra Zed ve ben ava çıktık. Chase'i Lockhart malikanesinde yakaladık. Eşyalarını topluyor, aile kasasını temizliyordu ve onu güvenli bir yere götürmek için bahçede bekleyen bir helikopter vardı. Ailesinin geri kalanını yanına bile almıyordu, sadece kendi başının çaresine bakıyordu. Her zamanki gibi." Acı damarlarımda asit gibi yandı ve canlı, kana bulanmış anıları zihnimden temizlemek için başımı salladım.

Yine de faydası olmadı. Kapıyı tekmeledikten sonra Chase'in babasını suratından vurduğumu tekrar tekrar gördüm. Bana arkadan saldırmaya çalışan Eleanor Lockhart'ın boğazından hançerimi çekerken beyaz mermer fayanslara sıçrayan kan kavisini gördüm. Dehşet çığlıklarını ve sağır kulaklarıma düşen merhamet yakarışlarını duydum. Çiğ, sıcak et kokusunu ve bağırsakların deşilmesinin asidik tadını aldım.

"Uzun lafın kısıası," diye devam etti Zed, bacağını sıkıca benimkine dayamış ve bakışlarını yüzümde yoğunlaştırmıştı, "Chase çok mücadele etti ama sonunda biz kazandık. Dare suratına bir kurşun sıktı, sonra da yardım çağırırken beni evden dışarı sürükledi."

"Sana ne olmuştu?" Lucas sessiz ve boğuk bir sesle sordu. Bu hikâye kesinlikle onun heyecanını azaltıyordu.

Zed sandalyesinde arkasına yaslandı ve tişörtünü yukarı kaldırarak dolgun göğsünü sergiledi. Dikkatlice, teker teker, parmak uçlarını on üç ayrı yara izinin üzerinde gezdirdi, her biri bir inç

uzun ve hepsi dövmeleleriyle gizlenmiş.

"O piç beni bıçaklayarak öldürdü," dedi Lucas'a gömleğini tekrar aşağı çekmeden önce. Gözleri benimkilere döndü ve artık o gece hakkında her zaman söylemek istediğim şeyleri söyleyecek sesim yoktu.

Masada gergin bir an sessizlik oldu, sonra Cass sandalyesini masadan çekip mutfağa doğru yürüdü. Bir süre sonra elinde bir şişe viski ve dört bardakla döndü. Sözünü sakınmadan her birine bir yudum viski doldurdu, sonra da bize uzattı.

"Anladığım kadarıyla Lockhart malikânesi o gece patlamış," diye gürledi iri adam, hâlâ ifadesizdi. "Gaz kaçağı."

Başımı salladım ve bardağımın yarısını bir lokmada yuttum.

Zed, "Kavgamız sırasında gaz hattı hasar görmüş," diye açıkladı. "Hiçbir fikrimiz yoktu."

Bir yudum daha viski içtim ve sarmal halindeki duygularımı daha iyi kontrol etmeye başladım. "Ve şimdi Chase görünüşe göre geri döndü," dedim onlara boş bir sesle. "Zed ve ben buna inanmadık, bu yüzden geçen hafta mezarını kazdık."

Lucas içkisini yudumlarken boğuldu.

Cass'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ve?"

Omuz silktim. "Ve boştu."

Bir elini yarı mohawk saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu onun hayatta olduğu anlamına gelmez."

"Bu hayatta *olmadığı* anlamına da gelmez," diye karşı çıkarak viski şişesine uzandım. "Kanıtlar üst üste yığılmaya devam ediyor. Kişisel notlar, 7. Daire'nin gaz sızıntısıyla havaya uçması, Lucas'ın kaçırılması... Başka biri olmasına imkân yok."

Cass yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor ama belki de kasıtlıdır."

"Fark eder mi?" Lucas dikkatimi ona çevirerek sordu. Parmakları hâlâ masanın altında benimkilerle birbirine dolanmıştı ve yakın zamanda bırakacakmış gibi görünmüyordu. Yani... bu da bir şeydi.

"Kafan ne kadar güzel senin?" Zed, sesinde öfke dolu bir tonla sordu. "Tabii ki önemli. Yoksa bir haftadan kısa bir süre önce nasıl kaçırıldığını, işkence gördüğünü ve neredeyse öldürüldüğünü unuttun mu?"

Lucas, Zed'in sert ses tonuyla irkildi ve içimdeki öfke alevlendi. "Zed, kes şunu." "İnan bana Zed," diye karşılık verdi Lucas, onun saçmalıklarından bıktığı belliydi,

"Bu aceleyle unutacağım bir şey değil. Ama bunun Chase'in kendisi mi yoksa onun adına intikam planları yapan bir başkası mı olduğu gerçekten önemli mi? Sonuç aynı, değil mi? Bu hasta herifin peşine düşeceğiz ve ona bunu ödeteceğiz. Değil mi?"

Ses tonundaki çığ kararlılık çenemin düşmesine neden oldu ve Lucas'a şok içinde baktım. Böyle tepki vereceğini düşünmemiştim.

Zed bir kahkaha attı, başını salladı ve eski yaraları ağrıyormuş gibi bir elini göğsünde gezdirdi. "Evet, Gumdrops. Yapacağımız şey tam olarak bu. O pisliğe bunu ödeteceğiz."

Unsurprisingly, uykum geçmişin kâbuslarıyla doluydu. Cass ve Lucas için tüm o anıları anlattıktan sonra yalnız kalmak istemiştım ama dördüncü kez kalbim hızla çarparken ve tenim soğuk terle kaplanmış halde uyandıktan sonra yenilgiyi kabul ettim.

Sessizce, hiçbir ışığı açmadan, talep ettiğim misafir odasından koridora doğru ilerledim ve banyoya gittim. Yüzüme döktüğüm buz gibi su bile titrememi durdurmaya yetmedi.

Sessiz bir hayal kırıklığı iniltisiyle aşağıya indim. Şafağa sadece birkaç saat kalmıştı; doğru düzgün uyanıp spor salonuna gitsem iyi olacaktı. Son birkaç haftadır yaptığım gibi antrenmanları atlamaya devam edersem dünyadaki tüm seks beni formda tutmayacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, oturma odası televizyonun titrek mavi ışığıyla aydınlanmıştı ve Zed'i televizyonun önündeki kanepeye yayılmış halde buldum. Yaklaştığımda başını kanepenin koluna dayadığı yerden kaldırdı, gözleri benim hissettiğim kadar perişandı.

"Hey," diye mırıldandı ve davet etmek için elini uzattı.

Onu aldım ve onunla birlikte kanepeye tırmandım, sıcaklığına sokuldum ve ikimizin üzerine bir battaniye çekmesine izin verdim.

"Ne izliyoruz?" Pazusunu yastık gibi kullanarak sordum. Ekrandaki esmer aktris tanıdık geliyordu ama uykusuz beynim onu tam olarak çıkaramıyordu. Şansım yaver giderse, muhtemelen Zed'i porno falan izlerken yakalamıştım.

Diğer kolunu belime dolayarak beni bedenine daha da yaklaştırdı. "*High School Musical*," diye mırıldandı, sonra esnedi.

Bir an için şaka yaptığını düşündüm, sonra ekrandaki karakterler bir basketbol sahasının ortasında şarkı söylemeye ve dans etmeye başladı ve bir kahkaha attım.

"Şşşt," dedi Zed bana, "bu kısmı seviyorum."

Onunla yüksek sesle dalga geçmeme gerek yoktu; bunu kafamın içinde yaptığımı biliyordu. Ben de ona sarılıp rahatladım ve şarkı söyleyip dans eden liseli basketbolcuları konu alan o saçma filmi izledim.

Zed yine de bir şeylerin peşindeydi. Kanepede onunla birlikte kolayca uykuya daldım ve sadece film bitip televizyonu kapattığında hafifçe uyandım.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı esnediğimde. Kolu belime döndü, yüzü boynuma yaslanırken beni sıkıca kucakladı. Belki de uyku sersemi hayal gücümdü, ama dudakları alışılmadık derecede samimi görünen bir öpücükle tenimi okşadı.

Yine de bunu sorgulamadım. Sadece kucağına yaslandım ve Zed anlamını çıkaramadığım başka kelimeler fısıldarken yorgunluk sisinin beni bir kez daha içine çekmesine izin verdim.

Sabahın ilk ışıklarıyla her şey daha iyi görünüyordu. Kanepede hâlâ Zed'in kollarına sarılmış olarak uyanmıştım ve o da son birkaç gündür takındığı şirret tavrı bırakmıştı. Esneyerek ve gerinerek ayağa kalktı, sonra kahvaltı hazırlayacağını söylemeden önce saçına hızlı bir öpücük kondurdu.

Belki de arada bir huysuzluğunu dengelemek için iyi bir ot ve boktan çocuk filmleriyle sakın bir seansa ihtiyacı vardı. Bunu hatırlardım.

Her nasılsa, Zed yarı uykulu burnunun dibine bir tabak pastırma ve yumurta koyarken Cass motosikletiyle geldiğinde hiç şaşırmadım.

Zed yorum yapmadı, sadece Cass'i içeri çağırdı ve koca huysuz için bir tabak daha kahvaltı hazırladı. Neden bir tepsi dolusu yumurta pişirdiği şimdi anlaşıyordu.

Cass mutfığa girdiğinde "Günaydın Huysuz Kedi," diye takıldım.

Bana eğlenen bir bakış attı, ceketini kollarından sıyrıp sanki burada yaşıyormuş gibi bir sandalyenin arkasına bıraktı. "Günaydın Red," diye cevap verdi, sonra da beni öpmek için eğildi. Parmakları dağınık saçlarımın arkasına kaydı ve yatak odasında ne kadar sert olduğunu hatırlatırcasına başımı sıkıca kavradı. Ve bunu ne kadar sevdiğimi.

Zed kasıtlı olarak boğazını temizleyerek yalnız olmadığımızı hatırlattı ama Cass beni bırakmak için hiç acele etmiyordu. Bırakmadan önce beni birkaç saniye daha anlamsızca öpmeye devam ettiğinde içindeki eğlenceyi neredeyse hissedebiliyordum. Zed bu yeni ilişkiyle ilgili endişelerini dile getirmişken Cass'i böyle öpmek içimde küçük bir suçluluk duygusu yarattı ama bir yanımda onu zorlamak istiyordu. Onu ya konuşmaya ya da susmaya zorlamak.

"De Rosa," dedi Cass boğuk bir sesle, başparmağını parlayan alt dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Üzgünüm dostum, seni orada görmedim."

Zed'in ters bakışı bu saçmalığa ne kadar inandığımı gösteriyordu. "Ben de sana kahvaltı vermek üzereydim. Muhtemelen fikrimi değiştirdim."

Cass bir koltuğa kaydı ve pastırma ile yumurta tabağına uzandı. "Eziklik yapma, Zed."

Bu ne anlama geliyorsa artık. Cass'e sert bir bakış attım ama tepki vermedi, sadece yumurtasından bir çatal aldı.

Zed yine de dünkü gibi kendini kaybetmedi. Sadece komplocu bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hâlâ yarışın içindeyken kaybedemezsin, Aziz."

İçimde rahatsız edici bir his belirdi ve şüpheyi gözlerimi kısıtım. "Siz ikiniz ne sikimden bahsediyorsunuz bilmiyorum" -ya da umarım bilmiyorumdur- "ama saçmalamak için çok erken. O yüzden kesin şunu."

Zed bir fincan kahve doldurdu ve sırtarak bana uzattı. "Evet, efendim." Alaycı tonu her zaman olduğu gibi yine oradaydı ve fincanı elime aldığımda parmakları benimkilere gereğinden uzun süre değmiş gibiydi. Tuhaf. Cass ile bölgesel oyunlar oynadığına şüphe yoktu, çünkü yaşlı çete liderini kızdırmak onu eğlendiriyordu.

"Gumdrop bu sabah nerede?" Cass kahvaltı ısırıkları arasında sordu.

Kendi yemeğime yerleştim, Zed'in çırpılmış yumurtasına karıştırdığı parmesan ve frenk soğanının tadına baktım. Çok güzeldi. "Hâlâ uyuyorum," dedim ona. "Sakin sen de Gumdrop saçmalığına başlama. Onun adı Lucas. Buna alış; aceleyle bir yere gittiği yok."

Cass bana doğru mikro bir gülümseme gönderdi. "O bir Gumdrop, Red. Alış buna."

Bu isimden o sorumlu olduğu için ölüm bakışlarımı Zed'e yönelttim ve o da kahvesini yudumlarken bana sırtlamakla yetindi.

"Burada ne yapıyorsun Aziz?" Zed konuyu değiştirerek sordu. "Senin yönetecek kendi çeten yok mu? Yoksa yeni yardımcın birdenbire o kadar yetkinleşti ki artık emekli olabilir misin?"

Cass boş tabağını itti ve sandalyesine çöktü, o kadar rahattı ki. "Buradayım çünkü yatağında tek başıma uyandığımda ereksiyon halindeydim ve kadını görmek için inkar edilemez bir *ihtiyaç duyuyordum*."

Yemeğimde boğuldum. Sadece birazcık. Birkaç öksürük ve bir yudum kahve beni kendime getirdi ama Cass'in cevap vermesini beklediğim şey *bu* değildi. Görünüşe göre Zed de beklememişti çünkü Cass'e attığı bakış tam bir vahşetti.

"Roach'a gelince," diye devam etti, "henüz değil. Ve eğer emeklilik Azraillerin yapabileceği bir şey olsaydı, inanın bana, bunu çoktan yapmış olurdum."

Sinirli tonu bende merak uyandırdı ve başımı yana eğerek ona baktım. "Neden Azrailler'desin Cass? Bazı şeyler bana hiç mantıklı gelmiyor, mesela Zane D'Ath denen bok çuvalının bu kadar beceriksiz olduğu ortadayken neden bu kadar uzun süre onun yardımcılığını yapmakla yetindin?"

Cass, Zed'in kendisi için doldurduğu kahveden bir yudum alırken bakışlarımı üzerinde tuttu. "Bu içeriden bilgi sızdırmaya çok benziyor, Hades, varlıklar arasındaki çizgileri bulanıklaştırmak ve tüm bunlar."

Gözlerimi devirdim. "Siktir git. Orakçıların *sahibi* benim ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

Lucas o sırada üzerinde sadece bir eşofman ve başka hiçbir şey olmadan seksi ve uykulu bir şekilde mutfağa girdi. Kahretsin, hâlâ göğsüne yapışmış bandajlar ve göğüs kafesini boydan boya kaplayan morluklarla bile göz kamaştırıyordu.

"Tanrım, Gumdrops," diye sızlandı Zed, "buna bakmak bile acı veriyor. Bir kavga mı çıkardın Hepsini mi?"

Lucas kaşlarını çatarak kendine bir kahve fincanı aldı ve taze demlikten doldurdu. "*Bazı* insanların aksine, katiller ve diğer suçlular için çok gizli bir eğitim kampına hiç gitmedim."

Sesinin öfkeli tonuyla kaşlarım havaya kalktı ve sandalyemden kaymadan önce Zed'le hızlı bir uyarı bakışması attım. "Hey, Zed sadece takılıyordu." Dolapların karşısında durduğu yere geçtim ve kollarımı beline doladım. Bu basit hareket nabzımın hızlanmasına neden oldu ve Lucas'ın yanında ne kadar rahat olduğumu fark edince kafam karıştı.

Lucas tuhaflığımı fark etmemişti bile. Sadece iç geçirdi ve gerçek olamayacak kadar seksi bir hareketle ensesini ovuşturdu.

"Biliyorum," diye mırıldandı, dudakları hafifçe bükülmüştü. "Sadece kötü bir ruh halindeyim. Dün gece Zed'le yaşadığınız onca şeyi duymak... Zed'in beni neden bir yük olarak gördüğünü daha iyi anlamamı sağladı."

Zed'e suçlayıcı bir bakış attım, o da özür dilemeden omuz silkti. Bu beni sadece kızdırdı ve öfkeyle küfredim. "Evet, peki, zor iş," diye tersledim. "Geçmişini değiştiremeyiz ama seni bir kenara da atmıyoruz. Seni güvende tutabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibiz."

Lucas yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Şu anda bir sürü saçmalık yapmak *zorunda kalmamalıyım* Lucas ama bunların hiçbiri senin suçun değil." Parmak uçlarımda yükseldim ve parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdirdim. "Yine de bu işin içine sürüklendiğin için üzgünüm."

Başını sallayarak uzun bir nefes verdi. "Ben değilim." Beni öpmek için eğildi ama Zed araya girince durakladı.

"Kahvaltı hazırladım, Gumdrops. Biraz yemek ye, sonra da dövüş eğitimi konusundaki berbat eksikliğini gidermeye başlayalım." Lucas'ı oturması için bıraktığımda Zed kaşlarını kaldırarak bana baktı.

ve yemek. "Geçmişı değiştirmeyebiliriz Dare, ama onu gelecek için daha iyi donatabiliriz."

Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çatıttım. "şuna baksana." şenemle Lucas'ın vücudunu süsleyen yara bere ve sargıları işaret ettim. "Ona bu haldeyken nasıl dövüşeceğini öğretemeyiz."

Zed, bok kafalı, bana meydan okuyan bir bakış attı. "Neden olmasın? Daha kötü durumda antrenman yaptın ve bu seni öldürmedi."

Hem Lucas hem de Cass bu yorum üzerine bana uzun uzun baktılar ve ben de öfkelandim. Beni imkânsız bir duruma sokmuştu ve bunu çok iyi biliyordu.

"Tamam," diye tısladım. "Ama doktoru yarık dikişler için birini suçlamak istediğinde, Lucas'ın *kardeşinin* sorumlu olduğunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Zed sadece zafer sırtışı yaptı ve Lucas, lanet olsun ona, iki kat daha fazla sırtıttı. Erkeklerin kendilerine zarar vermekten hoşlanmalarının sebebi neydi?

D Lucas'ın Zed'in evindeki spor salonunda antrenman yaptığı o ilk günkü mutlu küçük dinamiğe rağmen, sonunda hepimizin gerçek hayata dönmesi gerekiyordu. Cass'ın hâlâ yönetmesi gereken Reaper'lar ve eğitmesi gereken yeni bir ikincisi vardı. Zed ve benim de Timberwolves ve Copper Wolf'la ilgilenmemiz gerekiyordu. 7th Circle ve benim apartmanımın sigorta evraklarından bahsetmiyorum bile.

Yine de Zed her gün Lucas'ı eğitmek için zaman ayırıyordu. Zed'in ondan ne kadar şüphelendiğini düşününce bu durum kafamı karıştırmıştı... ta ki Zed'in arkası dönükken onu nasıl kurnazca izlediğini görene kadar. Sonra bana düşmanlarını yakınında tutmakla ilgili söylediklerini hatırladım.

Doldurmaya çalıştığım son sigorta raporları yığınının vazgeçerek onları bir kenara bıraktım ve ayağa kalktım. Bir hafta önce Lucas'ın antrenmanını izlerken bir yandan da işimi halletmek için spor salonunun bir köşesine sürüklediğim koltukta oturuyordum ama artık Zed'in Lucas'a vurmasından sıkılmaya başlamıştım.

"Pekâlâ. Bana bir şans ver," dedim Zed'e, ayakkabılarımı tekmeleyerek. Bu sabah Copper Wolf ofisine gitmiştim, bu yüzden arkası seksi dikişli külotlu çorap da dahil olmak üzere tüm kurumsal kıyafetlerimi giymiştim.

Zed kıyafetime bakarak kaşlarını kaldırdı ve başını eğlenerek salladı. "Böyle mi giyindin?"

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Sorun ne, Zayden? Bluzumu karıştırmadan seni dümdüz edeceğimden mi korktun?"

Lucas alçak sesle bir ısıklık çaldı ve Zed'le üzerinde hafifçe dövüştükleri minderden uzaklaşırken eldivenlerini çıkardı. "Kıçına tekme bas bebeğim," diye fısıldadı yanağıma bir öptücük kondurarak.

Zed gözlerini devirdi ama odanın kenarındaki raflara doğru ilerleyerek bana bir dizi sargı aldı. "Parmak eklemlerini kırdığın için Cass'ın bana saldırmasına gerek yok," dedi ve sargıları bana doğru fırlattı.

Sırıttım ama ellerimi floresan sarısı kumaşa sarma işini çabucak hallettim. Cass sohbetimizden bu yana geçen hafta boyunca sık sık ziyaretime gelmişti ama her seferinde dikkati dağılmış ve çabuk sinirlenmiş görünüyordu. Ayrıca yine pantolonuma girmeye çalışmamıştı ve bu beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

"Siz eldiven giymeyecek misiniz?" Lucas endişeli bir ifadeyle sordu.

Zed ve ben buna sırıttık ve ipekle kaplı kaygan ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım. Vinil bir mat üzerinde külotlu çorap giyerken göğüs göğüse dövüşmek muhtemelen yapılacak akıllıca şeyler listesinin başında yer almıyordu. Ama bu işi daha eğlenceli hale getiriyordu. Ve ben üstümü değiştirirken Zed'e strateji kurması için zaman tanısaydım, onu yenmek o kadar kolay olmayabilirdi.

"Hazır mısın patron?" Zed, sarılı ellerini kaldırmış ve ayaklarını boksör duruşuna getirmiş bir halde alay ediyordu. Üstü çıplaktı -son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi bu- ve üzerinde sadece bir çift bol basketbol şortu vardı. Lucas'la neredeyse iki saattir spor yapıyorlardı, bu yüzden hafif bir ter tabakası sert kaslarını neredeyse sahte görünecek şekilde kaplamıştı.

Ağırlığımı değiştirip onun zayıf noktalarını tararken kısa bir kahkaha attım. Bilmek için bakmama gerek yoktu; Zed'in tüm eski yaralarını ve zayıf noktalarını kendi yaralarımın gibi beynimde haritalandırmıştım. Sorun şu ki, o da benimkilerin hepsini biliyordu.

"Hadi bakalım," diye cevap verdim, heyecan ve adrenalin içimde zıplıyordu. "İlk vuruşu senin yapmana izin vereceğim." Ona alaycı bir göz kırpmışı attım ve o da rahatlamış bir şekilde başını sallayarak kısa bir kahkaha attı.

Bu benim için bir şanstı ve keskin bir sol kroşe savurarak onu yanağından yakaladım.

Lucas kenardan bir şaşkınlık çılgılığı attı, muhtemelen bu kirli numarayı protesto ediyordu. Ama Zed durumu biliyordu. Sadece güldü ve benden uzaklaşırken yüzünü ovuşturdu.

"Hadi ama, bu *eski* bir numaraydı," diye kıs kıs gülererek onunla alay ettim. "Buna kandiğine inanamıyorum."

Zed de buna kandiğine inanamıyormuş gibi başını salladı. Gözleri şimdi daha keskindi, sanki dövüşmeyi ne kadar pis sevdiğimi yeni hatırlamış gibiydi. Evet, şimdi gerçek bir dövüşün içindeydim.

Gerçekten yumruklaşmaya başladığımızda dudaklarımdaki zevk sırtışını gizlemeye bile çalışmadım. İkimiz de yumruklarımızı fazla sıkıydık ama ikimiz de vuruşların çoğunu savuşturabilecek ya da saptırabilecek kadar deneyimliydik.

Benimkilerden daha fazlası Zed'in üzerine düşmüştü ama beni bir takas hamlesi için gözlediğini görebiliyordum.

Bugün olmaz, Şeytan. Kalem eteğim ve ipek bluzumla onu yere serebileceğimi söyleyerek övündükten sonra bunu kaybetmemin imkânı yoktu.

O fırsat bulamadan saldırdım, bacaklarını altından çekip aldım ve eteğimin yan dikişinden yırtıldığını duydum. Hoppala. Yine de, avantajımı zaten verilmiş bir hasar için harcamanın anlamı yoktu, bu yüzden Zed'i dirseğinin ne kadar bükülebileceğinin sınırlarını test eden bir kol çubuğuna dolayarak takip ettim.

İnatçı herif yine de pes etmedi.

"Hayden, onun kolunu kıracaksın," dedi Lucas, gözlerini kocaman açmış, elleri ince, biçimli kalçalarında beni izlerken.

Gülümsedim. "Hayır, kırmayacağım. Zed'in erkek gibi davranması ve yenildiğini kabul etmesi gerekiyor."

Zed nefes nefese bir sesle kıkırdadı ve kolumun açısını daha da artıracak şekilde döndü. "Öyle mi?" diye alay etti. Boştaki eli etrafıma uzandı ve çıplak kalçamın yan tarafına kaydı. Bu bile başlı başına tutuşumu gevşetmem için yeterliydi ama beni sinirlendirmek için kirli oynadığını hemen anladım.

İgne.

Sonra parmakları jartiyer kemerimin sıkı kayışlarından birinin altına takıldı ve o sikik şeyi kalçama yasladı.

O anki şokla irkildim ve sarsıldım. Tutuşum sadece bir saniyeliğine gevşedi ama bu, Zed'in aşırı büyümüş bir piton gibi kıvrılarak kurtulması için yeterliydi.

"*Lanet* olsun," diye inledim, ayağa kalktım ve dövüş pozisyonuna geri döndüm. Zed kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "Sana bu kıyafetle dövüşmemeni söylemiştim."

Birkaç yumruk daha savurduk, sonra kapı zili çaldı ve Zed'in dikkatini öyle dağıttı ki ayağım tam suratına çarptı.

"Cesaret!" diye kükredi yerden, elini burnuna götürdü.

"Özür dilerim!" Kahkahalarını yutarak karşılık verdim. "Kaçacağını sanmıştım!"

"Siz ikiniz kafayı yemişsiniz," diye mırıldandı Lucas, Zed'e yardım etmek için yanına gelerek. "Üzerine biraz buz koysan iyi olur." Zed elini çekip burnunun kanadığını gösterince yüzünü buruşturdu.

Zed'in bana doğru gönderdiği bakış saf kötülüktü ve ben de ona gülmekten kendimi alamadım.

"Sen olduğun için çok şanslısın," diye homurdanarak zile cevap vermek ve muhtemelen yüzünü buzlamak için spor salonundan çıktı.

Bu sırada Lucas gözlerinde belli bir saygı ifadesiyle bana döndü. "Seni daha önce hiç dövüşürken görmemiştim," diyerek yaklaştı ve sarı kumaşı açmak için ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Bugünlerde sorunlarımla başa çıkmak için genellikle mermi kullanıyorum," diye itiraf ettim omuz silkerek, "ama sırf pis işleri benim yerime başkaları yapıyor diye becerilerimin paslanmasına izin vermek aptallık olur. Benim mesleğimdeki insanların suikasta uğramasına neden olan şey kayıtsızlıktır."

Lucas bana hayranlıkla karışık bir bakış attı ve başını eğip beni hafifçe öptü. "İşte bu yüzden sen Hades'sin," diye mırıldandı, "çünkü böyle şeyleri enine boyuna düşünüyorsun. Çok etkilendim."

"Öyle mi?" Ben de onu öpmek için ayağa kalkarak cevap verdim. "Ne kadar etkilendin?"

Dudakları soruma cevap verirken kolları belime dolandı ve beni sert bedenine doğru çekti. Öpücüğüne inledim ve bir bacağımla beline dolayarak beni en yakın düz yüzeye sıkıştırıp aptal gibi becermesi için açık bir davetiye çıkardım. Ama Zed'le Cass'in sesleri koridorda yankılandı ve ben isteksizce kendimi Lucas'tan kurtardım. Bir şey saklamaya çalıştığımın değil ama Cass hâlâ tuhaf davranıyordu ve önce onu kızdırmadan bunun nedenini öğrenmem gerekiyordu.

"Bundan sen mi sorumlusun?" Cass, Lucas'a Zed'in yüzüne -daha doğrusu burnunun kenarındaki buz torbasına- başını sallayarak bakarak sordu.

Lucas sırtıttı. "Hayır, o Hayden'dı."

Cass'in dudaklarında o sinisi, seksi gülümsemelerden biri kıvrıldı. "Bu daha mantıklı."

"Canın cehenneme Aziz," diye hırladı Zed. "Onunla kapışmanı görmek isterdim. Seni anında merhamet için yalvartırdı."

Cass'in gözleri benimkilerle buluştu ve doğrudan amıma giden bir sıcaklıkla alevlendi. Bakışları vücudumda gezinirken, yırtık eteğime ve fırfırlı saçlarıma bakarken aklından tam olarak ne geçtiğini görmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. Şu anda yalnız olsaydık Cass'in merhamet için yalvaracağından şüpheliydim.

"Kavga konusuna gelince," dedi yavaşça, elini kısa sakalının üzerinde gezdirirken gözleri hâlâ bedenimdeydi, "Crusher'ın bugün rehabilitasyona yattığını duydum."

Kaşlarım havaya kalktı ve Zed bir küfür savurdu. Crusher ay sonunda yapılacak dövüş gecesinin başrol oyuncularından biriydi. Anarchy'nin bugüne kadarki en büyük etkinliklerinden biriydi ve biletler tamamen tükenmişti. Eğer rehabilitasyondaysa.

"Ne için?" Zed kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir halde sordu. "Sadece hızlı bir detoks gerektiren bir şey mi yoksa-"

Cass sinirli bir homurtuyla, "O kadar masum bir şey değil," diyerek sözünü kesti. "PCP bağımlılığından içeride."

"Ne oluyor lan?" Kendimi toparlayamadan soğukkanlılığımlı kaybederek bağırdım.

Tam bir komploydu ama. Kulübümün *aylardır* tanıtımını yaptığı etkinlikteki dövüşçülerden biri aniden melek tozu bağımlısı mı oldu? Piyasadaki onca uyuşturucu varken. Hayır, bunun tesadüf olduğuna bir saniye bile inanmadım.

"Neden bunu ilk kez duyuyoruz?" Cass'e sert bir bakış fırlatarak talep ettim. "Bizden önce nasıl öğrendin?"

Yaralı kaşlarını çatı. "Doğru yerlerde adamlarım var, Red. Ve buraya bir teklifle geldim."

Kollarımı kavuşturdum, hâlâ kendi ekibimden daha fazla şey bildiğine dair şüphe yayıyordum. Crusher'ın dövüşmemesi büyük bir sorundu. "Devam et o zaman."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti. "Bırak da dövüşte Crusher'ın yerini ben alayım."

Cass'in getirebileceğini hayal ettiğim tüm teklifler arasında bu kesinlikle onlardan biri değildi - o kadar ki bir an için şok içinde ona bakakaldım.

Sonra Zed bir kahkaha attı ve Cass'in omzuna vurdu. "İyi, Aziz. Bir an için beni kandırdın."

Yine de Cass'in yüz ifadesinde herhangi bir şaka izi göremedim. Kaşlarım çatıldı ve başımı yana eğdim. "Ciddi misin?"

Dudaklarında küçük, kibirli bir gülümseme belirdi ve yumuşak bir kahkaha attı. "Bazen ikinizin Gölge Korusu'nda nispeten yeni olduğunuzu unutuyorum, ne kadar genç olduğunuzdan bahsetmiyorum bile." Zed kızgın bir ses çıkardı ama Cass onu duymazdan geldi. "İnan bana Red, faturadaki isimim Crusher'a duyduğun ilgiden çok daha fazlasını karşılayacak. Sana bir iyilik yapıyorum."

Lucas boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti. "Şaka yapmıyor bebeğim." Bakışları hayranlıkla Cass'e kaydı. "Sekiz yıl önce bir sakatlık yüzünden emekli olmamış mıydın sen?"

Cass küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Resmi olarak. Sonra Kody ve Archer gibi serseri Azrail çocuklarını eğitmeye devam ettim." Bana anlamlı bir bakış attı ve beynimde parçalar bir araya gelmeye başladı. Sekiz yıl önce, Zane'in Orakçılar'daki ikinci adamı olmak için yetiştirilmeye başlanmıştı.

Archer dünyanın en ateşli UFC dövüşçülerinden biriydi ve en iyi arkadaşı Kody de bir MMA antrenman salonu olan KJ-Fit'in kurucusuydu ama Seph'e bakıcılık yapmaları için ikisini de bir kenara bırakmıştı.

Gerçi Cass dövüşmeye hazır olmasaydı bunu önermezdi. Ben de ona küçük bir baş selamı verdim. "Johnny Rock'ı yenebileceğinden emin misin? Reapers'ın liderinin yirmi bir yaşında, öfke kontrolü sorunları olan bir bok kafalı tarafından dövülmesi halkla ilişkiler açısından çok kötü olur."

Cass alay etti. "O serseri mi? Evet Red, onunla başa çıkabilirim." Kendine olan güveni amımın ıslanmasına neden oldu. Gerçeküstüydü.

Ne Johnny Rock ne de Crusher profesyoneldi; resmi sponsorluk için düşünülmeyecek kadar kirli dövüşüyorlardı. Ama lanet olsun, çok büyük takipçileri vardı. Ve bu

para demekti. Dövuş geceleri, bahis ve alkol satışları yoluyla o kadar çok kirli parayı temizleyebilirdi ki, neredeyse gülünecek bir şeydi.

"Tamam o zaman." Dikkatimi Zed'e çevirdim. "Ayarla."

Zed bana şüpheli bir bakış attı ama omuz silkti. "Peki efendim."

Telefonum köşede çalmaya başladı, ben de cevap verebilmek için çocukların konuşmasını bıraktım. Ekranda yeni hukuk danışmanımın arayan kimliğini gördüğümde midem bulandı. İçimden bir ses sıradan bir kontrol için aramadığını söylüyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve başparmağımı telefonun üzerinde kaydırarak cevap verirken dudağımı ısırdım. "Gen.

Ne oldu?"

"Hades, efendim," diye cevap verdi kısık bir sesle. "7. Daire ile ilgili sigorta şirketinden az önce haber aldım. Talebinizi reddetmişler."

Orospu *çocukları*. O mekana yatırılan yedi milyon dolar duman oldu.

T mutlak hayal kırıklığım üzerine, Gen bundan daha fazla ayrıntıya sahip değildi. Konuyu daha detaylı inceleyeceğine dair söz vererek görüşmeyi sonlandırdı ve ben de neredeyse telefonumu odanın diğer ucuna fırlatacaktım.

Sigorta şirketine ve *Chase*'e kızarak Zed ve Cass'e Anarchy'ye gidip dövüş gecesi değişiklikleriyle ilgilenmelerini emrettim. Aksi takdirde, onlardan biriyle ya da her ikisiyle birden alevli bir kavgaya tutuşacak ve sonunda birini bıçaklayacaktım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Adamlar gittikten sonra Lucas sordu.

Ona uzun uzun baktım, yumruğum yanımda sıkılıp gevşiyordu. Birdenbire, iyi ya da kötü olsun, duygularımı başkalarının yanında ifade etmemin ne kadar nadir olduğunu fark ettim. Yine de o kötü haberi aldığımda, öfkemi ve hayal kırıklığımı içselleştirmek aklımın ucundan bile geçmemişti. İçimdekileri dışa vurmak, bu adamların beni ve hissettiğim her şeyi görmesine izin vermek çok doğal gelmişti.

Hay sikeyim. Beni sarstı.

"Hiçbir şey," dedim bir an sakinleşmek için nefes aldıktan sonra. "Yok bir şey. Sadece... Gen'den resmi rapor gelene kadar yapabileceğim bir şey yok. Üzerimi değiştireceğim, sonra da gelip burada bir süre çalışacağım."

Boynunun arkasını ovuşturarak başını salladı. "Arkadaş ister misin yoksa..."

Başımı sallamaya başladım, sonra durdum ve tekrar düşündüm. Lucas'ın içeri girmesine izin vermemin zamanı gelmişti. Tökezlediğimde y a s l a n d ı ğ ı m omuz olmayı o kadar çok istiyordu ki belki de ona izin vermem gerekiyordu.

"Elbette," diye cevap verdim kırılğan bir gülümsemeyle. "Zaten çok harap olmadıysan, belki sana Zed'in atladığı birkaç şeyi öğretebilirim."

Lucas'ın yüzü aydınlandı. "Bunu çok isterim."

Tüm yeni kıyafetlerimi ve kişisel eşyalarımı yerleştirerek kendime ait olduğunu iddia ettiğim ödünç yatak odama koştum ve yırtık eteğimi değiştirdim. Bu sadece birkaç dakikamı aldı ve yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla aşağıya koştum. Bütün hafta boyunca Zed'in Lucas'a nasıl yumruk ya da tekme atılacağını, nasıl kaçılacağını ve nasıl blok yapılacağını öğretmesini izlerken kendi fikirlerimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ayrıca Lucas'ın sıcak ve terli ellerini vücudumda gezdirmesi için her türlü bahane aklıma iyi bir fikir gibi geliyordu.

Spor salonuna döndüğümüzde Lucas ağırlık sehpasının ucuna oturmuş, ona öğretildiği gibi ellerini dikkatle sarıyordu. Ben içeri girdiğimde başını kaldırdı, dolgun dudakları en seksi gülümsemeyle kıvrıldı.

"Lanet olsun Hayden, antrenman kıyafetlerini nasıl bu kadar seksi gösterebiliyorsun?" Ayağa kalktı ve aletinin şortunun üzerindeki hatları yüzündeki ilkel ifadeyi yansıtıyordu.

Nefesim kesildi ve dudaklarımı yaladım. "Fikrimi değiştirdim. Zihnimi nasıl temizleyebileceğini çok iyi biliyorum."

Lucas alçak sesle, karşı konulmaz derecede seksi bir kıkırdama çıkardı. "Hı-hı, eminim öyledir." Eğildi ve güçlü bir elini kımının her iki yanına koyarak beni kaldırdı, ağzı benimkini bulduğunda beni kendine doğru bastırdı.

"Lucas," diye inledim dudaklarına karşı, bizi duvara doğru götürürken. Sırtımı serin yüzeye dayadım, beni aptalca öperken sıcak ereksiyonu bana alaycı bir şekilde çarptı. Kelimenin tam anlamıyla. Bazen amımın kontrolü ele almasına izin verdiğimde IQ puanı kaybediyormuşum gibi hissediyordum... ama yine de kimin umurundaydı ki? Benim yerimde kim hayır diyebilirdi ki?

"Lucas, beni bu şekilde kaldırmamalısın," diye azarladım, dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynuna götürdüm. Dişlerimi sıkı yamuklarının üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım ve bir lanetle bana karşı titredi.

"İyiym Hayden," dedi boğuk bir sesle, "söz veriyorum. Neredeyse tamamen iyileştim bile."

Elimi, Darling damgasının kırmızı ve kabarık bir şekilde durduğu ama inanılmaz bir hızla iyileştiği göğsünde gezdirdim. Bıçak yarasının üzerinde de artık sadece ince bir ameliyat bandı vardı. İnsan vücudu hayret vericiydi.

"Yine de," diye itiraz ettim iç çekerek. "Seni incitme riskini almak istemiyorum." Onu iterek ayaklarımı yere indirdim, sonra daha önce terk ettiğim koltuğuma doğru başımı salladım. "Git otur, ben de aletine bineyim."

Gözleri büyüdü ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Evet, hanımefendi."

Kendisine söyleneni yapmak için acele etti, şortunu kenara fırlattı ve sanki lanet bir tahtmış gibi sandalyeye oturdu, kocaman aleti bir davetiye gibi havaya dikildi. Elleri hâlâ sarılıydı ve spor ayakkabıları hâlâ ayağındaydı, ama ben kesinlikle bir şey demiyordum. Tek bir hareketle taytımı ve külotumu çıkardım ve bir dizimi sandalyedeki kalçalarının iki yanına yerleştirdim.

"Kahretsin, evet," diye inledi Lucas onu göbeğimle hizalayıp üzerine doğru ilerlerken. "Bu benim de katılabileceğim türden bir egzersiz."

Göz kamaştırıcı bir espriyle karşılık verecektim ama beynim kısa devre yapıyordu ve nefesim çoktan kısa, keskin soluklarla gelmeye başlamıştı.

Lucas kalçalarımı kavrayarak beni daha derine çekti ve içimi doldururken çığlık atmama neden oldu. Popom kalçalarına dayandığında omuzlarını kavrayışımı değiştirip ensesine yapıştım. Onu öpmeye havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı ve o da tereddüt etmeden bunu yerine getirdi.

Hareket etmeye başladığımda, Lucas'ın sikinin çoğunu dar amımın derinliklerine gömülü tutarak ve oradaki acının tadını çıkararak sadece hafifçe yükselip alçaldım. Vücudumun her sallanışında kalçalarımın etrafında dönüyor, ona sürtünüyor ve klitorisim ona sürtündüğünde inliyordum.

"Hayden," dedi Lucas acı dolu bir kıkırdamayla, "bana işkence etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü şu anda bu beni ciddi şekilde sınıyor."

Boynunun yan tarafına sırttım, oradaki deriyi emip ısırıldım ve kıskanç bir ergen gibi izimi bıraktım. "Biraz beklenti ruhuna iyi gelir, Lucas."

Güldü, sonra parmakları kalçalarımın bükülürken tekrar inledi. Hızlanmamı istiyordu; kontrolü ele almaktan zar zor geri durduğunu hissedebiliyordum. Yine de hızımı ayarlamamı beklediğini bilmek beni her türlü ateşlendirdi.

Muhtemelen dikkatini benim çıldırtıcı eziyetimden uzaklaştırmak için atletimi başımın üzerinden çekip bir kenara fırlattı, ardından spor sütyenimin ön kapağını açtı ve keskin bir nefes çekti.

"Kahretsin, göğüslerin inanılmaz," diye fısıldadı, onları saygıyla avuçladı.

GeniŖçe sırtttım, ona daha iyi eriŖim sağlamak için sırtımı eğdim. Doğrusu, onu istediğim kadar sert sikmediğim için kendimi de ıldırtıyordum. Tam pozisyonumu deęiŖtirip ona gerçekten binmeye hazırlanırken, tanıdık bir zil sesi odayı ınlattı.

Lucas ve ben donup kaldık.

"Kahretsin, o benim telefonum," dedim gereksiz yere. "Gen olabilir; onu almam lazım." Lucas'ın aletinden kurtulmak için hamle yapmaya başladım ama bir eliyle beni belimden yakalayıp yerimde tuttu. İtiraz etmeye başladım ama o sadece sandalyenin kenarına eğildi ve uzun kollarından birini kullanarak yerdeki telefonuma ulaştı.

Oturduğum yerde bana uzattı ve ben de arayanın kimliğine baktım.

"Oh, sadece Zed." Bu çok daha az acil bir durumdu. İŖimiz bitene kadar aramayı reddetmeyi düşündüm ama sonra başka bir Ŗeyin patlayıp patlamadığını merak ederek tereddüt ettim. Gerçekten.

"Bana güveniyor musun?" Lucas gözlerime büyük bir samimiyet ve küçük bir muziplikle bakarak sordu.

Aleti hâlâ amımın içindeyken verebileceğim en dürüst cevabı verdim. "Mantık çerçevesinde, evet."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Güzел." Telefonumu elimden aldı ve başparmağını cevaplama düğmesinin üzerine kaydıldı.

Gözlerim yuvalarından fırladı ama eliyle ağzımı kapattı ve telefonu açıp hoparlöre verirken gözleriyle bana sessiz olmamı söyledi. "Hey, Zed."

Diğer uçta bir duraklama oldu ve Lucas'ın yüzümü tutuşuna karşı kıvrandım - kurtulmak için değil, aniden bin kat daha fazla tahrik olduğum ve bunun mümkün olduğunu bile bilmediğim için.

"Gumdrop," diye yanıtladı Zed ve ben kalçalarımı salladım. "Dare nerede? Neden onun lanet telefonuna cevap veriyorsun?"

"Sadece biraz meşgul," diye cevap verdi Lucas sırtarak. Telefonu dikkatlice sandalyenin kolunda dengeledi, sonra bir parmağını hafifçe dudaklarına bastıldı. Mesaj açık ve netti. Kal. Sessiz ol.

Başımı salladım, oyunu oynamaya istekliydım ve elini ağzımdan çekti. Gerçi bu sadece kalçalarımı kavrayabilmesi ve telefon çaldığında yapmak üzere olduğum gibi ona binmem için beni cesaretlendirmesi içindi.

Hay sikeyim. En iyi arkadaşımla telefonda konuşurken onu becermemi mi istedi? Bu çok ateşliydi. Yani, tamamen berbattı. Ama aynı zamanda... lanet olsun, *sırılsıklam* olmuştum. "Ne demek *meşgulüm*?" Zed tersledi. "Ne halt etmekle meşgul?"

Lucas başını geriye eğdi, ben sikiinin üzerinde hafifçe zıplarken kalçaları benimle buluşmak için kalktı. Lanet olsun, sessizce boşalmamın imkânı yoktu. Ayrıca birak dakikadan fazla dayanmamın da imkânı yoktu.

"Egzersiz yapıyor," dedi Lucas Zed'e. Ben bacaklarımı daha sert büküp onu daha hızlı sikerken sesini bir Ŗekilde tamamen nötr tutuyordu. "Ne oldu? Bir Ŗey mi oldu?"

Kalalarımdan birini bıraktı ve ben onu sürerken elini önümden aşağı kaydırıp klitorisimi buldu. Çünkü görünüşe göre Lucas bu sabah uyanmış ve kötölüğü seçmişti.

Zed telefonda homurdanarak bir ses çıkardı. "Anlaşıldı. Kum torbasına vuruyor gibi görünüyor. Sakinleşene kadar onun savaş alanından uzak durun."

Aman Tanrım. Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Ama Lucas klitorisimi imdikleli ve çığlık atmamak için elimle ağzımı kapatmam gerekti.

"Ah, sanırım iyi olacak," dedi Lucas Zed'e. "Sadece biraz stres atmaya ihtiyacı vardı." Bana göz kırptı ve ben onu yumruklamak mı yoksa öpmek mi istediğime karar veremedim.

Zed telefonda iç çekmiş gibiydi ve ben de patlamak üzereydim. Orgazmım çok yakındı. Çok yakındı.

"Eğer yaklaştığın için seni öldürmeyecekse, telefonu verir misin? Bazı yasal konuları görüşmem gerekiyor."

Donup kaldım. Lucas sırttı.

Çılgınca başımı salladım, o da omuz silkip telefonu bir kez daha açtı.

"Elbette," dedi ve ben neredeyse ölüyordum. Orgazmım gitti. Puf. "Bana bir saniye ver." Telefonun sessize alma düğmesine bastı, bana gösterdikten sonra telefonu eğitim minderinin üzerine fırlattı.

"Lucas," diye mırıldandım, fena halde şüphelenmiştim. "Sen ne-"

Sadece bir jimnastikçinin yapabileceği bir hareketle beni kucağından aldı ve ayağa kalktı, sonra zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü ve beni yastıklı eğitim minderinin üzerine sırtüstü yatırdı.

"Bu bölüm için sessiz kalabileceğine inanmıyordum," diye fısıldadı bana, yüzü saf yaramazlıkla doluydu. Sonra dizim omzuma değecek şekilde bacaklarımdan birini yukarı kaldırdı ve canavar aletini yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde içime soktu.

Çok haklıydı. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, beni mindere çiviledi ve boşaldığımda lanet bir ölüm perisi gibi çılgılık atmamı sağladı.

Kendi salınımı sadece bir saniye gerisindeydi, sıcak spermi beni dolduruyordu ve ben onun aletinin üzerinde sersemlemiş bir keş gibi sallandım ve inledim.

Nefes almak için bir saniyem bile olmamıştı ki telefonu eline aldı ve o seksi suratında meydan okuyan bir ifadeyle sesini açtı.

"Zed," diye bağırdım, sesim çılgılık atmaktan pürüzlüydü ve nefesim hâlâ yükseliyordu. "Ne oldu?"

"7. Daire için sigorta sağlayıcımızı araştıran birkaç adamım var," diye beni bilgilendirdi. "Talebi reddetmeleri konusunda içimde garip bir his var."

Lucas içimden çıkıp yanımdaki mindere çöktü ve terli tenime nazik öpücükler kondurdu.

"Tamam," diye cevap verdim, hâlâ nefes nefese. "Ve?"

"Ve Allied Host Insurance'ın sigortacısı altı ay önce paravan bir şirket tarafından satın alındı." Zed'in ses tonu acımasızdı ve ben de sertçe doğruldum.

"Kim tarafından satın alındı?" Ben talep ettim.

Dilini sinirli bir şekilde şaklattı. "Henüz emin değilim. Dallas'tan biraz araştırma yapmasını istedim. Önce senin için sorun olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Evet, tabii ki. Bir şey bulur bulmaz bana haber ver."

"Yapacağımı biliyorsun. Antrenmanına geri dönmene izin vereceğim, ama belki o kadar sert gitmezsin.

Yaşlı bir kadın gibi nefes nefese kalıyorsun." Bunu alaycı bir kahkahayla söyledi ve ben içimden inledim. "Hoşça kal Zed," diye homurdandım ve aramayı sonlandırdım. Sonra Lucas'a sert bir bakış attım. "İçeridesin.

çok fazla sorun, Wilder."

Sırttı. "Beni cezalandıracak mısın, Hades?"

Kahretsin, eğer bu amımı yeniden sıcaklıkla doldurmadıysa. Gerçekten berbat durumdaydım.

Lucas hastaneden çıktığından beri neredeyse her gün annesini ziyaret ediyordu ve ilk başta bana ailemle olan geçmişi hakkında daha fazla şey anlatacağı umuduyla onunla birlikte gitmişim. Ama orada olmamın onu strese soktuğu kısa sürede anlaşılmış, ben de Lucas'ı Sunshine Malikânesi'nin gül bahçesinde beklemeye başlamışım.

Ancak bugün her zamankinden daha gergindim. Gen ile telefonda konuşurken ayağım çakıllı yolda endişeli bir ritim tutturuyordu. Apartmanımla ilgili olarak kolluk kuvvetleriyle her şeyi halletmişti ama arabalarla ilgili taleplerimin sonucu konusunda iyimser değildi. Tüm mülklerim için aynı sigortacıyı kullanıyordum ve sigortacının son satışı ölü bir fare gibi kokmaya başlamıştı.

Ayakkabıların çakıl taşları üzerinde çıkardığı çıtırtı gözlerimi kaldırmama neden oldu ve Lucas'ın bana doğru geldiğini gördüm.

"Gen, gitmem gerek," dedim ona sinirli bir iç çekişle. "Faturaların kopyalarına ihtiyacın varsa Copper Wolf'taki Hannah ile temasa geç. Ona şimdi dosyalara erişim yetkisi vereceğim, böylece ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayabilir."

"Anlaşıldı efendim," diye yanıtladı Gen. "İrtibatta olacağım."

Aramayı sonlandırdım ve başımı arkaya eğerek Lucas'a baktım. "Her şey yolunda mı? Her zamankinden daha çabuk oldu."

Kaşları çatıldı ama başını salladı. "Evet, tamam. Hadi gidelim."

İşlerin yolunda gitmediği çok açıktı ama onunla tartışmadım. Sadece ayağa kalktım ve kolumu beline dolayarak park yerine ve Zed'den ödünç aldığım Audi'ye doğru yürüdük.

İçeri girdiğimizde ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Ama sonra derin bir nefes verdi ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Kafam gerçekten çok karışık," diye itiraf etti hayal kırıklığı içinde inleyerek. "Bugün ona Shadow Grove'u neden terk ettiğini sordum."

Arabayı Zed'in evine doğru sürerken şaşkınlıkla ona baktım. Sandra Wildeboer'un bana anlattıklarını ona, Zed'e ve Cass'e de anlatmışım. Ama o günden sonra Sandra'yla tekrar konuşmaya çalıştığımda bana aptal numarası yapmıştı.

"Sorduğum için bana çok kızdı," diye itiraf etti Lucas. "*Beni* güvende tutmak için gittiğini ve geçmişi ne kadar kurcalarsam o kadar dikkat çekeceğimi söyledi."

Bu ifade bana ilginç geldi ve aklımdan geçirirken dudağımın kenarını ısırdım. "Bu Timberwolves'la değil de özellikle *seninle* ilgili bir şeye benziyor," diye yorum yaptım, hâlâ düşünüyordum, "belki de çok dar görüşlü davranıyorduk. Belki de annem öldüğünde onun buradan ayrılması sadece tesadüfi bir zamanlamaydı..."

Lucas parmak uçlarını kapının koluna vurdu, belli ki sinirlenmişti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu bizi neden bu kadar çok gezdirdiğini açıklıyor. Hep bir işte tutunamadığı ve sağlık sigortasına ihtiyacı olduğu için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi birinden mi kaçıyor diye merak ediyorum."

"Ya da *seni* birinden saklıyor," diye yumuşak bir sesle teklif ettim. "Baban hakkında ne biliyorsun Lucas?"

Acı bir kahkaha attı. "Ben de ona aynı şeyi sordum. Sonra duvara bir kahve fincanı fırlattı ve dışarı çıkmam için bana bağırmaya başladı."

Kaşlarım kalktı. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Ya şüpheli bir şey var... ya da babam hakkında bunca yıldır yalan söylediğini ve bana anlattığı gibi namuslu bir beyefendi olmadığını söylediğim için çok kırıldı." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Annemin dramatik bir yanı var; bu tepkinin ardında çok fazla şüphe olduğunu sanmıyorum."

Buna cevap vermedim. Doğal içgüdüm *her şeyden* şüphelenmektir ve kanıtlar Lucas'ın babasının karanlık işlere karıştığı yönünde oldukça ağır basıyordu.

"Sanırım sözünü kestiğimde Gen'den iyi haberler almadın?" Lucas konuyu değiştirerek sordu. Yeni avukatımla hafta başında Sunshine Estate'ten eve dönerken Copper Wolf'ta onunla buluşmak için durduğumda tanışmıştı ve ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Başımı salladım. "Hayır." Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Hey, dün Cass Johnny Rock ile etkinlikte dövüşmeyi önerdiğinde, bu konuda Zed ya da benden daha çok şey biliyor gibiydin."

Lucas sırıttı. "Evet, çünkü açıkça daha fazlasını biliyorum." Ona ters bir bakış attığımda alaycı bir kahkaha attı. "Ne? Bırak da zafer anımı yaşayayım. Her zaman bilgi sahibi olan ben değilim."

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. "Haklısın," diye mırıldandım iç çekerek. "Peki, bana ne bildiğini söyle. Lütfen?" Kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırıştırarak bu kibar eklemeyi yaptım ve Lucas kıs kıs güldü.

"Çok hoş. Ama Cass'in sana *kendisinden* bahsetmesi gerektiğine eminim. Birisi hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimde Google'da biraz araştırma yapmaya karşı olmadığımı söyleyebilirim ve Cass ilk tanıştığımızda senin için önemli biri gibi görünüyordu. Ben de biraz araştırma yaptım." Küçük bir omuz silkti. "Kapsamlı bir geçmiş araştırması falan değildi, sadece normal bir Google taramasıydı."

Biraz etkilenmiştim. "Ve onun eskiden bir dövüşçü olduğunu mu keşfettin?"

Lucas başıyla onayladı. "Gerçekten iyi bir dövüşçü. Archer D'Ath'ın bazı dövüşlerini televizyonda izlemiştim ve Cass muhtemelen onu dümdüz ederdi."

"Huh." Biraz nutkum tutulmuştu. Cass'in dövüşebildiğini biliyordum elbette. Ama gerçekten *iyi* olduğunu fark etmemiştim.

Lucas sırıttı. "Bunu bir ara ona sormalısın. Eminim sana zafer günlerini anlatmak isteyecektir. Yaşlı adamların yapmaktan hoşlandığı şey bu değil mi?"

İnledim ama alayına karşılık gülümsememe engel olamadım. "Bunu onun yüzüne söyle, Gumdrop, sana meydan okuyorum."

"Hadi ama, sen de mi! Gezegendeki en kötü lakap." Ben sessizce gülerken o suratını astı ve koltuğuna geri yaslandı.

İşaret parmağımla direksiyona dokunarak, "Aslında sanırım bugün Alexi ile Anarşi eğitiminde," diye yorum yaptım. "Oraya gitmek ister misin?"

Lucas koltuğunda kaykıldı ve ben arabayı sürerken hafifçe dönerek bana baktı. Bu aynı anda hem sinir bozucu hem de gurur vericiydi. "Elbette. Belki Cass'in bu hafta neden ağzı sıkı ve ketum davrandığını çözebilirsin."

Ona hızlıca bir bakış fırlattım. "Bunu sen de fark ettin, ha?"

Başını eğdi. "Olmaması zor. Yani, senin tamamen bana ait olman benim için sorun değil ama bundan biraz daha gerçekçiyim. Sadece benimle mutlu olmayacağını biliyorum... onlara da bu kadar yatırım yapmışken olmaz."

Kaşlarımı çattım, söyledikleri karşısında içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Cass'le aramda bir sorun olmadığını söylemesine rağmen, başka bir adamla yatağa atlamadan önce ona *sormamıştım*. Bu beni aldatan biri mi yapıyordu? Hay sikeyim. Aldatanlardan nefret ederdim.

"Lucas..." Söylemeye başladım ama sonra ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Yeterli olmadığından değil. Sadece... Cass'in kalbimde görmezden gelmekten yorulduğum çok özel bir yeri vardı.

"Hey." Duygusal desteğe ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığı gibi uzandı ve parmaklarımızı birbirine bağladı. "O yorumla bir şey demek istemedim. Lütfen kaşlarını çatmayı bırak. Bu sadece bir gerçeği ifade etmektir, suçluluk duygusu değil, tamam mı? Şu anki durumumuzdan memnunum. Ama Cass'in ketum davranmasından nefret ediyorum ve bunun seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Buna yumuşak bir kahkaha attım çünkü çok haklıydı.

"Yani," diye devam etti Lucas, elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öperek. "Hadi Anarşi'ye gidelim ve en iyi ihtimalle o koca huysuzdan bazı cevaplar alırsın. En kötü ihtimalle..." Sinsi bir gülümsemeyle sözünü kesti.

Ona bir kez daha şüpheli bir bakış fırlattım. "En kötü durumda *ne*?"

Gözleri muziplikle parlıyordu. "En kötü ihtimalle Cass'in antrenman odasında Alexi'nin ağzını burnunu kırışını izlerken canın sıkılır, ben de sonrasında ödülleri toplarım. Bana sorarsan bu bir kazan-kazan."

O *böyle* söyleyince nasıl itiraz edebilirdim ki?

Anarchy'ye girdiğimizde yüzümdeki aptal gülümsemeyi zar zor silmiştim ve Lucas arabadan inmeden önce hızlı bir öpüşme seansı yapmayı başarmıştı.

Antrenman odasına girdiğimde Cass'in Alexi'yle değil de Zed'le dövüştüğünü görünce şaşırdım. Ayrıca bu ikisinin gömleksiz, mürekkepli ve terli bir şekilde profesyoneller gibi yumruklaştığını görünce kalbimin ne kadar hızlı çarpmaya başladığına da rahatsız edici bir şekilde şaşırdım.

Lucas alçak sesle kıkırdadı ve kendini beğenmiş sırtışını gizlemek istercesine elini ağzına götürdü. "Bu ilginç olacak," diye mırıldandı bana bilmiş bir bakış atarak.

İndirdiği şeyi almayı reddederek ona ters ters baktım. "Ortalığı karıştırma Lucas. İyi bir şeyi mahvetmiyoruz."

Cevap vermedi, sadece sırtı ve dikkatini olması gerekenden çok daha ciddi görünen bir antrenman maçına kilitlenmiş dövüşçülere çevirdi.

Kollarımı kavuşturarak onunla birlikte izlemeye koyuldum, Cass'in formunu her şeyden çok analiz ediyordum çünkü onu ilk kez gerçekten dövüşürken görüyordum. Zed, muhtemelen uykumda bile dövüşebilirdim ama Cass bilinmeyen bir varlıktı. Ve lanet olsun, Lucas abartmıyordu; biraz paslanmış olsa da o bir *silahtı*.

Bir ara Cass benim izlediğimi fark etti ama dikkati dağılmak yerine Zed'e daha sert ve daha hızlı saldırmaya başladı. Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordu?

Sonunda Cass, Zed'in diyaframına sert bir aparkat indirip homurdanarak nefes almasını sağladıktan sonra yüzünün yan tarafına bir sağ kroşe çaktığında dövüş sona erdi.

Eldiven giyiyorlardı, evet. Ama eldivenler bile bu vuruşların arkasındaki gücü dizginleyemedi ve Zed ipleri kopmuş bir kukla gibi mindere düştü.

Lucas keskin bir nefes çekerek irkildi. "Gidip biraz buz bulayım," diye önerdi bana endişeli bir bakış atarak.

Ben de ona gülümsedim ve soyunma odasına doğru başımı salladım. "Erkekler soyunma odasının hemen içinde bir dondurucu var. Orada buz paketleri olmalı."

Lucas bunu yapmak için acele etti ve ben de Cass'in Zed'in minderden kalkmasına yardım ettiği yere doğru yürüdüm. İkincimin yüzünde hâlâ belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı; Cass'in birkaç saniyeliğine ışıklarını söndürdüğünü doğrulayan bir ifade.

"Güzel hareketler, Huysuz Kedi," diye yorumladım ve onu yavaşça alkışladım. "Senin gibi bir emeklinin yetenekleri olduğunu kim düşünebilirdi ki?" Evet, ben sadece sopamı alıp arı kovanına çomak sokuyordum. Danger ve ben düzenli olarak flört etmeyi severdik.

Cass eldivenlerini bir kenara fırlattı ve güçlü bir kolunu belime dolayarak beni ayağımdan kaldırdı. "Sana yeteneklerini göstereceğim, velet."

Zed burnunun zaten morarmış köprüsünü ovuşturarak ve ikimize ters ters bakarak, "Ah, gösteriyi bana bırak," diye homurdandı. "Sen yeterli birisin, Saint. Ama üç hafta içinde Johnny Rock'ı yenmek istiyorsan saatlerini harcasan iyi edersin."

Cass Zed'i tersledi, sonra içimi jöleye çeviren ve meme uçlarımı sıcak göğsüne karşı sertleştiren ilkel bir sahiplenme seviyesiyle beni öptü. Lanet olsun, birkaç beyin hücrem daha gitti.

Lucas elinde bir buz torbasıyla koşarak yanıma gelirken isteksizce Cass'ten uzaklaşıp ayak parmaklarımla zeminin yerini değiştirdim.

"Teşekkürler Gumdrops," diye homurdandı Zed, Lucas'tan buzunu alırken. Odanın kenarındaki yıpranmış koltuklara yöneldi, inleyerek oturdu ve koltuğunda arkasına yaslanırken buzunu yüzüne yapıştırdı.

Cass başka bir sandalyenin kenarına oturdu ve benim yaptığım gibi ıslak spagetti gibi yere saçmak yerine titizlikle el sargılarını çözüp kendi üzerlerine sardı. "Annen nasıldı?" Cass, Lucas'a meraklı bir bakış fırlatarak sordu. O da hepimiz gibi Sandra'nın geçmişi hakkında şüpheler taşıyordu.

Lucas rahatsız bir şekilde omuz silkti ve Zed'in yanındaki kanepeye oturdu. "Her zamanki gibi," diye cevap verdi belirsiz bir şekilde. Üçü ne kadar iyi anlaşıyor gibi görünse de içlerinden hiçbiri diğerlerine güvenmiyordu. Beklenen bir şeydi, diye tahmin ettim. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Tanrım, Zed," diye mırıldandım, ona doğru ilerledim ve buz torbasını elinden kaptım. "Çürüğün üzerinde bile yoktu." Buz torbasını doğrudan Cass'in nakavt edici darbesinin indiği elmacık kemiğinde hızla şişen ize uyguladım ve Zed acıyla tısladı.

"Ne oluyor lan, Dare?" diye homurdandı, beni uzaklaştırmak istercesine belimi kavradı.

Sadece kıs kıs güldüm. "Sen tam bir mızumsuzsın." Buzu yüzüne daha sert bastırdım ve bana ölümüne baktı. Yine de buzunu elimden almak yerine beni kucağına çekti ve dişlerini duyulacak kadar yüksek sesle birbirine geçirirken buzunu orada tutmama izin verdi.

"Tembel herif," diye mırıldandım ama ayağımla Lucas'ın yanındaki kanepeye koyarak kucağında yeniden dengemi sağlarken buzunu yine de yüzünde tuttum.

Seksi striptizcim bana bir pislik gibi sırttı ve eliyle kendini yelpazeledi. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası çok mu sıcak?"

Ölüm bakışı, ona doğru gönderdiğim bakışı tanımlamaya başlamadı bile. Şanslıydı ki telefonumun çalması onu kurtardı.

Bir elimle Zed'in yüzündeki buzu tutarken -çok nazıkçe değil, dikkat- ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve aramayı cevapladım.

"Rio," dedim Lucas'ın evinin tadilatı için görevlendirilen müteahhidi selamlayarak.

"Patron," diye cevap verdi, sesi gergin çıkıyordu. "Sanırım buraya, Wildeboer'ların evine gelseniz iyi olur."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım ve papağan gibi bilgi aktarmak zorunda kalmamak için aramayı hoparlöre çevirdim. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet patron," diye yanıtladı Rio, aksanı her zamankinden daha güçlüydü. "Ama görmek isteyeceğin bir şey bulduk, bilirsin işte, yüz yüze falan."

Lucas'la göz göze gelip sorguladım ama o da Rio'nun ne bulmuş olabileceği konusunda en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Beni biraz bilgilendir Rio," dedim, sesim keskin çıkmıştı. "Ne buldun?"

İspanyolca hafifçe küfretti, sonra telefona geri döndü. "Silahlar, patron. Bir sürü silah. Hiç bir yerde görmediğim kadar çok."

Gözlerim büyüdü ve Lucas elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

Omurgam kaskatı kesilmiş ve omuzlarım gerilmiş halde Zed'in kucağından kalktım ve derin bir nefes aldım. "Hemen geliyorum Rio," diye bağırdım. "Tek bir lanet şeye bile dokunma, duydun mu beni? Biz gelene kadar evi mühürle."

"Evet, patron," diye yanıtladı Rio. "Kesinlikle."

Telefonu kapattı ve Zed sandalyesinden fırladı. "*Biliyordum!*" diye bağırarak suçlayıcı bir parmakla Lucas'ı işaret etti. "*Biliyordum amina* koyayım."

C direksiyonu beyaz parmaklı ellerimle sıkarken nefes alış verişlerim uzak bir anıya dönüşmüştü. "Lucas, eğer *bir şey biliyorsan*-"

"Bilmiyorum!" diye sözümü kesti ve başını salladı.

Zed ve Cass, Zed'in Ferrari'sinde kıcıma yapışmışlardı ve Audi'nin sadece iki kişilik olması, Lucas'ı evine giderken İspanyol Engizisyonu'ndan kurtaran tek şeydi.

"Hayden, sana yemin ederim ki evimde hangi silahların olduğu hakkında *hiçbir* fikrim yok ve onları oraya ben koymadım. Bu konuda sana yalan söylemem. Bunu *biliyorsun*." Ses tonu sert ve yalvarır gibiydi.

Bir elimi direksiyondan kaldırdım ve başımın ağrımaya başladığı şakağımı ovuşturdum. "Sana inanmak istiyorum..." Bu ifade kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu.

Lucas keskin bir baş hareketiyle başını salladı ve dikkatini pencereden dışarı çevirdi. "Ama Zed'in yok."

Lanet olsun. Zed en iyi günlerinde bile bir konuda haklı çıktığında *acı verirdi*. Peki ya bu? Bu, çileden çıkarmanın yepyeni bir seviyesi olacaktı. Bu olay onun Chase için çalışan bir çift ajan olduğunu ortaya çıkarırsa muhtemelen Lucas'ı öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Onu öldüremeyeceğime çoktan karar vermişken Lucas'a karşı hissettiklerimin ne kadar kötü geliştiğini kendime itiraf etmem gerekiyordu. Bir şey olsa bile... ilk seferinde beni kasten hedef almış olsa bile... Tüm bunların sahte olduğuna inanmıyordum. Bana karşı olan hisleri artık gerçektir. Nasıl ortaya çıktığının bir önemi var mıydı?

Evet. Kısa cevap, evet. *Kesinlikle* önemliydi. Yine de onu öldürmek istemedim.

Kahretsin. Tamamen kendimi kaybetmişim. Seph ve Demi dışında herhangi birini önemseyecek duygusal kapasitem kaldığını hiç bilmiyordum. Ruhumun o kısmını beş yıl önce tuzlayıp yaktığımı sanmışım.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Sadece..." Lucas'ın evinin önüne geldiğimizde garaj yolunda birkaç ticari kamyonet park etmişti ve ön bahçede turuncu yelekli ve baretli bir grup Timberwolves duruyordu. "Sakın konuşma, tamam mı? Biz bu işi çözene kadar Zed'in yoluna çıkacak hiçbir şey yapma."

Lucas kafası karışmış bir şekilde bana sertçe baktı ama yine de arabadan inerken anlayışla başını salladı.

Yine de Zed'den uzak durması için gerçek bir fırsat yoktu. Ferrari tam arkamıza park etti ve Zed daha biz inşaat ekibine yaklaşmadan Lucas'ın ensesine güçlü bir el sıkıştırdı.

"Bu piç kurusu şu anda Anarşi'nin bodrumunda zincirlenmiş olmalı patron," diye tükürdü ve Lucas'ı öfkeli hareketlerle önüne itti.

Cass homurdandı ve bu homurtu kulağa son derece onaylanmış gibi geliyordu. "Eğer suçluysa şu anda kendi kanında boğuluyor olması gerekirdi." Sonra durakladı ve gözlerini Lucas'a dikti. "Eğer suçluysa."

"Ki öyle olduğunu bilmiyoruz," diye terslendim, "ve işbirliği yapıyor olması burada uzun bir yol kat etmesini sağlayacaktır." Lucas'a bir uyarı bakışı daha attım ve şu anda Zed'i ya da Cass'i kıskırtmaması için ona yalvardım. Cass'in sikiştiğimizden beri güvenliğimi ne kadar ciddiye aldığını hafife almıştım ama o da neredeyse Zed kadar kötüydü.

"Hades, efendim," diye selamladı beni ustabaşı Rio, patikadan işçi grubuna doğru ilerlerken. Bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim ve ne kadar belirsiz olursa olsun her bir yüzü tanıdığımı kontrol ettim. Hepsinin ismini bilmiyor olabilirdim ama ekibin içinde yeni sinsi bitkiler olmadığından emindim.

"Göster bana," diye emrettim Rio'ya, eve giden yolu göstererek. Çocuklar beni takip edebilir ya da dışarıda bekleyebilirlerdi, Lucas'ı şimdilik hayatta tuttukları sürece pek umurumda değildi.

Rio ön kapıdan içeri girdi ve evin arka tarafına yöneldi. "Bunu asansörü kurarken bulduk efendim," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Kutu şaftı yerleştirmek için evin bu tarafını yıkmamız gerekiyordu ve, kahretsin, bekleyin." Ağır bir plastik kaplama parçasını kenara çekti ve mevcut çalışma alanına girmemi işaret etti. "Adamlarımdan biri bir şekilde balyozunu elinden bırakmayı başarmış, geri zekâlı herif ve balyoz buradaki döşeme tahtalarını parçalamış."

Bir balyozun açabileceğinden çok daha büyük bir deliğin bulunduğu, işaret ettiği döşeme bölümüne kaşlarımı çatarak baktım.

"Her neyse, çekiç doğrudan düştü. Bizi şüphelendirdi, biliyor musun? Planlarda bodrum katı görünmüyor." Kaşlarını bana doğru kaldırdı, arkamdaki üç kaslı gölgeyi tamamen görmezden geldi. Akıllı adammış. Onu Kurtlar'a almamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Yani araştırdınız." Retorikti çünkü tabii ki yaptığı şey buydu. Ben de yapardım.

Yüzünü buruşturdu ve bir elini kalın bıyığının üzerinde gezdirdi. "Evet, efendim. Deliği büyüttük ve sonra... işte o zaman sizi aradım patron."

"Teşekkür ederim, Rio." Elimi uzattım, o da alet kemerindeki el fenerini bana uzattı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Kamyonumda daha büyük bir projektör var efendim. İsterseniz çocukları çağırıp getiririm." Başını yerdeki deliğe doğru salladı. "Aksi takdirde aşağısı oldukça karanlık."

Başımın kabul ettiğimi belirttim ve o da teklif ettiği şeyi yapmak için aceleyle uzaklaştı. Çocuklarla yalnız kalınca kaşlarımı Lucas'a doğru kaldırdım ve başımı yerdeki deliğe doğru eğdim.

"*Bilmiyorum*," diye yanıtladı sessiz sorumu. "Ben de en az sizin kadar şaşkınım."

Zed bir kahkaha attı, parmakları Lucas'ın ensesine gömüldü. "Ya da çok iyi bir oyuncusun, Gumdrop."

İç çekerek yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve deliğe yaklaşp feneri içeriye tuttum. Ellerime ihtiyaç duyacağım kadar derin bir düşüştü, bu yüzden Cass'in tutması için feneri uzattım. O ışığı aşağıdaki karanlığa tutarken ben de kırık zeminin pürüzlü kenarlarını kavradım ve kendimi aşağıya bıraktım. Bıraktığımda düşüş önemli değildi ve çömelerek yere indim.

"Işığı yere at," diye seslendim Cass'e. Ellerimi uzattım ve düşürdüğü ağır feneri yakaladım, sonra etrafımı incelemek için döndürdüm. "Kutsal

bok."

Rio abartmıyordu.

"Ne oldu?" Odanın derinliklerine doğru ilerlerken ve küçük el fenerimi silah cephaneliğiyle dolu duvarların üzerinde gezdirirken Zed bana bağırdı.

"Aşağı gel ve kendin gör," diye bağırdım. "Ben senin lanet sekreterin değilim." Bunun pek bir anlamı yoktu ama dikkatim tamamen Lucas'ın evinin altında neden bu kadar çok *silah* olduğunu anlamaya odaklanmıştı.

Üstümde bazı erkek sesleri mırıldanıyordu ve bir an sonra Zed delikten inerek bana katıldı.

Küçük bir kıkırdama ile ışığımı onun üzerinde parlattım. "Karşı koyamayacağını biliyordum. Sonunda Lucas'ı bıraktın mı?"

Zed ürkütücü gölgeler arasında bana kaşlarını çatı. "Cass onu tutuyor." El fenerini elimden aldı ve ışını tıpkı benim yaptığım gibi duvarlarda gezdirdikten sonra kısık bir ısıklık çaldı.

"Dare... eğer bu seni çocuğun bir bitki olduğuna ikna etmezse, ne ikna eder bilmiyorum." Sesi alçaktı, tonu Lucas'ın görüldüğünden daha fazlası olmasını istemiyormuş gibi hayal kırıklığına uğramıştı. Bu duyguyu biliyordum.

Ama bu suçluluğun kanıtı değildi. "Zed, bu kadar dar görüşlü olma," diye azarladım, duyulmadan konuşabilmek için karanlıkta ona yaklaştım. Bunun neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama eski alışkanlıklar zor ölürdü. "Lucas ve annesi Shadow Grove'a geleli iki aydan az oldu ve son sekiz gündür bizimle kalıyor, işçiler de burada. Bana bu süre içinde amcasının evinin altında devasa bir silah deposu inşa ettiğini ve tüm bu silahları fark edilmeden ithal ettiğini mi söylemek istiyorsun?" Dilimi tıkırdattım. "İmkânı yok."

Zed sinirli bir ses çıkardı. "Tabii, o kadar zamandır buradaysa."

"Yoksa bunu amcasının yapmış olması daha mantıklı değil mi? Demi onun tertemiz olduğunu söylemişti ama bu tam tersini gösteriyor." Onu kaburgalarından dürterek silahlara kaşlarını çatmak yerine bana bakmasını sağladım. "Zed. Hadi ama. Bu hafta Lucas'la çok fazla zaman geçirdin. *Gerçekten* bunu bildiğini mi düşünüyorsun?"

Zed'in gözleri inatçı bir meydan okumayla parlıyordu, el feneri her türlü sert gölgeyi oluşturuyor ve sıkı çenesini vurguluyordu. "Ben sadece..." Keskin bir nefes vererek sözünü kesti. "Daha sonra pişman olacağından endişeleniyorum patron. Kalbinle yanlış adama güvenmenden ve bunun için yanmandan korkuyorum." İtirafını neredeyse fısıldadı ve bu beni tam göğsümden vurdu.

Aramızda bir şeyler değişmişti, önemli bir şeyler ve belki de benim için sorun olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Endişeli enerji elektrik gibi içimde vızıldarken uzandım, avucumu yanağının sert kısmına koydum.

"Peki kalbimi emanet edebileceğim doğru kişi kim, Zayden?" Çenemi eğdim ve karanlıkta gözleriyle buluşmaya çalıştım. "Sen mi?" Bu kelimeyi çok yumuşak bir şekilde söyledim ama bir yük treninin gücüyle içimde şok etkisi yarattı. Gerçekten de bunu yüksek sesle mi söylemişim?

Şansıma -ya da şanssızlığıma, bakış açınıza göre değişir- ben o ağır soruyu sorduktan bir saniye sonra üst kattan gürültülü bir gümürtü geldi ve kaskatı kesildim. Zed'in beni duymamış olması tamamen mümkündü, bu yüzden boş yere çıldırıyordum.

"Projektör geliyor!" Cass bize doğru bağırdı ve ben de Zed'in yanından usulca uzaklaşarak üç ayaklı bir sehpanın üzerindeki büyük bir projektörün halatlarla indirildiği deliğe doğru ilerledim.

"Anladım!" Işık yere indiğinde ben de bağırdım. Zed ve ben hızla ipleri çözdük ve giriş deliğinden uzağa yeniden yerleştirdik. Cass aşağıya bir uzatma kablosu attı ve Zed ışığı prize taktı.

Odayı kaplayan parlaklık irkilmeme ve gözlerimi kapatmama neden oldu ama Zed'in şaşkın küfürleri uyum sağlamak için hızla göz kırpmamı sağladı.

Oda muazzamdı, muhtemelen evin tüm ayak izini kaplıyordu ve yukarıdaki binayı desteklemek için düzenli aralıklarla yapısal sütunlar yerleştirilmişti. Sessizce etrafa baktığım birkaç dakikanın ardından kaşlarımı kaldırarak Zed'e döndüm.

"Evet," diye itiraf etti usulca. "Haklı olabilirsin."

Gözlerimi devirmiştim. Olabilir. Haklı *olabilirdi*. Bu bodrumun evin kendisinden önce inşa edildiği çok açıktı, yani Lucas'tan en az on yıl, hatta daha fazla önce yapılmıştı.

"Kahretsin," diye yankılandı Cass'in sesi bize doğru. Çömelmiş, delikten içeri bakıyordu. Lucas onun yanındaydı ve şoka girmiş gibi görünüyordu.

"Aşağı gelin," diye seslendim onlara. "Zed şimdilik uslu duracak."

İkincim sıkıntıyla ofladı ve bana ters ters baktı. "Bu, onun bundan *haberi* olmadığı anlamına gelmiyor. Ev ona miras kaldı; amcasından bir Timberwolf kan davası miras kalmadığını kim söyleyebilir?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü konuyla ilgili bir soru sordu. Ona içgüdülerime güvenmek istediğimi söylemek de muhtemelen işe yaramayacaktı. Bu yüzden onu görmezden geldim ve Cass ile Lucas'ın delikten aşağı inişini izledim.

Lucas devasa cephaneliğe huşu içinde bakarken yüzünde şaşkınlığın ifadesi vardı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Öyle değil mi?" Zed kara bir bakışla mırıldandı.

"Siktir git," diye tısladım ikincime. "Git biraz etrafa bak. Lucas'ın amcasının neden bu kadar ateş gücüne ihtiyaç duyduğuna dair bana bazı cevaplar bul."

Zed, Lucas'a şüphe dolu bir bakış attıktan sonra dediğimi yapmak için uzaklaştı. Hava temiz kokuyordu ve silahların üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Hafif bir esinti, silahları normal bir temizleyiciden ziyade bozulmamış, tozsuz durumda tutan bir hava temizleme sistemi olduğu konusunda bana ipucu verdi.

"Gumdrop, bunu şimdi söyleyeceğim," diye gürledi Cass, Lucas'a şüpheli bir bakış atarak, "eğer bu konuda bir şey biliyorsan, konuşmaya başlasan iyi edersin."

Lucas hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına Cass. Ben yapmadım. Yapmadım. Bu... Benim de sizin kadar kafam karışık. Daha fazla. Amcam herhangi bir çeteye falan katılmamıştı. O lanet bir muhasebeciydi."

Cass küçük bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırdı. "Muhasebecinin seks işçisi anlamına geldiğini sanıyordum, tetikçi değil."

Bu gözlem ne kadar eğlenceli olsa da, yorumu içimde bir şeylere çarptı ve kaşlarım çatıldı.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Sanırım başardın Cass."

Düşüncelerimi takip etmiyordu, sadece gözlerini kısarak parlak ışık huzmesinin üzerinden bana bakıyordu. "Neyi çiviledin, Red?"

Elimi sallayarak nerede olduğumuzu gösterdim. "Bu. Lucas'ın geçmişı tertemiz olan ve evinin altında gizli bir cephanelik bulunan amcası. O bir muhasebeci değildi... lanet olası bir paralı askerdi."

Cass kaskatı kesilmiş, gözleri irileşmişti. Lucas her zamankinden daha şaşkın görünüyordu ve Zed? Zed odanın ilerisinden bağırarak dikkatimi ona doğru çekti.

"Sanırım haklı olabilirsiniz patron!" diye seslendi. "Bak ne buldum." Kınılı bir hançeri bana fırlattı, ben de kolayca yakaladım.

Elimde çevirirken, sapına basılmış antik armayı fark ettiğimde bir inilti çıkardım.

"Lucas," dedim dudaklarımı yalayarak ve bıçağı onun ve Cass'in görmesi için havaya kaldırdım. "Amcanın *Lonca*'da olduğunu biliyor muydun?"

Zeminde kocaman bir delik açmaya gerek kalmadan gizli bodruma tam olarak nasıl ulaşıldığını çözmemiz uzun sürmedi. Odanın ilerisinde, alt kattaki misafir odasındaki dolaba çıkan sahte bir merdiven vardı. O odadaki toz seviyesine bakılırsa Lucas'ın gizli kapıyı neden bulamadığı kolayca tahmin edilebilirdi. Misafir odasına adımını atmış olması bile beni şaşırtmıştı.

O zaman bile, Lucas'ın amcasının Lonca'da olmasının Lucas'ın da Lonca'da olduğu anlamına gelip gelmediği ve bir şekilde onların işini yaptığını bilmemesinin mümkün olup olmadığı konusunda bir tartışmaya kilitlenmemiş olsaydık, erişimi bulmak sadece beş dakikamızı alırdı.

Sonunda öyle bir noktaya gelmiştim ki, ya Zed'in dizine vuracaktım böyle aykırı bir hıyar olduğu için ya da konuşmayı kesip gidecektim. Zed'in altında deliksiz iki bacakla beni evden çıkarken takip ettiği gerçeğine dayanarak, hangi seçeneği seçtiğimi tahmin etmek zor olmazdı.

Çimenlerin üzerinde oturmuş sigara içen ekibine yaklaşırken Rio'ya "Zemini kapatın," dedim. "Benim iznim olmadan kimse oraya girmeyecek, anlaşıldı mı?"

Ustabaşı başıyla sert bir selam verdi ve ben de emirlerimi pekiştirmek için gözlerimi adamlarının üzerinde gezdirdim.

"Zemini mühürle ve gördüklerini unut Rio. Bu konuda bana güven; dışarıdaki en korkutucu piç ben değilim."

Gözleri irileşti ama söyleneni yapacaklarına dair güvence vermekte kararlıydı. Cevabından tatmin olmuş bir şekilde arabalara geri döndüm.

Adamların takip edip etmediğini görmek için beklemedim ve Lucas kontağı çevirmemden bir saniye sonra yolcu koltuğuna kaydı.

İkimiz de konuşmadık ve Shadow Grove'un eteklerindeki otoyola girdiğimizde Zed'in Ferrari'si kükreyerek yanımdan geçti ve malikanesine doğru ilerledi.

Önümüzde daha da hızlanırken dudaklarım sırtarak seğirdi ve kısa bir kahkaha attım. "Siktiğimin gösterişçisi," diye mırıldandım.

"Pekâlâ, burada kaderimi kıskırtmak falan istemiyorum," dedi Lucas, ben arabayı sürerken oluşan gergin sessizliği bozarak. "Ama... ben... biz...?"

Ona bir bakış attım, alnı gerçek bir endişeyle çatılmıştı. Elleri kucağında yumruk olmuştu ve tüm duruşu bir piyano telinden daha gergindi.

İçgüdüsel olarak onu hemen rahatlatmak, korkularını yatıştırmak istesem de bunu yapamazdım. Doğruyu söyleyemezdim. Ama ona sessizliğimden ve şüphelerimden daha fazlasını borçluydum.

"Sana gerçekten iyi olduğumuzu söylemek istiyorum, Lucas," dedim sonunda, direksiyonu tutuşum gevşeyerek. "Amcanın Lonca'da olduğuna dair hiçbir şüphem yok, bu konuda hemfikiriz." Amcasının resminin bulunduğu çok sayıda sahte kimlik ve pasaport bulmamız da bu teoriyi destekliyordu. "Ama Zed senin bilip bilmediğin konusunda paranoyak olmakta haksız değil."

Lucas uzun bir nefes verdi ve elini başının arkasına götürdü. "Evet, bunu anlayabiliyorum," dedi boyun eğmiş bir sesle. "Kanıtlar oldukça kötü görünüyor ve siz de insanların gördüklerinden daha fazlası olmasına alışkınsınız."

Kaşlarımı çattım. "Boktan bir duruma çok olgunca bir cevap verdin Lucas."

Başını yana eğerken dudakları yukarı kıvrıldı. "Zed'den daha fazla yetişkin gibi davranmak gibi ahlaki bir sorumluluğum olduğunu düşünüyorum, sadece kıskanç bir pislik olduğunda ona gününü göstermek için bile olsa."

Bu ifade karşısında kahkahalarım engel olamadım.

Zed'in evinin önüne geldiğimizde eğildim ve Lucas'ın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sen birazcık inanılmazsın," diye mırıldandım, elim yüzünü kavrarken. "Sanırım bu yüzden hâlâ bu kadar şüpheciyim. Hayatımda senin gibi birini hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Kaşları çatıldı ve beni bir süre daha kendine yakın tutmak için elini ensemden geçirdi. "Buna inanman kalbimi kırıyor, Hayden. Bence bu berbat kasabadaki herkes içinde her şeyi ve daha fazlasını en çok hak eden sensin."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde onu tekrar öptüm, sonra da Audi'den inip içeri girdim.

Zed mutfaktaydı, dolap kapaklarını öfkeyle çarpıyor ve yiyecekleri sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi tezgâha fırlatıyordu ve Cass ortalıkta görünmüyordu.

Kaşlarımı kaldırdım, etrafıma bakındım ve o seksi, dövmeli motorcu adamın gizlenebileceği bir yer bulamadım.

Kalçamı tezgâha dayadım ve kollarımı kavuşturdum. "Huysuz Kedi nerede?"

Zed elinde ölümcül keskinlikte bir şef bıçağı ve önündeki tahtada bir avuç sebzeyle bana bakarak durakladı. "Neden? Sen arabada Gumdrops'la öpüşürken onu vurup cesedini sakladığımdan mı endişelendin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü bir sahneyi bu kadar çabuk nasıl temizleyeceğini kesinlikle biliyorsun."

Zed kısa bir kahkaha attı ve sebzeleri dilimledi. "Birinden bir telefon aldı ve onunla ilgilenmek için gitti. Azrail işi sanırım."

"Bana mı öyle geliyor," diye sordu Lucas düşünceli bir şekilde, "yoksa Cass Orakçılar'ın lideri olmamayı tercih ediyormuş gibi mi görünüyor?"

Zed'in Lucas'a gönderdiği bakış saf asit gibiydi ve sinirli bir iç çekişle yutkundum.

"Lucas, Zed'le konuşmamız için bize biraz izin verir misin? Konuşmamız gereken bazı şeyler var. tartışalım." Ses tonumu dostça tuttum ama Zed'e attığım bakış, onun bu tavrına ne kadar sinirlendiğini gösteriyordu.

Lucas da aptal değildi. Bunu görmüş ve Zed'in bunu hak ettiğini anlamış olmalıydı ki tek kelime etmeden mutfaktan çıktı.

Zed bıçağını doğrama tahtasının üzerine bıraktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Dare _"

"Hayır, Zed," diye tersledim, buz gibi bir bakışla sözünü kestim. "Kapa *çenen*i. Bıktım artık

Son zamanlarda bu huysuzluğunla buraya kadar geldin." Göz hizamda bir noktayı işaret ederek ona tamamen öfkelenmeye ne kadar yakın olduğumu gösterdim. "Anlıyorum, tamam mı? *Anlıyorum amına* koyayım. Beni korumak istiyorsun; bana yaklaşan herkesi ikinci plana atmak senin görevin çünkü hem ikincim hem de en iyi arkadaşım olarak iş tanımında bu var. Ve inan bana Zed, bunun için sana minnettarım. Her zaman arkamı kolladın. Her zaman. Ama bu iş çıkırından çıkıyor ve artık durması gerekiyor."

Sesimdeki sert tonu duyunca gözleri öfkeyle sertleşti ve çenesi gerildi ama daha bitirmemiştin.

"Lucas'ın evinde bulduğumuz her şey *ölü amcasının* Lonca'da olduğunu gösteriyor. Hepsi bu kadar. Daha fazlası sadece spekülasyon." Sinirli bir şekilde başımı salladım.

En iyi arkadaşımla aramızdaki bu rahatsız edici gerilimi düzeltme ihtiyacıyla nabzım hızla atıyordu. "Lucas'ın bu işe karıştığını ya da karışmış olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Onu yalan makinesine sokmaktan başka ne yapılabilir ki, Zed? Bir noktada onu *yaptıklarına* göre yargılamam gerekecek, *şüphelerine* göre değil. Ve Lucas'ın yaptığı hiçbir şey bana onun dürüst olmadığını düşündürmüyor." Küçük bir kaş çatarak durakladım. "Yaşı hakkında söyledikleri hariç. Ama o en iyi ihtimalle beyaz bir yalandı ve kimseye zarar verme amacı taşımıyordu."

Zed burnundan uzun bir nefes çekti ve tezgâha yaslanarak bana hançer gibi baktı. "Bitirdin mi?"

"Yanımdan bile geçemez," diye karşılık verdim, gözlerimi kısarak. "Ama şimdilik, elbette."

Bu şımarıklık onu daha da çileden çıkarıyor gibiydi ama öfkesi umurumda bile değildi. Hem Lucas'a hem de bana karşı olan tavrıyla çizgiyi çoktan aşmıştı ve bu kadarı yeterdi.

"Bundan hoşlanmıyorum, Hades," diye homurdandı, ön kolları yarı doğranmış sebzelerin bulunduğu kesme tahtasının iki yanındaki tezgâha sertçe yaslanmıştı. "Bundan nefret ediyorum. Beş yıldır çok kapalı ve soğuksun. Tamamen sarsılmaz. Dokunulmaz. Hiçbir şey duvarlarını en ufak bir şekilde bile kıramıyor gibiydi. Kahretsin, *Seph'e* karşı bile kapalı ve mesafeliydin. İnan bana, o da fark etti. Sonra..." Başını salladı, hayal kırıklığı ve öfke yüzünün her noktasından okunuyordu. Hissettiklerini benden saklamak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu ve bu bile beni sözlerinden daha fazla korkutmalıydı.

Ama öyle olmadı. Sadece onu çözmeye ve neler olup bittiğini anlamaya daha kararlı olmamı sağladı.

"O zaman ne?" Ben zorladım. "Sonra Lucas'ı becermeye başladım ve sen de bölgeci mi oldun?"

Zed bu hareket karşısında sinirlenmedi, sadece acı bir kahkaha attı ve tezgâhtan uzaklaştı. "Bölgesel mi? Buna böyle mi diyeceksin?"

Ruh halindeki değişimi açıklayacak başka bir yol bulamadığım için omuz silktim.

"Seni bir an için benim yerime koymama izin ver, Dare. *Bir gece* içinde isimsiz, duygusuz tek gecelik ilişkiler rekorunu kırmaya karar verdin ve yıllardır sessizce aşık olduğun ama hiç harekete geçmediğin Cassiel Saint'e asıldın. Eğer bu yeterince karakter dışı değilse, daha sonra barda rastgele seksi bir adamı tavladın, personelin gözü önünde onunla öpüştün, sonra da Cass'i kışkırtmak için Scruffy Murphy's'de *onu kamera karşısında sikmeye* başladın." Nefes almak için durakladı ve olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi bir elini sakallı yüzünde gezdirdi.

Öfkeyle dişlerimi birbirine geçirdim. "Yani *kulüplerimizde* sayısız rastgele kızla yatmak senin için sorun değil ama benim bir Reaper barında bunu yapmam sorun mu? Hiç ikiye bölme tanımıma baktın mı, Zed? Şu anda yüzünün kocaman bir resmi olurdu."

Acı bir kahkaha attı. "Ama onlar senin için rastgele takılmalar değildi, Dare. Bir gecede, yalnızlığın demirden kalesi olmaktan çıkıp aniden iki farklı adamla kalbini ortaya koydun."

Gözlerimi kısarak ona baktım, sözlerindeki sürtük utancını yorumlarken gözeneklerimden neredeyse inançsızlık sızıyordu. "Ne olmuş yani? Kalbimle *ya da* amımla ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor? Eğer bu gece ikisini de aynı anda becermek ve sonra da sonsuz aşkıma itiraf etmek isteseydim, bunu pekâlâ yapabilirdim. Bu *benden* başka kimseyi ilgilendirmez. Otur yerine, Zayden. Haddini aşıyorsun."

Bir şeyleri çözme fikrim oldukça sert bir şekilde geri tepiyordu. Hiçbir boku çözemiyorduk. Aksine, işleri daha da kötüleştiriyordum çünkü Zed kiler kapısında bir delik açmak ister gibi görünüyordu.

"Biliyor musun?" Dedim, sesimden acı damlıyordu. "Bu iş boka sardı. Bir süreliğine kalacak başka bir yer bulacağım."

"Hayır." Zed, Hades modunda benimle yarışan sert bir otoriteyle bu tek kelimeyi havladı.

Mutfaktan çıkarken duraksadım ve ona kuşkulu bir bakış atmak için döndüm. "Affedersiniz?"

Yumruklarını iki yanında sıkarak iki adım daha yaklaştı. "*Hayır* dedim. Hayır, oturmayaacağım. Bu konuda değil. Haddimi aşmıyorum Dare, çünkü seni *seviyorum*. Tamam mı? Seni seviyorum."

Sözleri sanki bir fişi çekmiş gibi içimdeki mücadeleyi tüketti ve omuzlarım bitkin bir yenilgiyle çöktü. Eğlenmek için hırçınlaşmıyordu, sadece beni korumaya çalışıyordu. *Her zaman yaptığı gibi*.

"Biliyorum," diye cevap verdim usulca. "Ben de seni seviyorum. Sen benim en iyi-"

Keskin bir inançsızlık kahrkahasıyla sözümü kesti. "Hayır, seni kalın kafalı sürtüğ. Seni *seviyorum*." Ve sonra, belli ki bu ifadeye yaptığı vurguyu kaçırdığım için, beni gömleğimin önünden yakaladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bunun şoku beynimi dondurdu ve bir an için saf bir içgüdüyle hareket edip onu öptüm. Ağzı, tüm varlığımı acıtan ve daha fazlası için yalvartan bir yoğunlukla benimkini yuttu. Sonra sağduyum galip geldi ve onu biraz sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde ittim.

Titreyen elimi ağzıma silerek, "Hayır," diye haykırdım. "Hayır, bu oyunu oynayamazsın, Zayden De Rosa. Sen seçimini yıllar önce yaptın. Başka birine aşık olmaya başladığın anda aniden fikrini değiştiremezsin."

Mutfaktan çıkmaya başladım, bir küfür savurdu, sonra peşimden geldi ve beni durdurmak için kolumdan tuttu. "Dare, bu-"

"Ne değil?" Çığlık attım, kolumu kurtardım ve ona yılların acısını tüm gücümle göstermek için döndüm. "Kalbimi kırdın, Zed. Benden duymak istediğin bu mu? Kalbimi kıran tek kişi sensin. Ama bunu sineye çektim ve üstesinden geldim. Bana arkadaşlık teklif ettin ve ben de kabul ettim. Sen benim en iyi arkadaşımsın, *başka bir şey değil*."

"Tanrım, Dare, bu altı yıl önceydi ve sen benim en iyi arkadaşımın nişanlıydın! Ne yapmam gerekiyordu ki? Bilmiyordum. Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu-" Bir elini yüzünde gezdirerek sözünü kesti. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Gözlerimin arkası yandı ama gözyaşı akmadı. Normal bir insan gibi ağlama yeteneğimi kaybedip kaybetmediğimi ciddi ciddi merak ediyordum. "Bak, nasıl da sonuçlandı," diye fısıldadım, sesim acı ve tamamen yersiz bir suçlamayla boğulmuştu. Bu Zed'in suçu değildi ve bunu biliyordum. Ama on yedi yaşındaki ben, onun yalanları görmesini ve beni kurtarmaya gelmesini *o kadar çok* istemiştim ki.

"Cesaret..." Zed bir adım öne çıktı ve tekrar bana doğru uzandı. Gözleri yalvarıyordu ve alnı acıyla kıvrılmıştı ama ben bunu fark edemeyecek kadar öfke ve incinmişlik içindeydim.

"Unut gitsin," diye tükürdüm, ağzım pişmanlıkla burkulmuştu. "Geçmişte kaldı ve orada kalması gerekiyor. Bu boku bir daha deneme, Zed. Bunu zorlama. Sen çok önemlisin."

kaybetmek istemiyorum."

Uzaklaşmaya başladım ama arkamdan seslendi. "Bunu yapamam, Dare. Sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsun ve bunu çok iyi biliyorsun."

Buna karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü haklıydı, bu yüzden mutfaktan çıkıp geçici yatak odama doğru koşmaya devam ettim. Kapıyı kilitlediğimde dizlerimin bağı çözülmüştü ve kollarımı dizlerime dolayarak yere çöktüm.

Zed iyi niyetliydi. Yıllardır sessizce yapmasını umduğum şekilde aramızdaki hassas ilişki dengesini zorlamak istiyordu. Yine de tek yaptığı, kötü bir şekilde yamalanmış travmamı yeniden ortaya çıkarmak ve beni doğrudan on yedi yaşıma, çok saf olduğum, uyanık olduğum her an gaz ışığına maruz kaldığım ve sosyopat nişanım tarafından kapalı kapılar ardında istismar edildiğim geçmişe geri atmaktı.

Zed'e gittiğim gece yaptığım en kötü hatalardan biriydi. Sadece duygularımı reddetmekle kalmamış, aramızdaki bağı hayal ettiğimi düşünmeme neden olmuştu... ama Chase bunu öğrenmişti. Ve bunu bana *ödetti*.

Tüm anıları ve duyguları bir kez daha zihnimde toparlamaya çalışırken içimden derin ürpertiler geçti. Halının üzerinde bir top gibi büzülürken, içimdeki şeytanlarla savaşırken ve inşa etmek için çok çalıştığım zihinsel gücü sarf ederken zaman tüm anlamını yitirdi.

Sonunda uzuvlarımdaki titreme azaldı ve sert nefes alışım yavaşladı. Dizlerimin üzerindeki tutuşumu dikkatlice gevşettim, derin nefesler aldım ve sakinliğin vücuduma dolmasına izin verirken yavaşça bıraktım. Yine de beni bitkin bıraktı ve başımı kapıya yaslamak için geriye doğru eğdim.

"Buradayım," Zed'in sessiz sesi, sanki diğer tarafta ayna pozisyonunda oturuyormuş gibi ahşabın içinden bana doğru geliyordu. "Bana ihtiyacın olursa buradayım. Her zaman da olacağım."

Duygularım boğazımı sıktı ve derin bir yutkundum. Sonra yerden kalktım ve kapının kilidini açtım. Kapıyı açtığımda yerde oturan arkadaşıma baktım, gömleğinin düğmeleri buruşmuş ve alnı endişeyle kırışmıştı.

Dudaklarımdan tek kelime çıkmadı ama kapıyı iterek daha da açtım, sonra büyük yatağa doğru çekildim ve yorganın altına girdim. Bir süre sonra kapı usulca kapandı ve Zed yanıma sokularak beni tanıdık kucağıyla sardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve beni öpmekten bahsetmediğini biliyordum çünkü Chase'in odasındaki kasetleri görmüştü ve *biliyordu*.

Zed'in omzuma dokunan nazik eli ve kulağıma fısıldayan sesi beni uyandırdı ve havanın hâlâ karanlık olduğunu görünce inledim. Sonra bir sarsıntıyla doğruldum ve kocaman gözlerle ona baktım.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Ne oldu?"

Cevap vermeden önce yüzündeki rahat gülümseme beni rahatlattı. "Yok bir şey, seni öyle korkutmak istememiştim. Sadece... kalk. Gitmemiz gereken bir yer var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve beni kolumdan çekiştirerek yataktan kaldırdı. "Hadi, duşa gir. Ben de sana yeni kıyafetler getireyim. Çok sessiz ol ki Gumdrops'u uyandırmayalım. Bu sadece bizim için bir iş."

"Merak ettim doğrusu," diye mırıldandım ve ağır ağır esneyerek ağzımı kapattım. "Peki, ben gidiyorum."

Bir gece önceki kavgamızdan sonra ikimiz de giyinik bir şekilde uykuya dalmıştık ve bütün gece dikişlerimin ve fermuarlarımın etime baskı yaptığı yerler ağrıyordu. Bu yüzden düş almak ve üstümü değiştirmek konusunda *o kadar da* ısrarcı değildim.

Yıkandıktan sonra makyaj masasının kenarında bekleyen yeni kıyafetlerimi buldum ve Zed'in seçimlerine meraklı bir bakış attım. Nereye gidiyor olursak olalım, koyu renk kot pantolon ve düz, uzun kollu siyah bir üst giydiğim sürece Timberwolf işiyle ilgili olduğundan şüpheliydim.

"Al," diye fısıldadı Zed, dışarı çıktığımda bana bir çift düz tabanlı bot uzattı. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı hatırlattı ve sessizce alt kata indik. Antrenin duvarındaki saat şafağa yaklaşık bir saat olduğunu gösteriyordu ve garaja doğru ilerlerken Zed'e şüpheli bir bakış attım.

"Lucas'a dışarı çıkacağımızı söylememiz gerekmez mi?" Ferrari'nin yanında tereddüt ederek sordum.

Zed bana bıkkın bir bakış attı. "Ona bir not bıraktım; iyi olacak. Zaten sen uyandırmadığın sürece çocuk hep uyur. Muhtemelen gittiğimizi bile fark etmeyecektir."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Omuz silkerek yolcu koltuğuna geçtim ve emniyet kemerimi taktım. "Pekâlâ, itiraf et; ne yapıyoruz?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve tekrar esnedim. Sabahlardan nefret ederdim.

Zed sıırttı ve motoru hızlandırdı. "Sabır bir erdemdir, *efendim*. Göreceksiniz."

Alaycı ses tonuna gözlerimi devirip dikkatimi pencereden dışarı çevirdim ve başımı elime dayadım. Şu ana kadar dün geceki tartışma hiç olmamış gibi davranıyormuşuz gibi görünüyordu. Zed beni öpmemişti... ya da ben onu öptükten sonra sinir krizi geçirmemiştim.

Güzel. İnkârla başa çıkabilirim.

Zed müzik setinin sesini açarak konuşma ihtiyacını ortadan kaldırdı ve ben de yola koyuldum. Beni nereye götürdüğü ya da neden gizemli davrandığı konusunda endişelenmiyordum çünkü ona sonuna kadar güveniyordum. Kendini tehdit altında hissediyor olabilirdi ama kalbimin ne kadarına zaten sahip olduğunu kesinlikle biliyordu.

Gün doğumunun ilk ışıkları ufukta belirmeye başladığında Shadow Grove'un arkasındaki tepelerde bulunan bir gözetleme yerinde durduk ve bilmiş bir gülümsemeyle Zed'e döndüm.

"Gerçekten mi?"

Piknik sepetini almak için koltukların arkasına uzanırken sinsî bir gülümsemesi vardı. "Bu Tam olarak aynı," dedi omuz silkerek ve kapısını açtı. "Ama yakın."

Dışarı çıktık ve Zed Ferrari'sinin kaputuna oturup yanındaki yeri okşadığında sııttım. Bunu gençken yaptığımızda, arabalarımız çok daha ucuzdu ve onları çizip çizmediğimizi pek umursamazdık.

Yine de tartışmayacaktım, bu yüzden yanına atladım ve piknik sepetinden aldığı kahve termosunu kabul ettim.

Uzun bir süre sessiz kaldık, kahveyi paylaştık ve güneşin Shadow Grove'un üzerinden doğuşunu izledik. Zed adına konuşmam ama uzun zamandır ilk kez zihnimin boşalmasına izin verdim ve baş döndürücü bir sakinlik ve huzur duygusunun içimi doldurmasına izin verdim.

Kahve bittiğinde içimi çektim ve başımı Zed'in omzuna yasladım. Kolunu bana doladı ve tutuşunun gücü dün gece bana söylediği şeyi tam olarak pekiştirdi. Ne olursa olsun her zaman yanımda olacaktı.

"Teşekkür ederim Zed," diye mırıldandım bir süre sonra. "Buna tahmin ettiğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı."

Bu, çete hayatının tüm şiddet ve gerilimine henüz yeni alıştığımız zamanlarda sıkça yaptığımız bir şeydi. Her şey bunaltıcı olmaya başladığında, sabahın erken saatlerinde gizlice dışarı çıkar ve güneşin doğuşunu izlemek için bir gözetleme yerine giderdik. Bu bizim, Zed'in ve benim olayımızdı ve Chase hiç davet edilmemekten nefret ederdi. Ama sonuçta buna bizim kadar ihtiyacı olmamıştı. Chase Lockhart bu hayat için doğmuş, bu hayatta büyümüşü. Öldürmek, şiddet, tehditler ve taktikler... Bunların hiçbiri onun zihninde bizimkiler gibi ağırlık yapmıyordu. Ruhunu asla lekelemedi, çünkü zaten bu kadar siyah olan bir şeyi lekeleyemezsiniz.

"Henüz işimiz bitmedi," dedi orantısız bir gülümsemeyle, saatini kontrol ederek. "Atla."

Gülümseyerek ve omuzlarımdan kurşun gibi bir yük kalkmış gibi hissederek Ferrari'nin kaputundan indim ve koltuğuma döndüm. Zed'in yola geri dönerken bana attığı bakış saf bir heyecandı ve içimde uyandırdığı duygu seline engel olamadım.

Dün gece beni tam da kendisinin iddia ettiği gibi hissetmekle suçladığında haklıydı. Ama bu yüzden aramızdaki statükoyu korumaya her zamankinden daha kararlıydım. İyi bir şeyi bozmak sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacaktı.

Yine de bu durumu kolaylaştırmadı. Artık nasıl hissettiğini biliyordum... her zamankinden daha kötüydü. Her bakışta, her dokunuşta, her gülümseyişte daha fazlasını okuyordum.

Kahretsin. Ne yapmıştı ki?

Yanağımın içini ısırdım, bir sonraki yerimize giderken kendime zihinsel bir moral konuşması yapmaya çalıştım, sonra *Stealth Hunter Paintballing* yazan bir tabelanın işaretlediği bir araba yoluna girdiğimizde gülmeye başladım.

"Zed..." Geniş bir sırıtışla ona döndüm. "Beni paintball'a mı götürüyorsun?"

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer düşündüğün buysa, beni vurmayacaksın. Bir hafta boyunca yeterince yara aldım, teşekkürler." Yüzünü buruşturdu ve hem Cass'in hem de benim iz bıraktığımız yerleri ovuşturdu.

Çoğunlukla boş olan arsaya park ettik, ama hemen girişe yakın bir yerde bir otobüs dolusu SGU erkek öğrenci birliğini gördüm, gülüyor, kıkırdıyor ve birbirlerinin kıcını tekmelemekten bahsediyorlardı.

"Yüksek sesle konuşan birkaç salağı, cesetleri ortadan kaldırmakla uğraşmadan vurmak ister misin?" Zed başını yana eğerek teklif etti. "Bu açık bir parkur, bize karşı başka kim oynuyorsa."

Alçak sesle bir ıslık çaldım ve hızlıca okul arkadaşlarını saydım. "İkiye karşı yirmi altı mı? Adil olmayan bir oran gibi görünüyor." Kaşlarımı çattım. "Belki de bunu gözlerimiz bağlı yapmalıyız."

Zed bir kahkaha attı ve paintball parkına giden yolu gösterdi.

Kardeşlik grubundan birkaç çocuk kayıt için sabırla sıramızı beklediğimizi fark etti ve bugün sahada fazla rekabet olmayacağı hakkında aptalca şakalar yapmaya başladı. Görünüşe bakılırsa, paintball parkının müdavimleriydiler. Zavallılar.

Grubun içinde tanıdık bir yüz gözüme çarptı ve başımı hafifçe eğerek sordum. Gelişigüzel bir şekilde arkadaşlarından ayrılarak yanıma geldi ve Zed'le benim biraz yanımda durarak panoya bakıyormuş gibi yaptı.

"Günaydın patron," diye sessizce selamladı beni, sonra başını Zed'e doğru eğdi, "ve patron."

"Seni asla bir öğrenci derneği çocuğu olarak seçmedim, Rixby," diye cevap verdim aynı sessizlikle, eğlenen sırtışıma geri çekerek. "Senin için ilginç bir görünüm."

Genelde dikenli ve jöleli olan saçları düz taranmıştı ve düğmeli polo tişörtü dövmelelerinin çoğunu kapatıyordu. Pazusundaki Timberwolf işaretinin kenarları görünüyordu ama biri işaretin ne olduğunu *bilmese* bunun bir çete sembolü olduğunu asla tahmin edemezdi.

Rixby Zed'e bir bakış attı, bu da bana ikincimin tamamen farkında olduğunu ve hatta muhtemelen onu ilk etapta kardeşliğe soktuğunu söyledi.

"Kampüsteki yeni uyuşturucu satıcılarını araştırıyor," diye mırıldandı Zed usulca. "Ama bugün kardeşlerini bir katliam için hazırlıyor, değil mi Rixby?"

Tiki gizli Timberwolf bir kahkaha attı. "Ego kontrolüne ihtiyaçları var. Üstüme gelme patron? Sağlam tutmam gereken bir itibarım var."

Zed başını salladı. "Bu konuda iyi şanslar."

Rixby homurdandı ama giysilerini giymek üzere "arkadaşlarının" arasına geri döndüğünde sırtıyordu.

Kollarımı kavuşturarak Zed'e uzun uzun baktım ve o da bana gülümsedi, bu zavallı aptalları yere süpüreceğimizi bildiği için kendini çok beğenmişti.

Evet. Bu *tam da* ihtiyacım olan şeydi.

ZED, muhtemelen Lucas gittiğimizi anlamadan eve varacağımızı söylediğinde HAKLI ÇIKMIŞTI. Eve döndüğümüzde boya sıçramıştı ama doğrudan isabet yoktu.

-Lucas aşağıya iniyordu, hâlâ yarı uykulu görünüyordu.

"Hey, bu not da neyin nesi?" diye sordu Zed'e. Elindeki kâğıt parçasına kaşlarını çatarak baktı, sonra da yüksek sesle okudu: "*H.'yle çıktım. İyi bir Gumdrops gibi ödevini yap. Patron adam.*"

Bir kahkaha attım. "Çok şirin," dedim Zed'e geniş bir sırtışla. "*Kendini buraların patronu sanıyorsun.*" Uzanıp başını küçümseyici bir şekilde okşadıktan sonra mutfığa doğru yöneldim.

"Ne?" Zed takip ederek sordu. "Ben onun patronuyum. Ya da... öyleydim. Muhtemelen şu anda sahnede pek popüler değilsin evlat."

Ben adadaki bar taburelerinden birine kayarken Lucas kaşlarını çatarak Zed'e baktı. "Evet, kendine böyle yalan söylemeye devam et Zed. Hatunlar yara izlerine bayılır; *gerçek* patron işe dönmeme izin verdiğinde on kat daha popüler olacağım." Bana sert bir bakış attı, ben de başımı sertçe salladım.

"Hiç şansın yok Lucas. Bırak o yanığı, morlukların bile iyileşmedi." Tişörtündeki damgayı görebiliyor gibi kaşlarımı çatarak göğsüne baktım. İyi iyileşiyordu ve doktoru dağlama demirinin olabileceği kadar sıcak olmayabileceğini tahmin ediyordu. Chase acele etmişti ve bunun için mutluydum.

"Aslında bu konuda bir fikrim var," dedi Lucas işaret parmağıyla bir noktaya dokunarak. "O yüzden stres yapma. Ben bu işi hallettim. Sadece söyle, ben de seve seve diğer kulüplerinizdeki işime geri döneyim."

Zed, Lucas'ın arkasından bana kaşlarını kaldırdı ve başımı sallamadan önce ona bir bakış attım. "Bunu bir kez daha kontrolden geçtikten sonra konuşabiliriz."

Lucas uzun bir iç çekti ve ellerini yanımdaki tezgâha dayadı. Yakınıma eğilip dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Sanırım bu arada özel danslarla yeteneklerimi keskin tutmam gerekecek." Fısıltıyla söylediği sözler seks ve vaat doluydu ve dişleri şakacı bir şekilde boynumu ısıırıyordu.

Bedenim tepki verdiğinde keskin bir nefes aldım ama gözlerim Zed'inkilere kilitlendi. Yine de kızgın değildi. Sadece... üzgündü. Boyun eğmişti.

Lanet olsun. Bu istediğim *son* şeydi. Bir zamanlar sağlam olan arkadaşlığımızı o tek öpücükle çoktan bozmuş muyduk? Yoksa bu zaten uzun zamandır mı geliyordu?

Kapı zili çaldı ve beni gerçekten aptalca bir şey yapmaktan kurtardı; Zed'e ben, Lucas ve Cass'le çok eşli bir ilişkiye girip giremeyeceğini sormak gibi.

Zed cevap vermeye gitti ve Lucas yalnız kaldığımızda beni düzgünce öpme fırsatını yakaladı. Elleri belimi kavradı ve ben de onu öperken dolgun dudakları yumuşak ve telaşsız bir şekilde dudaklarıma değdi.

Lucas'ı cidden sonsuza dek öpebilirdim; o ağızyla çılgın bir doğal yeteneği vardı.

"Bu sabah iyi misin?" diye mırıldandı usulca, bir süre sonra beni bıraktığında. "Dün geceki tartışmanın bir kısmına kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım..."

Ruhumdaki böyle bir yaraya şahit olmuş olmasından nefret ederek içim burkuldu. "Evet. Zed ve benim... bir geçmişimiz var."

Lucas bir kahkaha attı. "Hadi canım. Ama tam olarak böyle olacağını düşünmemiştim."

Kaşlarım kalktı. Bu yorumla ne demek istediğini, Zed'in kendiliğinden aşkını ilan edip beni öpeceğini bilip bilmediğini sormak istedim. Ama fayans zemindeki ayak sesleri sessiz konuşmamızı kısa kesti ve Zed, arkasında Dallas'la birlikte mutfağa geri döndü.

"Dallas," dedim şaşkınlıkla. "Bu sabah seni beklediğimizi bilmiyordum."

Bana sıkı bir gülümseme ve saygı dolu bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Efendim. Hayır, değildiniz. Yine de bunun yüz yüze görüşmeyi gerektirecek kadar önemli olduğunu düşündüm."

Dizüstü bilgisayar kolunun altındaydı ve ekranı açmak için onu tezgâhın üzerine koydu.

Zed'e meraklı bir bakış attım ama o da bana küçük bir kafa sallayarak Dallas'ın bize ne söylemeye geldiğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi.

"Tamam, sadece geleceğim ve siz ikinizin elçiye zeval olmaz havasında olmamanız için dua edeceğim," diye mırıldandı Dallas, parmakları klavyenin üzerinde gezinirken Zed ve bana gergin bakışlar fırlattı.

Zed alaycı bir gülümsemeyle, "Bu sabah paintball parkında stres attık," diye cevap verdi. "Ne buldunuz?"

Dallas yüzünü buruşturarak, "Sigortacınızın alıcısı," diye cevap verdi. "Bu paravan şirketi kırmak biraz zor oldu ama yeterince eminim..." İçini çekti, sonra ekrandaki belgeyi bize göstermek için dizüstü bilgisayarını döndürdü. "Locked Heart Enterprises."

Tüm vücudum hareketsiz kaldı ve kalp atışlarım bir saniyeliğine durur gibi oldu.

"Şaka yapıyorsun," dedim boğuk bir fısıltıyla, bakışlarım Zed'inkilere kilitlenmişti. "Bu hiç de incelikli değil."

Zed başıyla onayladı. "O kabuğun kırılmasını istiyordu."

"Ah, tamam, belki," diye mırıldandı Dallas. "Her neyse, bu Locked Heart'ın CEO'su. Elbette geçmişini biraz araştırdım ve-"

"Ve sen de eski Timberwolves'la bağlantılar buldun," diye bitirdi Zed, bir elini yüzünde gezdirerek inledi. "Lockhart ailesiyle ailevi bir bağın yanı sıra. Wenton Dibbs neydi? Chase'in kuzeni mi?" Onaylamak için bana baktı ama ben inanamayarak başımı sallıyordum.

"Evet, öyleydi," diye cevap verdim, dizüstü bilgisayar ekranındaki veri sayfasına bakarken aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ama o da öldü."

Dallas kaşlarını çatı. "Size karşı çıkmak gibi olmasın efendim, çünkü bu son derece aptalca bir fikir gibi görünüyor... ama Wenton Dibbs hayatta. Her yıl vergi beyannamesi veriyor, kira ödüyor, park cezası alıyor..." Omuz silkerek devam etti.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Onun bir fotoğrafı var mı?"

Dallas'ın ifadesi gerginleşti. "Hayır. Ya da yüz tanıma yazılımı için yeterince net bir şey yok. Sadece bunlar, Cloudcroft'taki Locked Heart ofisinin dışındaki bir güvenlik kamerasından alınmış." Birkaç kez tıkladı ve açık renk saçlı ve geniş omuzlu uzun boylu bir adamı gösteren bazı grenli görüntüler getirdi. Adamın yüzü tüm çekimlerde dönüktü, sanki kameraların nerede olduğunu biliyormuş ve kasıtlı olarak onlardan kaçınıyormuş gibiydi.

Kuzenlerdi, bu yüzden yüzünü görmeden onun Chase mi yoksa Wenton mı olduğunu kesin olarak söylemenin bir yolu yoktu. Bir şey hariç.

"Wenton Dibbs öldü," dedim tekrar, alnımı ovuşturarak. "Chase onu babasının yatının arkasında vurdu ve cesedini denize attı."

Zed bana şaşkın bir bakış attı. "Nasıl olur da benim bundan hiç haberim olmaz? Aile onu öldürdükleri için Montaguire'lerle olan kan davalarını suçlamadı mı?"

Omuz silktim. "Şu ana kadar her şeyi unutmuştum. Ben..." Sesim kesildi ve yutkunmam gerekti. "Olay olduğunda aklım tamamen başımda değildi."

Zed'in gözleriyle karşılaştım ve o da bilerek başını salladı.

"Her şey buysa Dallas, sanırım bunu özel olarak konuşmamız gerekiyor." Kaşlarımı, dizüstü bilgisayarını usulca toplayan ve başını sallayan yerleşik hackerımıza doğru kaldırdı.

"Anlaşıldı patron. Tüm bunların bir kopyasını size göndereceğim ve Dibbs'in daha iyi görüntülerini aramaya devam edeceğim. Ya da her kimse." Bana bir kez daha başını salladı ve sonra aceleyle evden çıktı.

Ön kapı kapandıktan sonra mutfakta yankılanan sesle Zed kollarını kavuşturdu ve bana endişeli bir bakış attı.

"Bize hikâyeyi anlatmak ister misin?" Sesi sakın ve duygusuzdu ama gözleri endişeyle parlıyordu. Dün geceki çöküşümü görmüştü ve bu da aynı anılara çok yakın bir yerde dolaşıyor olabilirdi. Ama sorusundaki bir kelime beni şimdiki zamana geri döndürdü. Tek bir kelime seçimi bana tutunmam ve artık her şeyin farklı olduğunu kendime hatırlatmam için bir can simidi attı.

Biz.

Hikayeyi "bize" anlatmak isteyip istemediğimi sormuştu... ona *ve* Lucas'a.

Lucas da bunu duydu ve benim yanımda olduğunu sessizce hatırlatmak için kolunu belime doladı. Artık o korkmuş, uyuşturulmuş genç değildim. Bir destek ağım vardı ve lanet olsun, onu kullanmaya başlamam gerekiyordu.

Keşke Cass de burada olsaydı. *O neredeydi?*

C Dişlerimi sıkarak kahvemi dudaklarıma götürürken elimini titremesini durdurmaya çalıştım. Zed az önce benim için doldurmuş, sonra da paintball'dan eve dönerken aldığımız çeşitli hamur işlerinden oluşan çantayı çıkarmıştı.

"Zed korkunç geçmişimi zaten biliyor," dedim Lucas'a kuru bir sesle, burnumu kırıştırarak, "o yüzden sadece... kafanı karıştırırsam araya gir. Yoksa detayları geçiştireceğim, sorun olur mu?"

Başını salladı, alnı endişeyle kırışmıştı ama dizimdeki eli güven vermekten başka bir şey yapmıyordu.

Bir nefes aldım. "Tamam, özetle, Chase Lockhart kontrolsüz, sosyopat bir psikopattı. Yani... bir klinik psikolog onu ele geçirse ya tez yazar ya da altına işer." Zed bir kahkaha attı ama sözünü kesmedi. "O eskiden..." Sözümü yarıda kestim, sonra toparlanmak için kendime zihinsel bir tokat attım. "Beni uyuşturmanın eğlenceli olduğunu düşünürdü. PCP ailesinin nakit ineği ve güçlü bir dozun neden olabileceği halüsinasyonları... Bilmiyorum. Eğlenceli. Korkudan zevk alıyordu, bu yüzden melek tozuyla yaşadığım deneyimin tam anlamıyla kabuslara konu olduğunu söylediğimde bana güvenin."

"Bu çok boktan," diye mırıldandı Lucas ve ben de ona orantısız bir gülümseme verdim.

"Hiçbir fikrin yok. Her neyse. Wenton Dibbs." Boğazımı temizledim ve gergin bir şekilde saçımın bir tutamını çektim. "Yaşlı Lockhart'ların ev sahipliği yaptığı bir etkinlik sırasında oldu. Babasının yatına gitmiştik ve Chase babasının ona verdiği bir terfiyi kutlama havasındaydı. İçiyor, kokain çekiyor ve onunla birlikte olmam için bana baskı yapıyordu."

Zed sinirli bir sesle homurdandı. "Bu konuda iyiydi. Manipülatif pislik."

"Evet. Sonunda yeterince *eğlenceli* olmadığımı karar verdi ve bana melek tozu verdi." Kendimi hikâyeden koparıp Lucas'ın dizimdeki elinin sıcaklığına, burnuma gelen zengin kahve kokusuna ve Zed'in benimkilere kilitlenmiş gözlerinin yoğun, alev alev yanan mavisine odaklandım. "Wenton'la aramızdaki tartışma Chase beni paylaşmaya karar verdiğinde oldu. Wenton reddetti, sonra Chase'e karşı çıktı ve ona dedi ki..." Sözlerimi yarıda kestim, ayrıntılar bulanıktı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Wenton'ın Chase'i yumruklaması ve Chase'in de onu kafasından vurmasıyla sonuçlandı."

Durakladım, kahvemden bir yudum aldım ve çarpıtılmış anıların zihnimde kötü çeken bir TV kanalı gibi oynamasına izin verdim. Uyuşturucunun neden olduğu sayıklamalarımın bulanık ve kırık dökük anıları gerçekle karışmıştı. Midem, süt içtikten sonra rollercoaster'a binmişim gibi çalkalandı ve kıvrıldı.

Olmaz. Asla olmaz. Bu inebileceğimden daha fazla bir yolculuktu. Ben de öyle yaptım. Cihazı kapattım ve Zed'in gözlerine bir kez daha odaklanmadan önce sahneyi temizlemek için başımı salladım.

"Chase aileden birini öldürdüğü için başının belaya gireceğini düşünerek paniğe kapıldı ve Wenton'ın cesedini okyanusa attı, sonra da biz kıyıya dönmeden önce diğer tanıklar Ivan ve Dennis'in parasını ödedi." Küçük bir iç geçirdim. "O kadar dağılmıştım ki her şey... aklımdan uçup gitti."

Zed'in omuzları öfkeyle gerilmişti ve bana bakarken ellerini iki yanında yumruk haline getirmişti. Bakışlarındaki suçluluk ve acı neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden gözlerimi kaçırıp Lucas'a döndüm ve boğazımı temizledim.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Nazikçe sordum, yani daha fazla ayrıntı mı istiyordu yoksa bu ne kadar dengesiz bir karmaşa olduğumu açıklamaya yeter miydi?

Lucas'ın alnı derin bir tiksintiyle kaplanmıştı ama dizimi güçlü ve rahatlatıcı bir şekilde kavramıştı. "Evet, aslında biliyorum," diye cevap verdi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Olayları anlatış biçiminden şüphe duymak istemem ama aklıma ilk gelen şey... Olanların bu olduğuna *emin misin*? O kadar uyuşturucunun etkisindeyken halüsinasyon görüyordun. Chase'in senin korkundan faydalandığını söyledin, bu yüzden seni kasten korkutmak için bir şeyler yaptığını, muhtemelen kafanı karıştırmak ve seni dehşete düşürmek için durumlar düzenlediğini varsayacağım."

Başımı salladım. Başardı.

Lucas yüzünü buruşturdu, muhtemelen öyle olmadığını söylememi umuyordu. "Şey, evet." Boştaki elini sarkık, manken gibi saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bunun seni korkutmak ya da hızada tutmak için bir tuzak olmadığını nereden biliyorsun? Onunla uğraşmaman için bir uyarı gibi mi?"

Omurgamdan aşağı inen soğuk ürperti buza dönüştü.

"Mümkün," dedi Zed usulca, tezgâhın karşısına eğilip dişlerimin arasından başparmağımın tırnağını çekerek. Çiğnediğimi fark etmemiştim bile. "O olayı hatırlıyorum. O gece orada değildim çünkü rastgele bir üniversiteli kızla dışarı çıkmıştım ve umutsuzca kendimi arkadaşımın kızına aşık olmadığımı ikna etmeye çalışıyordum." Bana uzun uzun baktı. "Eğer orada olsaydım, bu saçmalığı denemezdi."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım ve kendimi daha fazla mağdur hissetmeyi reddettim. "Bunu daha sonra, eve gittiğimizde yapardı."

"Ama Wenton'ın vurulmamış olması da mümkün," diye tekrarladı Lucas. "Chase'in yüzüne isabet eden bir kurşundan kurtulmasından çok daha olası. Değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu ve Zed'e baktım. *O mıydı?*

Arkadaşım tek omuz silkti. "Buna cevap verme umudu sadece sende var, Dare. Hafızanın gerçek olduğuna ve tozdan kaynaklanan bir sahtekârlık olmadığına ne kadar eminsin?" Bir elini ensesinde gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Çünkü Chase'i vurduğuna tanık oldum. Ama hem Ivan hem de Dennis şu anda ölü, bu yüzden Wenton'la ilgili anını onlara soramayız."

Bu bilgiyi zihnimde tekrar tekrar gözden geçirdim ve dışarıdan birinin bakış açısıyla inceledim. Lucas'ın bakış açısından. Sonunda bir elimi yüzümde gezdirip uzun ve sert bir nefes verdim.

"Siktir," diye fısıldadım. "Bilmiyorum."

Lucas dizimi sıktı. "Sorun değil bebeğim. Bilmene gerek yok. İster Chase'in kendisi ister Wenton Dibbs olsun, bu sefer onu gerçekten öldüreceğiz. Hades'in kendisine savaş ilan etti; bunu bitirmenin tek bir yolu var."

Zed acımasız bir kahkaha attı. "Tam *bir anarşi* ile."

İnledim ve onun aptalca kelime oyununa gözlerimi devirdim. Ama aklımı daha endişe verici bir konuya kaydırıldı.

"Bugün Cass'ten haber aldınız mı?" Onun yokluğu beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Bir kez seviştik diye aşk delisi bir aptal gibi etrafta dolanmasını beklediğimden değil, ama burada olmamasında bir tuhafılık vardı. Belki de bu daha fazlasını söylüyordu.

başka her şeyden çok onun derimin altına girmesine ne kadar izin verdiğimle ilgiliydi. İlişkiye başlamadan önce Cass'i haftada bir kez görebildiğim için şanslıyım. Kendi hayatı, yönetmesi gereken bir çetesi vardı. Ama daha önce hayatının ne kadar büyük bir kısmının rastgele, güzel kadınlarla geçtiğinin ve ne olduğumuz konusunda tam olarak bir anlaşma yapmadığımızın rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

Lucas başını salladı ve çikolatalı kruvasanından bir ısırık aldı. "Hayır."

Zed kahve fincanımı yeniden doldurdu ve eğilerek yanağıma çok rahat bir öpücük kondurdu. "Wraith'lerin ele geçirilmesiyle ilgili bazı dış çıkarma sancıları gibi geldi." Platonik bir hareketten biraz daha fazlasını yaptığı için ona sert bir bakış atmadan dönüp gitti. "Ama birkaç saat içinde onu Anarchy'de eğitim için görmem gerekiyor, eğer gelip izlemek istersen."

Sırıttım ve yüzünün yan tarafındaki çürüğü işaret ettim. "Tekrar nakavt olduğunu görmem için bu kadar istekli misin, Zayden?" Dilimi şaklatarak alay ettim. "Sanırım son yıllarda yeteneklerinin biraz kaymasına izin vermiş olabilirsin. Seni de bir dövüş gecesine atmam gerekebilir."

Gözlerini kısarak cezveyi yerine koydu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir tarih seç; ben yaparım. Kalçasını kırmasın diye dün yaşlı adama fazla yüklenmedim."

Lucas gülmeye başladı ve ağzındaki hamur işiyle boğuldu. Sertçe öksürdü, kendini kontrol altına almaya çalışırken yüzü kıpkırmızıydı ama Zed ona buz gibi ölüm bakışlarıyla baktı.

"Sen öyle diyorsan," dedim ona geniş bir sırıtışla ve Lucas'ın sırtına vurarak ona yardımcı olmaya çalıştım, her ne kadar bunun *hiçbir* faydası olmadığı kanıtlanmış bir gerçek olsa da.

Zed ters ters baktı ve kendi kahve fincanını alıp içmeye başladı. "Lanet olası bok karıştırıcı," diye mırıldandı Lucas'a. Gumdrops'una attığı karanlık bakış, daha sonra eğitim sırasında intikam alacağını söylüyordu, zavallı sevgilim.

"Pekâlâ, gidip şu boyanın birazını yıkamam gerekiyor," diyerek taburemden kaydım ve boş kupamı lavaboya götürdüm. "Siz ikiniz uslu durun ve bir tür yanlış yönlendirilmiş penis ölçme yarışında birbirinizi öldürmeyin."

Lucas sırtıttı. "Ölçüme ihtiyaç duymayacak kadar güvendesin."

Gözlerimi devirdim ama muhtemelen haklıydı. Pantolonunda sakladığı yılan milyonda bir bulunurdu.

Onları mutfakta bırakıp Dallas'a mesaj atarak üst kata çıktım. CEO'yu şahsen ziyaret edebilmek için Locked Heart ofislerinin ayrıntılarını öğrenmek istiyordum. Ne de olsa Wenton mı Chase mi sorusuna kesin bir cevap vermenin en kolay yolu bu gibi görünüyordu. Pozitif, ilk elden tanımlama.

Ama düşün altında saçımdaki floresan boyayı yıkarken bunun Wenton olma ihtimalinin çok daha yüksek göründüğünü kendime itiraf etmek zorunda kaldım ve bu beni bir nebze rahatlattı. Ölümden dönen Wenton Dibbs'le başa çıkabilirdim. Beni Chase gibi yıkamazdı.

Zed, Lucas'a ona gülme konusunda ciddi bir ders vermişti. Alt kattaki spor salonunda antrenmanlarını bitirdiklerinde Lucas yarı ölüydü ve ikincime küfürler savuruyordu.

Lucas'ın hâlâ iyileşmekte olan yaraları yüzünden Zed'i gönülsüzce azarladım ama sonuçta Lucas da bir o kadar suçluydu.

Dallas, Locked Heart Enterprises'ın CEO'su Wenton Dibbs'in şu anda ülke dışında olduğunu bildirmek için bana daha önce geri dönmüştü, bu yüzden yüzleşme planlarımı şimdilik buza koymak zorunda kaldım.

Zed kulüpleri kontrol etmek ve Cass'le Anarchy'de buluşmak için ayrıldıktan sonra oturma odasındaki kanepede Lucas'ın yanına yerleştim. Yeni duş almış, üstünü değiştirmiş ve bir film aramak için kanallar arasında geziniyordu.

Kolunun altına sokuldum. "Ne arıyorsun?"

Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Araştırma," dedi ve aradığı filme tıkladı. "Bazı yeni rutinler üzerinde çalışmalıyım ki patronum beni tekrar programa aldığında hazır olayım."

Magic Mike büyük ekranda oynamaya başladığında kıs kıs güldüm. Yine de bana meraklı diyebilirsiniz, Channing ve adamlarından nasıl bir ilham alacağını görmek istedim.

İzlemek için tam yerleşmiştik ki telefonum cebimde titredi ve ben de sinirli bir şekilde iç çektim. Telefonsuz daha iyi olacağımı düşünmeye başlamıştım... ama bu muhtemelen imparatorluğumu yönetmek için pek de işe yaramayacaktı.

Telefonu çıkardım ve arayanın kimliğini gördüğümde sarsılarak doğruldum. "Her şey yolunda mı?" Lucas kaşlarını kaldırarak bana sordu.

Gözlerim bir anda telefondan ona, oradan da tekrar telefon ekranına kaydı. "Evet, evet. Evet. Buna cevap vermeliyim." Başparmağımı "aramayı kabul et" düğmesinin üzerine kaydırarak odadan hızla çıktım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Seph? Neyin var?"

Ağır bir duraklama oldu ve umutsuzca telefonun içinden tırmanabilmeyi diledim.

Sonra kız kardeşim iç çekti. "Hey, Dare," dedi sonunda.

Sesi paniklemiş, acı çekiyormuş ya da zorla tutuluyormuş gibi gelmiyordu. Ne oluyor lan?

"Sana hâlâ çok kızgıyım," dedi bana, sesi sert ve kırgındı. "Ama sen hâlâ benim ablamsın."

Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı ve antrenin duvarına yaslandım. Kavgamızdan beri Seph'e birkaç kez mesaj atmıştım ama cevap vermemişti ve ben de onu zorlamamıştım. Demi beni İtalya'da iyi oldukları konusunda bilgilendirdi ve ben de mesafenin ve zamanın boktan davranışlarımın açtığı yarayı kapatacağını umarak bu konuyu kapattım.

"Elbette öyleyim Seph," diye fısıldadım. "Sen istemesen bile ben her zaman senin kardeşin olacağım.

Ben."

Bir ses çıkardı. "Evet, şey... Demi benimle şu konuda konuşmuş olabilir. şeyler." Durakladı, sesi garip çıkıyordu. "Lucas ve sen. Ve benim nasıl tepki verdiğim."

"Özür dilemene gerek yok, Seph. Sana asla yalan söylememeliydim," dedim aceleyle ve o da bir kakhaha attı.

"Özür falan dilemiyordum, seni narsist." Kelimeleri bana ters ters söyledi ve ben de sırtıttım. "Çok haklısın, bana yalan söylememeliydin; kendimi tam bir aptal gibi hissetmeme neden oldun! Ama... birazcık bakış açısı *o kadar* da kötü olmadığı gerçeğini kabullenmemi sağladı. Lucas'ın beni aldattığı falan yoktu; sadece aptalca bir aşktı."

Onun olgunluğu karşısında gerçekten şaşırılmışım. "Beni bunu söylemek için mi çağırdın?" "Hayır, tam olarak değil," diye itiraf etti. "Demi'yi yanlışlıkla duymuş olabilirim."

Archer'la senin hakkında konuşuyorduk."

Ah, kahretsin. Omurgam sertleşti ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Ne duydun, Seph?"

"Pek bir şey yok," diye itiraf etti, bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi, "ama binamızdaki bombanın Chase'le bir ilgisi olduğunu söylediklerini duydum."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Seph'in yanında bu kadar dikkatsiz davrandıkları için Demi ve Archer'ı öldürebilirdim. Babamız hayattayken neler yaşadığını ya da onun az kalsın neler çektiğini bilmesini asla ama asla istemedim.

Küçük bir iç çekiş daha yaptı. "Bak, o zamanlar nelerle uğraştığını gerçekten bilmediğimi anlamaya başlıyorum. Ama... *Seni* tanıyorum, Dare. Ne kadar güçlü olduğunu ve yeni Timberwolves'u ne kadar şiddetle koruduğunu biliyorum. Ve Chase'le çıktığın zamanki halini de hatırlıyorum." Sesi küçük ve sessizdi, gözlerimin ısınmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "O zamanki sen değildin. Seni gördüğüm her lanet gün gözlerindeki bakış daha da çukurlaşıyor, *daha da ölüyordu* ve bunun onun yüzünden olduğunu biliyordum. Sen uyurken gizlice odana girip nabzını kontrol ederdim ve her şey çok fazla geldiğinde kendini öldürmediğinden emin olmak için." Sesi bu itirafın üzerine kesildi ve nefes alışındaki gözyaşlarını duyabiliyordum.

Ne kadar denesem de onu rahatlatacak kelimeleri bulamadım. Ona yanıldığını, her şeyi bitirmeyi yüzlerce kez düşünmediğimi söyleyemedim. Ama onun yüzünden bunu hiç yapmadım. Ben gidersem, küçük kız kardeşimi aynı kaderden kim kurtaracaktı?

Seph yüksek sesle burnunu çekti ve bir nefes aldı. "Ama sonra işler değişti. Sen... yaptığın şeyi yaptın. Kendini geri çekip soğuk ve acımasız olsan da rahatladım çünkü o günden sonra bir daha asla vazgeçecekmiş gibi görünmedin." Sesi titremeyi bıraktı ve neredeyse kendini toparladığını görebiliyordum. Kendi başına güçlü bir kadındı; sadece bunu ona hiç söylememiştim.

"Chase değil," diye fısıldadım ona, sesime tam olarak güvenmiyordum. "Zaten öyle olduğunu sanmıyorum. Bu... karmaşık. Sanırım. Ama o olsa bile, beni tekrar itip kakmaya kalkarsa kötü bir sürprizle karşılaşır."

Seph keskin bir kahkaha attı. "Yok artık. Onun kıcını dümdüz edersin. Her neyse, söylemek istediğim şey Lucas'la yaşadığın bu tuhaf puma olayının senin için iyi olduğunu düşündüğüm. Onunla tanıştığından beri değiştin ve her ne kadar yattığın kişinin Zed olduğunu düşünsem de, *birinin* sana iyi davrandığını biliyordum. Birisi sonunda seni içeri almış ve sevilmeye değer olduğunu göstermişti. Çünkü öylesin, Dare. Umarım bunu biliyorsundur."

Gözümünden sıcak bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağı yuvarlanarak beni nutkum tutuldu.

"Ben sadece..." Seph sözlerinin beni kalbimden vurduğunu fark etmeden devam etti. "Zed ve Cass için sana kızgındım. Sen bir lise son sınıf öğrencisiyle yatarken, o iki erkek tanrısı sonsuza dek senin peşinden koşuyordu ve ben

büyük bir hata yaptığını düşündüm. Ama bilemiyorum. Artık seni Lucas'ın yaptığı gibi gülümsetebilecek herkesi kabul etmeyi seçiyorum."

Sert bir kahkaha attım ve gözbebeklerimin arkasından süzülen yaşları burnumla geri çektim. Şımarık küçük kız kardeşimin bir kez daha içten bir açıklama yapması halinde muhtemelen bir duygu birikintisi içinde eriyip gidecektim.

Kuru bir iniltiyle ona, "Onları henüz gözden çıkarma," dedim. "İşler... karmaşık."

Telefonda bir duraklama oldu, sonra Seph heyecandan tiz bir çığlık attı. "Aman *Tanrım!*" diye çığlık attı. "Kesinlikle üçünü de beceriyorsun! Dare, sana idolüm olduğunu söylemiş miydin? Belki artık beni engellemeyi bırakırsın da ben de kendime ait bir ters harem ilişkisi kurabilirim. Şu anda çok dışlanmış durumdayım."

Sesindeki abartılı somurtmayı duyabiliyordum ve sıırttım. "Buna güvenme, küçük kardeşim."

Mızımızlanarak itiraz etti, sonra esnedi. "Tamam. Yatmam gerek; burada saat sabahın biri gibi. Demi yarın bizi Floransa'ya götürüp Galleria dell'Accademia'yı gezdirecek ve dev bir taş adamın küçük aletine baktıracak. Sence sorun olur mu, yoksa gidip Davut heykelini bana aletini göstermemesi için tehdit etmek mi istersin?" Küstahlığı geri gelmişti ve göğsüm sıcaklıkla doldu.

"Beni kışkırtma, velet," diye uyardım onu. "Archer benimle konuşmak için buralarda mı?"

İğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Güven bana, şu anda onu ve MK'yi rahatsız etmemi istemezsin. Sabah aramasını söylerim."

Yine kıs kıs güldüm. "Yeterince adil. Seni seviyorum, Seph." Sesim boğuk çıkmıştı ve bunu söylerken ona ne kadar seyrek söylediğimi fark ettim.

O da karşılık vermeden önce şaşkın bir sessizlik oldu. "Ben de seni seviyorum, Dare. Benim yüzümden ölme, tamam mı? Hâlâ bana nasıl ateş edileceğini öğretmene ihtiyacım var ve Demi silahlarına dokunmama izin vermiyor."

Gözlerimi devirdim ve tepkimi göremese de başımı salladım. "Tatlı rüyalar, evlat. Bana İtalya'dan birkaç fotoğraf gönder, tamam mı?"

"Tamamdır," diye söz verdi ve aramayı sonlandırdı.

Fuayedede sırtımı duvara dayayarak uzun bir süre oturdum ve Demi ile Archer'ı öldürmeme gerek olmadığına karar verene kadar Seph'le yaptığım konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırımdım. Seph'in dinlemesinin ne kadar kötü sonuçlanabileceğine rağmen, nasıl sonuçlandığını düşününce kızgın kalamazdım.

Sonunda ayağa kalktım ve oturma odasına doğru ilerledim; orada Lucas'ı gömleksiz bir halde, hoparlörlerden müzik yayılırken sehpayı taşlarken buldum.

Beni izlediğini fark edince dondu kaldı, sonra sıırttı. "Selam bebeğim," dedi bana imalı bir bakış göndererek. "Bu kombinasyon üzerinde çalışmama yardım etmek ister misin? Bir odak noktasına ihtiyacım var."

Seph'in Lucas'ın beni nasıl daha iyi bir hale getirdiğiyle ilgili sözleri zihnimde tekrar yankılandı ve gözlerimi onun üzerinde gezdirirken tüm vücudum aniden sıcaklaştı ve hiç alışık olmadığım bir duyguya kapıldı.

"Daha iyi bir fikrim var." Tişörtümün eteklerini kaldırdım ve çıkardım. "Bana az önce yukarıda yaptığın hareketi göster."

Gözleri hevesle irileşti. "Üst katta, ha?"

Başımı salladım, sutyenimin kancasını çıkarıp gömleğimle birlikte bir kenara attım. "Evet. Yani düşersen yumuşak bir iniş yapabilirsin."

"Oh," diye cevap verdi, dolgun dudaklarında hınzır bir sırıtışla bana doğru ilerleyerek. "Peki, eğer güvenlik içinse." Eğilip beni kollarının arasına aldı ve boğazımdan şaşkın bir çığlık kopardı.

"Lucas!" İtiraz ettim. "Beni yere bırak; hala iyileşiyorsun!"

Sadece güldü ve beni yukarı taşıırken öptü. Doktorun emirlerini hiçe sayması beni hâlâ tahrik etmiyorsa lanet olsun. Kötü çocukları severdim ve Lucas melek parlaklığını hızla kaybediyordu.

Benimle, Zed'le, Cass'le ve Timberwolves'la geçirdiği her gün, halesi mükemmel bir şekilde lekeleniyordu. *Hades* için mükemmel.

Lucas, hareket kabiliyetinin ve dayanıklılığının ne kadar arttığını bana göstermekten büyük mutluluk duydu ve ikimiz de yorgunluktan bayılana kadar gece boyunca beni aptalca becerdi.

İtiraf etmeliyim ki çıtayı gerçekten yükseltiyordu. Cass bu haftaki garip davranışlarından sonra tekrar iç çamaşırlarıma girmek istiyorsa çok çalışması gerekecekti. Zed'e gelince... şey... Zed'i gerçekten becermenin nasıl bir şey olacağını tam olarak düşünemeyecek kadar inatçı bir kaltaktım. Kendi zihnimde bile olsa, beni gerçek hayatta paylaşma fikrinden vazgeçmesi için umutlanmak istemiyordum.

Zed başkalarıyla pek iyi anlaşılamazdı. Şimdiye kadar Lucas ve Cass'le ne kadar samimi davranmış olsa da fazla bölgeciydi.

Ne yazık ki kimse bilinçaltıma bu notu göndermemişti. Böylece o gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi, başrolünde benim ve ölmek üzere olan üç seksi erkeğin olduğu, çıplak ve terli bir seks rüyasının derinliklerinde buldum.

Hafif bir metal şingirtısı beni lezzetli fantezimden uzaklaştırdı ve gözlerim açıldığında yatağın kenarında beliren iri, gölgeli bir figürle karşılaştım. Lucas'ın kolu hâlâ belimdeydi ve yumuşak nefesi sırtımı gıcıklıyordu, bu yüzden içgüdülerimle hareket edip sessizce saldırdım.

Ayağım battaniyeden fırladı ve sürpriz ziyaretçimi tam kasıklarından yakaladı. Yere yığılırken sessiz bir *of* sesi çıkardı ama yine de yere düşerken beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmek için uzandı. Hareket o kadar hızlı, o kadar yumuşaktı ki Lucas'ın kolunun altından kayarak çıktım ve hiç ses çıkarmadan saldırganımın üzerine yuvarlandım. Yuvarlanarak beni devasa formunun altında kilitledi ve neredeyse sessiz bir kıkırdamayla bir elini ağzıma kapattı.

"Selam Red," diye gürledi Cass kulağımın dibinde. Dişleri lobumu ısırdı, sonra ağzına aldı. "Seni özledim."

Bunu söyleyebilirim. Aleti ayağımdan doğrudan darbe almış olmasına rağmen, beni çıplak ve altında kıstırmış olduğu için kalkmakta hiç zorlanmıyordu.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde altında debeleniyor, ağırlığından kurtulmaya çalışıyor ama Lucas'ı uyandırmak da istemiyordum. Yani tamam, tabii, *o kadar* da zorlamıyordum. Cass'in vücudunun beni haliya yapıştırması ve dudaklarının boynumda olması hoşuma gidiyordu.

Öpücükleri boğazımın hizasında geziniyor, beni yutmak istercesine tenimi emiyor ve ısıırıyordu ama eli ona küfretmemi engellemek için ağzımın üzerinde sıkıca duruyordu. Akıllı adam, beni gerçekten iyi tanıyordu. Beni serbest bırakması için parmaklarını ısırdığımda bunun olacağını anlamış olmalıydı.

Bir tıslamayla elini çekti, sonra misilleme olarak omzumu ısırdı. Pislik.

"Canın cehenneme Aziz," dedim sert bir fısıltıyla, güçlü kaslı gövdesini iterek. "Sen benim bok listemdesin; gecenin bir yarısı bana saldıramazsın."

Başını hafifçe kaldırdı ve yarı kapalı pencerelerden sızan ay ışığında bana baktı. "Hmm, anlıyorum."

Yumuşak bir hareketle üzerimden yuvarlandı ve ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti.

Onu.

"Cass-" diye itiraz etmeye başladım ama beni çoktan odadan dışarı çekmişti.

Lucas'a hızlıca bir bakış attım ama hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ve az önce bulunduğum yerdeki yastığa sarılmıştı; Cass ve benim çıkardığımız sessiz sesler sayesinde uyuyabildiğine göre hayatında çok daha az karanlık vardı.

Biz odadan çıktıktan sonra Cass kapıyı zorlukla duyulabilen bir tıkırtıyla kapattı, sonra yüzünde bir kararlılık ifadesiyle bana döndü.

"Bana öyle bakma, Huysuz Kedi," diye tersledim -sessizce- ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. Tamamen çıplak olduğum gerçeği bu hareketin tonunu tamamen değiştirdi, gerçi Cass de aynı fikirde olmalıydı çünkü bir saniye sonra kendimi onun omzuna asılmış buldum, çünkü o koridorda kendi banyom olarak benimsediğim banyoya doğru yürüyordu.

İçeri girip kapıyı kapatırken, "Cass, beni yere bırak," diye emrettim. Işıkları yakmaya zahmet etmedi, zaten buna gerek de yoktu. Dışarıdaki dolunay hâlâ görebileceğimiz kadar parlaktı.

Bana cevap vermedi ve beni yere indirmede. Bunun yerine duşa uzandı, suyu açtı ve sıcaklığı kontrol etmek için elini akıntının altına soktu. Uyluklarımın arkasındaki güçlü kavrayışına karşı mücadele ettiğimde, ıslak eliyle kıcımlı tokatladı ve utanç verici derecede cinsel bir inilti verdim.

Hay aksi.

Eğer karanlık kıkırdaması bir gösterge ise o da bunu duymuştu. Parmakları acıyan popo yanağımlı yoğurdu, şefkatli ama bir o kadar da sertti.

Bütün hafta yokluğuna sinirlenmeme rağmen onun için sırlıslık olmasaydım kahretsin.

"Ne yapıyoruz Cass?" Sesimin şimdi biraz daha yükselmesine izin vererek talep ettim Lucas'ın yatak odasından uzakta olduğumuzu fark ettim. "Buraya nasıl girdin ki? Seni eve Zed mi getirdi?"

Suyu tekrar test etti, sonra kalçama alaycı bir ısırık vermek için yüzünü çevirdi. "Hayır. Onu son gördüğümde hâlâ Anarchy'deydi ve melek tozuyla yakalandığı için serseri bir çocuğu dövüyordu."

İçimdeki alarm titredi ve Cass'in pençesinden kurtulmaya çalıştım. "Ne oldu? Neden beni aramadı?"

Cass d o ğ r u c a duşa girdi -hâlâ giyinikti- ve beni ılık suyun altına bıraktı. "Aradı. Cevap vermedin." Su, tişörtünü ve kot pantolonunu çabucak ıslatarak kumaşı kâğıt hamuru gibi vücuduna yapıştırdı ve onu gözlerimle nasıl becerdiğimi gizlemek için karanlığa sevindim.

Onunla tartışmak isteyerek kaşlarımı çattım ama sonra telefonumun aşağıda bir yerde olduğunu fark ettim. Seph'le yaptığım görüşmeden sonra onu orada bırakmış, sonra da gecenin geri kalanını Lucas'ın devasa aletine binerek geçirmiştim, sanki kız kardeşimin uyandırdığı tüm güçlü duyguları yok edebilmişim gibi.

"O bu işi halleder," diye beni temin etti Cass, kabarık bir sünger kapıp üzerine bir sürü vücut yıkama suyu fıskırtarak. "Zayden De Rosa'nın en büyük hayranı olmayabilirim ama o da sağlam bir ikinci."

Sabunlu süngeri cildimde gezdirmeye başladığında bir kakhaha attım. "Saçmalık. Sen ve Zed sessizce bir kankalık ilişkisine girdiniz; bunu inkâr etmeye çalışma bile. Karşılıklı saygı falan." Başımı arkaya yatırdım ve Cass'in ödediği suyun saçlarımı ıslatmasına izin verdim.

göğüslerimi yıkamaya özellikle dikkat ettim. Özellikle de meme uçlarımı. Çok fazla temizlenmeye ihtiyaçları var gibiydi.

"Mmm," diye cevap verdi, aynı *fikirde* değildi ama karşı da çıkmıyordu.

"Yine de evine girdiğin için seni öldürecek." Cass'e sert bir bakış atmak için yüzümdeki suyu sildim. "İçeri nasıl girdin?"

Büyük, dövmeli piç sırttı.

Gözlerimi devirdim ve gömleğinin doymuş kumaşını karın kaslarından ayırmak için uzandım. "Peki, burada ne yapıyoruz? Bütün hafta boyunca benden uzak durdun. Seni kışına tekme basmak istiyorum."

"Yine de yapmayacaksın," diye mırıldandı, sabunlu süngerini vücudumda aşağı doğru inerken başını eğip beni yavaşça öptü. Dudakları dudaklarıma değdi, dili ağzıma dolandı ve ona olan kızgınlığını geçici olarak unutturdu.

"Cass..." Ağzımı bıraktığında onun adını soludum. Süngerini bacaklarımin arasına girmişti ve kızışmış gibi ona sürünmeme yaklaşık üç saniye kalmıştı. "Neler oluyor?"

Ellerim ıslak tişörtünün altından kayarak pürüzsüz yanlarını kavradı ve onu kendime doğru çekti. Davranışları hakkında istediğim tüm cevaplara rağmen, aramızdaki fiziksel çekim gücüne karşı koyamıyordum.

"Hemen şimdi Red," diye mırıldandı, süngerisiyle her santimimi ovmaya devam ediyor ve kendi kıyafet durumunu tamamen görmezden geliyordu. "Lucas'ın kokusunu teninden temizlemem gerekiyor ki seni terletip sikime sardığımda tamamen benimmişsin gibi davranabileyim."

Evet. Evet, korumamdan hızlı bir şekilde geçti.

Süngerini bıraktı, parmakları beni yıkama görevini devralırken beni suyun içine doğru geri çekti. Ya da... bakış açınıza bağlı olarak beni tekrar kirletti. Uzun parmakları hala ağrıyan amımın içinde kayıyor, ben kollarında titrerken beni okşuyordu.

"Tanrım," diye tısladım, dokunuşuna karşılık olarak amım zonkladığında. Cass alçak sesle, karanlık bir kıkırdama çıkardı.

"Hayır, sadece bir aziz."

"Aman Tanrım," diye inledim ve ona ters ters bakmak için elini geri ittim. "Az önce amımı parmaklarken bana baba şakası *yapmadın*. Lanet olsun, Cass."

Orantısız gülümsemesi ay ışığında fazlasıyla seksiydi ve ıslak tişörtünü yukarı çektim. "Bunun çıkarılması gerekiyor," diye bilgilendirdim onu. "Hemen şimdi."

Bana kaşlarını çattı ama dediğimi yaptı, ıslanmış kumaşı başından sıyırdı ve tamamen mürekkeplenmiş üst bedenini sergiledi. "Emirleri vermene izin verirken başka bir şey var mı?"

Alay ederek siyah kot pantolonunun kemerine uzandım. Ne kadar doymuş oldukları göz önüne alındığında, düğmelerini açmak normalden daha fazla çaba gerektirdi - ereksiyonunun dikişleri nasıl zorladığından bahsetmiyorum bile.

"Kaderi kışkırtmayı gerçekten seviyorsun, ha? Geri kalanını çıkar, ben de bu gece beni becermene izin vermeyi *düşünüyüm*." Çenemi geriye yatırdım, gözlerim açık bir meydan okumayla onunkilerle buluştu.

Cass başını yavaşça salladı, başparmağını alt dudağının üzerinde yavaşça gezdirdi, sanki şımarıklığını geri almam için bana bir fırsat veriyordu. Gerçi o daha iyi biliyor olmalıydı. Bunu iki katına çıkma şansı olarak değerlendirdim.

"Belki de yapmam. Belki de geri döner ve Lucas'ı dudaklarım sikinin etrafındayken uyandırırım. Belki de senin burada başlattığın şeyi bitirmesine izin veririm... çok ıslak olduğumu görüyorum."

Cass'in gözleri kısıldı ve şimşek hızında bir hareketle beni döndürdü ve ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar sert bir şekilde duş duvarına çarptı. Sıcak, sert vücudu üzerimi örttü, dudakları kulağıma değdi ve eli boğazıma dolandı.

"Şu anda *benimsin*, Red," diye homurdandı, kot pantolonu bacaklarımın arkasına sertçe değişiyor ve göğsü omuzlarıma dayanıyordu. Sikini arkamdan bana çarpmadan önce verdiği tek uyarı buydu, ıslak, zonklayan amımın içine kayarken homurdandı.

Ani saldırı nefesimin kesilmesine neden oldu ama omurgamı dikleştirdim ve sessizce daha fazlasını talep ederek onu geri ittim. Lucas'la yaptığım uzun sevişme seansından dolayı tüm vücudum hâlâ ağrıyordu ama bu Cass'in sert dokunuşu altında erimemi engellemedi. Birkaç kez içime girerken bir eli boğazımda, bir eli kalçamda beni sıkıca tuttu. Sonra ayaklarımı daha da uzattı, hızını artırırken bacaklarımı daha da açtı, duş duvarına yaslanmış inleyen, nefes nefese bir karmaşa olana kadar beni becerdi.

Boynumu bıraktı, eli önümden aşağı kayarak bir meme ucuyla oynadı, ben onun dokunuşuyla titreyip sarsılırken. Boşalmaya o kadar yaklaşıyordum ki bırakın kelimeleri, sesleri bile zar zor çıkarabiliyordum.

"O mektupta yazdıklarımı düşünüyor musun Red?" diye sordu karanlık ve baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, boynumu öpüp ısırırken kısa sakalı omzuma sürtünüyordu. "Düşünüyorum. Her zaman."

Parmakları klitorisimi bulduğunda kalçalarımı sallayarak inledim. "Evet," diye nefes nefese kaldım. Parmakları hareketsiz kaldı. Kalçaları da öyle. *Hay sikeyim.*

"Evet, ne?"

Göğsümden alçak, sinirli ve son derece tahrik edici bir homurtu yükseldi. "Evet, *efendim*," diye düzelttim. "Her zaman. Geçen gece seninle ilgili kirli bir rüyadan sonra uyandım ve kendimi senin yazdıklarına kaptırdım."

Bir an duraksadıktan sonra dudakları omzumda gezindi ve bir öpücük daha kondurdu. "Bir dahaki sefere bunu yaptığında," dedi boğuk bir fısıltıyla, "bana bir video gönder."

Kaşları çatıldı, ama kahretsin, oyundaydım. "Tamamdır."

Tatmin olmuş gibi görünen elleri ıslak kalçalarımı gezindi, parmak izi bırakacak şekilde kıcımlı kavrıdı, sonra yanaklarımdan birine acıtacak kadar sert bir tokat attı.

Küçük bir çığlık attım ve o da amımın kasılması karşısında dişlerinin arasından tısladı. Bu çok eğlenceliydi.

"Kahretsin Red," diye inledi, avucunu sıcak göt yanağımın üzerinde yumuşatırken, siki hâlâ içimde gömülü duruyordu. "Şu anda kıcını ne kadar çok sikmek istediğimi tahmin bile edemezsin."

Ona yalan söylemek istesem bile, amım heyecandan zonklayıp sıkılaştıkça bedenim bana ihanet etti. Düşük bir kahkaha attı, başparmağı arka kapımı okşayana kadar elini tenimin üzerinde kaydırды, alay etti.

Kahretsin. Cass benim ölümüm olacaktı.

"Şimdi aklıma bir sürü fikir geliyor," diye mırıldandı, sanki sesli düşünüyormuş gibi. Kalçaları yavaşça hareket etmeye başladı, sıkı itişlerle beni becerdi ve beni kıvrandırdı.

İnledim ve beni düzgün bir şekilde becermesi için onu cesaretlendirerek üzerine geri ittim ve parmakları kalçamı ısırarak beni sıkıca tuttu.

"Çok sabırsızsın," diye yorumladı, parmak ucunu kıcıma sürterek bu sefer biraz daha fazla baskı uyguladı. Kahretsin. Şimdi Lucas'ı tekrar uyandırıp bize katılmasını istemeyi düşünüyordum. Cass bunu *asla* kabul etmezdi ama zihnimde canlandırıdığım görüntü *çok hoştu*.

Sonunda benimle oynamayı bırakmaya karar verdiğinde, aletini neredeyse tamamen amımdan çıkardı. Sonra parmağı kıcımdayken sertçe geri soktu.

"Kahretsin," diye bağırdım, sonra ellerimi duvara daha sıkı dayadım ve uzun, uzun dalgalar halinde boşalırken beni nefes nefese, titreyen bir karmaşaya dönüştürürken sevgili hayatım için asıldım.

Neredeyse bitene kadar bekledi, sonra da sikini içime öyle bir gömdü ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Uzun bir süre öylece kaldık, vücutlarımız birbirine kilitlendi ve su düşmeye devam ederken duş duvarına yapıştı. İkimiz de zor nefes alıyorduk ve Cass bırakırsa ayağa kalkıp kalkamayacağımı ciddi ciddi sorguluyordum. Ama onun bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Yavaşça, bir kolunu belime dolayarak bizi tekrar duş spreyinin içine soktu ve beni baştan aşağı duruladı. Bu kez ıslak botlarını tekmeleyerek çıkardı ve kot pantolonunu sıyrarak onu hayranlığım için çırlıçıplak bıraktı.

"Buna daha yakından bakmam gerekecek," diye mırıldandım, parmaklarımı dövmeli aletinin kenarında gezdirirken. "*Çok daha yakından*."

Dudaklarına sinsi bir gülümseme değdi. "Senin bok listende olduğumu sanıyordum, Red. Önce bunu telafi etmemi istemez misin?"

İyi bir noktaya değindi. Aletini bıraktım ve beni kollarının arasına aldı.

"Ne-" İtiraz etmeye başladım, sonra kendimi kestim. Siktir et. Ne yaptığını zaten gayet iyi biliyorken aptalca sorular sormama gerek yoktu.

Kalçasıyla duşu kapattı, sonra dışarı çıktı ve beni makyaj masasının kenarına oturttu. Sert parmaklarıyla kalçalarımı kavrayıp bacaklarımı ayırırken tek kelime etmedi. Ağzı benimkiyle kilitlendi, dillerimiz aynı nefesi paylaşıyormuşuz gibi hissettiren şiddetli bir öpüşmede birbirine karıştı, sonra elimi saçlarını kavramak için boynunun arkasına kaydardım.

Sertçe çekiştirdim, yüzünü gözleriyle buluşabileceğim kadar geriye çektim. Sonra onu önümde dizlerinin üzerine çöktürdüm.

Cass sanki bu hareketi daha sonra telafi edecekmişim gibi dilini şaklattı ama itiraz etmedi, sadece ellerini kalçalarımın altından geçirdi ve beni makyaj masasının kenarına çekerek yüzüstü amıma daldı.

Dili şok edici bir doğrulukla klitorisimi buldu ve bacaklarım geniş omuzlarının üzerine dökülürken başımı geriye doğru eğdim. Hâlâ sabah olmadan onun gizemli yokluğunun nedenini öğrenmeye niyetliydim. Ama o konuşmaya başlamadan önce faydalarından yararlanmak istiyorsam beni dava edin.

Ayrıca. Bir şekilde Cass'in artık benden hiçbir şey saklamayacağını biliyordum. Eğer sorarsam, bana her şeyi anlatırdı. Sır saklama günlerimiz sona ermişti.

W Sonunda bir kez daha uykuya daldığımda, aptalca, anlamsız şeyler hayal ettim - Demi'nin Toskana'daki şaraphanesindeki üzüm bağında dolaşırken ve meçhul adamlar tarafından kovalanırken... ama onlar korktuğum kimseler değildi. Rüyalarımda mutluluk ve ışık doluydum, içlerinden biri beni çimlere yatırdığında ve kocaman elleri uzun, bol eteğimin altına girip bana yakalanmanın ne demek olduğunu gösterdiğinde kontrolsüzce gülüyordum.

Sıcak, sert bir horoz içimde kayarken, beni doldururken ve beni inletirken bir nefesle uyandım. Gözlerim Cass'in karanlık bakışlarıyla buluşmak için açılmadan önce bacaklarım sıkı bir bele dolandı ve beni daha da yakınına çekti.

Konuşmadı, sadece gözlerini bana kilitledi, bacaklarımın arasına pompalarken gözlerini bile kırpmadı, her itiş beni rüyalarımدا başlayan orgazma daha da yaklaştırdı. Emir açıldı ve ben boşalırken gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım, onun altında paramparça olurken ruhumun her lanet köşesini görmesine izin verdim.

Ancak titremelerim yatıştığında yüzündeki sert ifade değişti ve beni daha hızlı becerip döllerile doldururken dudaklarına bir sırtış değdi.

"Umarım rüyada beni görüyorsunuzdur, Red," dedi sert, uykuda kalınlaşmış bir sesle, yana doğru yuvarlandıktan sonra. Kolunu belime doladı ve çıplak omzumu öperken beni göğsüne doğru çekti.

Saatlerce konuştuktan sonra şafaktan önce bir ara uykuya dalmıştık. Gerçekten konuşarak. Sıradan bir yastık sohbeti ve seksi şakalaşmalarla başlamıştı ama bir şekilde çete hayatlarımız hakkında şok edici derecede samimi bir tartışmaya dönüşmüştü.

Paylaştığımız sırlar her ikimizin de imparatorluğunu yok etmeye yeterdi ama ben en ufak bir endişe bile duymuyordum. Tartışmamız boyunca öğrendiğim bir şey vardı: Cass'e güveniyordum, gerçekten güveniyordum, tıpkı Zed'e güvendiğim gibi. Zed'e hâlâ kalbimle güvenmediğimi düşünürsek, belki daha fazla. Artık güvenmiyordum.

Küçük bir kahkaha attım, ön kolunu göğsümün üzerine sardığı yerden öptüm, beni bırakırsa her an yok olabileceğimi düşünüyormuş gibi beni ona tuttu.

Kolunu nazikçe ısırmadan önce, "Seni ilgilendirmez Aziz," diye cevap verdim.

O daha bu sataşmaya cevap vermeden midemden gürültülü bir homurtu geldi ve ne kadar aç olduğumu fark ettim. İnleyerek kollarında yuvarlandım ve ellerimi boynunun arkasında birleştirerek onu uzun uzun ve sertçe öptüm.

"Seninle böyle uyanmayı ne kadar sevsem de," diye fısıldadım, gözünün köşesine yakın küçük bir dövmenin işlendiği yanağına öpücükler kondurarak. "Senin sikinden daha doyurucu bir şey için açlıktan ölüyorum."

Cass sahte bir nefes verdi. "Sözünü geri al, Red," diye homurdandı. "Benim aletim doyurmaktan daha fazlasını yapıyor." O da beni derinden öptü, sonra karnım guruldama devam edince iç çekerek beni bıraktı. "Tamam. Zed kalesine girdiğimi ve geceyi kadınının kalçalarının arasında geçirdiğimi öğrenince çılgına dönecek."

Yataktan çıkarken ona sert bir bakış fırlattım. "Affedersiniz? Ben-"

"Ah," dedi Cass burnunu kırıştırarak ve uzun kollarından birini uzatarak başımı okşadı. "Hâlâ inkâr ediyorsun. Bu çok sevimli."

Attığım yastık yere düşmeden bir saniye önce yatak odasının kapısından kaçtı. Şanslıymış. Konu Zed ve bana geldiğinde Cass ve Lucas da en az birbirleri kadar kötüydü. Neredeyse bunu tartışmışlar gibi hissediyordum.

Başımı sallayarak temiz giysiler aradım, ardından uyandırma çağrımın kanıtlarını temizlemek için banyoya yöneldim. Yeni bir çift külotu yapış yapış dölle kirletmekten daha kötü bir şey olamazdı. Tamam, bu doğru değildi. Bir saat sonra hапşırmak ve o kadar da iyi temizlenmediğini fark etmek milyonlarca kez daha kötüydü.

Ugh. Erkekler çok iğrençti. Ne yazık ki penis bağımlıyıldım.

Aşığıya mutfığıa indiğimde Cass'i tezgahın üzerinde önceki geceden kalma kıyafetleriyle otururken buldum - banyoda beni yemesi ve yatak odamda onun sikiyle boğulmam arasında bir aşamada onu kurutucuya koymaya zorladığım için artık kuruydu.

Lucas herkese kahve dolduruyor, esniyor ve muhteşem bir şekilde uykulu görünüyordu; Zed ise ocağın başında krepleri çeviriyordu.

Bir an için kapı aralığında durakladım, üçünün kestiğı garip ev sahnesi karşısında şaşırımtım. Sonra Zed'in öfkeli çenesini ve spatulasını az önce çevirdiğı krebin üzerine sertçe vuruşunu fark ettim.

Lucas ona kahve uzatırken Cass'in yüzünde kesinlikle kendini beğenmiş bir ifade vardı, dün gece onu biraz sertçe ısırđığım alt dudağındaki şişlikten bahsetmiyorum bile. Neyse ki dövmeleeri bıraktığım diğeri izleri kapatıyordu.

Lucas'a gelince.

"Günaydın bebeğim," diyerek beni bir öpücük ve bir fincan kahve ile karşıladı. Sonra beni tekrar daha derin öptü, acele etmeden eliyle kıcıımı kavradı. "Uyandığimde seni özledim." Bunu kulağıma fısıldadı ve yanaklarım alev alev yandı.

Zed elindeki kızartma tavasını takırdatarak ocağın üzerine bıraktı ve bana ters ters baktı. "Özel olarak konuşabilir miyiz patron?"

Hay aksi. Cass'in dün gece Kurtlarımızdan birini PCP ile yakaladığını söylediğini tamamen unutmuşum.

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim ve Lucas'ın elinden kurtuldum.

Zed hışımla yanıımızdan geçerek evin içinde nadiren kullandığı ev ofisine doğru ilerledi. Haklı olarak hak ettiğim bir suçluluk psikolojisine girmek üzere olduğunu bildiğim için isteksizce onu takip ettim. Dün gece biraz sık karşılığında sorumluluklarımı bir kenara bırakmışım. Cidden akıllara durgunluk verecek kadar iyi bir alet. Ama yine de benim konumumdaki biri için kabul edilemezdi. İnsanlar benim liderliğime güveniyordu. Timberwolves'un başarısında paradan daha fazlası söz konusuydu.

Ofis kapısını arkamdan çarparak kapattı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Evet, topu düşürdüğüm için biraz tavrı hak etmişim ama-

"Konuşmamız gerek," diye tersledi Zed.

"Var," diye kabul ettim. "Kimdi o?"

Adımlamaya başladığı yerden sarsılarak bana doğru döndü. Yüzündeki ifade tam bir şaşkınlıktı. "Kim neydi?"

Ona kaşlarımı çattım. "Anarchy'de melek tozuyla yakalanan çocuk. Alexi tarafından çoktan aklanmış mıydı?"

Zed bana bir an göz kırptı. Sonra başını salladı. "Konuşmak istediğim konu bu değildi."

"Oh." Şaşırmış bir halde burnumun kenarını ovuşturdu. "Peki, ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Bana attığı bakış, ateşli bir an için zekamı sorguladığını gösteriyordu, sonra aramızdaki mesafeyi üç adımda kapattı ve iki eliyle belimi kavradı, göğsü duygu yüklü bir nefesle yükselirken beni kendine yakın tuttu.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum, Dare," dedi sert bir sesle. "Otuz saniye için, *sadece otuz saniye için*, bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum. Bunu yapacak mısın? Bana sadece otuz saniyelik bir dürüstlük gösterecek misin?"

Sesinde o kadar çok kırılmalı ve çaresizlik vardı ki, böylesine basit bir isteği reddetmeyi düşünebilmemin imkânı yoktu. Bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve başımı sallarken ona sarıldım. "Elbette, Zed. Ne bilmek istiyorsan..." Omuz silktim. Bilmek istediği her neyse ona söylemekten mutluluk duyardım çünkü zaten birbirimizden bir şeyler saklamamız beni öldürüyordu.

Ama bana bir soru sormak yerine, dikkatlice, kasıtlı olarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Donup kaldım, kafam çok karışmıştı, sonra nihayet neler olduğunu anladım. Dürüstlüğüme sadece kolayca çarpıtılabilecek ve yanlış yorumlanabilecek kelimelerle istemiyordu. Doğruluğumu hareketlerimde görmek istiyordu. Bunu öpücüğümde hissetmek istiyordu.

Ben de kabul etmişim. Çünkü o gezegende gerçekten sevdiğim birkaç insandan biriydi, bu yüzden yapamazdım... isteğini reddetmemin hiçbir yolu yoktu. Ben de onu öptüm.

Ben de karşılık verip onu uzun zamandır sessizce yapmak istediğim şekilde öptüğümde, gerginliği gözle görülür bir şekilde çözüldü. Dokunuşumla eridi, kollarını belime dolayarak beni kendine çekti ve dişlerim alt dudağını sıyırdığında inledi.

Benden otuz saniyelik bir dürüstlük istemişti ve ben de ona bunu verdim ya da o kadarını. Sonra en derin güç kaynağımı kullandım ve onu iterek öpüşmemizi kestim.

"İstedğin cevabı aldın mı?" Ona boğuk bir fısıltıyla sordum.

Gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla parladı ve başını salladı. "Ve sonra biraz daha."

Kahretsin, bir öpücük yüzünden bu kadar ıslandığım için amımı zihinsel olarak azarlarken ona bakarken meme uçlarım acı verecek kadar sertleşmişti.

"Güzel." Dudaklarımı yaladım ve kollarımı kavuşturdum. "O zaman bir daha yapma."

Zed uzun bir süre bana baktı, yüzünde inançsızlık okunuyordu. Sonra kısa, mizahsız bir kahkaha attı. "Seni asla mazoşist biri olarak görmedim, Dare."

Bunu fiziksel anlamda söylememişti ama ben öyle yorumlamayı tercih ettim. "O zaman sanırım beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun." Cass kıcıma şaplak attığında ya da beni duvara çarptığında ne kadar iyi hissettiğimi düşünerek kaşlarımı çattım.

Zed başını salladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Aramızda başka bir şey yokmuş gibi davranmaya devam edemezsin, Dare. Bu çok gerçek."

Çenemi yukarı kaldırdım, inatçıydım. "Yapabilirim Zed ve yapacağım da. En iyi arkadaşımı bu yüzden kaybetmeyeceğim. Denkleme seksi karıştırarak sahip olduğumuz şeyi mahvetmeyeceğim."

İnledi, tekrar yaklaştı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Çoktan mahvoldu, Dare." Sesi boğuk ve çiğdi. Dürüstçe. "Onun hakkında hissettiklerimi görmezden gelemem.

ve eğer buradaki noktayı kaçırdıysan, açıklayayım. Seni sevmiyorum. Ben sana aşığım. Hiçbir inatçı inkâr bunu değiştirmeyecek. Şu anda mutfaktaki karışıklıklar da değiştirmeyecek."

Panik içime işledi, kalp atışlarımı hızlandırdı ve avuçlarımı terletti. Dudaklarımı araladım, az önce söylediği her şeye karşı çıkmaya hazırdım ama o daha hızlıydı.

"Bu ifadenin doğruluğunu inkar etmeyi aklından bile geçirme," diye mırıldandı, başparmağını alt dudağımın üzerinde yumuşatarak amıma kadar yankılanan bir hareket yaptı. "Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

"Ne zamandan beri her istediğimizi elde edebilecek bir konuma geldik, Zed?" Acı dolu bir ifadeyle sordum. "Ve gerçekten mi? Şu anda mı? Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bana olan hislerini itiraf etmeyi seçtiğin an bu. Eski sevgilimin lanet bir hayaleti imparatorluğuma savaş açana ve iki adam daha sevgim için yarışana kadar bekledin mi? Ve sen de düşündün ki... kahretsin, neden olmasın?"

İtirazını kaşlarını çatarak hafifçe geri çekti. "Ne? Hiçbir şey yok-" İç çekerek sözünü kesti ve bir elini kısa saçlarında gezdirmek için uzaklaştı. "Evet, aslında biliyor musun? Evet. Şimdi. Çünkü tüm o hafifletici nedenler olmasaydı hiçbir şey değişmeyecekti. Nasıl hissettiğimi itiraf etmem muhtemelen yıllarımı alırdı çünkü kalbinin bende olduğunu biliyordum. Başka erkeklerle yatıyor olabilirdin ama onları umursamıyordun. Onlara güvenmiyordun. Hiçbirini sevmiyordun."

Kaşlarım o kadar havaya kalktı ki neredeyse yüzümden düşeceklerdi. "Ben başka kimseyi sevmiyorum
Şimdi."

Bana göz kırptı. "Öyle değil mi?"

Bu bir soru değil, bir meydan okumaydı.

Kaşlarımı çattım. "Bu çok çocukça, Zed. Beni bu konuda zorlamayı bırak, yoksa beni tamamen uzaklaştıracaksın."

Çenesi gerildi ve boynundaki kaslar gerildi. "Tamam. Top sende, Dare." Ofisten çıkmaya başladım ama elim kapının kolundayken beni durdurdu. "Ama bu arada senden bir nezaket rica edeceğim. Arkadaşım olarak tabii ki."

Yüzümü ona döndüğümde gözlerim kısıldı. "Elbette." Kelimeleri ağır bir alaycılıkla gıcırdatarak söyledim. "İyilik nedir?"

Tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Onları benim evimde becerme. Eğer bir sabah daha yatakta yatıp senin başka bir adamın aletine boşalmanı dinlemek zorunda kalırsam..." Kısa bir kahkaha attı ve bir kez daha yaklaşırken inanamayarak başını salladı.

Her zamanki gibi inatçıydım, bakışlarını karşıladım ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Peki ya yaparsam? Bu konuda ne yapacaksın, *dostum*?"

Ellerini iki yanımda kapıya dayarken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. İki ay önce böyle kasıtlı olarak heybetli bir hareket yaptığı için onu yumruklardım ve bunu başka biri yapsaydı onu vurabilirdim. Ama şimdi... şimdi amımı bugün yeni arkadaşlarla tanışmayacağına ikna etmekte zorlanıyordum.

"Bir daha başka bir adamın aletini sürerken inlediğini ve nefes nefese kaldığını duyarsam?" Daha yakına eğildi, tehdidini fısıldarken yüzü benimkinin hemen yanındaydı... ya da sözünü. "Gelip sana katılmak zorunda kalacağım." Tekrar uzaklaştı ve bana bilmiş bir göz kırptı. "Düşünmek için yiyecek... dostum."

A Zed ile yaptığım küçük sohbetten sonra iştahımın büyük bir kısmını kaybettim. Yani, yemeği tamamen atlamak gibi aptalca bir hareket yapacak kadar değil, ama yemeğin istediğim kadar rahat oturmadığını kabul edecek kadar kadındım. Tüm gözler üzerimdeyken, beni kıvrandırırken değil.

Özel ve profesyonel hayatım için böylesine berbat bir zamanda üç erkekle bu kadar karmaşık bir ilişkiye girerek ne halt ettiğimi ciddi ciddi sorgulamama neden oldu. Ama sonra Lucas gerindi ve gömleği yukarı kalkarak derin V'sini ve yontulmuş karın kaslarını gösterdi ve neredeyse kahvemde boğuluyordum.

Evet. Bu işe yarar.

Telefonum oturma odasında bir yerde çaldı, ben de cevap vermek için mutfaktan hızlıca çıktım. Arayanın yeni avukatım olduğunu görünce korku dolu bir iniltiyi yuttum.

Yine de aramayı kabul ettim ve telefonumu kulağıma götürdüm. "Gen, ne var ne yok?"

"Pembe Panther'deyim," dedi bana, Shadow Grove'daki küçük kulüplerimden birinin adını söyleyerek. Eskiden bir spor barıydı ve ben de onu değiştirmek için pek bir şey yapmamıştım. Hatta bir Bakır Kurt mekânı bile değildi; sadece bir Timberwolf barıydı ve Kurtlar dışındakiler tarafından nadiren ziyaret ediliyordu.

Ayrıca günün bu saatinde açık değildi. "Neden?" diye sordum. diye sordum, endişe midemi bulandırıyor.

Bir iç çekti. "Buraya gelsen iyi olur," dedi bana. Arka planda polis sirenlerinin ayırt edici sesini duydum ve kaskatı kesildim. "Elimden geldiğince işleri halletmeye çalıştım ama... bu benim yeteneklerimi biraz aşıyor patron."

Gen şirketim için ne kadar yeni olsa da, zahmetsizce uyum sağlamıştı, o kadar ki bazen ne kadar taze olduğunu unutuyordum.

"Hemen geliyorum," dedim ve Zed'e el sallamak için mutfağa geri döndüm. "Bana bilmem gereken kilit noktaları söyle, Gen."

Zed bana anlayışla başını salladı ve ben de giyinmek için yukarı çıkarken Gen hoparlörden SGPD'ye gelen "isimsiz bir ihbarın" sabahın erken saatlerinde kulübe yapılan baskınla nasıl sonuçlandığını anlattı. İhbarın vaat ettiği silahları ve kokaini bulamamışlardı ama boş bir bira fiçisinin içine zulalanmış büyük bir paket PCP bulunmuştu.

"Kahretsin," diye küfrederek Gen'le görüşmeyi sonlandırdım. Aceleyle aşağı indim, yolda silah kılıfımı taktım ve arabada giymek üzere topuklu ayakkabılarımı parmaklarımın arasına aldım. Makyajımı en az düzeyde yapmıştım, mükemmeliyet yerine hızı tercih etmiştim ama zırhımdaki çatlakları arayanlar için tamamen toparlanmıştım.

Zemin kata ulaştığımda Cass fuayede bekliyordu ve Zed'in Ferrari'sinin açık ön kapının dışında rölantide çalıştığını görebiliyordum.

"Desteğe ihtiyacın var mı?" Cass o çok sevdiğim yaralı kaşlarını çatarak sordu.

Ona hızlı bir sırıtış attım. "Hayır. Sadece dün gece nerede olduğuma dair bir mazerete ihtiyacım olursa." Bunu şaka olarak söyledim ama sonra gerçekten ihtiyacım olabileceğini fark ettim ve yüzümü buruşturdum.

Cass kısa bir süre başını salladı. "Anlaşıldı. Sen yokken Gumdrop'u alıp verimli bir şeyler yapacağım."

Parmak uçlarımda yükselip teşekkür etmek için dudaklarına bir öpücük kondurdum. Lucas'a bebek bakıcılığı yapmıyordu, benden bir endişemi alıyordu. Ve Lucas'ın güvenliğinin yakın zamanda benim için bir endişe *kaynağı olmayacağından* şüpheliydim. Chase ya da Wenton hâlâ peşimdeyken olmazdı.

"Sen en iyisisin, Saint."

Öfkelendi. "Bana sonra teşekkür edersin, Angel."

Aceyle ön kapıdan girdim ve Lucas'ı Ferrari'nin açık sürücü kapısının yanında Zed'le konuşurken buldum. Ben yaklaşırken Zed, Lucas'a bir Glock 19 verdi ve Lucas'ın tekrar Cass'e bakmasına neden olan kesin bir emir verdi. Zed'in ona benim Huysuz Kedi'mden ders almasını söylediğine şüphe yoktu.

Bu sabah ofisinde yaptığı tüm maço saçmalıklara rağmen, Zed aslında Lucas'ın ölmesini istemiyordu. Ve bunu takdir ettim.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Güven verici bir gülümsemeyle bana döndüğünde Lucas'a "Dikkatli ol," dedim.

Başını salladı, silahı dikkatle yanında tutuyordu. "Ben iyi olacağım. *Sen* güvende kal." Eğildi ve beni çabucak öptü, sonra Cass'in onu beklediği eve doğru koşmaya başladı.

Zed'le birlikte arabaya bindik ve o da garaj yolundan hızla çıktı, sadece ön kapının acı verecek kadar yavaş çalışan motorunu durdurdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, Gen'e yaptığım çağırışı duymamıştı. Tek bir el sallamam ve bakışımla harekete geçmiş, bir an bile beni sorgulamamıştı.

"Pembe Panther," dedim sinirli bir iç çekişle. "Görünüşe göre SGPD'ye yapılan isimsiz bir ihbarın ardından bu sabah orada büyük bir PCP paketi bulundu." Bana inanmaz bir bakış attı ve ben de alaycı bir kahkaha attım. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Gen bu işi bizim için halletmeye çalışıyordu ama boyundan büyük işlere kalkıştı."

Zed başını sallayarak anlayış gösterdi. "Söylemeliyim ki" -kendini beğenmiş bir sırtış dudaklarını büzdü- "geçen ay gidip o güvenlik kameralarını yerleştirdiğim için çok memnunum."

Gözlerimi devirdim ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Pembe Panther'deki personelden birinin depoda sigara içtiğinden şüpheleniyordu, bu da yangın sensörlerimizi bozuyordu. Bu yüzden suçluyu bulmak için gizli kameralar yerleştirmişti ve ben de ona bunun abartılı olduğunu, çünkü daha büyük sorunlarımız olduğunu söylemiştim.

Eğer o kameralar melek tozunu arazime gerçekten kimin yerleştirdiğini bulursa o bok kafalı kendini çok begenecekti. Yine de, böyle bariz bir tuzak yüzünden hapse girmektense kendini beğenmiş Zed'le uğraşmayı *t e r c i h* ederim.

Yine de bu beni suçlamak için son girişim olmayacaktı, bu yüzden *tüm* mülklerimizimizin güvenliğini sıkılaştırmamız gerekiyordu, bu da Dallas için çok zor bir iş olacaktı, çünkü bugünlerde başka kime güvenilebileceğimden emin değildim. En azından onun Chase ya da Wenton tarafından manipüle edilemeyecek kadar zeki olduğunu bildiğim için kendimi güvende hissediyordum. Onu zaten bir kez Wraith'lerden kurtarmıştım; şimdi bana ihanet etmesi için tam bir aptal olması gerekirdi, evde bir bebek ve savunmasız bir eş varken değil.

Gölge Korusu'ndan Pembe Panther'e doğru ilerlerken Zed'le aramızdaki hava tamamen işle ilgiliydi. Timberwolf moduna bu kadar kolay geçebilmemiz ve duygusal saçmalıkları evde bırakabilmemiz bana küçük bir umut ışığı verdi.

Oraya vardığımızda, park yerinde ışıkları yanıp sönen birkaç polis arabası duruyordu ve çok sayıda üniformalı memur tesisin etrafında dolaşıyordu. Gen yakınlarda duruyordu.

beyaz Lexus'u, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, ayak parmaklarıyla betona vurarak sinirli bir şekilde memurlardan biriyle konuşuyordu. Zed'le beni görünce yüzü aydınlandı ve polis dönüp başını salladığı yere baktı.

"Vay, vay, vay, bu Dedektif Dangkalak değil mi?" diye böbürlenen Zed, üniformalı memura tehditkâr bir şekilde yaklaşırken avuçlarını birbirine sürttü. "En yeni ekip üyemizi taciz ettiğinizi görmek beni neden şaşırtmadı?"

Memur Shane Randall -ki kendisi dedektif değildi ve bu durumdan rahatsız olduğu belliydi- Zed'e kaşlarını çatı, sonra bana saygılı bir şekilde başını salladı. "Hades, şahsen gelmeni beklemiyorduk."

Gen hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Sana onu aradığımı söyledim. Ama sen dinlemedin."

Memur Randall, Gen'e sinirli bir bakış fırlattıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Pekâlâ. Yeni çalışmanız sizi bilgilendirdiyse, tesisinizde bulunan büyük miktarda uyuşturucu ile ilgili olarak neden sorgulanmak üzere gelmeniz gerektiğini anladığınızdan eminim."

"Öyle bir şey yapmayacağım Shane," diye cevap verdim soğuk bir tonda, kaşlarını kaldırarak. "Bu özensiz çerçeve işleri ağzımda ekşi bir tat bırakmaya başladı." Zed'e içeri girmesini işaret ettim. Kamera görüntülerini kapalı devre kayıttan alabilirdi ve onu durdurmaya çalışmak isteyen herhangi biriyle başa çıkabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Memur Randall bana gergin, esprisiz bir gülümseme verdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Hades. Bu isimsiz bir ihbar üzerine oldu ve-"

Alaycı bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Senin oyunculuk becerilerinin de biraz çalışmaya ihtiyacı var. Merak etme; bu işi halledeceğiz." Güvenle gülümsedim çünkü Zed bir ay önce o kameraları yerleştirdiğinde, depo derin bir temizlik için tamamen boşaltılmıştı. Uyuşturucuyu her kim yerleştirdiyse o kayıta yer alacak ve bizi suçsuz çıkaracaktı.

Memur Randall bana ters ters baktı, başparmaklarını silah kemerine soktu, bu çok hoştu, çünkü o daha silahını çıkarmadan onu muhtemelen üç kez vurabilirdim.

"Gen, istersen eve gidebilirsin." Hukuk danışmanlığımı önerdim. "Kısa süre içinde burada işimiz bitecek. Shane bir dahaki sefere daha sıkı çalışmalı. Patronu bu başarısızlıktan hiç hoşnut olmayacak."

Zed, dudaklarında memnun bir gülümseme ve parmaklarının arasında bir başparmak sürücüsü ile park yerinden geri döndü.

"Biraz uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi ve bize ulaşp USB belleği bana uzattı. "Sen ne-"
"Memur Shane sormaya başladı ama Zed parmağıyla onun sözünü kesti dudaklarının üzerinde.

"Sus, Dedektif Dangkalak. Yetişkinler konuşuyor."

Shane, Zed'in elini suratından uzaklaştırdı ve ikimize de saf bir zehirle baktı. "Bana bir daha dokunursan-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın Shane," dedim ona buz gibi soğuk bir sesle. "Şu anda hâlâ hayatta olmanın tek nedeni bir amaca hizmet ediyor olman. Beni test etme, yoksa yeraltı dünyasında kardeşine katılırsın."

Memur Shane'in yüzü öfkeyle kızardı ama bu durumdan konuşarak kurtulacak kadar zeki değildi. Eskiden Wraith'in maaş bordrosundaydı ve Madison'la yakın bağları vardı.

Kate'in dengesiz sapığı. Yaşamısına izin verdik çünkü ne kadar kirli olduğunu biliyorduk. Bir davanın ya da suç mahallinin kurumum dışından biri tarafından karıştırıldığını haykıran yanıp sönen bir neon tabela gibiydi.

"Gen, tabletini ödünç alabilir miyim?" Zed kibarca sordu ve avukatımız el çantasından cihazı hızla çıkarıp verdi. Parmakları Zed'inkilere değdiğinde gözleri büyüdü ve dudaklarına bir anlığına çapkın bir gülümseme geldi, sonra sildi.

Kahretsin. Gen, Zed'e aşıktı.

Güvenli, iyi ayarlanmış bir yetişkin gibi, bölgesel kıskançlık duygusunu bir kenara ittim ve mevcut duruma odaklandım. Zed belleğini tablete taktı ve kaydı ekrana getirdi.

İçerideyken suçlumuza bulmak için hızlı bir tarama yapmış olmalı çünkü videoyu sadece yirmi dört saat öncesine ait kesin bir noktaya yönlendirdi.

"İşte başlıyoruz," diye duyurdu ve oynatma düğmesine bastı. Depo, kaydın yapıldığı sırada gündüz vakti olduğu gibi renklendirildi ve kartonlara istiflenmiş içki stokları ve köşede düzgün bir bira fıçısı yığını gösterildi.

Kayıt başladıktan bir süre sonra kapı açıldı ve her zamanki teslimatçımız, üzerinde üç taze fıçı bulunan bir el arabasıyla içeri girdi. Onları deponun yan tarafına götürdü, boşalttı ve sonra boş olanları arabasına yüklemeye başladı.

Derken odaya şapkalı ve omzunda bir spor çantası taşıyan başka biri girdi. Yeni gelen kişi doğruca Zed'in ekstra kamerasının bulunduğu yerin karşı köşesindeki "resmi" güvenlik kamerasına gitti ve teslimat görevlisiyle birkaç kelime konuşmadan önce onu kapattı.

Para el değiştirdi, sonra teslimatçı adam üç boş fıçıdan sadece ikisini alarak ayrıldı. Yalnız kalan ikinci adam deponun kapısını hızla kapattıktan sonra çantasını yere bıraktı ve fermuarını açtı. İçinden, sadece söz konusu PCP olduğunu tahmin edebileceğim büyük bir paket çıkardı. Boş fıçılardan birinin kapağını açtı, sarılı paketi içine bıraktı, sonra tekrar kapattı.

Tam odadan çıkarken döndü ve Zed'in ekstra kamerasına yüzünün tam görüntüsünü verdi. Zed de videoyu durdurdu.

"Uh-oh," diye mırıldandı, alaycı bir tavırla. "Tanıdık geliyor."

Memur Shane bir dizi küfür savurdu ve ben de Zed'e sorgulayan bir bakış fırlattım. Bana gizlice göz kırptı ve Shane otoparkın öbür ucundan bağırarak olay yerindeki memurlardan birini çağırırdı.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve Zed'e bir bakış attım. "Ciddi misin? Bu çok cesurca."

Sırıttı. "İçeri girerken onu bar stoklarını araştırıyormuş gibi yaparken gördüm. Uyuşturucuların yakın zamanda yerleştirilmiş olduğunu tahmin etmek yeterince kolaydı. Orada durup başkaları tarafından bulunma riskini göze alamazlardı."

Gen ağzı açık kaldı. "Bu gerçekten akıllıca bir düşünceydi, Zayden."

Tepki vermemek için yanağımın içini ısırardım. Zed de beni bunun için izliyordu, o pislik. Eminim Gen'in de ondan hoşlandığının farkındaydı. Kadınların ilgisinin *her zaman* farkındaydı.

"Görünüşe göre birileri sessiz sedasız gitmiyor," diye yorum yaptım ve az önce bir memurun k a ç m a y a çalıştığı, ancak başka bir memur tarafından engellendiği girişe başımı salladım.

meslektaşları. Hızlı düşünen memur, sümüklü piçin sırtına diz çöktü ve onu kelepçeledi, şüphelinin silah kemerini çözüp ayağa kaldırırken hareketleri sertti.

Memur Shane işi devraldı, uyuşturucu taşıyıcısını park alanından ekip arabalarından birine doğru itti ve sonra onu içeri kilitledi. Bizim izlediğimiz yere geri döndü, çok eğlenmişti ve yüzü saf gök gürültüsü gibiydi.

Diğer polis -uyuşturucu ekicimizi yakalayan polis- diğer polislere barımdan çıkmaları için bağırıyordu ve onlar da sıçan gibi kaçıyorlardı.

"Bakın," diye tersledi Memur Shane, ellerini iki yanında sıkıca kavuşturmuş bir halde önümüzde durmak için geri geldi. "Geçmişte hatalar yaptım ve bunun farkındayım. Ama ne olursa olsun" -sesini alçalttı, sadece bizim duyabileceğimiz şekilde sesi kısık tuttu- "Düşündüğünüz kadar kirli değilim. Bu tuzağı ben kurmadım."

Dudaklarımı büzerek ona uzun uzun baktım. "Neden bana bunu söyleme ihtiyacı hissediyorsunuz, Memur Shane?"

Hatasını kabul etmek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yüzü karardı. "Çünkü kötü şeyler oluyor ve ben senin tarafında olmayı tercih ederim. *Deniyorum.*"

Başımı kendi meslektaşlarından birinin şu anda kilitli olduğu ekip arabasına doğru eğdim ve ona sert bir bakış attım. "Bana öyle geliyor ki daha çok çabalamalısın, Shane."

Memur sadece homurdandı ve USB bellek için elini Zed'e uzattı. İkinci memur güldü ve başını salladı.

"Üzgünüm Dedektif Dangelak, sanırım bunu kendime ve komiserlere birer kopya gönderdikten sonra komiserinize elden teslim edeceğim. SGPD söz konusu olduğunda çok dikkatli olamayız, değil mi?" Zed sırtıttı ve USB belleği cebine soktu.

Memur Shane bıkkın bir ses çıkardı ve ekibine doğru tepindi
Araba.

Polislerin çoğu bize doğru gelirken, müdahaleyi yapan üniformalı memur bize doğru geldi. Arabalar park yerimden ayrılmaya başladı. Tokalaşmam için elini uzattı, göz teması sabitti.

Merakla elini sıktım ve bir kadınla tokalaşırken bileklerini gevşetmediği için ona zihinsel bir onay işareti verdim.

"Hades," diye sert bir sesle beni selamladı, "bu koşullar altında sizinle karşılaştığım için özür dilerim. Ben Teğmen Jeffries; bir kez telefonda konuşmuştuk."

Hantal, orta yaşlı, Afro-Amerikan bir adamdı ve yüzü sürekli kaşlarını çatmış gibi görünüyordu ama göz teması kurma biçimine bakılırsa ya bugüne kadar tanıştığım en iyi aktördü ya da saklayacak bir şeyi yoktu.

Yüce Tanrım. SGPD'nin tamamen yozlaşmamış ilk polisiyle mi tanışmıştım? Eyalet dışından yeni transfer olmuştu, yani belki de mümkündü.

Hayır. Bazı şeyler inançsızlığı askıya almak için çok mantıksızdı.

"Sizinle şahsen tanışmak çok güzel, Teğmen Jeffries," diye kayıtsız bir ifadeyle karşılık verdim. "Adamlarınızın bugün burada yol açtığı zararlar için bir fatura göndereceğim. Bunun sizin için bir sorun teşkil etmeyeceğine inanıyorum."

Gözleri gerildi ama başını salladı. "Anlaşıldı," diye mırıldandı. "Gelecekte şirketinizle barışçıl bir iş ilişkisi kurmayı dört gözle bekliyorum, Hades. Umarım bu olay ilişkimizin rengini bozmamıştır." Pembe Panter'i ve uyuşturucuyu yerleştirenin kendi ekibinden bir memur olduğu gerçeğini işaret etti.

"Göreceğiz," diye cevap verdim, başımı yana eğdim ve gözümü kırpmadan ya da gülümsemeden onun bakışlarını tuttum.

Teğmen Zed ve Gen'e birkaç nazik selam verdikten sonra zarif bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

Küçük bir el sallayarak uzaklaştı ve o gözden kaybolana kadar üçümüz otoparkta kaldık.

"Vay anasını," dedi Gen uzun bir nefes vererek. "Seni o uyuşturucu suçlamasından nasıl kurtaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de bu rol için yeterince deneyimli değilimdir."

"Hayır," diye cevap verdi Zed benden önce. "Hâlâ yenisin; öğreneceksin."

Gen ona utangaç bir gülümseme verdi ve ben de Zed'e yan gözle bakmamak için kendimi zor tuttum. O bok kafalı benimle oynamaya çalışıyordu ve bu işe yaramayacaktı.

"Aslında, ikiniz de buradayken..." Gen tabletini çantasına geri koydu ve kayışını kolunun üzerine sıkıştırdı. "Allied Insurance'ın 7. Daire'deki talebinizi neden reddettiğine dair bir söylenti duydum. Ama şu anda sadece bir söylenti. Bu konuda sağlam kanıtlar toplamaya çalışıyorum."

"Tükür onu," diye emrettim, ses tonum olması gerekenden biraz daha sertti. Lanet olası Zed de bana bir bakış fırlattı ve ben de içimden homurdandım. "Nerede duman varsa, orada ateş vardır," diye açıkladım ses tonumu yumuşatarak.

Gen başıyla onayladı. "Görünüşe göre FBI seni şüpheli kişi olarak araştırıyor. Yangın soruşturması kundaklama olduğuna karar verdi - tabii ki - ve birileri seni işaret ediyor. Özellikle de binanız bombalanmışken. Tüm patlama noktaları sizin otopark katınızdaydı, olay yerinde kimliğiniz tespit edildi..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Tek kaşımı çattım. "Bunu senin hallettiğini sanıyordum."

"Evet," diye hızlıca cevap verdi. "Ama bu başka bir departman. Dediğim gibi, şimdilik sadece söylenti. Olayları takip edeceğim, ama bu arada... dikkatli olun."

Ona teşekkür edip Zed'in Ferrari'sine doğru yürürken yüz ifademi nötr tuttum ama içten içe gözlerimi deviriyordum. Yok artık Gen. Hayatım boyunca tek yaptığım dikkatli olmak ve kıcımlı kollamaktı. Şimdi de duracak değildim, dikkatimi dağıtan şeyler ne olursa olsun.

M Zed ve ben Pembe Panter'den çıkarken telefonum bir mesajla çaldı. Cass'ten geldiğini görünce içimi bir panik dalgası kapladı ve mesajı açarken nefesimi tuttum.

Cass: Gumdrops SS KJ-Fit'te poligona götürüyorum.

Anlamaya çalışarak burnumu kırıstırdım. Sonra Shadow Grove'un güney tarafında yeni açılan MMA salonunu kastettiğini anladım. Kody büyük bir depo alanı olan eski bir tüfek poligonunu satın almış ve burayı parkur ve atış poligonuyla birlikte KJ-Fit'in en yeni şubesine dönüştürmüştü.

"Cass Lucas'ı güney tarafındaki KJ-Fit'e götürüyor," dedim Zed'e.

Orantısız bir sırtıma yaptı. "Muhtemelen ona nasıl ateş edileceğini öğretmeye karar vermiştir. Oraya gitmek ister misin? Nişancılığımızı test etmeyeli uzun zaman oldu."

Dostum, böyle bir meydan okumaya asla hayır diyemem. "Sıra sende. Eminim çok paslanmışsındır. En son ne zaman birini vurman gerekti?"

Zed bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Dün gece. İnan bana, eğer birimiz paslanmışsa, bu ben değilim." "Bahse girerim öyledir." Başımı eğdim ve ona meydan okuyan bir sırtış attım.

"Eğer o kadar

"Kendine güven, biraz şans tanı."

Ciddi olup olmadığımın emin değilmişim gibi bana sert bir bakış attı, sonra yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "Pekâlâ, ukala. Umarım sen ve o büyük penis enerjin bir kademe aşağı çekilmeye hazırsınızdır."

"Çok hoş. Bu olmayacak." Sırttım çünkü herkesin içinde... evet, Zed beni bu konuda yenebilirdi. Kusursuz bir nişancıydı, en iyilerden biriydi. Ve ben de poligonda pratik yapmayalı epey uzun zaman olmuştu.

Omuz silkti. "O zaman endişelenecek bir şey yok. Tabii kaybedersen..." Uygun bir ceza düşünürken mırıldandı. "Kaybedersen, Maxine'den bir rutin öğrenmen ve bir Cuma gecesi Kulüp 22'de gösteri yapman gerekecek."

Kaşlarını saçlarına doğru fırladı. "Ne? Hayır." Maxine, Club 22'deki kıdemli dansçılarımızdan biriydi. En uzun süredir bizimle olduğu için kıdemliydi, yaşlı olduğu için değil. Muhtemelen benden daha gençti. Yine de çok popülerdi ve Cuma gecesi şovlarımızın başrolündeydi, her hafta tıklım tıklım doluyordu.

"Hayır mı?" Zed sırttı. "Sanırım kendine o kadar da güvenmiyorsun. Bak ne diyeceğim, kaybedersem ben de aynısını yaparım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ama... kahretsin. Bu kaçırılmayacak kadar güzeldi, değil mi? Hedef vurma yarışmasında Zed'i yenmek ve onu sahnede kıcını sallarken görmek? Belki Lucas ona bazı ipuçları verebilirdi.

"Maxine'in kostümüyle mi?" İddiayı daha da ileri götürerek alay ettim. Zed güldü. "Anlaştık. Payetli meme ucu pastilleri ve hepsi."

İnledim. "İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor... ama sıra sende De Rosa. Umarım Lucas'ın hamlelerine dikkat ediyorsundur çünkü artık kaybetmemin imkânı yok."

Sırttı, gözleri önümüzde uzanan yoldaydı. Kendini beğenmiş herif kazanabileceğinden o kadar emindi ki. Kirli oynamak zorunda kalabilirim.

Öne doğru eğilerek, daha fazla konuşulmasını engellemek için teybinin sesini açtım. Poligona varmadan önce Zed'in aklımı çelmek için psikolojik savaşa kalkışacağını tahmin etmezdim. Yani, şu anda muhtemelen geri tepeceği gerçeği olmasa ben de aynısını yapardım.

Yarım saat sonra KJ-Fit'e vardık ve Cass'in bisikletinin yanına park ettik. Gözlerimi kısarak baktım, sonra iki kask fark ettim. Hem de çok. Acayip. Şirin. Lucas'ı Cass'in etrafında böyle kıvrılmış görmeyi kaçırdığım için gerçekten yıkılmıştım. Ah evet, bu daha sonra dosyalamak için zihinsel bir görüntüydü.

Zed bana bilmiş bir bakış attıktan sonra deponun içine doğru ilerledi, orada bir grup terli adamın etrafta dikildiğini ve hoparlörlerden EDM müziğinin yükseldiğini gördük. Ne izlediklerini anlamak zor değildi.

Jimnastik alanındaki kalın bir çarpışma yastığının üzerinde, gömleksiz Lucas geniş bir bardan sarkmış, dokuz metre havadaydı ve ciddi anlamda etkileyici bir hava rutininde ilerliyordu; dönüyor, takla atıyor, kendini bırakıyor ve olimpiyatlardan çıkmış gibi yatay çubuğun üzerinde kendini yakalıyordu... ki bunun için antrenman yapıyordu. Müzik eşliğinde hareketler arasında yumuşak bir geçiş yaparken kasları gerildi ve esnedi, yüzü konsantrasyonla doluydu ve şapkası her nasılsa başından geriye doğru kıvrılmıştı.

Doktorun emirlerine bir kez *daha* itaatsizlik ettiği için onu azarlamak istedim ama aynı zamanda orada durup diğer seyirciler gibi onun becerisine ve vücuduna bakakalmak istedim. Bu yüzden cesaretlendirmek için bağırarak birkaç kişinin yanından geçtim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lucas, gözlerini bana kilitlemişti ve başının belada olduğunu çok iyi biliyordu. Barın etrafında birkaç kez döndükten sonra minderden kusursuz bir iniş yaptı. "Hey, bebeğim!"

İzleyen adamlardan birkaçı Zed'le benim içeri girdiğimizi görünce koşarak kendi antrenmanlarına geri dönmüştü ama birkaçı hâlâ etrafta dikiliyor ve Lucas'ın bana *bebeğim* demesine şaşkınlıkla bakıyordu.

Minderin üzerinden geçip eğilerek beni doğrudan dudaklarımdan öperek durumu daha da kötüleştirdi. Evet, muhtemelen bundan kaçınabilirdim. Ama yapmak istemedim. Lucas'ın özgür ve kolay sevgisini seviyordum. Şöhretimin hakkımda ne söylediği umurunda bile değildi çünkü *beni tanıyordu*.

Dudaklarımı bıraktığında, "Başın belada Wilder," diye mırıldandım. "Cass nerede?"

"Poligonda çetesinden biriyle konuşuyor. Hey, atış konusunda doğuştan yetenekli olduğumu biliyor muydun?" Sırıttı, kendisiyle gurur duyduğu belliydi, ben de ona şüpheyle kaşlarımı çattım.

"Tabii ki öylesin, Gumdrop," diye cevapladı Zed, Lucas'ın terli omzuna vurarak. "Hadi Hades, halletmemiz gereken bir bahis var." Son cümleyi duyma mesafesindeki *herkesin* dikkatini çekecek kadar yüksek sesle söylemişti ve ben de arkasından ters ters bakmıştım. Puşt beni oyundan düşürmek için kasıtlı olarak kalabalığı üzerine çekiyordu.

"Bahsin ne?" Zed'i devasa spor salonundan geçip atış poligonuna açılan uzak kapıya kadar takip ederken Lucas yanımda yürüyerek sordu.

Ona bir kez daha baktım; arkası dönük kasketini, spor ayakkabılı, düşük bel siyah eşofman altını, çıplak göğsünü (her ne kadar artık yara izleriyle işaretlenmiş olsa da) inceledim. Lanet olsun, muhteşemdi. "Zed ve ben sadece kimin daha keskin hedefleri olduğuna dair dostça bir bahse girdik."

Lucas'ın gözleri büyüdü ve gülümsemesi daha da genişledi. "Kahretsin. Bu eğlenceli olacak. Bahis ne kadar?"

İnledim. "Bunu kazanmamı istediğini söylediğimde bana güven." Vücuduma ya da Maxine'in rutinini öğrenme yeteneğime güvenmediğimden değil -iyi bir dansçıydım ve sahnede soyunacak kadar kendime güveniyordum- ama bunu *gerçekten* Zed'e yaptırmak istiyordum. Onun payetli bir G-string ve meme ucu kılıfları içindeki zihinsel görüntüsü bile içten içe kıkırdamama neden oluyordu.

Cass'i poligonun hemen içinde, önündeki masada bir dizi tabancayı temizleyen dövmeli yaşlı bir adamla sohbet ederken bulduk.

"Aziz," diye bağırdım, sesim boşlukta çatırdıyordu. Başını kaldırdı, gözleri anında benimkilerle buluştu. "Bir kelime."

Başını onaylarcasına eğdi, sonra da yaptığı konuşmadan sıyrıldı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımları uzun ve tembeldi, bakışları yırtıcıydı.

"Hades," diye kibarca selamladı beni, sanki profesyonel tanıdıklardan başka bir şey değilmişiz gibi. Başını eğdi ve yangın çıkış kapısından geçmemizi işaret etti, böylece özel olarak konuşabilirdik, çünkü Lanet Zed'in tüm salona bir iddiamız olduğunu duyurmasından sonra zaten üzerimizde çok sayıda göz vardı.

Elimi sallayarak Cass'e önden gitmesini söyledim ve ben de onu takip ettim. Dışarı çıktığımızda, içerideki herkesle bağlantımızı kesmek için kapıyı arkamızdan kapattım.

"İyi misin?" diye gürledi, aramızdaki boşluğu kapattı ve kocaman ellerinden birini saçımın arkasına kaydırды. "Gergin görünüyorsun."

Ona ters ters baktım ama ellerimi gömleğinin altından geçirerek belini kavradım ve onu kendime çektim. "Gerginim," diye cevap verdim. "Az önce Lucas'ı spor salonunda jimnastik becerilerini sergilerken ve muhtemelen iç dikişlerini bozarken buldum. Ona nasıl ates edileceğini öğrettiğini sanıyordum?"

Cass'in yüzünde karanlık, seksi bir ifade belirdi ve saçımı hafifçe çekiştirdi. "Yapacaktım."

"Peki ne oldu?" Çenemi yukarı kaldırarak sordum. Kahretsin, onu öpmek istiyordum. Bu kocaman, huysuz herife ne zaman bu kadar kafayı takmışım? Ne zaman daha çok gülümsemeye başladı? Tamamen sarhoş ediciydi.

"Mekânınızda ne oldu? Zed'le ayrıldığınızda ciddi görünüyordu." Saçlarımı daha sıkı kavradı, dudaklarını alaycı bir şekilde dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve tüm vücudumun titremesine neden oldu.

"Cass," diye nefes aldım. "Beni öpecek misin yoksa sadece alay mı edeceksin?"

Kısa bir kahrkaha attı, sonra da dalga geçmeyi bıraktı. Dudakları dudaklarımı ayırdı, saçlarımdaki parmakları başımı kontrol ederken dili benimkine çarptı ve devasa gövdesi beni kapıya çarptı.

Sırtımı dikleştirdim, beni nefessiz öptüğünde ona doğru eğildim, aramızdaki tüm kıyafetlerden yakınırken kısa tırnaklarım kaslı sırtını tırmaladı.

"Tanrım, Red." Bir iniltiyle dudaklarımdan ayrıldı. "Sen en tatlı bağımlılıksın, bunu biliyor musun?" Başparmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi, sonra alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Karanlık bakışları ağızıma kilitlendi ve onun düşüncelerinin de en az benimkiler kadar iğrenç olduğunu biliyordum. Aramızdaki kalın sertlik çok şey anlatıyordu ve depolar arasındaki servis yolunda dizlerimin üzerine çökmek için inanılmaz bir istek duyuyordum.

"Yağmur kontrolü yap," dedim ona, sikini sıkmak için aramıza uzanarak. "Lucas'la ne oldu?"

Cass homurdandı ama uzaklaşmadı. Kollarını başımın iki yanındaki kapıya dayadı ve bakışlarını sabit tuttu. "Görünüşe göre nasıl ateş edileceğini zaten biliyormuş. Zayden De Rosa değil ama amatör olmadığı da kesin. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

-İyi bir duruş, iyi bir kavrama, ilk kez ateş eden birinin etkilenmesi gerektiği gibi geri tepmeden etkilenmedi - ta ki ona boş bir silah verene kadar. Ya çok iyi bir oyuncu ya da hiç şarjör doldurmamış. Çok garip, Red."

Burnumu kırıştırdım. "Ateş etmeyi öğrenmekten hiç bahsetmedi."

Cass kaşlarını kaldırdı. "Hiç oynamadığını, sadece küçükken çok fazla video oyunu oynadığını söylüyor. çocuk."

"Zayden De Rosa'dan bahsetmişken," diye mırıldandım, "onunla bir bahse girdim.

Yapabileceğim herhangi bir şans

Ateş ederken dikkatini dağıtmanı mı istiyor? Bunu kazanabileceğime olan inancımı hızla kaybediyorum."

Cass birkaç santim geri çekildi, gözleri hafifçe büyüdü. "Oh, bu ilginç olacak." Bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi, dudaklarına bir gülümseme dokunuşu geldi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Ona sırtarak baktım ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sen en iyisisin, Aziz."

Alçak, ilkel bir hırıltı çıkardı ve boynumu alay etmekten biraz daha sert bir şekilde ısırdı. "Sen de bunu sakın unutma, Angel."

Sırtarak, kapıyı açabilmek için onu ittim ve beni atış poligonunun içine kadar takip etmeden önce ereksiyonunu gizlemek için pantolonunu ayarlamak için bir saniyesini ayırdı.

Zed, bizim için iki hedef hazırlarken çalışanlardan biriyle sohbet ediyordu ve son derece rahat görünüyordu. Kahretsin, tamamen benimle oynamıştı.

"Hazır mısın patron?" diye sordu kendinden emin bir sırıtışla.

Gözlerimi devirdim. "Aslında önce Lucas'ın atışını görmek istiyorum. Bahsimiz birkaç dakika bekleyebilir, değil mi?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi Zed, sesi anlam yüklüydü. "Kazanmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim."

Ona kaşlarını çatarak çifte göndermeyi kaçırmadığımı belli ettim, sonra Lucas'a yaklaşmasını işaret ettim.

"Pekâlâ, Vahşi çocuk," diye takıldım, "bana nelerin olduğunu göster." Yeni yerleştirilmiş taze hedeflerden birine başımla işaret ettim.

Cass, Zed'in günün erken saatlerinde ona verdiği Glock'u Lucas'a uzattı ve silahı rahatça kullanırken onu dikkatle izledim. Tutuşunda bir gariplik ya da pozisyonunu alırken duruşunda bir belirsizlik yoktu.

Cass'e bir bakış attım ve o da *ne demek istediğimi anladın mı* der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Al," dedim Lucas'a, kancadan bir çift kulaklık kapıp kulaklarına geçirdim. Bana teşekkür edercesine gülümsedi ve o nişan alıp ateş etmeye başlamadan önce ben de bir çift taktım.

Lucas ilk atışını yaptığında Zed'in duruşu değişti, omurgası sertleşti ve dikkati daha fazla odaklandı. Lucas atışını bitirip silahını kenara koydu, sonra da hedefini değerlendirmek için düğmeye bastı. Zed'in kağıt hedefe yaptığı atışların isabet oranını görünce benden daha fazla şaşırdığından şüpheliydim.

Hiçbir şekilde mükemmel değillerdi ama *iyiydiler*. İlk kez ateş eden biri için fazla iyiydiler.

"Lucas..." Kulaklıklarımı çıkardım ve deliklerle dolu kâğıda kaşlarımı çatarak baktım.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ben sorumu tam olarak formüle edemedim. "Yemin ederim, daha önce hiç gerçek bir silahla ateş etmedim. Cass'e daha önce de söylediğim gibi, çocukken amcamın bana verdiği birinci şahıs nişancı oyununa kafayı takmıştım. Oldukça gerçekçi bir silah kumandası vardı ve bunda epeyce iyiydim." Omuz silktili. "Bu sadece çok benzer görünüyor; hepsi bu."

Zed ve ben Lucas'ın açıklamasına birlikte baktık ve Zed elini başının üzerinde gezdirdi. "Oyun neydi?" diye sordu.

Lucas omuz silktili. "Fütüristik ya da bilimkurgu havası olan bir şeydi. *X Projesi* ya da *Gri Kod* ya da onun gibi bir şey. Bilmiyorum. Neden? Paslı nişancılığına geliştirmek için mi almak istiyorsun?"

Zed ters ters baktı, ben de gülmekten kıs kıs güldüm.

Elimi hâlâ çıplak olan göğsüne koyarak, "Aklına bir isim gelirse, kontrol etmek isterim," dedim. "Şimdi, şu aptal bahiste Zed'i yenebilmem için lütfen üzerine bir tişört giyer misin?"

Zed bir kahkaha atarak Lucas'ın hedefini yeni bir hedefle değiştirdi. "Şimdi de aptalca bir bahis oldu, ha?"

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Kapa çeneni ve ateş et, De Rosa."

Göz ucuyla Lucas'ın tişörtünü giyerken Cass'le konuştuğunu ve Cass'in belli belirsiz şaşkın bakışlarının bana kaydığını gördüm. Ne halattan bahsediyorlardı?

Zed sessiz bir mırıltıyla, "Önce bayanlar," dedi ve odanın en ucundaki yeni hedefi işaret etti. "Üçün en iyisi? Aksi takdirde bu iş çok çabuk bitecek."

Gözlerimi kısarak yüzünde ne tür numaralar çevirdiğini araştırdım. Yine de her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyordu. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve Lucas'ın az önce ateş ettiği yere doğru adım attım. Topuklu ayakkabılarımı hâlâ giyiyordum ama çıkarmaya zahmet etmemiştim. Aslında onları giyerken daha iyi nişan alıyordum çünkü alışkın olduğum şey buydu.

Ayaklarımı omuz genişliğinde açarak kulaklıklarımı tekrar taktım ve Desert Eagle'ımı koltuk altı kılıfımdan çektim.

Yine de nişan almak için kaldırmadan önce Lucas, küçük kancada bıraktığı kulaklıklarını almak için yanımdan uzanırken sırtıma sürtündü. Kulaklıklarımdan birini hafifçe eğdim ve ona meraklı bir bakış attım.

"Üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı. "Bunları burada unutmuşum." Daha yakına eğilirken kolu benimkine değdi. "Ayrıca, şu anda o kadar seksi görünüyorsun ki tek düşünebildiğim seni bu küçük bankın üzerine yatırıp arkadan becermek." Bu seksi itirafı kulağıma doğru fısıldadı ve içgüdüsel bir ürperti içimden geçerek heyecandan zonklayan amımda son buldu.

"Neyse, bırakayım da sen devam et," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar, Hayden."

Lanet olsun. Adımı onun dudaklarında duymak çok tahrik ediciydi.

Kulaklığımı yeniden yerleştirip önümdeki hedefe odaklanırken ağır ağır yutkundum. Görüşümü hizalamakla falan uğraşmaya hiç gerek yoktu; hepsi bu kadardı.

artık benim için ikinci doğa, sadece basit bir mesele silahımı kaldır, nişan al, ateş et. Tekrar ve tekrar.

İşim bittiğinde silahımı yere bıraktım, kulaklıklarımı çıkardım ve hedefimi bana geri döndürmek için düğmeye bastım.

"Fena değil," diye yorumladı Zed, hedef bize doğru vızıldayarak geri dönerken kişisel alanımda dikiliyordu. "Yani, kesinlikle biraz paslanmışsın. Ama sanırım hepimiz öyleyiz. Eskisi kadar pratik yapmıyoruz."

Ses tonundaki alaycılık o kadar yoğundu ki ağzına yumruk atmak istedim. Yine de ısırmayacaktım. Ana salona açılan yan taraftaki izleme penceresinden üzerimizde sayısız göz vardı ve burada bile profesyonel, birleşik cephemizi korumamız gerekiyordu.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Senin sıran."

Zed kendi sokağına adımını atıp neredeyse anında ateş etmeye başladığında hedef kağıdımı aşağı çektim, bölgeye girmek birkaç saniye bile sürmedi.

Elbette, o raundu kazandı. Çok fazla değil... ama kazanmak kazanmaktır. *Orospu* çocuğu.

İkimiz de hedeflerimizi sıfırladık ve ben bir kez daha öne çıktım. Bu kez Cass, benim ateş ettiğim yerin birkaç sokak aşağısındaki banka yaslanarak tam görüş alanıma yerleşti.

Bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum ve görünüşe göre sadece baş mücevherlerini yeniden düzenlemek için hurdalarını avuçladığında sinirden kaynadım. O piçler bana karşı birleşmişlerdi. Bir şekilde, muhtemelen ben Cass'le dışarıdayken, Zed Lucas'ı kötülüğün tarafına çekmişti. Lucas da Cass'i ikna etmişti. O şerefsizler konsantrasyonumu bozmaya çalışıyorlardı ve işe yarıyordu.

Cass'e ters ters bakmam ona ne yaptığının farkında olduğumu gösteriyordu ama o sadece omuz silkti ve bana o sinsî, seksî sırtışlarından birini yaptı.

"Yakın zamanda ateş edecek misin?" Zed diğer tarafımdan alay etti. "Poligonun her an kapanabileceğinden oldukça eminim."

Onu tersleyerek ayaklarımı uzattım, silahımı kaldırdım ve ilk atışımdan daha iyi hissettiren bir dizi atış yaptım. Neyse ki Zed için en iyisini önermişti.

Hedefim bana dönerken o da atışlarını yaptı, böylece aynı anda karşılaştırbildik. O raundu benim kazandığıma karar verdiğimizde -çok küçük bir farkla- Zed, Cass'e suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Onu suçlama," diye azarladım onu. "Kendi değerlerinle kazanmaya çalışmalısın, beni raydan çıkarmaya değil."

Zed kaşlarını kaldırdı, sonra başını eğdi. "Yeterince adil. Son tur." Elini uzatarak bir kez daha ateş etmemi işaret etti. Ancak bu sefer yerimi almak için yanından geçerken, elini belime koyarak beni durdurdu. "Seni o sahnede görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum *dostum*. Benim için soyunmanı kaç kez hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin."

Parmakları karnımı okşadı, bir şekilde bluzumun çözüldüğü yerde çıplak bir deri parçası buldu ve bu dokunuşa karşılık olarak kaçmak isteyen aşırı seksî iniltiyi tutmak için çenemi sıkmam gerekti.

Sikeyim. Bu sefer beni yakaladı.

İşaretime doğru adım attım, ama odak noktam cehenneme dönmüştü. Tek hayal edebildiğim Zed için soyunmanın nasıl bir şey olduğuydu. Arkasına yaslanıp izleyecek miydi yoksa ellerini

Dans ederken beni izler miydi? Teşhirci bir sapkınlığı olduğunu biliyordum ama beni başka erkeklerle izlemekten de hoşlanır mıydı? Lucas'a sürtünmemi izlerken sertleşir miydi? Cass'e? Kahretsin.

Son mermilerimizi aynı anda ateşledik ve hedeflerimiz sadece bir saniye arayla bize geri döndü. Kazandığını anlamak için Zed'in kendini beğenmiş suratına bir kez bakmam yetmişti.

"Lanet olsun," dedi Lucas masanın üzerine dizilmiş altı hedefi incelerken. "Siz ikiniz çıldırmışsınız. Zed bunu bir milimetreden daha az bir farkla kazandı. Bu korkutucu, mükemmel bir isabet."

Cass oflaya puflaya güldü. "Zayden De Rosa'ya Lonca'da bir yer teklif edilmesinin bir nedeni var Gumdrops, o yakışıklı yüzü için değil."

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle miydin?"

Zed rahat bir omuz silkti. "İlgilenmiyordum." Sinsi gülümsemesi üzerimde gezindi. "Ders ayarlaması için Maxine'e haber vereyim mi, yoksa sen mi yaparsın?"

Onu tersledikten sonra Cass ve Lucas'a ters ters baktım. "Bugün hepiniz benim bok listemdesiniz. Nedenini biliyorsunuz."

It birkaç gün sonra kendimi kaybettim. Zed'le girdiğimiz aptalca bahsin bana düşen kısmını yerine getirmeye çalışıyordum ve Gen'den beklediğim ama korktuğum bir telefon aldığımda Maxine'le acımasız bir dans dersindeydim.

"Tüm arabalarla ilgili taleplerinizi reddettiler," diye üzüntülü bir ses tonuyla bana bilgi verdi. "Müfettiş hepsinin bombalanmasından sizin sorumlu olduğunuzu iddia ediyor. FBI seni şüpheli olarak araştırmaya başladı ve bugün seni takip etmesi için bir ajan görevlendirdiler." Parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı, içimde öfke ve hayal kırıklığı dalgalanıyordu. Dallas'a dairenin etrafında beni bombalardan aklayacak herhangi bir kamera görüntüsü buldurmuştum ama her şey silinip gitmişti. Her şey. Trafik kameraları bile masumiyetimi destekleyemiyordu ve bu bile beni daha fazla suçluyor gibiydi.

Özellikle de komşum görgü tanığı olarak beni o sırada binanın dışında bulmuşken. "Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, Gen. Soruşturmanızda dikkatli olun; son ihtiyacım olan tek şey senin de bu karmaşanın içine sürüklenmen." Sesimin altında açık bir öfke vardı ama söylediklerimde ciddiydim. Tam da Demi'nin söz verdiği gibi iş tanımının ötesine geçmesi hoşuma gitmişti ama benimle birlikte hapse girmesinden sorumlu olmak zorunda değildim.

"Kesinlikle patron," diye cevap verdi. "Bu bilgi eski bir arkadaşımдан geldi. Bildiğimi kimseye söylemeyecek ve istihbarat sağlam."

Yüzümü buruşturdum. "Sen en iyisisin."

Telefon görüşmesini sonlandırıp Maxine'e dönmeden önce kendimi toparlamak için birkaç sakinleştirici nefes almaya çalıştım. "Bunu bir hafta ertelememiz gerekecek," dedim yüzümü buruşturarak. "İçimde öğleden sonramın kana bulanacağına dair bir his var."

Yakut kırmızısı dudaklarını büzerek bana baktı ama kısa bir süre başını salladı. "Gelecek hafta olmaz," dedi uzun tırnağını çenesine vurarak. "Anarchy'de ana etkinlik dövüşün var. Sonraki hafta olmak zorunda."

İçimi çektim. "Öyle olsun. Çekilmez ikincimle bahis konusunda anlaşıcağım."

Maxine sırtıttı. "Eminim beklemek onun için sorun olmayacaktır. Bu sana direğe sırt üstü uzanmayı mükemmelleştirmek için daha fazla zaman verecektir. Zahmetsiz ve şehvetli olmak yerine hâlâ kaskatı ve beceriksiz görünüyorsun."

Ona sert bir bakış attım ve o da bana kirpiklerini kırıştırarak karşılık verdi. Üç yıla yakın bir süredir benim için çalıştığından, hangi çizgileri güvenle zorlayabileceğini iyi okuyordu ve bu kadar dikkat ettiği için zekasına saygı duyuyordum.

"Dikkatli ol Maxine," diye karşılık verdim, "bunun tadına varıp senin manşetini çalabilirim."

Sahte bir feryat kopardı ve suratını astı. "Lütfen yapma. Zaten en iyi bahşış gecemi lanet bir bahis performansıya üçe katlamaya hazırsın. Bakışları spor kıyafetlerimin içindeki vücudumda gezindi. "O göğüslerle, o kalçayla ve mükemmel, seksi katil yüzünle mi? Beni anında işsiz bırakırsın."

Kısa bir süre kıs kıs güldüm. "Patron seni sevdiği için şanslısın o zaman. Ve bu tek seferlik bir gösteri."

Omuz silkti. "Zed'le daha fazla bahis kaybetmezsen tabii. İtiraf etmeliyim ki kaybedenin sen olmasına sevindim. Ona nasıl yapılacağını göstermeye çalışırken

vücut yuvarlanır."

Evet. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim ve şimdi beynimden çıkaramadığım bir zihinsel imge vardı.

Eşyalarımı toplayıp boş kulüpten çıktım ve elimde telefonumla otoparka girip Dallas'ı aradım. Aramama cevap vermedi, ben de Audi'ye binerken bir mesaj gönderdim.

Hades: Wenton Dibbs'in ülkeye dönüp dönmediğini kontrol et. İçimde öyle bir his var.

Çünkü bu iplerin şu anda yurtdışından çekildiğinden ciddi olarak şüpheliyim. Hayır, bunların hepsi onun büyük sabotaj planının bir parçasıydı; burada bir yerlerde izliyor ve bekliyor olacaktı. Beni acele bir hamle yapmaya zorlamaya çalışıyordu ama sabrımı hafife alıyordu.

Dallas, ben Zed'in evine dönene kadar cevap vermedi ve gönderdiği şeyi okumak için kıyafetimi değiştirirken yarı yolda durakladım.

Dallas'a: Tamamdır. Haklısın. Dün gece geç saatlerde Cloudcroft'un dışındaki özel bir piste indik.

Dallas'ta: Pistin güvenlik kamerasından kimliği tespit edildi. Bu Wenton Dibbs.

Şaşkınlık içimde dalgalandı ve ona cevap vermeden önce mesajına bakarak birkaç dakika durdum.

Hades: Ne kadar olumlu?

Dallas: Her zaman hata payı vardır, ama üç farklı program Wenton Dibbs ile pozitif eşleşme verdi. Resmi göndereceğim.

Nefesimi tutup mesajdaki dondurulmuş görüntünün gelmesini bekledim ve Lucas kapımda belirdi.

"Her şey yolunda mı Hayden?" diye sordu, yüzü endişeyle doluydu. Ben dans dersimdeyken annesini görmeye gitmişti ve gözleri yorgunluktan kısılmıştı.

"Evet," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Evet, sadece... Dallas sonunda Wenton'ın CCTV görüntüsünü elde etmeyi başardı."

Lucas'ın kaşları kalktı ve odaya doğru ilerledi. "Öyle mi? Bu iyi haber, değil mi?"

Telefonumu avucuma vurarak bir nefes verdim. "Evet, sanırım öyle. Ben sadece..." Savunmasız düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmek istemediğim için sözümü yarıda kestim.

Kollarını belime doladı, beni kollarının güvenli çemberinde tuttu ve yüzümü göğsüne yaslamama izin verdi. Ama sonra burnumun hemen önünde duran ve tişört kumaşının ince bir tabakasıyla gizlenmiş olan koyu renkli, iyileşmekte olan yara izini hatırladım ve bu beni yeniden şaşkınlığa sürükledi.

"Anlamıyorum, Lucas," diye mırıldandım, kollarımı beline dolayıp ona daha sıkı sarılırken. Onu ne kadar önemsemişimi fark etmeden önce kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde suçluluk duygusu tekrar içime işledi. "Wenton neden böyle bir intikam peşinde olsun ki? Kafamı karıştırmak için neden Chase'in kimliğine bürünsün?"

Lucas hemen cevap vermedi, sonra iç geçirdi. "Tahmin yürütmeye bile başlayamam." Hafifçe geri çekildi ve eliyle yüzümü kavradı. "İnsan zihni berbat bir şey bebeğim."

Bakışlarında sıkıntılı bir ifade ve sesinde kaşlarımı çatmama neden olan bir acılık vardı. "Hey, annene ne oldu? Üzgün görünüyorsun."

Küçük bir kafa sallama hareketi yaptı. "Önemli bir şey değil. Sanırım sadece kötü bir gün geçiriyordu. MS hafızasını karıştırıyor ve benim amcam olduğumu düşünmesine neden oluyor. Onun ağabeyiydi ve sanırım çocukken oldukça yakındılar."

Uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onu rahatlatmak istiyordum ama bunun bana doğal gelmediğini çok iyi biliyordum. "Senin o olduğunu düşündüğünde ne diyor?"

Lucas başını salladı. "Sadece... saçmalık. Hiç mantıklı değil. Ona sürekli Jack'in Lonca'da olup olmadığını sormaya çalışıyorum ama hiç iyi gitmiyor. Sadece... bana -ona- suçlamalar yöneltiyor ve artık bebeklerinin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğini söylüyor." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. "Bilmiyorum. Kulağa tamamen delice geliyor... ama dışarıdan dinleyen biri olsaydım? Sanki Jack amcam ben çocukken beni incitecek bir şey yapmış gibi geliyor."

Dudağımı ısırdım, kalbim onun için acıyordu. Kulağa *çok* benziyordu. Sandra'nın kardeşinin de Lonca'da olduğunu bildiğinden neredeyse emindim.

"Ama sonra *bebeklerine* zarar vermekten bahsetmeye başladı. Çoğul. Ve ben tek çocuktum, yani. Hiçbir fikrim yok. Belki de başka bir sorunu vardır. Klinik, ilk teşhiste bir şeyi gözden kaçırmadıklarından emin olmak için birkaç test daha yapıp yapamayacaklarını sordu." Sesi her şeyi kabullenmiş gibiydi. Ve çok suçluluk duyuyordu.

"Lucas, annenin sağlık durumunun sorumluluğunu kabul edemezsin," dedim ona nazikçe. "Hayat ona berbat bir el dağıttı. Bu senin suçun değil."

Telefonum çaldı ve özür dileyen bir bakışla Lucas'ın kucağından geri çekildim. "Üzgünüm, bu..." Mesaja tıkladım ve Dallas'ın gönderdiği hareketsiz görüntüyü açtım. "Bu... Wenton." Gerçekten de öyleydi. Dallas, Wenton Dibbs hakkında bulmayı başardığı bazı dosyaları da eklemişti ve yatağın kenarına çökerken onlara tıkladım.

"Ne oldu?" Lucas yanıma oturup bir elini fiziksel bir destek işareti gibi belimde tutarak sordu. "Tıbbi kayıtlar mı?"

"Evet," diye cevap verdim, belgeleri gözden geçirirken. "Dallas bunlara nasıl erişti, hiçbir fikrim yok. Ama bu pek çok şeyi açıklıyor. Sanırım? Görünüşe göre Wenton çocukken ciddi bir tacize uğramış - Lockhart'ları tanıdığım için hiç şaşırmadım - ama o zamandan beri kendisinin aslında ölmüş kuzeni Chase Lockhart olduğuna dair sanrılarla psikiyatrik tedaviye girip çıkıyormuş."

"Kahretsin," diye nefes aldı Lucas. "Bu... yoğun. Zed aşağıda; onu yakalamamı ister misin?"

Ayağa kalktım, telefonumu yatağa fırlatırken zihnim dönüyordu. Yoga pantolonum ve sütyenimin sadece yarısını giymiştim ve eğer geçmişimden bir hayaleti öldürmeye gideceksem, öyle görünmem gerekiyordu.

Lucas'a cevap vermeden -çünkü dikkatim zaten milyonlarca kilometre ötedeydi- dolabıma gittim ve işkencecimle yüzleşmek için doğru kıyafeti aramaya başladım. Chase'in kimliğini ve kinini alıp kendi kimliği haline getiren bu adamla başa çıkmak için. Wenton'ın bu yola girmesine neden olan psikolojik travma her neyse, zararı o vermişti. Bunu sona erdirmek ve sebep olduğu suçların intikamını almak artık bana düşüyordu.

Lucas başka bir şey söyledi ama ben dinlemiyordum ve bir dakika sonra odamdan çıktım.

Dikkatlice giyindim, bir çift ikinci ten deri pantolon ve iki düzine kayış ve tokadan oluşan bir sütyen üst seçtim. Saçlarımı sıkıca ördüm ve makyajımı yaptım. göz kalemi ve kırmızı dudaklarda ağırdı.

Ben yatağın ucuna oturup çizimlerimi bağlarken Zed tepinerek odama girdi ve benimle göz göze geldiğinde sarsılarak durdu. Sonra bakışları üzerimde öyle bir gezindi ki

neredeyse fiziksel bir okşama gibi hissedebiliyordum.

"Bu gece cinayet için giyinmiş gibi görünüyorsun patron," diye yorum yaptı, ikinci botumu titizlikle bağlamamı izlerken ses tonunu rahat tuttu. Çizmelerin sıkı olması gerekiyordu çünkü uyluk hizasındaki çizmelerin aşağı doğru kaymasından ve sıkmasından nefret ediyordum.

"Beni çok iyi tanıyorsun, Zed," diye cevap verdim, bir fırtınanın gözü kadar sakindim. "Sanırım Lucas seni bilgilendirdi."

Zed başını salladı. "O yaptı. Wenton Dibbs."

"Wenton Dibbs," diye tekrarlardım. Bunun benim için... hafızam için ne anlama geldiği üzerinde durmak istemiyordum. Çünkü şimdi gerçek olarak sınıflandırdığım pek çok şeyi yeniden sorgulamaya başlıyordum. Chase, Wenton'ın ölümünü bu kadar gerçekmiş gibi hissettirebiliyorsa, beni başka hangi konuda kandırıyordu?

"Ben de seninle geliyorum," diye açıkladı Zed. "Sakin bensiz gitme." Botumu bitirdim ve ayağa kalktım. "Hayır, sana burada ihtiyacım var."

Kapı aralığında dondu kaldı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Ben yalnız gidiyorum ve Wenton'ın geldiğimi görüp onu tekrar yakalamaya çalışması ihtimaline karşı sen burada Lucas'la kalıyorsun." Çenemi yukarı kaldırdım, bana itaatsizlik etmesi için ona meydan okurken bakışlarım sertleşti. Yine de bu bizimle ilgili değildi. Bu bir işti ve Wenton birçok kez benim işime burnunu sokmuştu. Ya da... kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

Zed uzun bir süre bana baktı, ikimiz de gözlerimizi kırpmadık. Sonra aramızdaki boşluğu kapattı ve yüzümü sert bir şekilde kavradı. "Kes şunu," diye tersledi. "*Kes şunu*. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, sen yine hayatını tehlikeye atarken benim kenarda oturup senin oyuncağına bakıcılık yapacağımı mı sanıyorsun? Hayır. Kesinlikle hayır. Bu konuyu zorlamayı aklımdan bile geçirme Dare, yoksa yemin ederim seni bayıltıp yatağıma kelepçelerim, ta ki sen uyanıp yalnız olmadığını görene kadar. Asla yalnız olmadın."

Yoğun bakışlarını üzerimde tuttum, yüzümü sert bir aşık gibi kavramasına rağmen ifadem sert ve inatçıydı. Sonunda göz kırptım ve küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Güzel. Bunu söylemeni u m u y o r d u m . Git silahlan; mesai bitmeden bu herifin ölmesini istiyorum."

Zed'den yayılan gerginlik dışarı taşı, omuzları düştü ve parmakları çenemi serbest bıraktı. "Şükürler olsun." Sonra saç örgümü tuttu ve hayatımın en ateşli öpücüklerinden birini dudaklarıma kondurdu. "Beni bir daha böyle test etme, Dare. Bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım."

Beni tekrar öptü, kalbimin kaburgalarıma çarpmasına ve nefesimin kesilmesine neden oldu, sonra odadan hızla çıkmak için beni serbest bıraktı.

Onun yokluğunda, titreyen elimi dudaklarıma götürdüm ve öpücüğünün hâlâ orada olduğunu hissettim.

"Lucas'a bir yelek ve silah getirin!" Bağırdım, sesim o anda bedenimin paylaşmadığı çelikle doluydu. "İşimizi şansa bırakmayacağız."

Bu artık sona erdi. Wenton Dibbs ölü bir adamdı.

C Locked Heart Enterprises'ın ön girişinden geçerken damarlarımda eski kararlılık dolaşıyordu. Metal dedektörleri çılgılık attı ve bir güvenlik görevlisi yolumuza çıkmaya çalıştı. Zed onu etkisiz hale getirdiğinde eli daha kemerindeki şok tabancasına değmemişti bile. Asansör kapıları açıldığında, güvenlik görevlisi kendi kelepçeleriyle bir sandalyeye kelepçelenmişti ve ağzı tıkaçla kapatılmıştı.

Asansöre binip otuz ikinci katın düğmesine bastığımda Lucas yanımdan ayrıldı.

"Cass yolda," dedi Lucas, ben orada durup ekranın her bir kat seviyesini işaretlemesini izlerken telefonunu kontrol ederek. "Onu beklememizi istedi."

"Shadow Grove'dan ayrıldığımızda etrafta olmaması bizim suçumuz değil," diye yorumladı Zed silahını kontrol ederken ve uyluğuna takılı bıçak kılıfının kayışını sıkarken.

"Bu onsuz üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," diye mırıldandım, gözlerim yerdeki ekrana kilitlenmişti. Neredeyse varmıştık. "Wenton'un son yıllarda ne kadar büyüklük kuruntusuna kapıldığı umurumda değil, hâlâ bizimle boy ölçüşemez."

Bundan emindim. Chase'in kendisi olsaydı, çok farklı bir mesele olurdu. Ama Wenton... hayır. Bu, bana neden uzaktan ateş ettiğini açıklıyordu; üzerime gelirse hiç şansı olmayacağını biliyordu.

Asansör geldiğimizi bildirmek için neşeli bir ses çıkardı ve kapılar açılıp silahımı kaldırdığımda derin bir nefes aldım. Ama Locked Heart Enterprises'ın resepsiyon bölümünde kimse yoktu. Işıklar kapalıydı ve masa tamamen boştu; bir bilgisayar bile kurulmamıştı.

Dikkatli bir şekilde ana ofis katına doğru ilerlerken içimi bir tedirginlik kapladı, ancak orayı da aynı derecede boş buldum. Cuma günü öğleden sonraydı; bu ofisin boş olması mümkün değildi. Masalar hiç kullanılmış gibi bile görünmüyordu. Boş, cansız monitörler her birinin üzerine yerleştirilmişti ve aynı döner sandalyeler düzgünce yerleştirilmişti, ancak bunun dışında bu ofisin kullanıldığına dair kesinlikle hiçbir kanıt yoktu.

"Ne oluyor lan?" Lucas fısıldadı, gözleri etrafta geziniyordu ve silahı yanındaydı.

"Tetikte ol, Gumdrop," diye tersledi Zed. "Bu bir tuzak olabilir."

"Bu bir tuzak," diye mırıldandım. Ama dönüp kaçmadım. Bu, ölümümle sonuçlanacak türden bir tuzak değildi. Wenton benimle oynamak için çok fazla çaba sarf etmişti ve bunu bu kadar çabuk bitiremezdi. Henüz ölecek kadar korkmuş değildim.

Boş ofise doğru ilerlemeye devam ettim ama Lucas daha fazla uzaklaşmadan kolumdan tutup beni durdurdu.

"Hayden, eğer bu bir tuzaksa o zaman gitmeliyiz." Gözleri endişe saçıyordu ve Zed bile Lucas'a hak vermek istercesine kaşlarını çatı.

Siktir et onu. Bu kadar yolu ilk tehlike işaretinde kuyruğumu kısıtırıp kaçmak için gelmedim. Pervasızca mı? Evet. Ama her zaman güvenli yolu seçseydim ne kadar sıkıcı bir hayatım olurdu. Ayrıca, kahramanlık hayalleri kuran bir amatör değildim. Yeteneklerimi ve sınırlarımı biliyordum. Wenton'un benim için hazırladığı her türlü kötü numaranın üstesinden gelebileceğimden emin olmasaydım bu kadar ileri gidemezdim.

Lucas'a güven verici bir göz kırpması attım. "Sadece tetikte ol Wilder. Biz hallederiz."

Kolumu isteksizce bıraktı ama ben silahım hazır bir şekilde boş ofise doğru ilerlerken daha fazla tartışmaya çalışmadı. Kısa bir koridor bazı kapalı ofislere erişim sağlıyordu, ancak sondaki ofis benim odak noktamdı. Kapısı açık olan tek ofisti ve durduğum yerden masada oturan birini görebiliyordum, yüksek arkalıklı sandalyenin üzerinde sadece bir başın üst kısmı vardı. Silahımı o saç teline doğrulttum.

Kapıdan içeri adım attıktan sonra, Zed'in olası tehditleri tarayabilmesi için hızla kenara çekildim. Ama hiçbir şey yoktu. Kapının arkasına saklanmış, bizi gördükleri yerde vurmaya hazır silahlı haydutlar yoktu. Patlayıcılara bağlanmış tuzak kabloları da yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

"Randevu almadığım için özür dilerim," dedim yüksek sesle, silahımı Wenton'ın kafasının görebildiğim kısmına doğrultarak. "Er ya da geç beni bekleyeceğini düşünmüştüm."

Alçak sesle, eğlenerek güldü ve vücudumda bir korku dalgası yayıldı. Güldüğü sırada sandalyesini döndürdü ve kalbim göğsümün içinde titreyerek tamamen durdu.

"Beni her zaman çok iyi tanıdın, sevgilim," diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla, öne doğru otururken parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Gerçekten de birbirimize çok benziyoruz."

Avuçlarım terden kayganlaşırken silahım titredi ve küçük bir titreme dizlerimi sarstı. "Chase," diye mırıldandım.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Canlı canlı, sevgili kızım. Çift vuruş yapmalıydın, sonra da göğsünden vurmalıydın." Azarlarcasına dilini şaklattı, parmağıyla yaralı alnını ve sol gözünü kapatan deri göz bandını işaret etti.

O haklıydı. Tek bir el ateş edip işini bitirmesini beklemekten daha iyisini biliyordum. Bize her zaman hedefimizin sadece ağır yaralı değil, ölü olduğundan emin olmak için *en az* üç mermi atmamız öğretilmişti.

Aramızdaki gergin sessizlik, birkaç tavan panelinin gürültüyle düşmesi ve yarım düzine ağır silahlı adamın bir anda etrafımızı sarmasıyla aniden bozuldu. Ama silahları benim üzerimde değildi. Zed ve Lucas'ın üzerindeydiler. Zed bile *bu* kadar küçük bir alanda bu kadar silahsızken ateş ederek kaçamazdı.

"Beyler, lütfen nişanlının arkadaşlarına aşağıya kadar eşlik edin. Onunla yalnız konuşmak istiyorum." Chase, öğle yemeği için hindi sopalı sandviç sipariş etmenin rahatlığıyla siparişini verdi.

Zed'in ölümüne dövüşmeye hazır bir şekilde sarmalandığını hissetmiştim, bu yüzden bakışlarımı Chase'den ayırıp ikincime başımı salladım. "Git," dedim ona, emirlerime onu da dahil etmek için gözlerimi Lucas'ın üzerinde gezdirerek. "Şimdi."

Zed'in dudakları aralandı, yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi ve ben de şu anda beni baltalamaması gerektiğini sessizce anlatmak için bakışlarımı sertleştirdim. Mesajı almıştı, her zaman aldığı gibi. Ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

Burun delikleri öfkeyle alevlendi ve çenesi gerginlikle titredi ama kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Anlaşıldı patron." Öfkeli bakışları beni geçip masadaki ölü adama kaydı.

"İşte böyle, Zeddy," diye alay etti Chase, "iyi bir fino köpeği ol ve hanımının dediklerini yap."

Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Zed hayatını bir kenara atıp Chase'i oturduğu yerde vurmaya o kadar yakındı ki, bunu hissedebiliyordum. Kahretsin, benim de canım çekmişti. Ama ikimizden biri silahını ateşlediği anda üçümüz de ölmüş olacaktık. Ve bu gece hâlâ umduğum sonuç bu değildi.

"Zed," diye uyardım onu, ses tonum alçaktı. "Lucas'ı al ve git."

"Evet, Zed," diye tekrarladı Chase. "Oh, striptizci çocuk, güzel yüzünü kaplayan kan olmadan seni neredeyse tanıyamayacaktım."

"Git artık," diye tersledim Lucas'a aynı sertlikte bir bakış atarak. Kızgın ve korkmuştu ama bu onun kavgası değildi.

Zed silahını bıraktı ve korumalarına silahsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı -bir nevi- sonra Chase'i ters çevirmek için iki elini de çevirdi. Chase'in adamlarından biri tüfeğinin kabzasını Zed'in karnına vurarak iki büküm olmasına neden oldu ve ben tepki vermeyi reddederek omurgamı dik tuttum.

Ne Zed ne de Lucas giderken daha fazla itiraz etmediler ve ben de silahımı Chase'e doğrulturken kolumu sabit tuttum. Hiç konuşmadık. Sadece birbirimize baktık ve o ürpertici, soğuk gülümsemesi dudaklarına yerleşti, sanki çok eğleniyordu.

Birkaç dakika sonra asansörün sesi boş ofis katında yankılandı ve Chase bir iç çekti.

"Artık rol yapmayı bırakabilirsin, tatlım. Yalnızız." Sandalyesinde arkasına yaslandı, son derece rahattı ve silahıma başıyla işaret etti. "İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz, o yüzden kaldır onu. Ya da daha iyisi, teslim et. Sonuçta o *benim*."

Ağzım kurudu. Bir zamanlar öyleydi. Sonra kavgamızda onu elinden alıp suratından vurmuştum ve o zamandan beri en yakın yoldaşım olmuştu.

"Nasıl?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Nasıl hayatta kaldın?"

Başını yana eğdi, tek gözü lazer nişangâhı gibi üzerimdeydi. "İşimi düzgün bir şekilde bitirmek için zaman ayırsaydın bilirdin, sevgilim." Alnına vurdu. "Kafatasımın bir bölümü eksik doğduğumu sana hiç söylemedim. Doktorlar bunu titanyum bir plaka ile düzelttiler. *Şansına*, senin kurşunun o plakaya çarptı ve sekti. Tabii gözümü de aldı." Göz bandına el salladı. "Ama beynimin çırpılmış yumurtaya dönüşmesini engelledi. İyi karma için bu nasıl, ha?"

Midem kusacakmışım gibi bulandı. "Bu hayatta yaptığın hiçbir şey sana iyi karma kazandırmaz Chase," dedim ona tiksintiyle. "Neden ateşte yanmadın?"

Tekrar öne doğru oturdu, silahımı tamamen görmezden geldi ve parmak uçlarını masaya vurdu. "Tüm ailemi öldüren yangını mı kastediyorsun?"

Gözlerimi kısıtım. "Eğer yardımı olacaksa, ailen çoktan ölmüştü. Çok çabuk, şimdi düşünüyorum da."

"Benim küçük kız kardeşlerim öyle değildi," diye yorumladı bakışlarımı tutarak.

Omurgamı çelikleştirdim, genç Lockhart'ların tamamen kazara ölümlelerinden duyduğum suçluluk ve pişmanlığı gizlemek için yüz ifademi dondurdum. İşleri daha farklı yapmalıyım, Chase'in peşine düşmeden önce onları bir şekilde dışarı çıkarmalı, güvende olmalarını sağlamalıyım. Ama o anın sıcaklığıyla...

Silahımın namlusundan eski nişanlıma bakarak, "Artık işi bitirmeliyim," diye yorum yaptım. En kötü kâbusuma ve ilk aşkıma.

Omuz silkti. "Yapabilirsin. Tabii ki bütün gün peşinde olan FBI ajanları muhtemelen sen binadan çıkmadan seni tutuklayacaktır. Bugün buraya uğrayacağınızı ve bir *geçmişimiz* olduğunu onlara bildirecek kadar organize oldum. Bu, şirketimin az önce reddedilen sigorta taleplerini üstlenmesiyle birleşince..." Alçak bir ısıklık çaldı. "Bu kesin bir suçlu kararı olurdu, öyle değil mi? Ve şimdi eğer yanılıyorsam beni düzeltin.

yanlış, ancak kötü şöhretli Hades'in tüm eyaletin adalet sistemini güçlü bir şekilde silahlandırmayı başardığını *sanmıyorum*."

Cevap olarak soğuk bir gülümseme verdim. "Henüz."

Cevap gülümsemesi benimkinden çok daha eğlenceliydi. "Henüz. Bu arada sanırım durumdan faydalanmaya devam edeceğim."

Öfke damarlarımda lav gibi akıyordu ama korkunun soğuk ürpertisi midemde birikmiş ve eklemlerimi sertleştirmişti. Onu vurmaya çalışırsam muhtemelen ıskalayacaktım; o kadar gergindim. Bu yüzden kırılğan bir gülümsemeyle silahımı Chase'in ulaşamayacağı bir yere, kılıfına soktum. Hiçbir şekilde ona geri vermeyecektim. Onu benim soğuk, ölü ellerimden alabilirdi.

"Ne istiyorsun Chase?" Sıkılmış bir ses tonuyla sordum. Ondan ne kadar korktuğumu görmesine izin verirsem lanetlenirdim... bana hatırlattığı her şeyden. Artık o değildim. Ben Hades'tim ve hiçbir hayalet beni sarsamazdı. En azından gözle görülür bir şekilde.

Masasından kalktı, ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için etrafımda dolandı. Sessiz bir nefes aldım, havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim ve her adımda daha da yaklaşırken beni yere indirdi. Chase ve Zed aynı boydaydı, 1.80 boyundaydılar ve yüksek topuklu botlarının avantajıyla bile göz temasını korumak için başımı arkaya eğmem gerekiyordu.

"Sen akıllı bir kızsın, sevgilim," dedi bana, her kelimesinden küçümseme damlıyordu. "Ne istediğimi sanıyorsun?"

Bir elini kaldırıp elmacık kemiğimin üzerinde bir parmağını gezdirdi, boynumdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi, sonra sütyen tarzı üstümün askılarını takip ederek açıkta kalan göbeğime kadar indi. Dokunuşuyla içimi derin bir ürperti kapladı ve sakın, kayıtsız yüz ifademi koruyabilmek için yanağımın içini kanatacak kadar sert bir şekilde ısırdım.

"Seninle kim bilir, Chase," diye cevap verdim boş bir sesle. "Sanırım o tıbbi kayıtlar da, Wenton'ın CCTV görüntüsü de kurgudan ibaretti."

Kısıp bir kahkaha attı. Eskiden bu kahkahayı severdim. İçimi aydınlatır ve daha fazlasını arzulamamı sağlardı. Şimdi ise midemi bulandırıyor.

"Wenton," diye mırıldandı. "Zavallı, aptal Wenton. Bu kırmızı ringa balığına kanmana bile şaşırdım, sevgilim. Onu vurduğumu *gördün*." Gülümsemesi saf şeytandı. Derisinin içinde şeytanın ta kendisi yaşarken bu adamı nasıl sevebilmişim, asla bilemeyecektim. "Ama neye inanacağını bilemedin, değil mi? Birisi Wenton'ın hâlâ hayatta olduğunu öne sürdü ve birdenbire bildiğin her şeyi sorgulamaya başladın." Sesindeki neşe mide bulandırıcıydı.

"Ne *istiyorsun* Chase?" Tekrar sordum. "Bu aptalca oyunlar, mülkümü havaya uçurmak, şifreli notlar bırakmak... bunlar senin için sadece bir eğlence. İfade tarzımı mazur gör ama sadede gel. Ne istiyorsun? İntikam mı? İnan bana, artık öldürmesi eskisinden çok daha zor biriyim. Bu sefer işini bitirmeyi unutmayacağım."

Beni öpmek istercesine eğilerek alanımı daralttı ve ben inatla ondan geri adım atmayı reddettim. Chase Lockhart'tan korktuğum günler çoktan geride kalmıştı ve bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

Lanet olsun, keşke bu doğru olsaydı.

"İntikam istediğimi mi sanıyorsun sevgilim?" diye sordu, sesi düşünceli ve biraz da kırgındı. "Senin bana yaptığını yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Sevdiğin herkesi öldürmek, sonra da peşinden gelmek mi?"

Dilimi şaklatarak ona kötü niyetli bir gülümseme gönderdim. "Ben öldürmedim Sevdiğin *herkesi*, Chase. İntihar benim için hiçbir zaman planda yoktu."

Tek iyi gözü öfkeyle sertleşti, ama bunu kolaylıkla idare etti, dışarı çıkmasına izin vermedi ve bana soğukkanlılığını kaybettiğini görmenin memnuniyetini yaşattı. Bunun yerine elini çıplak tarafıma uzattı, etimi sert bir şekilde kavradı ve bedenimi kendine doğru çekti.

"*İntikam* istemiyorum, sevgilim. Benim intikam istediğimi varsayman ne kadar da sıradan ve klişe.

ölmeni istiyorum." Bana olan tutuşu değişti, tüm uzunluğu bana doğru ezildi ve yüzleşmemizden duyduğu heyecan aramızda çok belirgin bir şekilde artıyordu. "Seni öldürmek istemiyorum, Hayden. Sadece başından beri benim olan şeyi geri almak istiyorum." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ama ben daha kelime onun acı veren mükemmel dudaklarından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Seni."

Boğazımdaki korku ve tiksintinin ağır yumrusunu yutarak, kısa bıçağımı uyluk kılıfımdan çıkardım ve bacağına, kasıklarının hemen yanına sapladım. Chase ses bile çıkarmadı, hasta herif, ellerini de üzerimden çekmedi.

"Ellerini tekrar üzerime koyarsan, Chase, bıçağım çeyrek inç sola kayacak. Bu sefer çiğneyebileceğinden fazlasını ısırдын ve beş yıl önce başladığım işi bitireceğim." Sesim neredeyse buz gibiydi, bakışlarım sert ve kırılmazdı. Benden en ufak bir korku kokusu bile alamayacaktı. Bir daha asla.

Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Bugün değil, yapmayacaksın."

Bıçağımı çekip çıkardığımda küçük bir acı homurtusu çıkardı ve onu femoral arterini kesme tehdidinden kurtardım. Gözümü kırpmadan bıçağımı gömleğine sildim, sonra tekrar kılıfıma soktum.

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sabırlıyım. Altına dikkat et, bebeğim; senin için geleceğim." Topuğumun üzerinde dönerek, başım dik ve omurgam kaskatı bir şekilde onun sahte ofisinden çıktım.

Yine de manyak kahkahasının sesi beni fuayeye kadar takip etti ve muhtemelen sonsuza kadar beynime kazınacaktı.

Tüm kabadayılığımaya rağmen içim titriyordu. Boyumdan büyük *işlere* kalkışmıştım.

S kaldırıma çıktığımda Zed ve Lucas'ın arabanın yanında beni beklediklerini gördüm. Chase'in birkaç adamı lobide pusuya yatmış, silahları hâlâ ellerindeydi ve adamlarımın beni kurtarmak için binaya geri dönmelerini engellemek için tehdit oluşturmaya devam ediyorlardı.

Kaşlarımı çatarak kaldırımda durakladım ve Chase'in adamlarının her birine cam kapılardan daha yakından bakmak için geri döndüm. Bu yüzleri daha sonra kullanmak üzere hafızama kazımdan zarar gelmezdi. Onları *bir yerden* işe almıştı...

İçlerinden biri, fuaye girişinin hemen dışında durmuş, omzunu rahatça cama dayamış, bakışlarımla karşılaştı ve başını hafifçe eğdi.

"İyi akşamlar, Hades," diye mırıldandı.

Başımı yana eğdim, onu daha yakından inceledim ama hiç tanıyamadım. Ne kadar meraklı.

Caddeden gelen bir motosikletin gürültüsü dikkatimi garip bir şekilde kibar kişisel güvenliklikten uzaklaştırdı ve Cass'in bize doğru uçtuğunu görmek için başımı kaldırdım. Bir lastik gıcırıtısıyla yanaştı, kara gözleri kanlı elime kilitlenene kadar yüzümden ayrılmadı.

Başımı salladım. "Benim değil." Ofladı pufladı. "Bin hadi."

Onun yanından Zed ve Lucas'a bakarak onları takip etmelerini söylemek için başımı salladım, sonra bacağımı Cass'in motorunun üzerine salladım. Motoru çalıştırırken Chase'in adamı bana küçük bir selam verdi ve yüzünü daha sonrası için sakladım. Orada garip bir şeyler oluyordu.

Lucas ve Zed biz sokaktan çıkarken arabaya geri döndüler ve birkaç dakika içinde Zed'in evine giden otoyolda bize yetiştiler. Uzun bir yolculuktan dolayı kaskatı kesilmişti ama bana esneme fırsatı vermedi, beni belimden tutup kendine doğru çekti, ağzı ne kadar gergin olduğunu gösteren çaresiz ve sahiplenici bir öpücükle benimkine çarptı.

Eve vardığımızda sakın ve toparlanmıştım, kontrol tamamen bendeydi.

Cass'in bisikletinden indiğimde bacaklarım üç saatlik yolculuktan dolayı kaskatı kesilmişti ama bana esneme fırsatı vermedi, beni belimden tutup kendine doğru çekti, ağzı ne kadar gergin olduğunu gösteren çaresiz ve sahiplenici bir öpücükle benimkine çarptı.

"Bir daha böyle bir numara yaparsan-" diye tehdit etmeye başladı, ama ben onu bir başka derin öpücükle kestim, beni tamamen tüketmesine ve tüm lanet vücudumu kollarında jöleye çevirmesine izin verdim.

İçimdeki pislikleri ayıklamıştım. Tüm dağınık, çirkin duyguları ve anıları kutularına geri tıktım ve onları sıkıca kilitledim. Ama Cass bana ruhunun kayıp parçasıymışım gibi sarılıp bunu yalnız yapmadığımı hatırlatana kadar bedenim mesajı henüz almamıştı. Bu sefer yalnız değildim.

Keskin bir farkındalık beni sarstı ve öpücüğünden ayrıldım, Mercedes'inden inerken gözlerim Zed'inkilerle kilitlendi.

Cass'e boğuk bir sesle "Zed'le konuşmam gerek," dedim. "Sonra da kafayı bulup her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum."

Cass köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu, sert sakalı tenimi gıdıklıyordu. "Bitti." Bisikletinden indi ve Lucas'a tiz bir ısıklık çaldı. "Hadi Wilder. Sana nasıl esrar sarılacağını öğreteceğim."

Cass eve girmek için Zed'in ön merdivenlerini çıkarken Lucas kaşlarını çatarak Cass'in arkasından baktı. "Ben lanet olası bir köpek yavrusu değilim, göt herif," diye tersledi Huysuz Kedi uzaklaştığında, sonra durup bana sıkıntılı bir bakış attı. "İyi misin, Hayden? O-"

"Ben iyiyim," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim. Ona işkence eden ve neredeyse öldüren adamla yüzleştikten sonra benim için endişelenmesi gerçeği? Bu onun özverisi hakkında çok şey anlatıyordu.

Lucas başıyla küçük bir selam verdi ama kaşları çatıktı. İçeri girdi ve yakında onunla konuşmam gerekeceğini biliyordum. Onun ne kadar masum olduğunu unutup duruyordum. O bizim gibi tehlike ve şiddetle büyümemişti.

Zed yanıma gelip önümde durdu, gözleri acı ve suçlulukla doluydu ama hiçbir şey söylemedi. Onunla dürüstçe konuşmak için tüm kararlılığımı rağmen, kelimeler dilimden uçup gitti. Bunun yerine uzanıp kollarımı beline doladım, ona sıkıca sarıldım ve yüzümü göğsüne yasladım.

Bana tekrar sarılmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Güçlü kolları beni sardı ve yüzü şampuanımın kokusunu içine çekiyormuş gibi saçlarıma yaslandı.

"Ben gittikten sonra ne oldu?" diye sordu sonunda, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

Ağır ağır yutkundum ve gözleriyle buluşmak için yüzümü göğsünden kaldırdım. "Hepsini siktir et. Sadece... Chase hayatı boyunca Bond kötü adamı olma fantezisini gerçekleştiriyor. Bütün bu ifşaat ne kadar dramatikti?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak gözlerimi devirdim.

Zed sulu bir gülümseme verdi, sonra kollarımı belinden çekti ve kanlı sağ elimi aramızda tuttu. "Onun mu?"

"Elbette," diye mırıldandım, parmaklarımı onunkilere dolayarak. "Bundan yara almadan kurtulamazdı. Hiç şansı yok."

Zed'in gülümsemesi bu kez daha sıcaktı. "Güzel."

Elimi dudaklarına götürdü ve yan tarafından hafifçe öptü. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, ateşli ve yoğun ve dilimin ucunda karşılıklı duygularımı itiraf etmek vardı. Ama her zaman olduğu gibi bir şey beni engelledi. Belki de Chase'in bizim için çok önemli olan bu anı gölgelemesini istemiyordum. Belki de sadece bir korkaktım ve kaçınılmaz olarak işler kötüye gittiğinde en iyi arkadaşımı kaybetmekten korkuyordum.

"Zed," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim." Bu teşekkürü hayatımda ettiğim tüm teşekkürlerden daha içten söylemiştim. Bu iki kelimenin içinde o *kadar çok şey* vardı ki, açmaya başlayabileceğimden bile çok daha fazlası, ama o anladı. Her zaman anladı.

Küçük bir baş sallamasıyla beni evin içine çekti. Aramız yine iyiydi. Aramızdaki gerginlik başka bir günü bekleyebilirdi çünkü hiçbir yere gitmeyeceği kesindi. Ama lanet olsun, tüm bunların altında arkadaşlığımızın sağlam kaldığını bilmek iyi hissettiriyordu. En azından şu ana kadar.

"Bu gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyor," diyordu Lucas Cass'e, ateş yaktıkları avluya doğru ilerlerken. "Bubi tuzakları kurmamız ya da silahlarımızı temizlememiz ya da bir plan yapmamız falan gerekmiyor mu? Kafayı bulmak aptalca bir hareket gibi geliyor. Ya hepimiz kafayı bulmuşken o psikopat saldırırsa?"

Cass dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona baktı, sonra dilini kağıdı yapıştırmak için sardığı esrarın kenarında gezdirdi. "Kahretsin, Gumdrops. Çok fazla film izliyorsun."

Lucas bıkkın bir ses çıkardı, ellerini havaya kaldırdı ve herkesin aklını başına getirmem için bana baktı.

Sırıttım ve masadaki bira şişelerinden birini alıp bir yudum içtim. "Cass haklı," dedim omuz silkere. "Ayrıca, Chase bu gece bize saldırmayacak. Burada olmaz. Demek istediğini anladı ve şimdi tekrar saldırmadan önce bizi yanlış bir rehavete sürükleyecek. Bu... bu onun tarzı. Sadece bize güvenin."

Zed, Cass ve Lucas'ın getirdiği soğuk biralara baktı, sonra daha sert içkilere ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Yanımdan geçerken eli belimin çıplak tenine değdi ve vücudumda dalgalanan lezzetli uyarılma t i t r e m e s i n e engel olamadım.

O haklıydı. Zarar çoktan verilmişti. Arkadaşlığımız asla eskisi gibi olmayacaktı ve ben garip bir şekilde bu durumdan memnundum.

"Hayır," dedi Cass, bira şişesini Lucas'ın dudaklarına ulaşmadan parmaklarının arasından çekip alarak. Lucas tartışmaya hazır görünüyordu ama Cass onun yerine yeni sarılmış esrarı uzattı. "Önce tütür, sonra iç, yoksa solgunluktan ölürsün."

Bir kahkaha attım ve Cass'ın bacaklarının üzerinden geçerek kıcımlı aralarındaki salona bıraktım. "Haklı Wild. Buna alışık değilsin ve sonunda hasta olmak istemezsin."

Lucas suratını astı ama yine de sigarayı yaktı. Kapüşonlu gözleriyle bakışlarımı tutarak içine çekti, sonra uzun bir nefesle üfledi. "Ağabeyleri olan bir kızla çıkmak böyle bir şey mi olurdu?"

Bu benzetme karşısında sıırıttım ve Cass kolunu omuzlarıma dolayarak boynumu öptü.

"Tabii, kan bağı olmayan ve istedikleri zaman senin kızını beceren üvey kardeşlerden bahsediyorsak. Aynen öyle olurdu." Parmakları çıplak kolumda gezinerek tenimin karıncalanmasına ve kalçalarımın gerilmesine neden oldu.

Yine de küçük bir itiraz sesi çıkardım. "Ne zaman istersen mi? Tekrar düşün, Aziz." Güç dengesini kontrol altında tutmak için elini omuzlarımdan ittim ve Lucas sigarasından derin bir nefes daha çektikten hemen sonra onu öpmek için eğildim.

Dumanını doğrudan dudaklarından içime çekerek küçük bir inilti çıkardım ve onu daha sert öpmek için eğildim. Evet, mezardan geri dönen en kötü kâbusuma baktıktan sonra doktorun emrettiği şey tam olarak buydu. İçkiler, ot... ve seks. Umarım. Zed'in beni evinde tekrar sık sürerken duyarsa tehdidini unutmamıştım ama gerekirse çok sessiz olabilirdim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cass ve bana Lucas'la aslında yalnız olmadığımızı hatırlattı. "Bu yalan saçmalığını kabul edeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Uzun kolunun hâlâ sarktığı minderlere yaslandım ve ona meraklı bir yan bakış attım. "Peki ya şimdi?"

Birasından uzun bir yudum alırken bakışlarımı tuttu, sonra dudaklarını yaladı. "Jüri hâlâ kararını vermedi," diye gürledi.

Bir kahkaha attım ve Zed elinde bir şişe viski ve buz küpleriyle dolu birkaç bardakla döndüğünde Lucas'ın elindeki esrarı aldım. Ateşin karşısına oturdu.

ve bir tanesini bana vermeden önce bardakların her birine üçlü shot doldurdu. Esrar için onu değiştirdim ve Cass'e vermeden önce bir nefes çekti.

"Peki şimdi ne olacak?" Lucas açık hava salonunun köşesine çekilerek sordu.

Likörümden kocaman bir yudum aldım ve ona cevap vermeden önce karnıma doğru ateşli bir yol açmasına izin verdim. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim usulca. "Bu hazırlıklı olabileceğim bir şey değil. O on adım önde ve ben... Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Cass kolunu tekrar bana doladı, beni yanına çekti ve başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Onu öldüreceğiz." Bunu sanki arabasını yıkamaktan bahsediyormuş gibi rahatça söyledi.

Zed alay etti. "Belli ki öyle." Bakışlarını bana çevirdi. "Yine de bu gece hiçbir şeyi çözemeyeceğiz. O yüzden yarına kadar bu işe bir nokta koyalım ve sakinleşelim."

Viskimden bir yudum daha aldım ve yanık yüzünden irkildim. "Bana uyar," diye kabul ettim ve cigarayı Cass'in dudaklarından kaptım.

"Gumdrop, neden bana amcanın sana verdiği şu video oyunundan biraz daha bahsetmiyorsun?" diye sordu Zed, kendi içkisini doldurduktan sonra ayağa kalkıp benimkini de doldurdu.

Lucas kaşlarını çatı. "Bana böyle hitap etmeyi yakın zamanda bırakacak mısınız?" Cass boğuk bir kahkaha attı. "Pek olası değil."

O ve Zed sırttılar ve ben ikisine de başımı salladım. "Siz ikiniz arkadaş olursanız beni kurtarın," diye mırıldandım inleyerek. "Ama bize söyleyeceğin başka bir şey varsa merak ediyorum Lucas."

Omuz silkti, teklif ettiğimde esrarı aldı. Zed başını Cass'e doğru salladı ve Cass ona otunu ve sarma kâğıtlarını koyduğu küçük deri keseyi fırlattı.

"Oldukça normal bir birinci şahıs nişancı oyunuydu," dedi Lucas bize, "*Call of Duty* gibi ama hiper gerçekçi grafiklere sahipti. Tek gerçek fark, gerçek bir silahı taklit eden o havalı oyun kumandasıydı ama sanırım o Jack Amca'nın en yakın arkadaşının geliştirdiği bir prototipti. Yanlış hatırlamıyorsam büyük bir teknoloji şirketinde çalışıyordu."

Kaşlarım çatıldı, ama ot ve içki zaten beynimi bulandırıyor ve tepkilerim bu yüzden körelmişti. Yine de... merakımı fena halde kamçılıyordu. Lucas'ın amcasının Lonca'da olduğunu bildiğimden, bu "oyunun" aslında deneysel bir eğitim simülasyonu olup olmadığını merak ediyordum.

"Amcamın beni paralı asker olmam için yetiştirdiğini mi düşünüyorsun?" Lucas aklımdan geçenleri mükemmel bir şekilde okuyarak sordu.

Zed koltuğuna geri oturdu ve botlarını masanın kenarına vurdu. "Kulağa öyle geliyor."

"Seni jimnastiğe kim başlattı?" Cass sordu, parmakları üst kolumun üzerinde alaycı bir desen çiziyordu.

Lucas kaşlarını çatı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Hatırlamıyorum. Annem olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Jack Amca'nın bu işle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeme neden oluyorsun."

Ateşin karşısında Zed'le göz göze geldik ve onun da benimle aynı düşünce yolunda olduğunu hissettim. "Belki Lonca'ya ulaşabiliriz?"

Yüzünü buruşturdu. "Onlara silah deposundan bahsetmeliyiz zaten. Lonca malını çalmak gibi bir niyetim yok."

"Anlaştık," diye mırıldandım. "Yarın bana hatırlat."

Başını salladı, cebinden telefonunu çıkardı ve muhtemelen kendine bir hatırlatıcı ayarladı.

Lucas uzun bir esnemeyle salondan aşağı doğru kayarak başını alçak sırtına yasladı ve bacaklarını önüne yaydı. "Sanırım o kadar da lekesiz bir lokum değilmişim, ha?" Bana tek gözünü kırptı, dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Ben de ona sııttım. "Sürprizlerle dolusun Lucas Wildeboer, bu kesin."

F ya da bir süre Cass, Zed ve ben Lonca, arabalar, silahlar... bilgi almak için birine işkence etmek için tercih ettiğimiz yöntemler hakkında boş boş sohbet ettik. Ortak ilgi alanlarımız. Lucas'ın eli bir noktada bileğimi bulmuştu ve sanki bana dokunmak onu dinlenecek kadar güvende hissettiriyormuş gibi parmaklarını bacağıma dolayarak uyuyakalmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı Zed, Lucas'a bakarak. "Ona bakmak bile boynumu ağrıtıyor. Bu rahat olamaz."

Lucas'a baktım, yüzünün ne kadar huzurlu ve rahat olduğunu görünce gülümsedim. Ama Zed haklıydı, onu bu şekilde bırakırsak boynunun ve sırtının açısı sabaha kadar ağrımaya neden olacaktı.

"Onu uyandırmalıyım," diye mırıldandım, kendi sesim viski ve otların kalınlaşmıştı.

Zed inledi ve hafif bir yalpalamayla ayağa kalktı. Lucas'ın üzerine eğildi ve onu uyandırmak için omzunu salladı. Cevap vermedi.

Cass kısık bir sesle kıkırdadı. "İyi şanslar. Bu çocuk ölü gibi uyuyor."

O bilirdi. Geçen gece beni Lucas'ın yatağından nasıl çaldığını hatırlayınca içimde bir uyarılma dalgası oluştu.

Zed derin bir iç çekti ve Lucas'ı kollarından yakaladı. "Şu ağır kıcını içeri taşımama yardım et," dedi Cass'e.

"Hayır," diye cevap verdi Cass, bir sigara daha içip son nefesini verirken. "Bunu sen halledersin."

Zed ters ters baktı ama Lucas'ın ölü ağırlığını itfaiyeci hamlesiyle omzuna aldı. "İyi dedin," diye homurdandı. "Kalçanı kırmanı istemem, ihtiyar."

Bu söze kahkahalarla güldüm, sonra elimi ağzıma götürerek sesi bastırmaya çalıştım. Sonra en başta güldüğüm gerçeğine daha çok güldüm.

Zed zafer sırtışıyla Lucas'ı içeri taşıdı ve Cass ile beni baş başa bıraktı.

Ateş.

Ben gülmeye devam edince Cass, "Seni küçük pislik," diye hırladı. Parmakları etrafımda dolandı

ve ona bakmam için başımı geriye doğru çekti. Söyleyeceği başka her şeyi bir kenara bırakıp beni öpmeye başladı.

Dudaklarıyla, diliyle, dokunuşuyla beni yuttu ve ben daha fazlası için kıvranarak kollarında kıvrandım. Beni kucağına çekecek kadar uzun süre serbest bıraktı, bacaklarım ona sarıldı ve sert boyu zonklayan amıma çarptı. Birdenbire bu geceki kıyafetimde etek yerine pantolon tercih ettiğim için pişmanlık duymaya başladım çünkü Cass'in ellerinin üzerimde olmasını havadan daha çok istiyordum.

Ama aklıma ayıltıcı bir düşünce geldi ve inleyerek dudaklarından geri çekildim. "Yapamayız," diye mırıldandım içten bir pişmanlıkla. "Zed'e söz verdim..." Ah, onun bu aptalca isteğini kabul ettiğim için gerçekten akıl sağlığımı sorguluyordum. Ama söz vermişim ve sözümünden dönemezdim. Bozabilir miydim?

Cass yaralı kaşlarını kaldırdı. "Zed sana beni becermeyeceğine dair söz mü verdirdi?"

Yüzümü buruşturdum. "Ya da Lucas. En azından burada değil." Zed'in evinde olduğumuzu belirttim ve evet, bu ona *biraz* saygı göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

Cass uzun bir süre gözlerimin içine baktı, avuç içleri kıcına yayılmıştı ve beni kendisine doğru sıkıca tutuyordu. "Yoksa ne olur?" diye mırıldandı, karanlık yüzünde şeytani bir parıltı vardı.

bakışlar.

Kaşlarımı çattım, kafam o kadar iyiydi ki onun düşünce tarzını takip edemiyordum. "Ha?"

"Zed... Onun nasıl çalıştığını biliyorum. Eminim sana bir ültimatol vermiştir. Onun evinde bizden birini becerirsen ne *yapmakla* tehdit etti?"

Gözlerim büyüdü ve aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Katılmak zorunda kalacağını söyledi."

Cass, içinden kolay bir kahaaha yükselirken başını geriye eğdi. "Tahmin edilebilir piç kurusu." Kıcıımı kavrayışını değıştirdi ve ereksiyonunu göbeğıme dayadı, inlediğimde ateşli gözlerle izledi. "Öyleyse bırak yapsın."

Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Cass'in dudakları boynumu buldu, etimi emdi ve titreyerek ona doğru eğilmemi sağladı. "İzin ver," diye mırıldandı tenime karşı. "Ya da durumu tersine çevirmek istiyorsan, dokunmadan izlemesine izin verebilirsin."

Bu öneri karşısında dudaklarımdan küçük bir nefes geçti ve deri pantolonumun tekrar giyilebilmesi için kuru temizlemeye ihtiyaç duyacağına bahse girmeye hazırdım; o kadar islanmıştım.

Cass beni güçlü elleriyle kaldırdı ve Lucas'ın az önce uyuduğı salona yatırdı. "Her iki durumda da benim için gelmeni sağlayacağız, Red."

İnledim, kollarımı başımın üzerine uzattım ve pantolonumu indirirken kalçalarımı kaldırdım. Daha önce sohbet edip içerken botlarımı çıkarmıştım, bu yüzden bacaklarımı omzuna atıp yüzünü amıma çarpması sadece birkaç saniye sürdü.

"*Siktir*," diye tısladım, dili klitorisimi bulduğunda ve sakalı uyluğumun yumuşak derisini kazıdığında tüm vücudum titriyordu.

"*Ciddi* misin, Dare?" Zed havladı, yüzünde çelişkili bir ifadeyle evden çıkıp bize doğru hışımla geldi.

Cass'in bacaklarımda yaptığı şey karşısında inledim, sonra Zed'e kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattım. "Çok ciddiyim, Zayden. Otun beni azdıldığımı biliyorsun."

Ters ters baktı. "Bugünlerde nefes almak seni azdırıyor gibi görünüyor."

Gırtlaktan bir kahaaha attım, sonra Cass parmaklarını içime sokarken ve dili klitorisimi okşarken nefesim kesildi. Zed'in gözleri açılmış, ben Cass'in yüzünde kıpırdanıp debelenirken olduğu yerde donup kalmıştı.

"Cesaret..." diye inledi. "Sana söyledim-"

"Bana evinde sık sürmememi söylemiştin," diye sözünü kestim, Cass beni çılgına çevirirken nefesim kesilmişti. "Ve yapmıyorum."

Zed ters ters baktı, tehdidini ne kadar ciddiye aldığımı görünce öfkelenmiş gibi görünüyordu. Ama anlaşmalarını nasıl daha dikkatli ifade edeceğini bilmeliydi.

"Anlambilim," diye homurdanarak ateşin etrafında bize doğru ilerledi.

Bir kahaaha daha attım, ardından şehvet dolu bir inilti geldi ama elimi ona doğru kaldırdım. "Bana rızam olmadan dokunursan seni hadım ederim, Zed. Otur ve izle."

Ciddi olup olmadığıma karar verememiş gibi bana baktı. Cass kalçamı ısırarak dikkatimi ona ve yüzündeki hınzır sırıtışa çekti. Onun da ne düşündüğünü çok iyi anlıyordum; açık bir rıza olmadan benimle oynamasına bayılıyordum. Gerçi Zed bunu bilmiyordu. Ve beni manipüle etmeye çalıştığı için onu cezalandırmak istiyordum.

Zed'in gözleri şaka yapmadığıma karar vermiş gibi kısıldı ve başını yavaşça salladı. "Ateşle oynuyorsun, Dare."

Dudaklarımı yaladım. "Öyle miyim?"

Kısa bir kahkaha attı, elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi ve sonra karşımadaki koltuğuna geri çekildi. "Devam et o zaman Aziz. Bana nasıl yapıldığını göster."

Cass, Zed'e bakmak için eğildi ve bacaklarımı daha da açtı. Parmakları sırlıslam olmuş amıma girip çıkıyordu, tembel ve telaşsız bir şekilde en iyi arkadaşına en iyi manzarayı sunmak için bizi kaydırdı.

"Geçmişte gözetmenlerden payına düşeni aldın De Rosa," diye yorumladı, kendi uyarılmışlığını perine bölgemden aşağı sürükleyerek kıcımı okşadı. "Diğer tarafta olmak nasıl bir duygu?"

Zed cevap vermedi, sadece Cass'i tersledi ve bileğini dizinin üzerine koydu. Ne kadar sertleştiğini saklayamazdı ama aletini çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı. Görünüşe göre ona izlemesini söylediğimi ciddiye alıyordu.

Cass kıkırdadı, serçe parmağını dar deliğime soktu ve nefesimin kesilmesine neden oldu. İşaret ve orta parmakları tekrar amıma girdi ve Zed bakarken beni birkaç dakika bu şekilde becerdi. Sonra Cass'in ağzı klitorisime dönerek Zed'in görüşünü engelledi ve en iyi arkadaşımın gözleri ateşin karşısında benimkilerle kilitlendi.

Cass eliyle beni becerirken, iki parmağı amımda ve biri kıcımdayken ve klitorisimin her yerinde usta diliyle bana işkence ederken bu göz temasını sürdürdüm. Ne zaman yüzümü çevirmek ya da gözlerimi kapatmak istesem, bakışlarımı Zed'in yüzünde kilitli kalmaya zorladım. Bu beni de en az onun kadar cezalandırıyordu ama lanet olsun, eğer bundan zevk almıyorsam.

Sonunda boşaldığımda, omurgam dikleşip ayak parmaklarım kıvrılırken göz kapaklarımın kapanmasına engel olamadım. Zed nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve hayal kırıklığıyla elini yüzünde gezdirdi, sonra aniden ayağa kalktı.

"Lanet olası bir duşa ihtiyacım var," diye duyurdu, sesi uyarılma ve öfkeyle sertleşmişti. "Kurallar hâlâ geçerli, Dare." Bakışları sertti, adeta onu bu tehditle sınamam için bana yalvarıyordu ve ben de karşılığında ona tembel, mutlu bir gülümseme verdim.

Kalçamın iç tarafını öperek beni rahatlatan Cass'e ters ters baktı, sonra da azgın kıcımı evin içine doğru tepti.

O gittiğinde Cass, "Otuz bir çekmeye gittiğini biliyorsun," diye yorum yaptı. Sarhoş bir kahkaha attım. "Öyle olmasaydı gücenirdim."

Uzuvlarımı bana itaat etmeye zorlayarak doğruldum, sonra Cass'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Bana sikine *binmememi* söyledi," diye mırıldandım, kemerini çözdüm ve sıcak, sert sikini avuçladım. "Boğulmakla ilgili hiçbir şey söylemedi."

Cass'in dudaklarında sinsi bir sırıtış belirirken eli başımın arkasına gitti ve parmakları örgümün içine girdi. "İşte benim kızım."

Hevesle onu ağzıma aldım, dilimi tepesinde gezdirdim ve onu boğazımın derinliklerine götürmeden önce uyarılmasının tuzluluğunu tattım. Cass homurdandı, eli başımı aşağıya doğru iterken kalçalarını benimle buluşmak için kaldırdı, zar zor nefes alabilene kadar aletini daha da derine itti, sonra tekrarlamadan önce beni bir anlığına serbest bıraktı.

Beni ıslatan ve tekrar tekrar titreten sert, zorlu itişlerle yüzümü becerdi. Boşaldığında, ağzımı dolduran ve boğazımdan aşağı damlayan sıcak sperm, Zed'in blöfünü aramayı ciddi olarak düşünüyordum.

Cass de bunu biliyor olmalıydı. Yumuşak bir kahkaha attı ve ayağa kalkarken beni ayağıma çekti. "Hadi Angel. Duşta sana yardım edeceğim."

Beni kucağına alıp içeri taşırken sııttım ama Zed'in avluya bakan yatak odasının ışığının açık olduğunu fark etmeden edemedim. Ya da pencerede duran birinin silüetini.

N Chase'in kâbusları ertesi sabah beni çok erken uyandırdı. Bir gece önce o anıları bir kenara itmek, güçlerini azaltmak için yaptığımız onca şeye rağmen, uykuya daldığım anda o karanlık düşünceler, anıların ruhumu sızlatan dehşeti, bir intikamla geri gelmişti.

Cass sağlam bir kafanın yardımıyla daha derin uyuyor gibiydi ve onu çırpınışlarım ve çılgınlıklarımla uyandırmak yerine giyinip spor salonuna gittim. Görünüşe göre uyku benim için bir seçenek değildi, bu yüzden psikopat, tacizci eski sevgilimi hayal ederken bir kum torbasının canına okuyabilirdim.

Yaralı yüzü ve göz bandına rağmen hâlâ eskisi kadar yakışıklı olması neredeyse gülünç görünüyordu. Ama bir sürü seri katil çekici insanlardı. Bu, kurbanlarını daha kolay cezbetmelerine yardımcı oluyordu ve Chase bu konuda ustaydı.

Torbaya o kadar çok vurmuştum ki kollarım titriyor ve güçsüz düşüyordum, eldivenlerimi bir kenara fırlattım ve düş almaya gittim. Onunla nasıl başa çıkacağıma dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Onu vurup cesedini Club 22 akvaryumundaki köpekbaliğına atamazdım, hele ki FBI ile iletişim halindeyse ve benden şüphelenmeye başlamışsa. Ölümü, hatta ortadan kaybolması, bana karşı açtıkları davayı daha da güçlendirirdi.

Kahve aramaya çıktığımda Zed'i yemek masasında dizüstü bilgisayarını önünde açık otururken bulduğumda çözüme yaklaşmamıştım.

"Günaydın," diye mırıldandım, dün gece olanları nasıl idare edeceğimizden tam olarak emin değildim. Kafamın dumanlı olması kesinlikle çekingenliğime katkıda bulunmuştu ama hiçbir şeyden pişman değildim.

Yanımdan geçerken Zed elini uzatıp bileğimi tuttu ve beni dengemden çekerek keskin bir nefesle kucağına düşmeme neden oldu.

"Zed-" demeye başladım ama kulağına dokunup bana Bluetooth kulaklığı gösterince dudaklarımı kapattım.

"Evet, kesinlikle," dedi konuştuğu kişiye. "Anlıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Dizüstü bilgisayarının yanındaki masanın üzerinde duran telefonuna başıyla işaret etti ve ben de kimin aradığını görmek için ekrana baktım. Numara rastgele bir numaraydı ama aranan yer Edinburgh, İskoçya'ydı, aynı zamanda Lonca'nın doğum yeri olarak da biliniyordu.

"Mülkü şimdilik mühürledik," diye devam etti Zed, beni kucağında kaydırırken ellerini kalçalarımdaydı, lise aşkılarıymışız gibi rahatladı. "Ama mülk sahibi tekrar taşınmak istiyor. Mülkünüzü mümkün olan en kısa sürede almanızı tercih ederiz."

Vücudumdaki ellerinin sıcaklığını ya da kırımın kasıklarına nasıl bastırıldığını düşünmemeye çalıştım ve bu yüzden neye baktığını görmek için dizüstü bilgisayarının ekranına dokundum. Bir düzine tarayıcı sekmesi açıldı ve Zed paralı asker loncasına yaptığı aramayı bitirirken ben de teker teker göz gezdirdim.

Görüşme sona erdiğinde kulaklığını telefonunun yanındaki masaya koydu. "Erken kalkmışsın," dedi ve yanımdan uzanıp faresini aldı ve henüz girmediğim sekmelerden birine tıkladı.

"Uyuyamadım," diye cevap verdim, sesimin ne kadar boş ve perili olduğuna şaşırarak.

Zed sadece anlayışlı bir mırıltı çıkardı ve elleri belime geri döndü, gevşek bir tutuşla karnıma doğru kaydı. "Oku şunu," dedi bana.

Taranmış belgeyi ekranında yakınlaştırmak için çift tıkladım ve gözlerimi ayrıntılarda gezdirdim. Dosyanın büyük bir kısmı redakte edilmişti ama gizlenmemiş iki ipucu vardı: hastanın adı -çünkü bu bir tıbbi kayıttı- ve imza satırının altında doktorun adı.

Hafifçe dönerek Zed'e meraklı bir bakış attım, ama o sadece fareyi benden aldı ve başka bir pencereye tıkladı, doktorun fotoğrafını ve biyografisini çoktan çıkardığı bir pencereye.

Doktorun tarifini okurken Zed omzuma hafif bir öpücük kondurdu ve içim ürperdi.

Doktorun biyografisini okumayı bitirdiğimde yüksek sesle, "Lucas'ın bir kardeşi var," dedim. Tıbbi kayıtlar annesine aitti ve tedavi eden doktor tüp bebek uzmanıydı. Elbette, tedavisinin ayrıntıları gizlenmişti ama ördek gibi yürüyüp ördek gibi vaklıyorsa...

"Benim de vardığım sonuç buydu," diye kabul etti. "Lucas gelecek hafta on dokuz yaşına basacaksa, ondan aşağı yukarı on yaş daha büyük."

"Gelecek hafta mı?" Başımı çevirip ona bakarak tekrarladım. "Lucas'ın doğum günü gelecek hafta mı?"

Zed sıırıttı. "Bunu bilmiyor muydun?" Dilini şaklattı. "Gelmiş geçmiş en kötü kız arkadaş. Doğum günü önümüzdeki Cumartesi."

Ürperdim. Bu gerçekten de bilmem gereken bir şey gibi görünüyordu. Onun için yapacak özel bir şey düşünmem gerekiyordu.

"Tamam, buna geri dönelim," diye yeniden yönlendirdim, dizüstü bilgisayarı göstererek. "Belki de hemen sonuca varıyoruz. Sandra'nın bir tüp bebek kliniğine gitmiş olması başarılı olduğu anlamına gelmez. Belki de Lucas'a hamile kalması o kadar uzun sürmüştür?"

Zed yüzünü buruşturdu. "O kadar masum bir şey olduğundan şüpheliyim. O redakte edilmiş dosya yazıldığında henüz on altı yaşındaydı."

Sandra'nın doğum tarihini iki kez kontrol etmek için tıbbi dosyaya geri döndüm ve yüzümü buruşturdum. "Tanrım," diye mırıldandım. "Zavallı kız." Çünkü tek bir parçam bile onun on altı yaşında -dosyasında ağır redaksiyonlar olan- bir tüp bebek doktorunu kendi özgür iradesiyle ziyaret ettiğini düşünmüyordu. Bunun her yerinde haince bir niyet vardı.

"Ne zavallı kıızı?" Lucas uykulu, seksi ve hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi odaya girerek sordu.

Zed'in kucağında kaskatı kesildim ve Lucas'a bakmak için dönmeden önce ikincisiyle göz göze geldim.

"Tanıdığımız kimse yok," diye yalan söyledim, "sadece haberleri okuyordum." Zed'in dizüstü bilgisayarının kapağını kapattım, bu onun yüzünü buruşturmasına neden oldu, sonra kucağından kalktım.

"Nasıl uyudun, Gumdrops?" Zed de ayağa kalktı ve yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlerken bir elini kalçamda gezdirdi. Görünüşe göre savaşı gündelik fiziksel temasla yürütmeye karar vermişti ve bu onun için işe yarıyordu.

Lucas esnedi ve parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra kollarını sıcak bir sarılmayla bana doladı. "Ölüler gibi," diye cevap verdi, sesi hâlâ kalındı. "Yatağa nasıl girdim peki?"

Zed gözlerini devirdi ama kahve makinesine yönelirken cevap vermedi. Lucas bana meraklı bir bakış atmak için geri çekildi ve ben de sırttım. "Zed seni yukarı taşıdı ve y a t ı r d ı ."

Lucas'ın kaşları çatıldı ve Zed'e doğru dönmek için beni bıraktı. "Ah, ağabey, ne de olsa beni seviyorsun!" Sesinde alaycı bir ton vardı ve Zed'i ayı gibi kucakladığında belli belirsiz onun hayatından endişe ettim.

Zed sadece homurdandı ve Lucas'ı üzerinden itti. "Bu kadar sıska olduğun için şanslısın; sarhoşken Dare'den daha ağır değilsin." Lucas'ın delicesine yırtık gövdesine başıyla işaret etti - çünkü anlaşılan evde tişörtlü ihtiyaç yoktu. "Biraz kas yapmaya başlasan iyi olur Sakızlı, yoksa sana lokum demek zorunda kalacağız."

Belli ki şakaydı. Ameliyattan ve iyileşme sürecinden sonra bile Lucas hâlâ bir fitness modeli gibi kesilmişti. Lokum olmaktan o kadar uzaktı ki gülünçtü.

"Mm-hmm," diye cevapladı Lucas kendini beğenmiş bir sırıtışla Zed'e. "Yeşil sana çok yakışıyor, büyük kardeş."

Zed kaşlarını çatıp gri tişörtüne baktığında bir kahkaha attım. Bir saniye sürdü ama anladı ve Lucas'a sanki onu yumruklamayı düşünüyormuş gibi ters ters baktı.

"Bugün anneni göreceğ misin?" Sohbeti yeniden yönlendirerek sordum. Şakalaşacak kadar rahat olmaları ne kadar hoş olsa da, bu kadar erken bir zamanda başka bir sik ölçme yarışına gerçekten ihtiyacım yoktu. İkimiz de bundan bahsetmemiş olsak bile, dün gecedan kalan gerginlik Zed'le aramızda zaten çok yoğundu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet, isterim. Eğer sorun olmazsa?"

Hepimiz sırayla onu görmeye götürüyorduk çünkü onu yalnız istemiyordum. Asla. Chase onu neredeyse öldürdükten sonra ve özellikle de şimdi. Chase *beni* geri istediğini söyledi... Bu da Lucas ve Cass'in hedef olacağı anlamına geliyordu. Zed'den bahsetmiyorum bile... kahretsin. Zed'in her zamankinden daha dikkatli olması gerekiyordu. Chase'in ona attığı fırça, ona benim fino köpeğim demesi, çocukluk arkadaşıyla arasını düzeltmekle ilgilenmediğini gösteriyordu.

"Seni ben götürürüm," diye teklif etti Zed, bakışlarıyla buluşarak. "Hades'in Dallas'la ilgilenmesi gereken bir işi var. Ayrıca, böylesine *ilginç* bir çocuk doğuran kadınla tanışmayı merak ediyorum." Bunu gülümseyerek söyledi, ama bu bir timsahın kurbanını boğmak için suya sürüklemekten önce sunabileceği türden bir gülümseme idi.

Lucas şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı ama omuz silkti. "Tabii, güzel. Teşekkürler. Her şey yolunda mı?" Yüzünde endişeyle bana döndü.

Başımı salladım. "İyi. Sadece kulüplerdeki güvenliği sıkılaştırıyorum."

Zed bana bir fincan kahve uzattı, ben alırken parmakları benimkilere değdi ve bakışları sabahın bu saati için fazla yoğundu.

Lucas da bunu fark etti. Bakışları ikimizin arasında birkaç kez gidip geldikten sonra dudaklarını küçük bir gülümseme kapladı. Dolaptan bir kahve fincanı aldı ve ikimizle yüzleşmek için geri dönmeden önce taze cezveden kendine yardım etti.

"Aranızda her şey yolunda mı çocuklar? İkiniz de... gergin görünüyorsunuz." Dudaklarındaki sırıtış, dün gece Zed'e yaptığım gösteriye tanıklık etmemiş olsa bile, bu gerginliğe neyin sebep olduğunu gayet iyi bildiğini gösteriyordu.

Zed dolaplara yaslandı, kahvesini yudumlarken bir salatalık kadar serindi. "Ben iyiyim. Ya sen, Dare?"

Cevap gülümsemem kırılıyordu ve samimiyetten son derece yoksundu. "İyiden de öte." Lucas bir kahkaha attı ve başını salladı. "Sizin sevişmeye o kadar ihtiyacınız var ki acı veriyor." Zed az önce içtiği kahveden aldığı yudumla boğuldu ve ben de Lucas'a bakarken gözlerim yuvalarından fırladı.

Lucas.

"Ne?" Omuz silkti. "Oldukça açık."

"Ben üstümü değiştireceğim," dedim ve antrenmandan sonra *daha yeni* duş alıp üstümü değiştirmiş olmama rağmen mutfaktan hızlıca çıktım. Yine de yeterince hızlı değildim ve Zed'in Lucas'a verdiği cevabı duydum.

"Sen resmen tanıdığım en güvenli gençsin Wilder. Yoksa kadını başka bir adama kaptırmaktan hiç mi endişe duymuyorsun?"

Lucas'ın cevabını duymak için durakladım.

O da hayal kırıklığına uğratmadı. Hatta güldü. "Onu sana *kaptırmayacağım*, Zed. Seni zaten seviyor ve ben onunla tanışmadan önce de seviyordu, yani güvensizlik duyacak bir şey yok. Hayden'ın kalbinde ikimize ve üst katta horlayan huysuz ihtiyara da yer var. Ya binin ya da inin, ama ben tüm yolculuk boyunca kilitliyim."

Bunu duyunca göğsüme bir sıcaklık hücum etti ve beni mutfağın dışında dinlerken yakalamadan önce aceleyle yukarı çıktım. Lucas bana söz verdiği her şeyi ve daha fazlasını yerine getiriyordu. Kanlı, vahşi, berbat hayatımın azgın fırtınasında o gerçekten de benim deniz fenerimdi.

Benim de karşılık vermemin zamanı gelmişti ve nasıl başlayacağımı biliyordum: Annesiyle ve geçmişinin gizemiyle sarmalanmış bilmeceyle ilgili neler olup bittiğini çözerek.

T Kendimi hem Zed'in evinin hem de tüm Bakır Kurt işletmelerinin etrafındaki güvenliğimizi güçlendirmeye gömdüğüm için hafta bir bulanıklık içinde geçti. Her şey için sigorta şirketlerini değiştirmem ve Chase'in içeri sızmış olabileceği başka bir yer bulmak için tüm dış sözleşmelerimizi iyice araştırmam gerekiyordu.

Cass zamanının çoğunu ya Reaper işleriyle uğraşarak ya da dövüşü için antrenman yaparak geçiriyordu, bu yüzden Cuma öğleden sonra ofisime gelmesi hoş bir sürpriz oldu.

"Huysuz Kedi," diye sırtarak onu selamladım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Bu beklenmedik bir şey. Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Birkaç saatliğine değil. Gelip seni alırım diye düşündüm."

İkimizin de burada yapacak işleri olduğu için Zed beni günün erken saatlerinde Bakır Kurt'a götürmüştü. Ama bu geceki dövüş gecesinin son ayrıntılarını halletmek için ayrılmıştı, bu yüzden beni geri götürmesi gerekiyordu.

"Çok düşüncelisin," dedim, gözlerim kuşkuyla kısılmıştı.

"Ben düşünceli bir adamım," diye cevap verdi, masamın etrafından dolanıp kişisel alanıma doğru eğilerek. "Ayrıca, sana bir şey vermek istedim."

Sırttım, bakışlarım ofisimin cam kapısına ve diğer taraftaki masalarında oturan çalışanlara kaydı. "Burada mı? Muhtemelen çok profesyonel bir hareket olmaz. Banyoya ne dersiniz?"

Cass bıkkın bir şekilde başını salladı. "Ben bundan bahsetmiyordum, Red." Sonra durakladı, düşünceli görünüyordu. "Ama şimdi sen söyleyince..."

"Hayır, eğer hızlı bir öğleden sonra orgazmından bahsetmiyorsan bana ne vermek için geldiğini bilmek istiyorum." Yüzümü geriye yatırdım ve ona gülümsedim. Lanet olsun, Cassiel Saint'e o kadar kaptırmıştım ki midem bulanıyordu.

İzleyen biri var mı diye kontrol ediyormuş gibi kapıya baktı, sonra başını eğip beni derinden öptü.

"Hadi, alt katta." Beni böyle öptükten sonra sert sesi bir üst seviyede seksiydi ve onu asansörde becermek için can atıyordum. "Burada işin bitti mi?"

Başımı salladım. "Evet, kesinlikle."

Doğruldu ve ben bilgisayarımı kapatıp açarken kapının yanında bekledi. Cass aç gözlerle beni izlerken sandalyemin arkasından özel dikim blazer ceketimi aldım ve kollarımı geçirdim, sonra çantamı omzuma attım.

"Gidelim," dedim ve kapıyı benim için açık tuttu.

"İyi hafta sonları patron!" Hannah, Macy's'in karşısındaki masasından seslendi. Cass ve bana bakarken gülümsemesi genişti. "Bu geceki dövüşünüzde iyi şanslar Bay Saint."

Cass sadece homurdandı çünkü onun konuşkanlığı benim küçük ekibim dışında kimseyi kapsamıyordu. Ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim ve görgü eksikliğini telafi ettim.

"Dövüşe geliyor musun, Hannah?"

Başını salladı ve küçük bir kahkaha attı. "Hayır, hayranı değilim. Johnny ile bir geçmişimiz var ve ben uzak durmayı tercih ederim."

Merakla başımı eğdim ama hikâyeyi öğrenmek için ısrar etmedim. Umarım bir gün gönüllü olacak kadar rahat hisseder ve ihtiyacı olursa Johnny Rock'la benim ilgilenmeme izin verirdi. "Yeterince makul." Macy'ye de bir gülümseme gönderdim. "Çok geç saate kadar çalışma."

Bana ne yapacağımı söyleme der gibi kaşlarını kaldırdı ve işine devam etti.

Asansörlere doğru yöneldim ama Cass'in beni takip etmediğini fark edince durakladım. Kaşlarını çatmış, kendisine ürkmüş bir keseli sıçan gibi bakan Hannah'ya bakıyordu. "Kötü bir geçmiş mi?" diye sordu alçak ve tehlikeli bir sesle.

Başını salladı ve dudaklarını yaladı. "Öyle de diyebilirsin. Ona karşı bir yasaklama emrim var."

Şok olmamıştım. *Geçmişten* söz ettiğinde yaşadığı kaygı titreşimi yeterince ipucu vermişti. Cass bir ses daha homurdandı, sonra elini sakalının üzerinde gezdirdi.

"Not edildi." Hepsi bu kadardı. Sonra halının üzerinden geçerek beklediğim yere geldi ve asansör çağırma düğmesine bastı.

Asansörde yalnız kalana kadar çenemi kapalı tuttum, sonra kısılmış gözlerle ona döndüm. "Bu da neydi şimdi?"

Yaralı kaşlarını çattı. "Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir şey." Zaten ne planladığını bildiğime dair bir his vardı içimde. "Otopark katı, ha?" Seçtiği katı gösterdim ve o da bana karanlık, muzip bir bakış attı.

"Karar veremiyorum," diye mırıldandı, beni tepeden tırnağa incelerken bakışları vücudumda sıcak bir yol çiziyordu, "seni etekle mi yoksa pantolonla mı tercih ederim?"

Bacaklarımı ve popomu inanılmaz gösterdiğini bildiğim yedek Louboutin ayakkabılarımla bir çift dar siyah kot pantolon giyiyordum. Ama yine de ona kısa bir kahkaha attım ve bir elimi kalçama koydum. "Bunun kolay bir karar olduğunu düşünürdüm, Aziz. Sadece etekler sana kolay erişim sağlar."

Başparmağını kemerimin halkasından geçirdi ve kotun üzerinden kıcımlı avuçlayabilmek için beni kendine çekti. "Bu doğru," diye onayladı, boynumu öptü ve nefesimin hızlanmasına neden oldu. Asansör park katına ulaştığımızı haber veren bir ses çıkardı ve kapılar arkamdan kayarak açıldı. "Ama pantolon, seksi kıcımlı tüm dünyaya göstermeden motosiklete binebileceğin anlamına geliyor."

Beni dürterek otoparka doğru itti ve Harley'inin yanına park etmiş ikinci motosikleti gördüğümde kısa bir süre durdum.

Gözlerim ona kaydı ve parmağından tanıdık bir Ducati anahtarı sarkıttı. "Senin olduğunu söylemiştim Red. Sana vermenin zamanı gelmişti."

Motosiklete daha yakından bakıp elimi pürüzsüz deri koltukta ve parlak kırmızı boyada gezdirirken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım.

"Bu bir Superlegerra V4," diye mırıldandım, gidonu okşadıktan sonra dikkatimi tekrar Cass'e yönelttim. "Bunlardan sadece beş yüz tane yapmışlar."

Omuz silkti. "Evet, ama kırmızı ayakkabılarının tabanına uyuyor. Ve çok hızlı gidiyor."

Onun bu bilgisiz tavrına kıs kıs güldüm. Motosikletler hakkında benden daha çok şey biliyordu ve ben de *çok şey* biliyordum. Bu dünyanın en pahalı Ducati'si değildi, ama onu ele geçirmek çok zor olurdu. Ve haklıydı, *hızlıydı*.

Hâlâ bisiklete dokunarak, "Bu çok düşünceli bir davranış Aziz," dedim. Çok güzel bir şeydi; birkaç hafta önce ona bu hediye kışına sokmasını söylediğime inanamıyordum.

Yaklaştı, anahtarı uzattı -ki bu gerçek bir anahtar değil, elektronik bir fob'du- almam için. "Bu onu saklayacağın anlamına mı geliyor? Pek benim tarzım değil."

Siyah-krom Harley Davidson'una baktım ve ona hak verdim. "Sanırım bunu yapmamak kabalık olurdu," diye mırıldandım ve anahtarı parmağımdan kaptım. Sonra kendimi kollarına attım ve bacaklarımı beline dolayarak onu ölesiye öptüm.

"Bunu bir teşekkür olarak kabul ediyorum," diye homurdandı geri çekildiğimde, nefessiz ve uyarılmanın sıcaklığıyla. Kocaman elleri kışımı kavradı, beni ona karşı zahmetsizce tuttu ve kotumu çıkarıp ona ne kadar minnettar hissettiğimi göstermekten başka bir şey istemedim.

Onun yerine kaşlarımı kaldırdım ve ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Bilgin olsun Aziz, bunu kendim için de alabilirdim."

Arkamı döndüğümde kalçalarımı kavradı, sıcak bedenini sırtıma bastırdı ve alaycı bir şekilde boynumun kenarını ısırdı. "Hediye böyle olmaz, Red. Ayrıca, satışta olan tek hediye ben aldım, yani hayır. Alamazsın." Geri adım attı, sonra da kışımın bir şaplağı attı. Sertçe. "Şimdi bin bakalım. Tüm görüntüyü almak istiyorum."

Sırttım ve anahtarı cebime soktum. Çantamın kayışını vücuduma dolanması için gevşettikten sonra kaskımı gidondan çıkardım. "Evet, efendim."

Kaskı gevşek saçlarımın üzerinden çekştirerek bacağımı şık makinenin üzerinden geçirdim ve kışımı kıpırdatarak yerine yerleştirdim.

Cass acı dolu bir inilti çıkardı, rahatlamamı izlerken parmak eklemine ısırdı, sonra elini yüzüne sürdü. "Kahretsin. Şimdi dövüşe azgın bir ereksiyonla gideceğim."

Tam yüz kaskımın altından güldüm ve kontak düğmesine bastım. Motosiklet bacaklarımın arasında kükreyerek canlanırken heyecandan titredim. Oh. Kesinlikle evet. Bu bebek kesinlikle bende kalacaktı.

"Benimle eve kadar yarış, senin yerine ben hallederim," dedim ve o daha kendi bisikletine binmeden otoparktan çıktım.

Yine de sadece takılıyordum ve rampanın tepesinde ona yetişmesini bekledim. Ne de olsa, ilk etapta bu kadar büyük bir avantaja sahipsem onunla yarışmak eğlenceli değildi. Onun kışımın tekmelediğimde *tüm* zaferin benim olmasını istiyordum ve bu da ona adil bir başlangıç yapmak anlamına geliyordu.

Birkaç saniye sonra yetişti ve aynı anda motorlarımızı çalıştırdık, caddeye fırladık ve otoyola ulaşmak için trafikten kaçtık.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Shadow Grove'a geri dönmek üzere açık yollara çıktığımızda yeni bebeğim Cass'i geride bıraktı. Cass Harley'siyle gelmeden önce Zed'in evine park edecek, kıyafetlerini çıkaracak ve ayakkabılarını giyecek kadar zaman bulabildim.

Beni kışım motosikletimin selesine yaslanmış ve üzerimde tek bir giysi bile yokken beklerken bulduğunda neredeyse motosikletini düşürüyordu. Yine de iyi toparladı, atladı ve vahşi bir hayvan gibi bana doğru ilerlerken kaskını bir kenara fırlattı.

Sonra da kırmızı tabanlı ayakkabılarım hala ayağımdayken beni bisikletimin selesinin üzerinde vahşi bir hayvan gibi becermeye başladı. Adil olmak gerekirse, bu bana ekstra yükseklik kazandırdı.

Parmakları kalça kemiklerimin etrafında kıvrılmış ve pantolonu dizlerinin üzerindeyken beni ayakta becerebilirdi.

Çok lezzetliydi.

Çok az bir çabayla boşaldım, amım zaten yarışın heyecanından zonkluyor ve ıslanıyordu ve Cass sadece birkaç dakika sonra dorukta bana katıldı.

"Sanırım bisikleti sevdin?" dedi boğuk bir kahkaha atarak, kot pantolonunu geri çekerken ve ben de aceleyle bir kenara atılmış kıyafetlerimi toplarken.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek onu derinden öptüm ve gülümsedim. "Bunu sevdim. Ama dövüşe geç kalırsan seni hadım ederim. Git hadi. Temizlendikten sonra seninle orada buluşuruz."

Çok kararsız görünüyordu ama bakışlarımı sertleştirdim ve isteksizce bisikletine geri döndü. "Peki," diye homurdandı. "Ama Zed aptal kuralını alıp bu gece lanet olası bir uçurumdan atlayabilir. Bunu kazandığımda, seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim. Anlaşıldı mı?"

İçimden derin bir heyecan ürpermesi geçti ve meme uçlarım sertleşti. "Temiz," diye cevap verdim. "Tamamen sizinim, *efendim*." Sonra sııttım, onunla alay etmekten kendimi alamadım. "Eğer kazanırsanız, tabii ki."

Bana kaşlarını çattı ama bir süre sonra tekrar kükreyerek garajdan çıktı.

Kollarımdaki giysi ve silah yığınının içinde telefonumdaki saate baktım ve saatin ne kadar geç olduğuna dair bir lanet mırıldandım. Bu gece kaç kişinin gözünün üzerimde olacağını bildiğimden -büyük dövüşler her zaman suçluları ve karanlık kişileri bir araya getirir- Hades maskemin sıkıca yerinde olduğundan emin olmam gerekiyordu ki bu her geçen gün daha da zorlaşan bir görevdi.

Duşta kendime uzun bir moral konuşması yaptım ve çıktığımda aynaya bakıp inledim. Bana bakan tek şey, pembe yanakları, şiş dudakları ve boğazında morarmış ısırik izleri olan iyi sikilmiş bir kadındı. Tek gördüğüm... mutluluktı.

Bu hiç işe yaramazdı. Neyse ki, kafamı doğru vitese neyin geri getireceğini tam olarak biliyordum.

Hızlıca sade ama zarif siyah bir gece elbisesi giydim, ardından elbisemdeki yırtıkla tam olarak sergilenecek bıçaklarla dolu bir kalça kılıfı ekledim ve Desert Eagle'ımı beş yıldır ilk kez evde bırakmayı tercih ettim.

Silahsız olmam, tepeden tırnağa silahlı olmamdan daha fazla mesaj veriyordu çünkü bu geceye katılan hiç kimseden korkmadığımı gösteriyordu. Bıçaklar mı? Çok seksiydiler.

Görünüşümden memnun olduğumda geriye kalan tek şey gözlerimdeki ve duruşumdaki o sertliği yeniden kazanmaktı. Cass ve Lucas'ın sevgisinin sıcak, bulanık ve seksi ışıltısından sıyrılıp kendimi bir kez daha soğuk metalle kaplamam gerekiyordu.

Elbisem sayesinde Audi'ye doğru Zed'in garajına doğru ilerlerken telefonumu çıkardım ve Locked Heart Enterprises web sitesindeki *bize ulaşın* düğmesine bastım.

Telefon iki kez çaldı, sonra tahmin ettiğim gibi tıklandı ve yeniden yönlendirildi. Bir dakika sonra cevap verdi.

"Sevgilim, ne kadar da beklenmedik." Sesi alçak bir mırıltıydı, çok tanıdıktı ve tüylerimi diken diken ediyordu. Mükemmeldi.

"Chase, tatlım," diye karşılık verdim. Geçen sefer beni hazırlıksız yakalamıştı ama artık hazırlıklıydım. Kiminle uğraştığımı biliyordum ve bana bir daha bu kadar kolay ulaşamayacaktı.

Beş yıl önceki "ölümünden" bu yana oyunculuk becerilerim önemli ölçüde gelişmişti. "Sanırım bugün iyi haberi aldın?"

Dilini yumuşak bir şekilde şaklattı ve içimde kendini beğenmiş bir zafer duygusu yuvarlandı. Bir haftayı onun paravan şirketinin sigorta taleplerimle ilgili kararını bozmakla geçirmiştim ve sonunda eyalet mahkemesinde bir yargıcın lehime karar vermesini sağlamayı başarmıştım. Aslında bu onun kendi hatasıydı; eğer FBI'a yardımsever bir şekilde kişisel geçmişimiz olduğunu bildirmeseydi, tazminat talebinin reddedilmesinde önyargı olduğunu asla kanıtlayamayacaktım. Gen, bu öğleden sonra Cayman hesabına havale ettiğim ikramiyeyi cidden hak etmişti.

"Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi sevgilim?" diye cevap verdi, sesi neredeyse etkilenmiş gibiydi. "Bu beklediğimden daha eğlenceli."

Yumuşak bir kahkaha attım ve onun ürkütücü saçmalıklarından ne kadar rahatsız olduğumu duymasını sağladım. "Seni aşar Chase. Ait olduğun yere, gölgelere geri dön."

O da bana gülerek karşılık verdi. "Hayır, daha yeni başladım. Biz ruh eşiyiz, sevgilim. Ve eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz." Durakladı, sonra bana tam da bu aramayı yaptığımda istediğim şeyi verdi. "Bu arada Stephanie nasıl? Eminim çok güzel büyümüştür."

Soğuk nefret iliklerime kadar işledi ve kişiliğimdeki değişim neredeyse fiziksel bir sarsıntıyla yerine oturdu. Başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırdım, hedeflediğim şeyi elde etmiştim. Odaklanma. Kararlılık. Kan tutkusu.

Hades geri dönmüştü.

Zed ve Lucas ben geldiğimde çoktan sekizgenin hemen yanındaki rezerve alanımıza gelmişlerdi. Gecenin ana etkinliğinden önce daha küçük, daha düşük faturalı bazı dövüşler planlanmıştı ama ben sadece bir dövüş için buradaydım.

Onlara katıldığımda Lucas, "Vay anasını Hayden," diye haykırdı, çenesi düşmüştü. Anarchy'deki yüksek profilli etkinlikler VIP konuklar için her zaman resmi kıyafetlerle yapılırdı -çünkü neden olmasın ki? Lucas ve Zed takım elbise giymişlerdi ve Lucas'ın saçları jöleyle geriye doğru taranmıştı, bu da onu kolayca yirmili yaşlarda gösteriyordu. Çenesindeki kirli sakal da bu konuda kesinlikle yardımcı oluyordu.

Cevap olarak küçük bir gülümsemenin dudaklarıma değmesine izin verdim ama Zed bana uzanmasını engellemek için Lucas'ın koluna bir el koydu.

"Burada olmaz Wilder," diye mırıldandı, kalabalığın gürültüsü sesini bastırıyordu. "O böyleyken olmaz." Bana doğru başını salladı ve ben de soğuk gözlerle onun bakışlarını karşıladım. Aklımın nerede olduğunu biliyordu ve Lucas'ın sevgisinin maskemi yerinde tutmamı imkânsız hale getireceğini biliyordu, bu yüzden müdahale ediyordu. Ve bunun için onu öpebilirdim.

Çenemi yüksekte tutarak ve omuzlarımı gevşeterek Anarchy VIP garsonundan bir kadeh şampanya aldım ve bir yudum içtim. Sekizgendeki dövüşçülerden biri nakavt oldu, kan kafesten dışarı sıçradı ve ayaklarımın dibinde yere düştü ama tepki vermedim. Bunun yerine bakışlarımı odanın uzak tarafına doğru kaydırdım.

Tasarımcı takım elbisesi ve siyah deri göz bandıyla son derece yakışıklı görünen Chase Lockhart, Johnny Rock'ın destekçilerinin ayrılmış bir alana sahip olduğu koridorda rahatça ilerlerken bakışlarımla karşılaştı.

O da garsondan bir kadeh şampanya aldı ve kadehini sessiz bir şekilde bana doğru kaldırdı. Dudaklarındaki gülümseme beni şaşırttığını düşündüğünü gösteriyordu ama ben sadece gülümsedim ve kadehimi kaldırdım.

"Onun burada olacağını biliyor muydun?" Zed sağ dirseğimin biraz gerisinde, yanımda durarak mırıldandı.

İçkimden bir yudum daha aldım, hâlâ psikopat ve dengesiz eski sevgilimle bakışıyordum.

"Evet," diye cevap verdim. "Altı adım önde olabilir, ama lanet olsun, tahmin edilebilir biri."

Yorumcu az önce sona eren dövüşün galibini anons ederken Zed sessiz bir kahkaha attı. Biri önümden geçerek Chase'le göz göze gelmemi engelledi, ben de bu fırsatı değerlendirerek Zed ve Lucas'ın arasında bana ayrılan yere oturdum.

"Hayden, iyi misin?" Lucas fısıldadı, öne doğru eğilip yorumcunun dövüş hakkında söyledikleriyle çok ilgileniyormuş gibi yaparken dudaklarını bile kıpırdatmıyordu.

Hafifçe yer değiştirdim ve tepki vermemek için yanağımın içini ısırdım. "Üzgünüm Lucas," diye cevap verdim. "Burada olacağını sana söylemeliydim."

Kendisini damgalayan, bıçaklayan adamı görüp de onu yere sermek için doğruca oraya gitmemek onun için kolay olamazdı. Kendine hakimiyetinden çok etkilenmişim.

Yüzünü hafifçe çevirerek bana kısa ama göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi. "Endişelenmiyorum. Sadece onun kalbini söküp o öldürücü topuklu ayakkabılarıyla üzerinde tepindiğinde orada olmak istiyorum."

Kadehimi tekrar dudaklarıma götürdüm ve kahkahamı şampanyadan yavaşça bir yudum daha alarak gizledim. Chase kalabalığın arasından beni izliyordu, bakışlarının yoğunluğu tüylerimi diken diken ediyordu ama ona daha fazla dikkat etmedim.

Bunun yerine, Cass'in dövüşünden önceki zamanı, katılacağını bildiğim kilit oyuncularla kısaca konuşmak için kullandım. Vega bu kez bana yaklaşımında çok daha az cesurdu ve Maurice'in olanları duyduğu belliydi çünkü uzun zamandır ilk kez bana hak ettiğim saygıyı gösterdi.

Yorumcu ana etkinliğin başlamak üzere olduğunu duyurduğunda, kalabalık çılgına döndü.

İlk olarak Johnny Rock çıktı, etrafta zıpladı, göğsüne vurdu, kalabalığa oynadı ve genel olarak bu kibirli orospu çocuğunu yumruklamak istememe neden oldu. Hannah'nın bu palyaçoyla nasıl bir geçmişi olabilirdi ki?

Chase uşaklarıyla birlikte ayağa kalkmış Johnny'yi alkışlıyordu ve kapüşonunu silktiğinde boksörün şortunda Locked Heart Enterprises logosunun basılı olduğunu gördüm.

Bu resmi bir dövüş değildi, hem de hiç değildi, ancak Anarchy artık bir Copper Wolf mekânı olarak faaliyet gösterdiğinden, davalardan kaçınabilmek için tüm olağan güvenlik standartlarına uyduk. Hakemin Johnny'nin sekizgene girmesine izin vermesi birkaç dakika sürdü.

Hiç vakit kaybetmeden kalabalığa oynadı, gözlerimi korkunç bir şekilde devirmek istememe neden olan taklalar attı. Kendini beğenmiş küçük pislik, koltuklarımızın önünde durup sanki sikini yalamak için yalvaran Johnny Rock hayranı bir kızmışım gibi bana bakma cüretini bile gösterdi.

Bacak bacak üstüne atmak için yerimden kıpırdandım ve elbisemin derin yırtmacının açılıp kalçama saplanmış ölümcül keskinlikteki bıçakları göstermesine izin verdim. Sonra gözümü kırpmadan onun bakışlarını üzerimde tuttum ve zihnimde bir şiddet ve ölüm tsunamisinin yuvarlanmasına izin verdim.

O gördü. Görmemiş olmasına imkân yoktu. Bronzlaşmış yüzü hafifçe soldu ve hemen yoluna devam etti.

"Siktiğimin salağı," diye mırıldandı Lucas gülerek. "Muhtemelen Zed'in Hades olduğunu düşünmüştür." "Şüphesiz," diye cevap verdi Zed, sandalyesine yaslanıp kollarından birini koltuğumun arkasına. "Bu çok sık oluyor."

Yorumcu sıranın Cass'e geldiğini anons etti ve Cass herhangi bir tantana olmadan soyunma odasından çıktı. Etrafta zıplamak ya da kalabalığa yumruk sallamak yoktu ve bahse girerim müzik de başka biri tarafından seçilmişti. Cass'in hangi şarkıyı çaldıkları umurumda değil dediğini duyar gibiydim.

"Ducati'yi sana o mu verdi?" Zed rahatça sordu, parmakları Lucas'tan başka kimsenin dokunuşunu göremeyeceği çıplak sırtımda geziniyordu. Sinsi pislik.

Cass hakemimizle birlikte güvenlik kontrollerinden geçip sekizgene tırmanırken göz ucuyla ona baktım.

"Evet, öyle yaptı."

Zed'in hafif dokunuşu Lucas'ın yanındaki koluma değdi ve Lucas ikimize meraklı bir bakış fırlattı.

"Zed," diye mırıldandım, "ne yaptığını sanıyorsun?"

Derin bir nefes alarak daha dik oturdu, bana doğru dönerken eli sandalyemin arkalığını kavramak için hareket etti. "Chase seninle oynuyor, Dare. Sana kasıtlı olarak geçmişi hatırlatan mesajlar gönderiyor, seni korkutmaya ve aklını çelmeye çalışıyor."

senin oyunun." Gözleri kararlılıkla kısıldı. "Sence de karşılık vermemizin zamanı gelmedi mi?"

Kaşlarım hafifçe kalktı ama bundan daha fazla bir tepki vermedim. Chase hâlâ bizi izliyordu; göz ucuyla onu görebiliyordum.

"Bu konuda Zed'e katılıyorum," dedi Lucas diğer tarafımdan. "Ortak bir geçmişiniz var, yani bu oyunu oynayabilecek tek kişi o değil."

Dikkatimi tekrar Zed'e yönelttim. "Aklında ne var De Rosa?" Dudakları sinsi bir sırıtişla kasıldı. "Bu."

Bilmem gerekirdi. Daha doğrusu biliyordum ama Chase'i gözümün önünden ayırmamak, soğukkanlılığımı korumak ve umutsuzca Lucas'a yaslanıp onun yanında olduğumu göstermeyi dilemek dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki Zed'in beni hazırlıksız yakalamasına izin vermişim.

Zed'in dudakları benimkilerle buluştu, eli ensemdeydi ve ağzımı açıp dilimle oynarken beni kendine çekti. Gergin kavrayışında bastırılmış olduğunu hissedebildiğim tüm o otoriter, sahiplenici arzuyla öpmeyi beni, çünkü o da benim gibi bizi Chase'den daha fazla insanın izlediğini biliyordu. Ve hâlâ korumam gereken bir itibarım vardı.

Bu yüzden kontrolü ele aldım, kravatını yumruğuma doladım ve onu kendime doğru çektim, ben de onu öptüm, ağzını parçaladım ve numara bile yapmadım.

Birkaç dakika sonra onu serbest bıraktığımda nefes alış verişlerimiz sertleşmişti ve genelde bulaşmayan rujum dudaklarına bulaşmıştı.

Zed sert bir sesle, "Chase seni en son beni öperken gördüğünde," dedi, "bu onun ve iğrenç ailesi için sonun başlangıcını tetikledi. Umarım bu ona bunu ve zorlandığında yapabileceğin her şeyi hatırlatır."

Sanki amacımıza ulaşmış olmamıza rağmen beni öpmeyi bırakmak istemiyormuş gibi başparmağıyla yanağımı okşadı. Sonra kalabalık kükredi ve sekizgenden sıçrayan kan Zed'in yüzünün yan tarafına sıçradı.

Kravatını çözdüm ve dikkatimi ringdeki dövüşçülere yönelttim. Cass Johnny Rock'ı kafesin içine itmişti, Cass gözleri benimkilere kilitlenmiş halde darbe üstüne darbe indirirken genç dövüşçünün yüzünden kan akıyordu.

"Kahretsin, Zed," diye tısladım, "belki de zamanlaman pek iyi değildi."

Zed kıs kıs güldü, yüzündeki kanı kumaş bir mendille sildi ve bunu yaparken dudaklarını da temizledi. "Yoksa mükemmel zamanlama mıydı? Bakın şimdi o küçük pislği öldürmeye ne kadar kararlı."

Gözlerimi devirerek mendili ondan kaptım ve bıçaklarımdan birini ayna gibi kullanarak kendi ruj lekelerini temizlemek için elimden geleni yaptım.

Ben bunu yaparken Zed tekrar eğildi ve dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Ayrıca, garajdaki yeni güvenlik sistemini unuttun. Evimde sik sürmek konusunda sana ne demiştim, Dare?"

Donup kaldım. Lanet olsun. Bizzat denetlediğim yeni güvenlik sistemini unutmuşum. Bisikletimi park ettikten sonra kapatmamıştım -acelem vardı- ve kamera görüntülerini doğrudan Zed'in telefonuna gönderecekti.

Hay aksi.

Johnny Rock mücadele etti ve Cass onu serbest bıraktı. Kalabalık kükredi ve yuhaladı, açıkça o anda ve orada bitirmesini istiyorlardı. Ama bu sadece ilk raunttu ve ben kibarca

iyi bir gösteri yapmasını istedi. Şimdi kurbanıyla oynuyordu ve bu beni çok eğlendiriyordu.

Cass, Zed ve Alexi ile yaptığı antrenmanlarda kendini tutuyordu. Hem de çok. Johnny Rock, Cassiel Saint adlı ölümcül makineye karşı ciddi bir rakip bile değildi. Cass'in rakibine yaptığı hızlı, güçlü ve hasar verici vuruşlardan gözlerimi alamıyordum ve rauntlar arasındaki bir dakikalık aralarda heyecandan titriyordum.

Beş rauntluk üçüncü raunttan sonra hakem yanıma geldi ve önümüze çömeldi, yüzünü buruştururken parmaklarıyla kafesi tutuyordu. "Bu karmaşaya bir son vermemi ister misin patron? Bu Azrail için açık bir galibiyet."

Başımı salladım, dudaklarımda zalim bir gülümseme belirdi. "Hayır. Bırakalım böyle devam etsin. İyi bir gösteri sunuyorlar." Eğer *iyi gösteriden* kastım gerçekten *kan banyosuysa*, o zaman gerçeğe buydu.

Hakem anlayışla başını eğdi, sonra dördüncü raundu başlatmak için ayağa kalktı. Johnny Rock zar zor ayakta durabiliyor, bir gözünü çoktan kapatan şişliğe ve diğerinden damlayan kana rağmen Cass'i görüş alanında tutmaya çalışırken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kazanmaya o kadar alışmıştı ki tüm kibri yüzünden daha kötü bir darbe almış olmalıydı.

"Mesaj mı gönderiyorsun?" Lucas sessizce sordu ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Biliyorsun," diye mırıldandım. "Chase, Johnny'yi desteklediğini o kadar açık söyledi ki... bunu kendi başına açtı."

"Bir soru sorabilir miyim?" Lucas fısıldadı, gözleri sanki bana dikkat etmiyormuş gibi dövüşteydi.

Gülümsememi geri çektim. "Az önce yaptın." Bana yan gözle baktı ve ben de taze içkimi yudumladım. "Üzgünüm, devam et." Omurgam hâlâ dik, bacaklarım çapraz ve duruşum mükemmeldi ama iki yanımdaki adamların şiddetle farkındaydım. Bu tamamen yeni bir işkence biçimiydi.

"Nasıl oluyor da Zed'i herkesin içinde öpmek sorun olmuyor da beni öpmek sorun oluyor?" Soruyu sessizce sordu, kimsenin duymasına izin vermedi ve sözlerinin arkasında gerçek bir incinme hissetmedim. Sadece güç dinamiğimin inceliklerini gerçekten merak ediyordu.

Zed'in bakışını yakaladım ama Lucas'a dürüstçe cevap vermek için nefesimi çekerken ona cevap vermedim. "Çünkü beni yumuşatıyorsun Lucas. Beni insan yapıyorsun ve şu anda yumuşak ya da insan olmayı göze alamam. Burada olmaz, Chase izlerken olmaz."

Anladığını belirten küçük bir baş işareti yaptı ve koltuğuna geri otururken bu yanıttan memnun görünüyordu.

Zed saçlarını omzumun üzerinden taradı ve parmak ucuyla enseme okşayarak alay etti. Yalnız kaldığımızda ona yumruk atmak zorunda kalacaktım.

"Ben de seni yumuşatmıyor muyum?" diye mırıldandı.

Kendimi tutamadan bir kahkaha attım, sonra içkimden bir yudum alarak üstünü kapattım. "Öyle olmadığını biliyorsun, göt herif." Ona göz ucuyla uzun bir bakış attım. "Beni güçlendiriyorsun."

Dövüş ringinde son raunt başladı ve Cass'e bu işi uzattığı için başımla teşekkür ettim. Bir dövüş ne kadar uzun sürerse, o kadar çok para el değiştirirdi. Bu sadece akıllıca bir işti.

Cass zavallı aptala bir süre daha vurduktan sonra onu kusursuz bir kol bariyle yere serdi. Johnny Rock tuş etmeye çalıştı ama hakem tereddüt etti, dövüşü bitirmeden önce onay için bana baktı.

Başımı salladım ama Cass Johnny'nin kolunu kırmadan önce değil. Genç dövüşçü acı içinde inerken Cass'in eğilmesini izledim ve tüm bu acı dolu gösterinin can alıcı noktasını söylediğinde dudaklarını okumak zor olmadı.

"O Hannah içindi, seni bok parçası."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama o anda bir şekilde Cass'e daha da çok aşık oldum.

A Dövüş yorumcusu kazananı açıkladıktan sonra -ki bu tamamen gereksizdi ama yine de protokoldü- çocuklarla birlikte ayağa kalkarak kibarca alkışladım ve kalabalığın kulakları sağır eden çığlıklarına ve tezahüratlarına katıldım. Cass kafes dövüşü sahnesindeki popülaritesi hakkında yalan söylememişti; salonda bir sürü hayranı vardı. Ya da belki de o acımasız, kanlı şiddet gösterisiyle onları kazanmıştı.

"Hayden," diye mırıldandı Lucas, dikkatimi çekmek için elini hafifçe sırtıma dokundurarak. "Şu anda Kulüp 22'de bir şeyler oluyor."

Kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Chase'e ve Johnny Rock taraftarlarının bulunduğu alana doğru küçük, ince bir selam verdi. "Şu anda Kulüp 22 hakkında konuşuyorlar. Sanırım burada herkesin dikkati dağılmışken Chase bir şeyler planlıyor."

Ona soru sormadım, sadece Zed'e bakmak için döndüm ama o çoktan telefonunu kulağına dayamış benden bir adım öndeydi. Club 22'nin müdürüyle iletişime geçmesi için onu yalnız bırakarak kalabalığın içinde Alexi'yi aradım ve gözüme çarpınca başımı ona doğru salladım.

Yanında Rixby'yle aceleyle geldi ve ben de emirlerimi verirken kasten Chase'e sırtımı döndüm. "Bir ekip oluşturun ve *hemen* Kulüp 22'ye gidin."

İkisi de başını salladı ve Alexi kaşlarını çatı. "Ne arıyoruz patron?"

"Henüz emin değiliz," diye itiraf ettim. "Daha fazlasını öğrendiğimizde ararız, ama şimdilik oraya gidin ve her şeye hazır olun."

Alexi'nin bundan fazlasını duymasına gerek yoktu ve Rixby'yi de yanına alarak bir ekip oluşturdular.

Kaşlarımı kaldırarak Zed'e döndüm, o da bar müdürü Rodney ile konuşurken bana omuz silkti.

"Hadi oraya gidelim," dedim Lucas'a.

Başıyla onayladı ve Anarchy garsonlarından birine el salladı. "Hey adamım, gidip Cassiel Saint'e parti sonrasının Club 22'de olduğunu söylemeni istiyoruz. Bunu bizim için yapabilir misin?"

Garsonun gözleri bana kaydı, sonra başını salladı ve dolapların olduğu yöne doğru gitti.

"Akıllıca bir düşünce," diye mırıldandım ve Lucas bana geniş bir gülümseme fırlattı.

Üçümüz çıkışa doğru ilerledik ama acele etmedik. Chase her ne planlıyorsa, onun peşinde olduğumuzu belli etmek istemiyorduk. Kayıtsızlık anahtardı.

Johnny Rock'ın yanından geçerken "Hemen gidiyor musun sevgilim?" diye seslendi. alan.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattım. "İyi bir kan banyosunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun,

Tatlım. Zed'i eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Zed tam zamanında davranarak kolunu belime doladı ve yanağımı öptü -ve Chase'i tamamen görmezden gelerek- biz dövüş alanından ayrılmaya devam ederken.

Dışarı çıkar çıkmaz yine işimize baktık ve koşmadan mümkün olduğunca çabuk park yerine varmak için hızımızı artırdık.

Zed'in Audi'sini getirmiştim, bu yüzden üçümüz Club 22'ye gitmek için ona bindik. Beş dakika kadar gitmiştik ki Zed'in telefonu tekrar çaldı.

Hoparlörü açtı ve Rodney'nin sesi arabayı doldurdu.

"Patron, haklıymışsın. VIP kızlardan biri az önce bir müşterinin önünde kendini öldürdü." Sesi huysuz ve periliydi. "Öncesinde de çok garip davrandığını, çılgılık attığını, kendi kendine konuştuğunu falan söyledi."

"Halüsinasyon mu görüyorsun?" Zed sordu, sesi öfkeyle gerilmişti.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Rodney. "Sonra bir yerden bir bıçak kapmış ve müşterisine binerken kendini boğazından bıçaklamış. Ortalık fena karışmış."

"Alexi her an gelebilir," diye tersledim. "Adamlarını temizliğe gönder."

Rodney, "Anlaşıldı efendim," diye cevap verdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takındım. "Ona *hızlı* olmasını söyle. Bu bir tuzak. Sanırım kulübü çoktan kapattınız ve müşterileri dışarı çıkarıyorsunuz?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi. "Personeli de eve göndermemi ister misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Zed benim yerime, "kalsınlar. Mekânda da uyuşturucu aramaya başlayın. Ne kadar küçük olursa olsun, bulduğunuz her şeyi imha edin."

Rodney, "Anladım," diye onayladı.

Zed aramayı sonlandırdı, sonra oturduğu yerde kaykılıp kaşlarını çatarak Lucas'a baktı.

"Nereden biliyorsun?"

Lucas omuz silkti ve ben kafamı kaldırdığımda dikiz aynasından gözlerime baktı. "Dudak okuyabiliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Nedense, az önce Cass'le dövüşünün sonunda yaptığım gibi, konu hakkında zaten iyi bir fikre sahip olduğunuzda birinin söylediği kısa cümleleri ara sıra çıkarmaktan bahsetmediği hissine kapıldım. Lucas gerçekten dudak okuyabildiğini kastediyordu ve bunu ona öğretenin amcası olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Zed başını sallayarak, "Tabii ki yapabilirsin," diye mırıldandı. Telefonuna döndü ve Alexi'yi aradı.

Alexi cevap verirken, "Daha yeni geldim," dedi.

"Ceset temizliği," diye yanıtladı Zed. "Rodney seni bekliyor." "Anlaşıldı," diye yanıtladı Alexi ve aramayı sonlandırdı.

Arabayı ne kadar hızlı sürdüğümü düşünerek aynadan Lucas'a bir kez daha baktım. "Başka bir şey buldun mu?"

Lucas başını salladı. "Pek sayılmaz. Dikkat etmemiştim ama sonra 'Kulüp 22'yi yakaladım. Chase'in yanında oturan adam işin devam ettiğini söyledi, sonra Chase cevap verdi ve bahşiş vermeden önce onaylanmasını beklemesini söyledi."

Zed elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ, zamanımız olabilir."

Yine de her ihtimale karşı ayağımı yere daha yakın bastırdım ve birkaç dakika sonra bizi Club 22'ye götürdüm.

Park yerinde polis arabalarının yanıp sönen ışıkları yoktu ve üçümüz neyin ne olduğunu anlamak için aceleyle içeri girdik. Alexi'nin ekibi ve Club 22 güvenlik görevlileri mekânı gizli uyuşturuculara karşı tararken, tüm müşterilerin çoktan dışarı çıktığını ve sadece sahnenin kenarında bir grup halinde oturan personelin kaldığını görmek beni memnun etti.

"Burada her şey yolunda mı?" Maxine'i diğer çalışanlarla birlikte otururken gördüğümde ona sordum.

Bana sertçe başını salladı ama yüzü solgun ve çizgiliydi. "Evet, patron. Rodney yukarıda Alexi ile birlikte ve..." Sesi çatladı ve kırıldı, ama yutkundu ve toparlandı

Kendini çabucak. "Ve Jessie."

Jessie kendini öldüren kız olmalı.

"Teşekkürler Maxine. Bu Lucas," dedim ona ve öne çıkmasını işaret ettim. "Üst yönetime yeni katıldı." Bununla Zed ve beni kastetmiştim. Çete terminolojisi uygun olmadığına biz "üst yönetim" dik. Ki bu sık sık olurdu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Maxine," dedi Lucas ve elini sıkması için ona uzattı.

"Maxine, az önce olan her şeyi Lucas'a anlatmanı istiyorum, tamam mı? Jessie'yi bu gece tuhaf davranırken gören biri olup olmadığı da dahil olmak üzere aklına gelen her şeyi. Bunu benim için yapabilir misin?" Ona güven verici olmaya çalışarak sıkıca gülümsedim ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

"Evet, patron," diye cevap verdi küçük bir sesle. "Bunu yapabilirim."

Elimi Lucas'ın koluna dokundurdum ve o da bana kendinden emin bir bakışla karşılık verdi. İnsan ilişkilerindeki becerileri alışılmışın dışındaydı, bu yüzden sarsılmış striptizcileri gördüklerini anlatmaya ikna edebilecek biri varsa o da oydu. Küçük bir iç çekişle Lucas'ı orada bıraktım ve Zed'in çoktan ortadan kaybolduğu üst kata yöneldim.

Alexi'nin ekibinden birkaç adam merdivenlerde yanımdan geçti, kibarca selam verdiler ama Jessie'den arta kalanlar olduğuna şüphe olmayan büyük plastik bidonları dışarı taşıırken hızlarını kesmediler. Lanet olsun.

Zed ve Rodney genelevin faaliyet gösterdiği VIP koridorunun en ucundaydı ve boxer şortlu, ağzı bağlı bir adam ayaklarının dibinde yere çömelmişti. Onlara en yakın odanın içinde Alexi'nin ekibi kan lekeli halıları sökmek ve duvardaki sıçramaları peroksitle temizlemek için harıl harıl çalışıyordu. Çarşafklar çoktan çıkarılmıştı ve VIP odalarımızda kullandığımız su geçirmez yatak koruyucuları sayesinde yatağın kendisi tertemizdi.

"İyi iş, Alexi," diye yorumladım, gözlerimi yüzeylerde gezdirdikten sonra telefonumdan saati kontrol ettim. "Kanıtları buradan iyice uzaklaştırın."

"Hallediyorum patron," dedi ve omzuna bir rulo harap halı alıp odadan çıktı.

"Bu adamı nerede istiyorsun?" Rodney neredeyse çıplak olan adamı ayak parmağıyla dürterek sordu. Vücudunun ve yüzünün büyük bir kısmı kanla kaplıydı ve altına işemesine üç saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Bodrum," diye karar verdim. "Bunu halledene kadar onu orada tut, sonra ne bildiğini öğreniriz." Jessie'nin uyuşturulmasıyla hiçbir ilgisi olmasa bile, çılgılık atıp halüsinasyon görürken onu sismeyi bırakmamıştı, yani başına gelecekleri hak etmişti.

Ben iç çekerek Rodney'e dönerken Zed adamı kaldırıp koridorun arka tarafındaki personel merdivenine doğru sürükledi.

"Polislerin her an gelmesini bekliyoruz," dedim ona. "Aşağı inin ve personelinize hızlı bir brifing verin. Bu konuda tek kelime eden olursa bana hesap vereceğini bilsinler. Şahsen."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi ve emrettiğim şeyi yapmak üzere ayrıldı.

Yatak odasındaki temizlik ekibine döndüm ve birkaç dakika çalışmalarını izledim. Malzemelerini toplarlarken onlara, "Şu yatağa çarşafı geri koyun ve odayı normal şekilde düzenleyin," dedim. "Sonra da gidin buradan."

Sessizce söyleneni yaptılar ve ben de yönetimim altındaki tüm çete liderlerine hızlıca bir mesaj attım. Birçoğunun dövüştü olduğu düşünülürse, onları bu gece acil bir toplantıya çağırarak zor bir görev olmasa gerek. Ezekiel katılamayabilirdi, Archer da kesinlikle katılamazdı ama ikisini de konferansla çağırabilirdim.

Alexi'nin ekibi işlerini bitirip park alanından çıkmadan üç saniye önce iki SGPD polis arabası ışıkları ve sirenleri açık bir şekilde ve arkalarında da plakasız bir araba durdu. Bahse girerim FBI'dı. Bütün hafta beni takip ettirdikleri ajan gülünç derecede beceriksizdi ve günün erken saatlerinde onu ekmiştim. Ama kulübün penceresinden bakınca onun arabasına benziyordu.

Ana kata inerken Alexi'nin yanından geçtim ve ona beni bodrumda beklemesini ve polisler gidene kadar misafirimizi sessiz tutmasını söyledim.

O da bana acımasız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, efendim."

Polisler kulübüme girdiğinde yüz ifademi soğukkanlı ve nötr tutmak için yanağımı ısırardım. Teğmen Jeffries yine birkaç daha az tanıdık yüzle birlikteydi ve buradan başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu.

"Hades," diye yüzünü buruşturarak beni selamladı. "Bu bir sürpriz. Bu gece Anarchy'de büyük bir etkinliğiniz olduğunu duyduk."

Dudaklarımı büzdüm, kollarım gevşekçe göğüslerimin altında birleşti ve işaret parmağım ön koluma dokundu. "Eminim öyledir. Bu gece diğer mekânlarımdan bazılarını ziyaret etme ihtiyacı duydum. Sizin için ne yapabilirim?"

Boğazını temizledi. "Bir isimsiz ihbar daha aldık."

Hiçbir şey söylemedim, bu cümlemin aptallığının aramızda havada asılı kalmasına izin verdim ve Teğmen Jeffries'in terlemesini izledim.

"İşimi yapmak zorundayım, Hades," dedi bana hayal kırıklığı içinde.

Tek kaşımı kaldırdım. "İşin bu akşam ne yapmanı gerektiriyor Jeffries? Kulübümde bir uyuşturucu araması daha yapmak için gerekli evraklara sahip olduğunuzdan şüpheliyim." Aptalı oynuyordum çünkü başka bir şey yaparsam aptallık etmiş olurum.

"Burada bir cinayet ihbarı aldık," dedi bana, yüz ifadesi gergindi. "Görgü tanığı, dansçılarınızdan birinin bıçaklanarak öldürüldüğünü söylüyor."

"Görgü tanığı, ha?" Alaycılığım ağırdı. "Bahse girerim Pembe Panter'e uyuşturucu yerleştirildiğini sana ihbar eden tanıkla aynı kişi." Ama yine de kenara çekildim ve onu kulübün içine davet ettim. "Yine de gelebilirsin. Burada ölü striptizci olmadığını kendi gözlerinizle göreceksiniz."

Diğer polislerden biri bana doğru bakarak alay etti. "Muhtemelen olay yerini çoktan temizlemişsinizdir."

Teğmen Jeffries subayının boğazını sıkmayı hayal ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama karşılığında kibarca gülümsedim. "Bu benim için son derece proaktif bir davranış olurdu. Bu ihbar ne zaman geldi?"

"On dakika önce," diye yanıtladı Jeffries, memuruna ölümcül bir bakış fırlatarak. "Hades'in bile bıçaklı bir cinayeti on dakikada temizleyebileceğini sanmıyorum, Dickson."

Dickson'a kaşlarımı çattım ve yüzünü daha sonra kullanmak üzere beynime kaydettim. Gördüğüm en pis polisti ve bahse girerim Chase'in maaş bordrosundaydı. Ve Jeffries tamamen haklıydı, on dakika bir tutam olabilirdi. Ama on beş dakika? Suçtan önce sağlam bir başlangıçla mı? Evet, bu yapılabilirdi. Sadece.

"Saklayacak bir şeyimiz yok Jeffries, kendin gör. Ancak şu anda bir personel toplantısının ortasındayız, bu yüzden acele etmenizi rica ediyorum."

Teğmen bana hızlı olacaklarını söyledi ve polisleri Timberwolf bölgesinden çok uzakta asitte eritilmek üzere yola çıkmış olan öldürülmüş bir kızı aramak üzere mekana dağıldılar.

Utanmış görünen Teğmen Jeffries'in elinde şapkasıyla yanıma dönmesi sadece on dakika sürdü. "Hades, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Tekrar. Umarım anlamışsındır, ben-"

"İşinizi yapmanız gerekiyor. Evet, anlıyorum. Ben de öyle." İfademi nötr tuttum ve bundan kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim.

Polisler dağıldı ve ben de Rodney'e personelini eve göndermesi için izin verdim. Yapmam gereken bir toplantı vardı ve yasal personelimden hiçbirinin o kalabalığa karışmasına gerek yoktu.

Rodney, "Ben kalırım," diye teklif etti. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Polisler ayrıldıktan sonra ve FBI dangalağı hala elinde küçük dürbünüyle dışarıda dururken, streten çökmeye hazırdım.

Ama parçalara ayrılmak kaldıramayacağım bir lükstü, bu yüzden içki teklifini kabul ettim ve Lucas ile Zed'e de birer içki söyledim.

Cass, personel gittikten kısa bir süre sonra geldi, çenesi gergindi ve boş kulübün etrafına bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ne oldu lan?" diye sordu.

Zed ona sert bir kafa salladı ve ben de bar taburemden kaydım. "Cass, beni takip et; özel olarak konuşabiliriz."

Rodney'e bir noktaya kadar güvenmiştim. Ama Chase'in defalarca kanıtladığı gibi, sadakatleri tersine çevirmekte son derece iyiydi ve ben de işimi şansa bırakmayacaktım. Bu yüzden ana bardan çıkıp kısa bir koridorun sonundaki özel kucak dansı odasına doğru ilerledim. Cass beni içeride takip etti ve kollarına düşmeden önce ağır kadife perdeyi sarsarak kapattım.

Bana sarıldı, neye ihtiyacım olduğunu söylememe gerek kalmadan anladı. Ağzı benimkini buldu, dudakları beni okşadı ve kolları beni sıkıca sarıp ayaklarımı yerden keserken zihnimdeki ağır gerilimi hafifletti.

Sonunda beni tekrar halının üzerine indirdi ve ağır bir iç çekişle dudaklarımı serbest bıraktı. "Dövüşüm sırasındaki o öpücük için Zed'i öldürebilirdim," diye homurdandı, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı parlıyordu.

Gülümsedim. "İstedіği tepkinin bu olduğuna eminim." Burnumu kırıştırdım. "Daha önce garajdaki güvenlik sistemini kapatmayı unutmuşum."

Cass'in yaralı kaşları seğirdi, sonra dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel."

Gözlerimi devirdim. Cass ve Zed'in kankalıktan küçük kıskançlıklara bu kadar hızlı geçiş yapmaları beni kırbaçlıyordu. "Her neyse. Bu gece daha büyük sorunlarımız var."

Cass'in ifadesi ağırlaştı. "Toplantı davetiyesini gördüm."

İçimi çektim. "Evet. Bunun olması gerekiyor. Chase bu gece burada işlenen bir cinayeti birinin üzerine yıkmaya çalıştı. Görünüşe göre kızlardan biri aşırı dozda PCP almış ve bir müşteriyle sevişirken kendini bıçaklayarak öldürmüş. Bıçağın üzerinde bir şekilde çalışanlarımızdan birinin parmak izi olduğuna ve müşterinin buradan ayrıldıktan sonra ortadan kaybolduğuna bahse girerim."

Cass yüzünü buruşturdu. "Yaratıcı."

Gözlerimi ovuşturdum. "Migrenim tutmaya başladı."

"Patron," diye seslendi Zed perdenin dışından, "Vega az önce geldi. Onu aşağıya götüreceğim."

"Teşekkürler," diye karşılık verdim, sonra Cass'e acı dolu bir bakış attım. "Sanırım iş zamanı geldi."

Roach geliyor mu?"

Başını salladı. "Evet, yakında burada olur."

Perdeye doğru uzandım ama bileğimi tutarak beni durdurdu. Derin bir kaş çatmayla beni tekrar kucağına çekti ve gözlerimiz buluşsun diye çenemi yukarı kaldırdı.

"Bu odadan çıkmadan önce sana bir konuda son derece açık olmam gerekiyor." Sesi alçak ve sertti, bir fısıltıyı ancak aşırıyordu. "Mektubumda söyledim ama inandığından emin olmak için tekrar yüksek sesle söylemem gerekiyor." Sert eli yüzümü kavradı ve burnu yüzüme değdi. "Seni seviyorum, Red."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, nabzım rahatsız edici bir şekilde hızlı atıyordu ve derin bir şekilde yutkundum. "Bana dünyanın sonu saçmalığını anlatma Aziz. Ben bu işi hallettim."

Ama yine de aramızdaki boşluğu kapattım ve onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar inatçı ve kırgın olduğum tüm duygularımı öptüm. Sonra kendimi onun elinden kurtardım ve perdeyi açtım. *Yapmam* gereken bir toplantı ve Chase Lockhart'a göndermem gereken bir mesaj daha vardı.

Cass beni ana bara kadar izledi, sonra ben bodruma inerken Roach'u beklemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Lucas," diye seslendim. "Geliyor musun?"

Barda beklediği yerden bana doğru baktı. "Gelmeme izin var mı?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Artık üst yönetimdesin. Timberwolf dövmeni başka bir gün halledebiliriz." Shadow Grove'daki en iyi dövmeçi olduğu için Cass'e hızlıca göz kırptım.

Lucas buna fazlasıyla sırtıttı ve ben bodrum katına inerken bana yetişmek için acele etti. Zed zaten aşağıdaydı, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, kravatı yoktu ve fazladan silahları sergileniyordu. Vega ve yeni yardımcısı Diego şarap mahzenindeki uzun ziyafet masasındaydı ve birisi Ezekiel ve Archer ile Zoom görüşmesi ayarlamıştı bile.

Odaya girdim ve herkese sıkıca gülümsedim. "Beyler, bu akşam bana katıldığınız için teşekkürler. Azrailleri ve Engerekleri bekliyoruz, sonra işe koyulacağız. Kısa tutacağım; hepinizin bu gece yapacak daha iyi işleri olduğunu biliyorum."

Etrafta Alexi'yi aradım, sonra da masada bize katılması için ona el salladım. "Alexi, sen de katıl."

"Yeni arkadaşın kim, Hades?" Ezekiel, Lucas'a gereğinden fazla ilgiyle bakarak sordu.

Yine de Zed benim yerime cevap verdi. "Kapa çeneni Ezekiel," diye bağırdı. "Eğer Hades onu tanıştırmak isteseydi, bunu yapardı."

İçimi bir eğlence dalgası kapladı ve dizüstü bilgisayarın kamerasına soğuk bir gülümseme gönderdim. "O benim, Zeke. Bilmen gereken tek şey bu."

Lanet olası Lucas ve muhteşem yüzü, tehlikeli tarafların dikkatini çekmeye devam ederse saçlarıma aklar düşecekti çünkü ona istemediğim bir şekilde elini uzatan bir sonraki kişiyi katledebilirdim ve katledecektim de. O benimdi ve bu iddiayı savunmaktan çok daha fazlasını yapabilirdim.

"Anlaşıldı efendim," diye cevap verdi Ezeziel, ellerini savunurcasına havaya kaldırarak. "Alınma niyetim yok."

Ekranın diğer tarafındaki Archer tiksintiyle başını salladı.

Bir süre sonra Cass yanında yardımcısı Roach ile odaya girdi. Benim karşımdaki masaya oturdu ve bir dakika sonra Maurice yanında kendi yardımcısıyla geldi.

Maurice masaya otururken, "Bu gece harika bir dövüş çıkardın Cass," dedi. "Bana iyi para kazandırdın."

Cass cevap olarak ters ters baktı ve Lucas'ın gülmeye çalıştığını hissettim.

Bir süre sessizliğin gerilimi artırmasına izin verdim, sonra nefes aldım. "Kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu gece burada ele alınması gerektiğini düşündüğüm bir olay yaşadık. Her şeyden önce, son zamanlarda işlerimizde yaşanan aksaklıklardan kimin sorumlu olduğunu size bildirmenin yerinde olacağını düşünüyorum." Durakladım ve bakışlarımın orada bulunan herkesin üzerinde gezinmesine izin verdim. "Chase Lockhart ölümden döndü ve bana karşı küçük, çarpık bir savaş yürütüyor. Hepiniz tahtadaki piyonlarsınız, bu yüzden keskin olun yoksa devrilirsiniz."

Duyurumu şaşkın bir sessizlik karşıladı, ben de devam ettim.

"Çoğunuzun farkında olduğunu düşündüğüm gibi, melek tozu Lockhart ailesinin ticaretiydi ve Timberwolf bölgesinde varlığını duyurmak için kullandığı şey de buydu. Geçen hafta birçoğunuzla yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla sokaklarınızda ve topluluklarınızda daha fazla PCP vakası yaşıyorsunuz. Benim için tedarik zincirinin izini süren oldu mu?"

Daha fazla sessizlik. Demi'nin İtalya'daki evinden arayan Archer haberim karşısında şoka girmiş gibi görünüyordu ve Cass karşımda lanet olası bir heykel gibi duruyordu, bakışları masanın üzerindeki ahşap damara kilitlenmişti.

"Kimse yok mu?" Vega ve Maurice'e bakarak sordum, hatta Shadow Grove'dan çok uzakta olmasına rağmen Ezeziel'e de bir bakış attım. "Kimse bana uyuşturucunun bölgelerimizde nasıl dağıtıldığını söyleyemez mi?"

Ayak sesleri merdivenlerde yankılandı, sonra davetsiz bir grup şarap mahzenine girdi. Chase, "Beni seç," diye önerdi, sırtışı geniş ve kendini beğenmiş. "Biliyorum."

Öfke içimi yaktı. Onu vurma isteği çok yüksekti ama bunu o kadar kolay yapmayacağını fazlasıyla kanıtlamıştı. Onu öldürdüğümü sandığım ilk seferde hayatta kalmıştı ve şimdi tekrar denersen beni fena halde mahvetmek için çok daha fazla olasılık ortaya koymuş olacaktı.

Dizüstü bilgisayar ekranından mırıldanan bir küfür geldi ve Chase eğilip ekrana baktı. "Oh, merhaba bebek D'Ath. Zeke. Çok uzun zaman oldu, sence de öyle değil mi?"

"Chase," dedim sinirli bir iç çekişle. "Bu kapalı bir toplantı; sen davetli değilsin." Omuz silktilti. "Hay aksi. Üst kattaki korumanı vurarak kendimi içeri almış olabilirim.

Benim hatam." Bir kez daha dengesiz bir şekilde sırtıttı. "Ama sokaklarında benim kirli uyuşturucularımı kimin sattığını bilmek istemiyor musun, sevgilim? Burnunun dibinde bu kadar büyük bir ağ kurmuş olamayacağımı biliyorsun. Birilerinden yardım almam gerektiğini biliyorsun.

Özellikle de Wraithleri yok ettiğinden beri." Benimle alay edercesine dilini şaklattı.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve dilimin ucuna gelen şiddetli küfürleri ısırarak bastırdım. Sonra Chase'in bir sonraki itirafıyla kelimeler tamamen kurudu.

"Orakçıların bu işe el atması iyi oldu, değil mi? Senin yardımın olmasaydı ben nerede olurum Cassiel Saint?"

Tüm vücudum kaskatı kesildi, omurgamda buzlar oluştu ve göğsüm az önce bıçaklanmışım gibi sızladı. Cass yavaşça gözlerini masadan kaldırdı ve yüz hatlarına kazınmış acı ve suçluluk duygusuyla benimkilerle buluştu.

Archer görüntülü aramadan, "Saçmalık," diye alay etti. "Cass *asla*-"

"Aslında efendim," diye konuştu Alexi, "üst kattaki dangalak konuşmaya başladı bile. Jessie'nin aldığı ilaçları ona verenin Azrail dövmeli bir adam olduğunu söyledi."

Chase'in sırtışı o kadar genişti ki neredeyse yüzünden taşacaktı. "Uh-oh. Cennette sorun kokusu mu alıyorum, sevgilim? Sen ve Saint geçenlerde sevişiyordunuz, değil mi?" Tek gözlü bakışları Cass ve benim aramda neşeyle gezinirken kısık bir kahkaha attı. "Bu çok garip."

Birkaç derin nefes aldım, umutsuzca gücümü aradım, çılgınca çelik duvarlarıma ve nötr ifademe tutundum, ama kaydığını hissedebiliyordum.

"Cass," diye başladım, sonra sesimin ne kadar çiğ olduğunu duyunca kendimi durdurdum.

Kahretsin. *Lanet* olsun.

Bana bakarken gözleri kararmıştı, kaşları iyice çatılmıştı ve elleri masanın üzerinde yumruk olmuştu. Suçlamayı reddetmek yerine sadece başını salladı.

"Özür dilerim Red," diye mırıldandı, kaderine boyun eğmişti.

Odada başka kimse konuşmadı. Biri bana karşı geldiğinde ne olduğunu hepsi biliyordu. Daha önce görmüşlerdi.

Ağzım kupkuruymuş ama boğazımı tıkayan duygu yumağını yutmam gerekiyordu. Kendimi kaybetmekten korktuğum için zorlukla nefes alabiliyordum, bu yüzden gözlerimi kırpıştırarak kapattım ve Cass'in işkence görmüş yüzünü bakışlarımdan uzak tuttum.

Elimi Zed'e uzattım, sessizce silahını istedim ama bana vermedi. "Zed," diye tersledim, ona ters ters bakarak.

Yine de sadece başını salladı. "Yapma bunu," dedi sakın bir sesle. "Chase yalan söylüyor. *Her zaman* yalan söyler. En azından önce bunu araştır."

"O değil," diye konuştu Cass, sert sesi pişmanlık doluydu.

Roach'un gözleri yuvalarından fırladı, dehşet içinde liderine bakıyor ve sessizce başını inkârla sallıyordu. Bunu fark ettim ve dişlerimi birbirine geçirdim. Bu ölçekteki diğer ihanetlerle nasıl başa çıkıyorsam bununla da öyle başa çıkmalıyım.

"Roach," diye bağırdım, "bana doğruyu söylemek için tek bir şansın var."

Genç gangster bana bir an balık gibi baktı, sonra çılgınca başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu, Hades, efendim. Hiç. Size yemin ederim-"

"O bu işe karışmadı," diye araya girdi Cass. "Hepsi benim yüzümden oldu."

Noel'i bekleyen bir çocuk gibi kapıda duran Chase'i görmezden gelerek dikkatimi tekrar Zed'e çevirdim. Er ya da geç hak ettiğini bulacaktı ama bu gece üstünlük ondaydı.

"Silahını bana ver, Zed," diye emrettim, gözlerindeki yalvarışa karşı kendimi sertleştirerek.

Vermek için kıpırdamayınca uzandım ve doğrudan kalçasındaki kılıftan bir tane çektim. Beni durdurmadı ama bakışlarını tiksintiyle başka yöne çevirdi.

"Hayden, yapma," diye mırıldandı Lucas yanımda. "Bunu yapma; sonsuza dek pişman olacaksın."

Ama işte burada yanıliyordu. Bana ihanet edenleri öldürdüğüm için asla pişman olmadım. Bu yüzden silahı kaldırdım, masanın karşısındaki Cass'e doğrulttum ve o *seni seviyorum diye bağırırken* üç el ateş ettim.

Vücudu geriye doğru sarsıldı, sandalyeden yuvarlandı ve oturduğu yerin arkasındaki birkaç şarap şişesini kırdı. Uzun bir an boyunca kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Ben nefes bile almadım. Sonra Chase alkışlamaya ve gülmeye başladı.

"Çık dışarı!" Silahı masaya vurarak kükredim. "Hepiniz. Dışarı."

Şaşkına dönen çete liderlerinin hepsi kendilerine söyleneni yaptı ve şarap mahzeninden aceleyle çıkarken kibarca teşekkürlerini mırıldandılar. Vega ve Diego'nun Cass'in cesedinin ve yerdeki kan ve şarap dağınıklığının üzerinden geçmeleri gerekiyordu.

Sonunda, sadece Zed ve Lucas benimle kaldı. Bir de Chase. Hasta herif Cass'in cesedine doğru yürüdü ve çömelerek parmaklarını kanla karışık dökülen şaraba batırdı.

"Çok eğlenceliydi," diye yorumladı, kanlı parmaklarını gömleğine silerken bir kez daha doğruldu. "Biri gitti, ikisi kaldı."

CLUB 22'de
Devam Edecek
11 Haziran 2021'de geliyor

Cass'in mektubunu okumak için sayfayı çevirin ve Hades için spoiler içeren sohbet etmek istiyorsanız? Facebook'taki özel SPOILER grubumda bize katılın:

www.facebook.com/groups/wtftate

CASS'IN MEKTUBU

Kırmızı,

Bu gece sana bir aşk mektubu yazmamı söylemiştin. En azından yüzde seksen eminim ki Şaka yapıyorum ama her neyse. İşte burada. Kelimelerle aram iyi değildir, bunu zaten biliyorsun. Yani, bilmiyorum. Bunu yazmam biraz zaman alabilir. Umarım bitirmeden önce beni hayal kırıklığı içinde vurmazsın, ama seninle... kim bilir?

Senin bu yönünü seviyorum. Ne kadar sert olduğunu ve kimsenin saçmalıklarına katlanmadığını. Kimse seni korkutmuyor ve bu beni çok etkiliyor. Sana karşı dürüst olacağım, Red. Bir kadına nasıl aşk mektubu yazılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok. Bırak senin gibi bir kadını. Bu yüzden umarım düzyazı ve yapı eksikliğimi mazur görürsün ve bunu olduğu gibi kabul edersin. Yüksek sesle söylemek istediğim ama söyleyemediğim her şey. Sana baktığımda beynimde dolaşan ama kelimeleri ağızımdan çıkaramadığım her şey.

Çok güzelsin. Sana bakıp dokunmamak, seni tutmamak neredeyse acı verici.

Bugün 7. Çember patladı ve bir an için öldüğünü sandım. Ve tüm dünyanın etrafımda parçalandığını, ruhumun bedenimden sökülüp atıldığını düşündüm. Sonra senin kim olduğunu hatırladım. Sen Hades'sin, Tanrı aşkına. Kimse seni bu kadar kolay öldüremez. İnsanlıktan bir adım uzaktasın, en azından benim gözümde.

Güller kanlı, ben maviyim, sen bir tanrıçasın ve ben seni becermek istiyorum. Sadece iki öpücük ve ruhumda kalıcı bir leke bıraktın, Angel.

Bana meydan okumanı seviyorum. Pis bir senfoni gibi uyum sağlıyoruz.

Bazen Red'i sikmeye yemin ediyorum, bazen de seni boğazlamak istiyorum. Çileden çıkariyorsun! Lucas'ı o halde bulduktan sonra bu gece taşıdığın suçluluk duygusu seni kollarıma alıp beş saniyeliğine kırılmana izin vermek istememe neden oldu. Ama henüz iyi bir noktada değiliz, böyle bir destek vermeme asla izin vermezsin. Daha da önemlisi, kendini asla bırakmazdın. Benimle değil, Zed'le bile değil, bahse girerim. Yine de çok fazla yük taşıyorsun ve seni önemseyenlerin yardımını kabul etmezsen er ya da geç bu yük seni ezecek.

Umarım benim de o insanlardan biri olduğumu biliyorsunuzdur. Her şey çok fazla olduğunda başvuracağın kişi olmak istiyorum. Bu yükü omuzlamak ve sana bir mola vermek istiyorum. Zaten çok şeyle uğraştın.

Bu gece hastanede bu mektubu yazmamla ilgili küstahça bir yorum yaptın ve bu beni neredeyse güldürecekti. Gerçekten bunu yapacağımı düşünmedin ve bu da bana sana ne kadar takıntılı olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylüyor. Seninle ilgili her şeye. Beş lanet yıldır düşüncelerimi tüketiyorsun, Red. Seninle tanıştığım andan beri, hiçbir kadın seninle kıyaslanamaz. Hepsi gerçek şey için sadece yer tutuculardı. Sen.

Ama şöyle bir şey var. Bu noktaya gelebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Kızıl saçlı, yüzü olmayan rastgele bir hatunu becerirken seni zihnimde canlandırmanın elde edebileceğim en iyi şey olacağını düşünmüştüm.

Yanıldığım için ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemem. Yine de, hamleni yaptığında seni neden uzaklaştırdığım konusunda sana bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyorum.

Kısacası, beni şok ettin. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, oturup bir erkeğin ayaklarını yerden kesmesini bekleyecek türden bir kadın değilsin. Ama... bunu senin için yapmış olmayı dilemek bencillik mi?

Yani, evet, kötü idare ettim. Paniklediğim için seni kendimden uzaklaştırdım. Sen tam anlamıyla hayalini kurduğum kadındın ve birdenbire elimin altındaydın. Sorun şu ki, senin için kötü olduğumu biliyordum, hâlâ da biliyorum. Ve sen daha iyisini hak ediyorsun, bu yüzden seni uzaklaştırmaya çalıştım. Bak nasıl sonuçlandı, ha? Tamamen kendimi kandırıyormuşum. Sen dünyadaki en parlak alevsin ve ben bir pervaneden başka bir şey değilim.

Senin için kötüyüm, Red. Çok kötüyüm. Hasarlıyım, duygusal olarak müsait değilim, zalimim, umursamazım ve bencilim. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. O lanet striptizciyi hak ediyorsun. Lucas'ı. O benim olmadığım her şey ve senin için iyi olabilecek her şey. Ama yine de uzak duramıyorum. İşte buradayım, aşık bir genç gibi aşk mektubu yazıyorum.

Aşk. Lanet olsun. Bunun bir daha asla hissetmeyi düşünmediğim bir duygu olduğunu söylemek oldukça güvenli. Ruhumun o parçasının uzun zaman önce kıvrılıp öldüğünü sanıyordum. Sana karşı hissettiğim tek şeyin saplantı, karasevda... şehvet olduğunu sanıyordum. Ama yanılmışım. Bunu anlamam son birkaç haftayı aldı. Anarchy'de özrümü haklı olarak reddedene kadar bunu anlamamıştım.

Seni seviyorum, Red. Ve eğer bunu görmek, delice davranışlarımı affetmen için bir beş yıl daha geçmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Hiçbir yere gitmiyorum ve pes etmiyorum.

Neredeyse her gece rüyalarım giriyorsun. Ellerimi sana doğru düzgün sürmek için sabırsızlanıyorum. O birkaç öpücük beni daha fazlası için çaresiz bıraktı, seninle ilgili fantezilerimi çok daha grafik ve gerçek hale getirdi.

Seni becermek istediğim tüm yolları hayal ediyorum. Aminin sikimin etrafında ne kadar sıkı ve sıcak olacağını, inlemelerinin kulaklarımda ne kadar tatlı olacağını ve boynunu ısırırken terinin tuzlu tadını dilimde hissedeceğimi.

Benimle neye bulaştığını biliyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum. Sert olmasını istiyorsun ve aynen öyle olacak. O muhteşem kıvılcık saçlarını yumruğuma dolamayı, kıcını sikerken seni esir almayı uzun uzun düşündüm. Dudaklarını her ıslattığında, beni derinlemesine yutarken, o günahkâr göz makyajı yanaklarını boyarken döllerimde boğulurken onları sikimin etrafına sardığımı hayal ediyorum. Aminin tadına bakmak ve yüzüme boşalırken adımı haykırmanı istiyorum. Kalçalarının başımı öyle sıkı kavramasını istiyorum ki tatlı amcığında boğulayım ve sularının içinde boğulayım.

Red, sesin kısılana kadar çığlık atmanı istiyorum, bacaklarının yürüyemeyecek kadar titremesini istiyorum ve sen nefesini tutmaya çalışırken o mükemmel göğüslerinin kabardığını görmek istiyorum.

Sana, seninle, senin için yapmak istediğim o kadar çok şey var ki... ama hepsini yazmak yerine, hepsini yüz yüze oynamayı tercih ederim.

Zed az önce aradı ve evine gelmemi istedi. Yardım için bana başvurduğuna göre acı çekiyor olmalısın. Yine de bir şekilde yardım edemiyorum ama memnun hissediyorum. Çünkü acı çekiyor olsan da, bu bana yaklaşmak için bir bahane veriyor ve güven bana Angel, bir daha geri adım atmayacağım. Bu mektubu sana bu gece vereceğim ve umarım bana bir şans daha verirsin.

Olmazsa, bir tane daha yazarım. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Bir gün, belki seni ne kadar sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söylediğimde bana inanırsın.

Yani, siktir et. Beni hayal ettiğinde, bunu sert yap. Bunu gerçeğe dönüştürmek için sabırsızlanıyorum, sonra sana sarılacağım. Sonsuza kadar sarılırim.
- Cass

ÇOK YAKINDA

11^{inci} Haziran 2021

[BOOKS2READ.COM/HADES3](https://books2read.com/HADES3)

Düşmanlarını yakınında tut derler ve benim düşmanlarım etrafımda. Bu işin merkezinde tehlikeli derecede muhteşem dört adam var. Karanlığımı aydınlatmak isteyen ve beni sevmenin bedelini çoktan ödemiş olan adam. Gücümle başa çıkabilen ve her bir karanlık santimimi seven adam. En yakın yoldaşım olan ve şimdi benim peşimde dikkatle dengelenmiş dünyamızı altüst etmekle tehdit eden adam.

Ama dördüncü adam muhtemelen en korkutucu olanı. Diğerlerini götürmek istiyor. İmparatorluğumun omurgasını koparmak istiyor. İşlerimi yok etmek. Beni yok etmek. Neden?

Çünkü ölü kalması gereken adam beni istiyor ve kanlı, çarpan kalbimi oyup beni kırık bırakana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Kiminle uğraştığını unutmamalı... Ben artık onun tanıdığı kız değilim.

Ben Hades'im.

Bu sefer ölüm onun için geldiğinde, yapıştığından emin olacağım.

TATE'DEN BİR NOT

Bu kitabın sonunu yazdıktan sadece iki gün sonra, 'un Cass'e ilham kaynağı olan model Chris Kash'ın beklenmedik bir şekilde öldüğünü öğrendim. Ailesinden gelen dokunaklı bir mesajda, ölümü üzerine organlarını bağışladığını ve sonuçta bunu yaparak üç hayat kurtardığını biliyoruz.

Kaybı, onu tanıyan insanlar için olduğu kadar, pek çok romanın kapağında yer alan üretken ve tanınan bir yüz olduğu için kitap dünyası için de büyük bir darbe oldu. Organ bağışıyla o üç hayatı kurtararak yaptığı son iyilik hareketi Cass'in karakterine tartışmasız bir şekilde uyuyor, bu yüzden Chris'i Kulüp 22'nin kapağında görmekten daha fazla gurur ve minnettarlık duyamazdım. Benim zihnimde o her zaman Cassiel Saint olarak kalacak.

Kalbim ailesiyle ve güzel eşiyle birlikte. Yaşadıkları acıyı hayal bile edemiyorum.

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate'in Hikayesi: (Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1. NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

HADES

(Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 7^{inci} Daire

#2 Anarşi

#3 Club 22 (11 Haziran 2021)

#4 Timber (3 Eylül 2021)

Kraliyet Davaları: (Komple Fantastik Seri)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

(PNR serisinin tamamı)

#1. Vixen'in Kurşunu 2.

Ejderhanın Kanadı 3.

Kaplanın Pususu

#4 Engerek Yuvası #5

Karganın Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Tüm Seri

Karanlık Miras: (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

#4 Dylan (bağımsız)

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem: (Rekabet RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları

#Arzunun 3 Unsuru

Vahşi Ay Motosiklet Kulübü (Karanlık

PNR/Fantezi serisi)

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (TBC)

#3 Torn Gossamer (TBC)

Foxfire Burning: (UF/PNR serisi)

#1 Dokuzlar

#2 Kuyruk Oyunu (TBC)

#3 TBC (TBC)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Acı Tarafından Değiştirildi (TBC)

İçindekiler

Başlık Sayfa	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf	
Stalk Tate	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41 CASS'IN](#)

[MEKTUBU](#)

[KULÜP](#)

[22YAKINDA](#)

[GELİYOR](#)

[Tate'ten Bir Not Ayrıca](#)

[Yazan: Tate James](#)